1503

ΣΤΑΥΡΟΥ Ν. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ
Δημοσιογράφου

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ 1934

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ - 1933

1503

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Τῷ Ἀθανασίῳ Ἱερεῖ
Ἀναστασίῳ Καραγιαννίδῃ.
Ἐξ Ἀδελφοῦ.

1934.

ΙΕΡΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΜΕΝΟΣ ΓΑΛΑΞΙΔΙ

ΣΤΑΥΡΟΥ Ν. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ
Δημοσιογράφου

1934

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Τύποις «ΜΕΡΚΕΖ»

«ΤΑ ΜΕΝ ΚΑΛΩΣ ΓΡΑΦΕΝΤΑ ΦΘΟΝΟΥ ΜΗ ΜΕΤΕΧΕΤΩ, ΤΑ ΔΕ ΑΓΝΟΗΘΕΝΤΑ ΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΩΝ ΤΥΓΧΑΝΕΤΩ» (Διοδ. Σικελ. Βιβλ. Ἱστ. Α. 5.)

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1934

Ἰνδικτιῶνος ϛ΄.
Ἡλίου κύκλοι κϐ΄.
Σελήνης κύκλοι ιγ΄.
Σελήνης θεμέλιον στ΄.
Κρεωφαγίας ἡμέραι μθ΄.
Τὸ Τριῴδιον ἄρχεται Ἰανουαρ. κη΄
Ἑωθινὸν α΄ Ἦχος α΄.
Ἡ Ἀπόκρεως Φεβρουαρίου ια΄.
Ἀρχὴ τῆς Τεσσαρακοστῆς (Καθαρὰ Δευτέρα) Φεβρουαρίου ιθ΄.
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Κυριακῇ τῆς Ε΄. Ἑβδομάδος.
Ἰσραηλιτῶν Πεσὰχ Μαρτίου λα΄.
Νομικὸν Φάσκα Ἀπριλίου γ΄.
Λατίνων Πάσχα Ἀπριλίου α΄.
Τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ Ἀπριλίου η΄.
Ἡ Ἀνάληψις Μαΐου ιζ΄.
Ἡ Πεντηκοστὴ Μαΐου κζ΄.
Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων Ἰουνίου γ΄.
Ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἡμέραι κε΄.
Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρα Παρασκευή.
Ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἡμέρα Δευτέρα.

ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΘ'ΑΣ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1934

Ἰανουάριος	Δευτέρα	Ἰούλιος	Κυριακὴ
Φεβρουάριος	Πέμπτη	Αὔγουστος	Τετάρτη
Μάρτιος	Πέμπτη	Σ)βριος	Σάββατον
Ἀπρίλιος	Κυριακὴ	Ὀ)βριος	Δευτέρα
Μάϊος	Τρίτη	Ν)βριος	Πέμπτη
Ἰούνιος	Παρασκευὴ	Δ)βριος	Σάββατον

ΜΗΝΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟΙ ΕΚ 31 ΗΜΕΡΩΝ

Ἰανουάριος	Αὔγουστος
Μάρτιος	Ὀκτώβριος
Μάϊος	
Ἰούλιος	Δεκέμβριος

ΜΗΝΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟΙ ΕΚ 30 ΗΜΕΡΩΝ

Ἀπρίλιος	Σεπτέμβριος
Ἰούνιος	Νοέμβριος

Ὁ Φεβρουάριος ἔχει 28 ἡμέρας καὶ κατὰ τὰ δίσεκτα ἔτη 29.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΡΟΣ ΕΥΡΕΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Τὸν κύκλον τοῦ Ἡλίου τῶν μετὰ τὸ 1800 ἐτῶν, εὑρίσκομεν ἀφαιροῦντες ἀπὸ τοῦ προκειμένου ἔτους τὸν ἀριθμὸν 1800 καὶ διαιροῦντες τὴν διαφορὰν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κύκλων τοῦ Ἡλίου 28. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσεως ταύτης δεικνύει τὸν ζητούμενον κύκλον. Ἐὰν ὅμως ὑπόλοιπον δὲν ὑπάρχῃ ὁ κύκλος τότε ἰσοῦται πρὸς τὸν ἀριθμὸν 28. Π.χ. διὰ νὰ εὕρωμεν τὸν κύκλον τοῦ ἔτους 1934 ἀφαιροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἀριθμὸν 1800 καὶ ἔχομεν ὑπόλοιπον 134 ὅπερ διαιρούμενον διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 28 μᾶς δίδει ὑπόλοιπον τὸν ἀριθμὸν 22. Ἤτοι 1934 —1800=134 : 28=22. Ἄρα ὁ κύκλος τοῦ Ἡλίου τοῦ ἔτους 1934 ἐστὶν 22.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΡΟΣ ΕΥΡΕΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Τὸν κύκλον τῆς σελήνης τῶν μετὰ τὸ 1800 ἐτῶν, εὑρίσκομεν ἀφαιροῦντες ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ προκειμένου ἔτους τὸν ἀριθμὸν 1807 καὶ διαιροῦντες τὴν διαφορὰν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κύκλων τῆς Σελήνης 19. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαφορᾶς ταύτης ἐμφαίνει τὸν ζητούμενον κύκλον τῆς Σελήνης. Ἐὰν ὅμως ἐκ τῆς διαιρέσεως ταύτης δὲν προκύψει ὑπόλοιπον τότε ὁ διαιρέτης 19 ἐμφαίνει τὸν ἀριθμὸν τῶν κύκλων τῆς Σελήνης τοῦ ἔτους τούτου. Π.χ. διὰ νὰ εὕρωμεν τὸν κύκλον τῆς Σελήνης τοῦ 1934 ἀφαιροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἀριθμὸν 1807 καὶ ἔχομεν ὑπόλοιπον 127 ὅπερ διαιρούμενον διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 19 μᾶς δίδει ὑπόλοιπον τὸν ἀριθμὸν 13. Ἤτοι 1934 1807=127 : 19 =13. Ἄρα ὁ κύκλος τῆς Σελήνης τοῦ παρόντος ἔτους ἐστὶ 13.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΡΟΣ ΕΥΡΕΣΙΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἐν τῷ ἔναντι πίνακι ζητεῖς καὶ εὑρίσκεις τοὺς κύκλους τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης τοῦ ἔτους οὗτινος πρόκειται νὰ εὕρῃς τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ Ἁγίου Πάσχα. φέρεις αὐτοὺς εἰς διαγώνιον συνάντησιν καὶ ἡ ἡμερομηνία εἰς ἣν συναντῶνται εἶναι ἡ τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Π.χ. κατὰ τὸ παρὸν ἔτος 1934 ἔχομεν Ἡλίου κύκλους 22 καὶ Σελήνης 13, φέρομεν λοιπὸν τούτους εἰς διαγώνιον συνάντησιν ἐν τῷ κάτωθι πίνακι καὶ βλέπομεν, ὅτι οὗτοι συναντῶνται εἰς τὸ τετραγωνίδιον τῆς ἡμερ. 8 Ἀπριλίου, ἑπομένως τὸ Ἅγιον Πάσχα κατὰ τὸ ἔτος 1934 συμπίπτει τὴν 8ην Ἀπριλίου.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΠΡΟΣ ΕΥΡΕΣΙΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Οἱ 19 κύκλοι τῆς Σελήνης	Οἱ 28 κύκλοι τοῦ Ἡλίου						
	1	2	3	9	10	8	6
	7	13	14	15	4	11	17
	18	19	8	20	21	22	23
	12	24	25	26	27	16	28
1	Ἀπριλ. 7 Ἀπριλ. 20	Ἀπριλ. 6 Ἀπριλ. 19	Ἀπριλ. 5 Ἀπριλ. 18	Ἀπριλ. 4 Ἀπριλ. 17	Ἀπριλ. 3 Ἀπριλ. 16	Ἀπριλ. 9 Ἀπριλ. 22	Ἀπριλ. 8 Ἀπριλ. 21
2	Μαρτ. 24 Ἀπριλ. 6	Μαρτ. 23 Ἀπριλ. 5	Μαρτ. 29 Ἀπριλ. 11	Μαρτ. 28 Ἀπριλ. 10	Μαρτ. 27 Ἀπριλ. 9	Μαρτ. 26 Ἀπριλ. 8	Μαρτ. 25 Ἀπριλ. 7
3	Ἀπριλ. 14 Ἀπριλ. 27	Ἀπριλ. 13 Ἀπριλ. 26	Ἀπριλ. 12 Ἀπριλ. 25	Ἀπριλ. 11 Ἀπριλ. 24	Ἀπριλ. 17 Ἀπριλ. 30	Ἀπριλ. 16 Ἀπριλ. 29	Ἀπριλ. 15 Ἀπριλ. 28
4	Μαρτ. 31 Ἀπρ. 13	Ἀπριλ. 6 Ἀπρ. 19	Ἀπριλ. 5 Ἀπρ. 18	Μαρτ. 4 Ἀπρ. 17	Ἀποιλ. 3 Ἀπρ. 18	Ἀπριλ. 2 Ἀπρ. 15	Ἀπριλ. 1 Ἀπρ. 14
5	Ἀπριλ. 21 Μαΐου 4	Ἀπριλ. 20 Μαΐου 3	Ἀπριλ. 19 Μαΐου 2	Ἀπριλ. 25 Μαΐου 8	Ἀπριλ. 24 Μαΐου 7	Ἀπριλ. 23 Μαΐου 6	Ἀπριλ. 22 Μαΐου 5
6	Ἀπριλ. 14 Ἀπριλ. 27	Ἀπριλ. 13 Ἀπριλ. 26	Ἀπριλ. 12 Ἀπριλ. 25	Ἀπριλ. 11 Ἀπριλ. 24	Ἀπριλ. 10 Ἀπριλ. 23	Ἀπριλ. 9 Ἀπριλ. 22	Ἀπριλ. 8 Ἀπριλ. 21
7	Μαρτ. 31 Ἀπριλ. 13	Μαρτ. 30 Ἀπριλ. 12	Μαρτ. 29 Ἀπριλ. 11	Μαρτ. 28 Ἀπριλ. 10	Ἀπριλ. 3 Ἀπριλ. 16	Ἀπριλ. 2 Ἀπριλ. 15	Ἀπριλ. 1 Ἀπριλ. 14
8	Ἀπριλ. 21 Μαΐου 4	Ἀπριλ. 20 Μαΐου 3	Ἀπριλ. 19 Μαΐου 2	Ἀπριλ. 18 Μαΐου 1	Ἀπριλ. 17 Ἀπριλ. 30	Ἀπριλ. 16 Ἀπριλ. 29	Ἀπριλ. 22 Ἀπριλ. 5
9	Ἀπριλ. 7 Ἀπριλ. 20	Ἀπριλ. 6 Ἀπριλ. 19	Ἀπριλ. 5 Ἀπριλ. 18	Ἀπριλ. 11 Ἀπριλ. 24	Ἀπριλ. 10 Ἀπριλ. 23	Ἀπριλ. 9 Ἀπριλ. 22	Ἀπριλ. 8 Ἀπριλ. 21
10	Μαρτ. 31 Ἀπριλ. 13	Μαρτ. 30 Ἀπριλ. 12	Μαρτ. 29 Ἀπριλ. 11	Μαρτ. 28 Ἀπριλ. 10	Μαρτ. 27 Ἀπριλ. 9	Μαρτ. 26 Ἀπριλ. 8	Μαρτ. 25 Ἀπριλ. 7
11	Ἀπριλ. 14 Ἀπριλ. 27	Ἀπριλ. 13 Ἀπριλ. 26	Ἀπριλ. 19 Μαΐου 2	Ἀπριλ. 18 Μαΐου 1	Ἀπριλ. 17 Ἀπριλ. 30	Ἀπριλ. 16 Ἀπριλ. 29	Ἀπριλ. 15 Ἀπριλ. 28
12	Ἀπριλ. 7 Ἀπριλ. 20	Ἀπριλ. 6 Ἀπριλ. 19	Ἀπριλ. 15 Ἀπριλ. 28	Ἀπριλ. 4 Ἀπριλ. 17	Ἀπριλ. 3 Ἀπριλ. 16	Ἀπριλ. 2 Ἀπριλ. 15	Ἀπριλ. 8 Ἀπριλ. 21
13	Μαρτ. 24 Ἀπριλ. 6	Μαρτ. 23 Ἀπριλ. 5	Μαρτ. 22 Ἀπριλ. 4	Μαρτ. 28 Ἀπριλ. 10	Μαρτ. 27 Ἀπριλ. 9	Μαρτ. 26 Ἀπριλ. 8	Μαρτ. 25 Ἀπριλ. 7
14	Ἀπριλ. 14 Ἀπριλ. 27	Ἀπριλ. 13 Ἀπριλ. 26	Ἀπριλ. 12 Ἀπριλ. 25	Ἀπριλ. 11 Ἀπριλ. 24	Ἀπριλ. 10 Ἀπριλ. 23	Ἀπριλ. 16 Ἀπριλ. 29	Ἀπριλ. 15 Ἀπριλ. 28
15	Μαρτίου 31 Ἀπριλ. 13	Μαρτίου 30 Ἀπριλ. 12	Ἀπριλ. 5 Ἀπριλ. 18	Ἀπριλ. 4 Ἀπριλ. 17	Ἀπριλ. 3 Ἀπριλ. 16	Ἀπριλ. 2 Ἀπριλ. 15	Ἀπριλ. 1 Ἀπριλ. 14
16	Ἀπριλ. 21 Μαΐου 4	Ἀπριλ. 20 Μαΐου 3	Ἀπριλ. 19 Μαΐου 2	Ἀπριλ. 18 Μαΐου 1	Ἀπριλ. 24 Μαΐου 7	Ἀπριλ. 23 Μαΐου 6	Ἀπριλ. 22 Μαΐου 5
17	Ἀπριλ. 7 Ἀπριλ. 20	Ἀπριλ. 6 Ἀπριλ. 19	Ἀπριλ. 12 Ἀπριλ. 25	Ἀπριλ. 11 Ἀπριλ. 24	Ἀπριλ. 10 Ἀπριλ. 23	Ἀπριλ. 9 Ἀπριλ. 22	Ἀπριλ. 8 Ἀπριλ. 21
18	Μαρτ. 31 Ἀπριλ. 13	Μαρτ. 30 Ἀπριλ. 12	Μαρτ. 29 Ἀπριλ. 11	Μαρτ. 28 Ἀπριλ. 10	Μαρτ. 27 Ἀπριλ. 9	Μαρτ. 26 Ἀπριλ. 8	Μαρτ. 1 Ἀπριλ. 14
19	Ἀπριλ. 14 Ἀπριλ. 27	Ἀπριλ. 26 Μαΐου 3	Ἀπριλ. 12 Μαΐου 2	Ἀπριλ. 18 Μαΐου 1	Ἀπριλ. 17 Ἀπριλ. 30	Ἀπριλ. 16 Ἀπριλ. 29	Ἀπριλ. 15 Ἀπριλ. 28

Ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων τοῦ πίνακος σημειοῦνται δύο ἡμερομηνίαι, αἱ μὲν ἄνω δεικνύουν τὴν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἡμερομηνίαν τοῦ Ἁγίου Πάσχα αἱ δὲ κάτω τὴν κατὰ τὸ νέον.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΗΤΟΙ

ΧΡΟΝΙΚΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ 1934

Ἔτη		
7442	ἀπὸ	κτίσεως Κόσμου κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα
5938	»	κτίσεως Κόσμου κατὰ Λατίνους
5694	»	κτίσεως κόσμου κατὰ Ἑβραίους
5200	»	Κατακλυσμοῦ
4691	»	Πυργοποιΐας
2803	»	κατασκευῆς ἀργυρῶν νομισμάτων
2710	»	πρώτης Ὀλυμπιάδος
2688	»	κτίσεως Ρώμης
2288	»	τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου
2258	»	κτίσεως τῆς Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου
2257	»	θανάτου τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου
2140	»	τῆς κατασκευῆς χρυσῶν νομισμάτων
1978	»	τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ Ἰουλίου Καίσαρος
1978	»	τῆς Μοναρχίας τῶν Ρωμαίων ἐπὶ Αὐγούστου
1934	»	τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
1901	»	τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
1611	»	κτίσεως τῆς Κων)πόλεως
1604	»	τῆς μεταθέσεως τοῦ θρόνου ἐκ Ρώμης εἰς τὴν Κων)πολιν ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου
1597	»	τοῦ θανάτου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου
1511	»	τῆς Μοναρχ. τῶν Γάλλων
1495	»	τοῦ Σχίσματος τῶν Ἀρμενίων
1400	»	τοῦ Ἰουστινιανείου Κώδηκος
1340	»	τῆς κτίσεως τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ
1356	»	τῆς γεννήσεως τοῦ Μωάμεθ
1305	»	τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου
1072	»	τῆς θεμελιώσεως τῆς Ρωσ. Μοναρχίας
882	»	τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς ἐκκλησίας ἐπὶ Λέοντος Θ΄ καὶ Μιχαὴλ Κηρουλαρίου Π)χου Κων)πόλεως
876	»	τῆς ἐφευρέσεως τοῦ χάρτου
730	»	τῆς ἁλώσεως τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων
754	»	τῆς ἐφευρέσεως τῆς ναυτικῆς πυξίδος
673	»	τῆς ἀνακτήσεως τῆς Κων)πόλεως ἀπὸ τῶν Λατίνων

Ἔτη		
605	ἀπὸ	τῆς ἐφευρέσεως τῆς πυρίτιδος
496	»	τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας
481	»	τῆς ἁλώσεως τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων (29 Μαΐου 1453)
462	»	τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ 1ου Ἡμερολογίου
442	»	τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς
398	»	τῆς ἐκδόσεως τῆς πρώτης ἐφημερίδος ἐν Βενετίᾳ
352	»	τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Δύσει
345	»	τῆς ἱδρύσεως Ρωσσικοῦ Πατριαρχείου
334	»	τῆς ἐφευρέσεως τῶν ὡρολογίων ἐν Νυρεμβέργῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὠὰ Νυρεμβέργης»
296	»	τῆς ἐφευρέσεως τοῦ θερμομέτρου
291	»	τῆς ἐφευρέσεως τοῦ βαρομέτρου
213	»	τῆς καταργήσεως τοῦ Ρωσσικοῦ Π)χείου
138	»	τῆς ἐφευρέσεως τῆς δαμαλῖδος
119	»	τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀτμοπλοίων
105	»	τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος
104	»	τῆς ἐφευρέσεως τοῦ σιδηροδρόμου
102	»	τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τηλεγράφου
94	»	τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν γραμματοσήμων
59	»	τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Τηλεφών υ
53	»	τῆς καταργήσεως τοῦ Κοσμικοῦ Κράτους τῶν Παππῶν ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κ)σεως.
43	»	τοῦ κλεισίματος τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Ε΄.3)10-25)12)1890
41	»	τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀεροπλάνου
40	»	τοῦ μεγάλου σεισμοῦ ἐν Κων)πόλει 29 Ἰουνίου (1894)
26	»	τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Τουρκικοῦ Συντάγματος (10 Ἰουλίου 1908)
22	»	τῆς κηρύξεως τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου (4 Ὀκτωβρίου 1912)
20	»	τοῦ κλεισίματος τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ Γερμανοῦ τοῦ Ε΄. (25 Μαΐου 1914 — 28)7)914)
20	»	τῆς κηρύξεως τοῦ Παγκοσμίου πολέμου
17	»	τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Ρωσσικοῦ Πατριαρχείου (Τύχων)
17	»	τῆς καταργήσεως τῆς Ρωσ. Αὐτοκρατορίας
16	»	τῆς συνάψεως τῆς ἀνακωχῆς (Ὀ)βριος 1918)
15	»	τῆς ἀποβιβάσεως τοῦ Γαζῆ Μουσταφᾶ Κεμὰλ πασᾶ εἰς Σαμψοῦντα (19 Μαΐου 1919)

Ἔτη		
14	ἀπὸ	τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἀγκύρας ὡς πρωτευούσης τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας.
12	»	τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Σερβικοῦ Π]χείου.
11	»	τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης (24 Ἰουλίου 1923)
11	»	τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας (29 Ὀκτωβρίου 1923)
11	»	τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Α. Ε. τοῦ Γαζῆ Μουσταφᾶ Κεμὰλ τὸ πρῶτον ὡς Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας
10	»	τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ (Μάρτιος 1924)
10	»	τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας (25)3)924)
9	»	τῆς καταργήσεως τῆς φεσοφορίας ἐν Τουρκίᾳ [25]11]925].
9	»	τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ρουμανικοῦ Πα]χείου (Μύρων Αος Π]άρχης).
8	»	τῆς παραδοχῆς τοῦ διεθνοῦς Ἡμερολ. καὶ ὥρας ὑπὸ τῆς Τουρκίας (1 Ἰαν. 1926 - 1341)
8	»	τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος (6)10)926)
6	»	τῆς παραδοχῆς τῶν διεθνῶς χρησιμοποιουμένων

Ἔτη		
		ἀριθμῶν ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας (24 Μαρτίου 1928).
6	»	τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου Τουρκικοῦ Ἀλφαβήτου (1 Νοεμβρίου 1928)
5	»	τῆς καταπλεύσεως εἰς τὸν Βόσπορον τῶν πάγων τοῦ Δουνάβεως (1 Μαρτίου 1929)
5	»	τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς φασιστικῆς Κ)νήσεως.
5	»	τῆς ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκ. Π]χου Κου Κου Φωτίου τοῦ Β'. [7 Ο]βρίου 1929].
4	»	τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Συμφώνου τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας (Ἰούνιος 1930)
4	»	τῆς ἐλεύσεως εἰς Τουρκίαν (Ἄγκυραν καὶ Σταμπούλ) διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος Ἕλληνος πρωθυπουργοῦ (Ἐλευθέριος Βενιζέλος Ὀκτώβριος 1930).
2	»	τῆς μεταβάσεως εἰς Ἀθήνας διὰ πρώτην φορὰν τοῦ πρωθυπουρ. τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Ἐξ. Ἰσμὲτ πασᾶ.
1	»	τῆς ἐλεύσεως εἰς Τουρκίαν τοῦ Ἕλληνος πρωθυπουργοῦ κ. Π. Τσαλδάρη [Σ]βριος 1933].

ΕΤΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ 1934

ΕΤΟΣ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΗΛΙΑΚΟΝ 1350

(Σενὲϊ-σεμσιγὲ ἢ σενὲϊ ρουμιγὲ) ἀρχόμενον ἀπὸ 1 Μαρτίου 1934 καὶ λῆγον τὴν 28ην Φεβρ. 1935.

ΕΤΟΣ ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ Ἡ ΕΓΕΙΡΑΣ 1352

(Σενὲϊ καμεριγὲ) ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς 15 Ἀπρίλίου 1934=1 Μουχαρὲμ καὶ λῆγον τὴν 4ην Ἀπριλίου 1935=30 Ζιλχιτζέ.

ΕΤΟΣ ΙΟΥΔΑΪΚΟΝ ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ 5694

(Λῆγον τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1934=29 Ἐϊλοὺλ) 5695 (ἀρχόμενον τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1934=1 Τισθρί).

ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΤΟΣ ΕΓΕΙΡΑΣ 1351-1352

1351						
Σεβὰλ	ἔχει	ἡμ. 30	ἀρχ.	τῇ 17 Ἰανουαρίου	1934
Ζιλκαδὲ	»	» 29	»	» 15 Φεβρουαρίου	»
Ζιλχιτζὲ	»	» 30	»	» 17 Μαρτίου	»
1352					
Μουχαρὲμ	»	» 30	»	» 15 Ἀπριλίου	»
Σεφφὲρ	»	» 29	»	» 15 Μαΐου	»
Ρεμπιουλεββὲλ	»	» 30	»	» 13 Ἰουνίου	»
Ρεμπιουλαχὶρ	»	» 30	»	» 13 Ἰουλίου	»
Τζεμαζιουλεββὲλ	»	» 30	»	» 12 Αὐγούστου	»
Τζεμαζιουλαχὶρ	»	» 29	»	» 10 Σεπτεμβρίου	»
Ρετζὲπ	»	» 29	»	» 10 Ὀκτωβρίου	»
Σαμπὰν	»	» 30	»	» 8 Νοεμβρίου	»
Ραμαζὰν	»	» 29	»	» 8 Δεκεμβρίου	»

ΗΛΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1349 - 1350

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ

Κιανούνου Σανῆ (1349)	Ἰανουάρ.
Σουμπὰτ	Φεβρ.
Μὰρτ (1350)	Μάρτιος
Νισὰν	Ἀπρίλιος
Μαΐς	Μάϊος
Χαζιρὰν	Ἰούνιος
Τεμοὺζ	Ἰούλιος
Ἀγουστὸς	Αὔγουστ.
Ἐϊλοὺλ	Σεπτεμβρ.
Τεσρινῆ Ἐββὲλ	Ὀ)βριος
Τεσρινῆ Σανῆ	Ν)βριος
Κιανούνου Ἐββὲλ	Δ)βριος

Σημ. α΄.—Ὁ Δεκέμβριος καὶ ὁ Ἰανουάριος Τουρκιστὶ λέγονται καὶ Μπιριντζὶ καὶ Ἰκιντζὶ Κιανοῦν ὅπως καὶ ὁ Ὀ)βριος μὲ τὸν Ν)βριον Μπιριντζὶ καὶ Ἰκιντζὶ Τεσρίν.

Σημ. β΄.—Τὸ Σεληνιακὸν ἡμερολόγιον τὸ ὁποῖον ἄρχεται τὴν 1 Μουχαρὲμ ἐν τῇ Τουρκικῇ Δημοκρατίᾳ εἶναι ἐν χρήσει μόνον διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς, τὸ δὲ ἡλιακὸν ἡμερολόγιον ὅπερ ἄρχεται τῇ 1 Μαρτίου καὶ τὸ ὁποῖον πρὸ 92 περίπου ἐτῶν εἰσήχθη ἐν τῇ τότε Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίᾳ καὶ ἦτο ἐν χρήσει διὰ τὸν προϋπολογισμὸν καὶ τὰς ἐπισήμους Κυβερνητικὰς πράξεις καὶ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς ἀντεκατεστάθη ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ 1926 διὰ τοῦ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐν χρήσει Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου τῆς 1ης Κιανουνοῦ Σανῆ 1341 λογισθείσης ὡς 1ης Ἰανουαρίου 1926.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΦΗΛΙΟΥ

Ὅταν ἔχωμεν ἐν Σταμποὺλ μεσημβρίαν τὸ ὡρολόγιον σημειοῖ ἐν:

Ὄνομα πόλεως	ὥρα	λεπτὰ	Ὄνομα πόλεως	ὥρα	λεπτὰ
Ἀγκύρᾳ	12	15	Καλκοῦτα	15	30
Ἀδάνοις	12	25	Λονδίνῳ	10	
Ἀθήναις	11	35	Μεξικῷ	3	
Αἰδινίῳ	11	54	Μοντρεὰλ	5	
Ἀλεξανδρείᾳ	12		Μόσχᾳ	12	
Ἀμασείᾳ	12	23	Μοὺς	12	50
Ἀμβέρσῃ	10		Νέᾳ Ὑόρκῃ	5	
Βαλτιμόρῃ	5		Παρισίοις	10	
Βὰν	12	56	Πεκίνῳ	17	46
Βερολίνῳ	11		Ρώμῃ	11	
Βουδαπέστῃ	11		Σαμψοῦντι	12	30
Βουκουρεστίῳ	12		Σίδνεϋ	20	
Γιοκοχάμα	19		Σεβαστείᾳ	12	32
Δρέσδῃ	11		Τεχεράνῃ	13	26

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

ΕΘΝΙΚΑΙ

23	Ἀπριλίου	B. M. Meclisinin ilk toplanışı (Ἐπέτειος τῆς Μ. Ἐθν.)
24	Ἰουνίου	Hakimiyeti Milliye (Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας)
23	Ἰουλίου	Meşrutiyetin ilânı 1324-1908 (Ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος)
30	Αὐγούστου	Zafer ve Ταyyare Bayramı (Ἡ νίκη τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀεροπλοΐας
6	Ὀ)βρίου	İstanbulun kurtuluşu (Ἡ Ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κων)πόλεως
29	Ὀ)βρίου	Cumhuriyetin ilânı (Ἡ Ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ

14	Ἰανουαρίου	(27 Ραμαζὰν) Λεϊλέϊ-ουλ-Κὰδρ (Καδὶρ γκιτζεσῆ—νὺξ τῆς δυνάμεως)
17	Ἰανουαρίου	(1 Σεββὰλ) Σεκὲρ Βαϊραμὴ (τριήμερος ἑορτὴ)
1	Μαρτίου	Νέον ἔτος 1351
21	Μαρτίου	Νεβρουὺζ (ἐαρινὴ τροπή)
26	Μαρτίου	(10 Ζιλχιτζὲ) Κουρμπὰν Βαϊραμὴ (ἑορτὴ τετραήμερος)
15	Ἀπριλίου	(1 Μουχαρὲμ) Χιτζρῆ Καμερῆ σενὲ ἰπτιδασῆ (Νέον ἔτος Ἐγείρας 1353)
6	Μαΐου	(23 Ἀπρ.) Ρούζ-ι-Χιζὶρ Χιδιρελὲζ (Συμπίπτουσα μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου π. ἡμ.)
25	Ἀπριλίου	(10 Μουχαρὲμ) Γέβμι ἀσιουρὲ–βακαὰϊΚερμπελᾶ (Ἡμέρα πένθους διὰ τὰ ἐν Κερβέλοις γεγονότα)
24	Ἰουνίου	(12 Ρεμπιουλεββὲλ) Λεϊλέϊ-Μεβλοὺδ-νεμπὶ (Ἡ γέννησις τοῦ Μωάμεθ)
11	Ὀκτωβρίου	(2 Ρετζὲπ) Λεϊλέϊ-Ρεγκαὶπ (Ἡ σύλληψις τοῦ Προφήτου)
4	Νοεμβρίου	(27 Ρετζὲπ) Λεϊλέϊ-Μιρὰτς-Νεμπὶ (Νὺξ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Προφήτου)
8	Νοεμβρίου	(26 Ὀ)βρίου)Κασὴμ.Ἡμέρα χωρίζουσα τὸν χειμῶνα ἀπὸ τοῦθέρους καὶ συμπίπτουσα μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (π. ἡμ.)
22	Νοεμβρίου	(15 Σαμπὰν) Λεϊλέϊ-Μπεράτ (Νὺξ ἐμφανίσεως τοῦ Ἀγγέλου εἰς τὸν Προφήτην)
8	Δεκεμβρίου	(1 Ραμαζὰν) Ραμαζὰν ἰπτιδασῆ (ἔναρξις νηστείας)

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΛΑΤΙΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Computato Ecclesiae (ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ)

Aureus Numerus	XVI	Cyclus solaris	XI
Epactae	XIV	Indictiones Rom.	II

Littera Dominicalis G

Januarius

1 Circumcisio Domini (Περιτομὴ)
6 Epiphania Domini (Θεοφάνεια)
28 Septuagesima (Ἑβδόμη Κυριακὴ πρὸ τῆς τοῦ Πάθους

Februarius

2 Purificatio B. M. V. (Ὑπαπαντὴ)
13 Feria Tertia Quinquagesimae (Καθαρὰ Τρίτη)
14 Feria Quarta Cinerum (Ἀρχὴ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς)
18 Quatregesima (Πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν)
21, 23, 24 Quatuor tempora (1) (Νηστεία)

Martius

18 Dominica Passionis (Κυριακὴ τοῦ Πάθους)
19 S. Joseph Sponsi B. M. V. (Ἰωσὴφ τοῦ μνήστορος)
25 Dominica Palmarum. Annuntiatio B. M. V. (τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ Κυριακὴ τῶν Βαΐων)

Aprilis

1 Pascha (Πάσχα)
8 Quasimodo (τοῦ Θωμᾶ)

Maius

10 Ascensio (τῆς Ἀναλήψεως)
20 Pentecostes (τῆς Πεντηκοστῆς)
23, 25, 26 Quarta tempora (Νηστεία)
27 Dominicae post Pendecostes (Πρώτη Κυριακὴ μετὰ τῆς Πεντηκοστῆς)
31 Corpus Domini (Τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς)

Junius

29 S. S. Petri et Pau i app. (Τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου)

Julius

2 Visitatio B. M. V. (Ἐπίσκεψις τῆς Θεοτόκου)

Augustos

6 Transfigurasio (τῆς Μεταμορφώσεως
15 Assumptio B. M. V. (Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου)

(1) Ἡ Νηστεία αὕτη (ἀποχὴ κρέατος) εἶναι τριήμερος καὶ ἀρχομένη πάντοτε ἀπὸ ἡμέρας Τετάρτης γίνεται τετράκις τοῦ ἔτους ἤτοι τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, το φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα.

September

8 Nativitas B. M. V. (Τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου)
14 Exaltatio Sanctae Crucis (Ἡ Ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ)
19, 21, 22 Quatuor tempora (Νηστεία)

October

6 Solemnitas S. S. Rosarii B. M. V. (ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου πρὸς ἀνάμνησιν τῶν θαυμασίων τοῦ χριστιανισμοῦ)

November

1 Omnium Sanctorum (Τῶν Ἁγίων Πάντων)
2 Commemorasio omnium fidelium defunctorum (Τῶν Κεκοιμημένων)

December

2 Dominica 1a Adventus (Τετάρτη Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως)
8 Conseptio Immaculata B. M. V. (Ἡ σύλληψις τῆς Παρθένου)
19, 21, 22 Quatuor tempora (Νηστεία)
25 Nativitas De N. J. C. (Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ)

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΑΡΜΕΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

1 Ἰανουαρίου ***Γκαγὰντ*** Νέον ἔτος
6 » ***Τζουννοὺτ καὶ Μιγκιρτουτιοὺν*** Γέννησις καὶ βάπτισις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ
7 Ἰαν. ***Μερελὸτς*** Τῶν Κεκοιμημένων
13 Ἰανουα. ***Ἀνβαναγκοσιουτίουν*** Περιτομὴ τοῦ Χριστοῦ
22 Ἰαν. ***Μπὰκ Ἀρατσαβουρὰτς*** Νηστεία 5 ἡμερῶν. Τὴν πρώτην Δευτέραν μετὰ τὸ ἡμέτερον Τριώδιον
28 Ἰαν. ***Σοὺρπ Σαρκὶζ*** Τοῦ Ἁγίου Σεργίου
14 Φεβρ. ***Διὰρκ Ἰνταρὰτς*** Τῆς Ὑπαπαντῆς
25 Μαρτίου ***Τζὰγγ-Καζὰρτ*** Τῶν Βαΐων
1 Ἀπρ. ***Ζαδὶκ*** Πάσχα
7 » ***Ἀβεδοὺμ*** Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
8 Ἀπρ. ***Νὸρ-Γκυραγγὴ*** Τοῦ Θωμᾶ Νέα Κυριακὴ
10 Μαΐου ***Χαμπαρτσοὺν*** Τῆς Ἀναλήψεως
20 Μαΐου ***Χοκκεκαλοὺστ-Πεντεκοστὲ*** Τῆς Πεντηκοστῆς
16 Ἰουνίου ***Κιρκὸρ Λουσαβορὶτς*** Γρηγορίου τοῦ Φωτιστοῦ
8 Ἰουλίου ***Βαρταβὰρ*** Τῆς Μεταμορφώσεως
9 Ἰουλίου ***Μερελὸτς*** Τῶν Κεκοιμημένων
12 Αὐγούστου ***Βεραποχούμουν Σοὺρπ Ἀσσφατζατζνὶν*** Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου
13 Αὐγ. ***Μερελὸτς*** Τῶν Κεκοιμημένων
8 Σεπτεμ. ***Τζουννοὺτ Σοὺρπ Ἀσσφατζατζνὶν*** Τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου
16 Σεπτ. ***Χὰτς-Βερὰτς*** Ἡ Ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ

17 Σεπτ. ***Μερελὸτς*** Τῶν Κεκοιμημένων

30 Σεπτ. ***Βαρακὰ Χὰτς*** Ἡ ἐν Βκρὰκ ἐμφάνισις τοῦ Σταυροῦ

18 Νοεμ. ***Ἰσναγγὰτς Παρεγκεντὰν*** Κυριακὴ μετὰ τὴν 15ην Νοεμβρίου

19 Νοεμ. ***Μπὰκ-Ἰσναγγὰτς*** Νηστεία ἑξαήμερος

21 ***Ἰντζαϊουμοὺν Σοὺρπ Ἀσσφατζατζνὶν*** Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

9 Δεκεμβ. ***Χηγουτίουν Σοὺρπ Ἀσσφατζατζνὶν*** Ἡ σύλληψις τῆς Ἁγίας Ἄννης

10 Δεκεμ. ***Μπὰκ Ἀγκωπὰ*** Νηστεία ἑξαήμερος

15 Δεκεμ. ***Σοὺρπ Ἀγκὼπ*** Τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

ΙΟΥΔΑΪΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 5694 - 5695

ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ

5694							
Σεβὰτ	ἔχει ἡμερας	30	ἄρχεται τῇ	17	Ἰανουαρίου		1934
Ἀδὰρ	» »	29	» »	16	Φεβρουαρίου		»
Νισὰν	» »	30	» »	17	Μαρτίου		»
Ἰγιὰρ	» »	29	» »	16	Ἀπριλίου		»
Σιβὰν	» »	30	» »	15	Μαΐου		»
Ταμμοὺζ	» »	29	» »	14	Ἰουνίου		»
Ἄβ	» »	30	» »	13	Ἰουλίου		»
Ἐλοὺλ	» »	29	» »	12	Αὐγούστου		»
5695							
Τισθρὶ	» »	30	» »	10	Σεπτεμβρίου		»
Ἐσβὰν	» »	29	» »	10	Ὀκτωβρίου		»
Κισλὲβ	» »	30	» »	9	Νοεμβρίου		»
Τεβὲτ	» »	29	» »	8	Δεκεμβρίου		»

ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑΙ

31 Ἰανουαρίου 15 Σεβὰτ ***Τουβισβὰτ*** Ἡμέρα ἱκεσίας ὑπὲρ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων.

28 Φεβρ 13 Ἀδὰρ ***Ταανὶτ Ἐστὲρ*** Νηστεία ἐπὶ τῇ στερήσει τῆς Ἐσθήρ.

1-2 Μαρτίου 14-15 Ἀδὰρ ***Πουρὶμ*** Ἑορτὴ διήμερος. Ἀπολύτρωσις ἐκ πανωλεθρίας ἣν παρεσκεύασε τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Ἀμάν.

30 Μαρτ. 14 Νισὰν ***Ταανὶτ Μποχὸρ*** Νηστεία τελουμένη ὑπὸ παντὸς πρωτοτόκου Ἰσραηλίτου [Μποχὸρ] πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ σφαγῆς τῶν πρωτοτόκων.

31 Μαρτ. 15-16 Νισὰν ***ΠΕΣΑΧ*** Πάσχα τῶν Ἀζύμων.

6-7 Ἀπρ. 21-22 Νισὰν ***Σεβισὲλ Πεσὰχ-Σεμινσὲλ Πεσὰχ*** Συνέχεια ἑορτῶν τοῦ Πάσχα.

29 Ἀπρ. 14 Ἰγιὰρ ***Πεσὰχ σενὶχ*** Τελευταία ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

3 Μαΐου 18 Ἰγιὰρ ***Λὰγ Λαομὲρ*** 33η ἡμέρα ἀπὸ τοῦ Πάσχα.

27-28 Μαΐου 13-14 Σιβὰν ***Σαβουὼθ*** Πεντηκοστὴ-Γκιουὶ Βαϊράμ.

22 Ἰουλίου 10 Ἄβ ***Σεμπεὰτ*** 1866 Νηστεία ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τοῦ Ναοῦ.

27 Ἰουλίου 15 Ἄβ ***Τουμπεὰτ*** Ἡμέρα προσευχῆς.

10 Σεπτεμ. 1 Τισθρὶ ***Ροζὲ Σενὰ*** Νέον ἔτος 5695.

13 Σεπτεμ. 3 Τισθρὶ ***Γκεδάλια*** Νηστεία Γκεδάλια.

20 Σεπτεμ. 10 Τισθρὶ ***Γιὼμ Κιποὺρ*** Ἐξιλασμός. Νηστεία.

25-26 Σεπ. 15-16 Τισθρὶ ***Σουκὼθ*** Σκηνοπηγία. Καμὶς βαϊραμή.

2 Ὀκτ. 23 Τισθρὶ ***Ὀσανραμπᾶ*** Ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Σουκώθ.

3 Ὀκτ. 24 Τισθρὶ ***Σενινιασερὲτ*** Ἡ ἑορτὴ τοῦ Μοναχικοῦ βίου.

4 Ὀκτ. 25 Τισθρὶ ***Σιμχατόρα*** Ἑορτὴ τοῦ Νόμου.

3 Δεκεμ. 25 Κισλὲβ ***Χαλουπᾶ*** Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ -- Κανδὴλ Βαϊράμ.

18 Δεκ. 10 Τεβὲτ ***Ἀσαραμπετερὲτ*** Ἅλωσις τῆς Ἱερουσαλήμ. Νηστεία.

ΣΗΜ.—Αἱ μὲν ἑορταὶ τῶν Ἰουδαίων ἄρχονται ἀφ' ἑσπέρας; τῆς παραμονῆς καὶ λήγουσι τὴν ἑσπέραν τῆς ἑορτῆς, αἱ δὲ νηστεῖαι διαρκοῦσιν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου ἐξαιρέσει τῶν Νηστειῶν Σεμπεὰτ καὶ Γιὼμ Κιποὺρ αἵτινες διαρκοῦσιν 24 ὥρας.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

17, 18, 19 Ἰανουαρίου [1 Σεβὰλ] Σεκὲρ Μπαϊρὰμ Τρεῖς ἡμέραι.

26, 27, 28, 29 Μαρτίου [10 Ζιλχιτζὲ] Κουρμπὰν Μπαϊρὰμ. 4 ἡμέραι.

23 Ἀπριλίου. Ἐπέτειος τῆς συγκλήσεως τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως.

24 Ἰουνίου. Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας.

23 Ἰουλίου. Ἡ Ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος [10 Ἰουλίου 1908].

30 Αὐγούστου. Ἡ Ἐπέτειος τῆς Νίκης τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ ἑορτὴ τῆς Ἀεροπλοΐας.

29 Ὀκτωβρίου. Ἡ ἀνακήρυξις τῆς Δημοκρατίας [1923].

Ἅπασαι αἱ Παρασκευαὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΞΕΝΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1 Ἰανουαρίου Νέον ἔτος.
17 Ἰανουαρίου Σεκὲρ Βαϊράμ. Τρεῖς ἡμέραι.
26 Μαρτίου Κυρμπὰν Βαϊράμ. Τέσσαρες ἡμέραι.
31 Μαρτίου Πεσὰχ Ἑβραίων.
1 Ἀπριλίου Πάσχα Καθολικῶν.
8 Ἀπριλίου Πάσχα Ὀρθοδόξων.
23 Ἀπριλίου Ἵδρυσις Μεγάλης Ἐθνοσυνελεύσεως.
24 Ἰουνίου Μεβλούτ. (Γέννησις τοῦ Προφήτου καὶ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας.)
23 Ἰουλίου Ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος.
30 Αὐγούστου Ἑορτὴ τῆς Ἀεροπλοΐας.
10 Σεπτεμβρίου Νέον ἔτος [Ἑβραίων.]
20 Σεπτεμβρίου Γιὼμ Κιπποὺρ [Ἑβραίων.]
29 Ὀκτωβρίου Ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας.
25 Δεκεμβρίου Χριστούγεννα. [Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν.]
Ἅπασαι αἱ Παρασκευαὶ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῶν Κυριακῶν ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ΣΗΜ. Τὸ Χρηματιστήριον Σταμπούλ ὡς καὶ αἱ Τουρκικαὶ Τράπεζαι ἀργοῦσι μόνον τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἀργοῦσιν τὰ ἐπίσημα Κυβερνητικὰ Γραφεῖα.

ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

1 Ἰανουαρίου, 1η τοῦ Νέου ἔτους
6 » Τὰ Θεοφάνεια
19 Φ]ρίου. Καθαρὰ Δευτέρα
25 Μαρτίου. Ὁ Εὐαγγελισμὸς [**Ἐθνική**]
6 Ἀπριλίου Μ. Παρασκευὴ
9 » Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου
23 Ἀπρ. Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου
1 Μαΐου Ἑορτὴ τῶν Ἀνθέων
17 » Τῆς Ἀναλήψεως
21 » Τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης
28 » Τῆς Ἁγίας Τριάδος
29 Ἰουνίου Τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου
15 Αὐγούστου Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
14 Σ)βρίου Τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
26 Ὀ]βρίου Τοῦ Ἁγίου Δημητρίου
6 Δ]βρίου Τοῦ Ἁγίου Νικολάου
25 » Τῶν Χριστουγέννων
26 » Τῆς Συνάξεως Θεοτόκου

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῶν Σαββάτων ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

1 Ἰαγουαρίου Πρώτη τοῦ νέου ἔτους
2 Ἀπριλίου Δευτέρα τοῦ Πάσχα
10 Μαΐου, τῆς Ἀναλήψεως
21 » Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς
14 Ἰουλίου **Ἐθνικὴ ἑορτὴ**
15 » » »
14 καὶ 15 Αὐγούστου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
1 Νοεμβρίου, τῶν Ἁγ. Πάντων
11 » Ἐπέτειος τῆς Νίκης **Ἐθνικὴ ἑορτὴ**
25 Δ)βρίου, ἑορτὴ Χριστουγέννων

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝΤΑΥΘΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΥ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

21 Φεβρουαρίου. Ἐπέτειος τῆς ἁλώσεως τῶν Ἰωαννίνων.
25 Μαρτίου, ἐπέτειος τῆς Παλιγγενεσίας τῆς Ἑλλάδος (1821) καὶ ἐπέτειος τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας(1924).

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

1 Ἰανουαρίου, ἡ πρώτη τοῦ νέου ἔτους.
6 » ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων.
19 Φεβρουαρίου, ἡ Καθαρὰ Δευτέρα.
6 Ἀπριλίου, ἡ Μεγάλη Παρασκευή.
9 » ἡ Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου.
23 » ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.
1 Μαΐου, ἡ ἑορτὴ τῶν ἐργατῶν.
17 » ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.
21 » ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Κων)τίνου καὶ Ἑλένης.
28 Μαΐου, ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος.
29 Ἰουνίου, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.
15 Αὐγούστου, ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.
14 Σεπτεμβρίου, ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ.
25 Δ)βρίου, ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων.
26 Δεκεμβρίου, ἡ Σύναξις τῆς Θεοτόκου.

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ τοῦ Ἐνιαυτοῦ.

Ἡμέραι καθ' ἃς ἀργοῦσι τὰ ἐν Ἑλλάδι Γραφεῖα μόνον τὸ ἀπόγευμα :

5 Ἰανουαρίου, ἡ παραμονὴ τῶν Θεοφανείων.
7 Ἰαν. ἡ Σύναξις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
10 Ἀπριλίου, ἡ Τρίτη τῆς Διακαινησίμου.

30 Ἀπριλίου, ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς.
24 Δ]βρίου, ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων.
31 Δ]βρίου, ἡ παραμονὴ τῆς Ιης τοῦ ἔτους.

Ἕκαστον Σάββατον.

ΣΗΜ. - Τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον ἐργάζεται καθ ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9 —12 ὥρας.

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

23 Ἀπριλίου	*Ἡ Ἐπέτειος τῆς συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Ἐθνοσυνελεύσεως.*
24 Ἰουνίου	*Ἡ Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας.*
23 Ἰουλίου	*Ἡ Ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος.*
30 Αὐγούστου	*Ἡ Ἐπέτειος τῆς Νίκης τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀεροπλοΐας.*
6 Ὀ)βρίου	*Ἡ Ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.*
29 Ὀ)βρίου	*Ἡ Ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας.*

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

17 Ἰανουαρίου	*Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σεκὲρ Μπαϊράμ.*
26 Μαρτίου	*Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Κουρμπὰν Μπαϊράμ.*

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

1 Ἰανουαρίου	*Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.*
6 »	*Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια.*
7 »	*Ἡ Σύναξις τοῦ Τιμίου Προδρόμου.*
30 »	*Ἡ Μνήμη τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.*
2 Φεβρουαρίου	*Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς.*
6 »	*Ἡ μνήμη τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου (ὀνομαστικὴ ἑορτὴ Οἰκ. Πατριάρχου.)*
19 »	*Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα.*
25 Μαρτίου	*Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.*
5 Ἀπριλίου	*Ἡ Μ. Πέμπτη.*
9 »	*Ἡ Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου.*
10 »	*Ἡ Τρίτη τῆς Διακαινησίμου.*
23 »	*Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.*
17 Μαΐου	*Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.*
21 »	*Ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγ. Κων)τίνου καὶ Ἑλένης.*
28 »	*Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος.*

29 Ἰουνίου	*Ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.*
6 Αὐγούστου	*Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.*
15 Αὐγούστου	*Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.*
8 Σεπτεμβρίου	*Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου.*
14 »	*Ἡ Ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ.*
26 Ὀκτωβρίου	*Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.*
8 Νοεμβρίου	*Ἡ ἑορτὴ τῶν Ταξιαρχῶν.*
21 »	*Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.*
30 »	*Ἡ ἑορτὴ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.*
6 »	*Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.*
25 »	*Τὰ Χριστούγεννα.*
26 »	*Ἡ Σύναξις τῆς Θεοτόκου.*

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ καὶ αἱ Παρασκευαὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ Ἑβδομαδιαία ἀργία (Παρασκευή.)

Ἡ ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως (ὅπου ὑπάρχει.)

Ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας καὶ Μεβλούτ.

Ἡ ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας 29 καὶ 30 Ὀκτωβρίου.

Αἱ χειμεριναὶ διακοπαὶ (1—7 Ἰανουαρίου)

Σεκὲρ Μπαϊρὰμ ἀπὸ τῆς 26 Ραμαζὰν μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 3ης ἡμέρας τοῦ Βαϊραμίου.

Κουρμπὰν Μπαϊρὰμ 5 ἡμέραι ἀπὸ τῆς παραιονῆς μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 4ης ἡμέρας.

Ἡ ἐπέτειος τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ παιδίου 23 καὶ 24 Ἀπριλίου.

Σχολικαὶ ἑορταὶ 5 καὶ 6 Μαΐου.

Ἡ Ἐπέτειος τοῦ Συντάγ. 23 Ἰουλ.

Ἡ Ἐπέτειος τῆς Μάχης τοῦ Ἀρχιστρατήγου 30 Αὐγούστου.

ΣΗΜ. - Ἡ 23 Ἰουλίου καὶ 30 Αὐγούστου συμπίπτουν κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς καθ' ἃς αἱ Σχολαὶ εἶνε κλεισταί.

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἐθνικαὶ ἑορταὶ

6 Ὀκτωβρίου, ἐπέτειος ἀπελευθερώσεως Κων]πόλεως.

29—30 Ὀ]βρίου, ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας.

23—24 Ἀπριλίου, ἐπέτειος τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἑορτὴ τοῦ παιδίου.

24 Ἰουνίου Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας.

Θρησκευτ. ἑορταὶ

26 Ὀ]βρίου, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου.

8 Νοεμβρίου, ἡ ἑορτὴ τῶν Ταξιαρχῶν.
21 Ν]οβρίου, ἡ ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.
6 Δ]βρίου, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Νικολάου.
23 Δ]βρίου—7 Ἰανουαρίου διακοπαὶ Δωδεκαημέρου καὶ χειμεριναὶ 1ου ἑξαμήνου.
30 Ἰανουαρίου, ἡ ἑορτὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.
2 Φεβρουαρίου, ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς.
25 Μαρτίου, ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
31 Μαρτ.—15 Ἀπρ. Αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα (ἀπὸ τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.)
23 Ἀπριλίου, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.
17 Μαΐου ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.
21 Μαΐου, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Κων)τίνου καὶ Ἑλένης.
28 Μαΐου ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος.
Ἅπασαι αἱ Παρασκευαὶ καὶ Κυριακαὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ΜΗΝΕΣ ΜΕ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ

ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ	ΜΗΝΕΣ ΡΩΜΑΙΩΝ ΛΑΤΙΝΙΣΤΙ	ΜΗΝΕΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ
Ἰανουάριος	Τζανουάριους	Περίτιος
Φεβρουάριος	Φεμπρουάριους	Δύστρος
Μάρτιος	Μάρτιους	Ξαντικὸς
Ἀπρίλιος	Ἀπρίλις	Ἀρτεμίσιος
Μάϊος	Μάϊους	Δαίσιος
Ἰούνιος	Τζούνιους	Πάνεμος
Ἰούλιος	Τζούλιους	Λῶος
Αὔγουστος	Ἀουγκίουστους	Γορπιαῖος
Σεπτέμβριος	Σεπτέμπερ	Ὑπερβερεταῖος
Ὀκτώβριος	Ὀκτώμπερ	Δῖος
Νοέμβριος	Νοβέμπερ	Ἀπελλαῖος
Δεκέμβριος	Δεσέμπερ	Αὐδναῖος

ΚΙΝΗΤΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Τῆς Ὀρθοδοξίας 25 Φεβρουαρίου
Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 11 Μαρτ.
Τῶν Βαΐων 1 Ἀπριλίου
Τὸ Ἅγιον Πάσχα 8 Ἀπριλίου
Τῆς Ἀναλήψεως 17 Μαΐου
Τῆς Πεντηκοστῆς 27 Μαΐου.

ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Γαμηλιὼν	ἀπὸ	21	Ἰανουαρίου	μέχρι	19 Φεβρουαρίου
Ἀνθεστηριὼν	»	20	Φεβρουαρίου	»	20 Μαρτίου
Ἐλαφηβολιὼν	»	21	Μαρτίου	»	19 Ἀπριλίου
Μουνιχιὼν	»	20	Ἀπριλίου	»	18 Μαΐου
Θαργηλιὼν	»	19	Μαΐου	»	17 Ἰουνίου
Σκιροφοριὼν	»	18	Ἰουνίου	»	16 Ἰουλίου
Ἑκατομβαιὼν	»	17	Ἰουλίου	»	15 Αὐγούστου
Μεταγειτνιὼν	»	16	Αὐγούστου	»	14 Σ)βρίου
Βοηδρομιὼν	»	15	Σ)βρίου	»	13 Ὀ)βρίου
Πυανοψιὼν	»	14	Ὀ)βρίου	»	12 Ν)βρίου
Μαιμακτηριὼν	»	13	Ν)βρίου	»	11 Δ)βρίου
Ποσειδεὼν	»	12	Δ)βρίου	»	10 Ἰανουαρίου

ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΩΡΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1934

ΕΑΡ Μαρτίου 21 ὥρα 9.
ΘΕΡΟΣ Ἰουνίου 22 ὥρα 5.
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ Σεπτεμβρίου 23 ὥρα 20.
ΧΕΙΜΩΝ Δ)βρίου 22 ὥρα 15.

ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ	ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
Ἰουνίου 21 καὶ 22	Δεκεμβρίου 22
Ἡμέραι ὧραι 15. Νύκτες ὧραι 9.	Ἡμέρα ὧραι 9. Νὺξ ὧραι 15.

ΙΣΗΜΕΡΙΑ

ΕΑΡΙΝΗ Μαρτίου 21 — **ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ** Σεπτεμβρίου 23

Τὸ ἔτος 1934 ἄρχεται τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν.

ΦΑΣΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

- Νέα Σελήνη
- Πανσέληνος
- Σελήνης πρῶτον τέταρτον
- Σελήνης τελευταῖον τέταρτον

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

«Πρωτοχρονιὰ» γλυκειὰ προβάλλει
καὶ φέρνει «δῶρα» ζηλευτά,
«καινούργιος χρόνος» ἦρθε πάλι
κι' ὅλο τὸν κόσμο χαιρετᾷ.

❁

Ὦ σεῖς, ἀδέρφια, ποὺ εὐτυχεῖτε
κι' ἔχετ' αἰσθήματα ἁγνά,
ὅσο 'μπορεῖτε, νὰ βοηθῆτε
φτωχοὺς καὶ χήραις κι' ὀρφανά!...

❁

Εἰς τοὺς φτωχοὺς ἐλεημοσύνη
σκορπᾶτε μ' εὔσπλαχνη καρδιὰ
κι' ὁ Πλάστης «δῶρα» νὰ σᾶς δίνῃ
ζωὴ καὶ χάρι κι' εὐωδιά!...

❁

Ὦ!..Ναὶ!..Τοῦ Πλάστη ἡ ἁγιασμένη
ἡ εὐλογία κι' ἡ εὐχὴ
εἶν' εὐτυχία στεριωμένη
ποὺ χαριτώνει τὴν ψυχή!...

1934

Δ. Κ. ΜΕΛΙΠΗΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 14
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Ὑδροχόον

1	Δ	† ***Περιτομὴ Ἰ. Χριστοῦ, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου***
2	Τ	***Κοσμᾶ ἀρχ. Κ]πόλεως*** Συλβέστρου Πάπα Ρώμης
3	Τ	Μαλαχίου προφ. Γορδίου μάρτυρος
4	Π	Ἡ Σύναξις τῶν Ο' Ἀποστόλων. Θεοκτίστου ὁσίου
5	Π	Παραμονὴ τῶν Φώτων. Θεοπέμπτου μάρτυρος ***(Νηστεία)***
6	Σ	† ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ Ρωμανοῦ ἱερ. Δόμνας μάρτ.
7	Κ	***Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα.*** Ἡ Σύν. τοῦ Τιμίου Προδρόμου
8	Δ	***Κύρου καὶ Ἀττικοῦ Ἀρχ. Κ]πόλεως.*** Δομνίκης ὁσίας
9	Τ	Πολυεύκτου καὶ Εὐστρατίου μαρτύρων
10	Τ	Γρηγορ. ἐπισκ. Νύσσης. Δομετιανοῦ ἐπισκ. Μελιτ.
11	Π	Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου, Θεοδώρου, Ἀγαπίου, Βιταλίου ὁσ.
12	Π	Ταταινῆς, Μερτίου, Εὐθασίας μαρτύρων
13	Σ	Ἑρμύλου, Στρατονίκης καὶ ἐγκ.Μον. πρ.Ἡλιοῦ Β. Ρύακος
14	Κ	***(Ἀπόδ. Θεοφανείων)*** Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ ἀναιρ. Πατ.
15	Δ	Παύλου τοῦ Θηβαίου, Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου
16	Τ	Προσκύνησις ἁλύσεως ἀπ. Πέτρου, Πευσίππου μάρτ.
17	Τ	† Ἀντωνίου τοῦ Μεγ. Γεωργίου νεομ. Ἀχιλλέως μάρτ.
18	Π	† Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Π]χῶν Ἀλεξανδρείας
19	Π	Μακαρίου Αἰγυπτίου, Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ
20	Σ	Εὐθυμίου τοῦ Μεγ. Εὐσεβίου μάρτυρος
21	Κ	Μαξίμου ὁμολογ. Νεοφύτου, Ἁγνῆς μαρτ.
22	Δ	Τιμοθέου ἀποστ. Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου
23	Τ	Ἀγαθαγγέλου μάρτ. Κλήμεντος ἱερομ.
24	Τ	Ξένης ὁσίας, Φίλωνος καὶ Ἑρμογένους μαρτύρων
25	Π	***Γρηγορίου Θεολ. Ἀρχ]που Κ]πόλεως,*** Πουπλίου ὁσίου
26	Π	Ξενοφῶντος ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου
27	Σ	Ἀνακομιδὴ λειψ. Ἁγ. Ἰωάν. Χρυσοστόμου Ἀρχ. Κ]λεως
28	Κ	***Τελώνου καὶ Φαρισ*** Εὐφραὶμ τοῦ Σύρου ***(ἄρχ. Τριώδιον)***
29	Δ	Φιλοθέου μάρτ. Ἀνακομ. λειψ. Ἰγνατίου Θεοφόρου
30	Τ	† ***Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν*** Χρυσῆς μάρτυρος
31	Τ	Κύρου καὶ Ἰωάννου Ἀναργύρων, Ἀθανασίας καὶ Εὐδοξίας μαρτ. ***(Κατάλυσις εἰς πάντα)***

Γενάρης πρωτογέννητος καὶ πρῶτος τῆς χρονιᾶς
ποῦ τὰ νερὰ ἁγιάζονται μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρι,
ὁ ἥλιος εἶν' ἀδύνατος, ὁ ἀγέρας παγωνιᾶς,
πάνω στὰ χιόνια ἀστραφτερὸ λαμποκοπᾷ φεγγάρι.

Κι' ὁ καπετάνιος ὁ καλὸς θέλει νὰ βάλῃ πλώρη
καὶ τὸ ταξίδι μελετᾷ καὶ τὰ πλωριὰ ἑτοιμάζει·
δὲν τὸν τρομάζει ὁ χιονιᾶς, οὔτε τ' ἀγριοβόρρι,
φτάν' ἡ αὐγὴ πειὸ σύντομα, ὅπου γλυκοχαράζει.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 13
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τοὺς Ἰχθῦς

1	Π	Προεόρτια Ὑπαπαντῆς Τρύφωνος καὶ ἈναστασίουΝαυπλ. μ.
2	Π	† Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Κατάλ. εἰς πάντα)
3	Σ	Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος
4	Κ	Τοῦ *Ἀσώτου* Ἰσιδώρου καὶ Ἰωάννου ὁσίων
5	Δ	*Πολυεύκτου Π)χου Κ)λεως* Ἀγάθης μ.
6	Τ	*Φωτίου Π)χου Κ)λεως* Βουκόλου ἐπ. Σμύρνης
7	Τ	Παρθενίου ἐπ. Λαμψάκου, Λουκᾶ ὁσ. *(Νηστεία)*
8	Π	Θεοδώρου Στρατηλάτου Ζαχαρίου πρ. Μάρθας μ.
9	Π	Νικηφόρου μ. *(Ἀπόδ. Ὑπαπαντῆς) (Νηστεία)*
10	Σ	Τῶν *ψυχῶν* Χαραλάμπους ἱερομ.
11	Κ	Τῆς *Ἀπόκρεω* Βλασίου ἱερ. Θεοδώρας Αὐγούστης
12	Δ	*Ἀντωνίου Ἀρχ Κ]λεως* Μελετίου Ἀντιοχείας
13	Τ	Μαρτινιανοῦ, Ἀκίλλα μ. Εὐλογίου Ἀλεξανδρείας
14	Τ	Αὐξεντίου, Μάρωνος ὁσίων
15	Π	Ὀνησίμου ἀπ. Εὐσεβίου ὁσ.
16	Π	*Φλαβιανοῦ Π]χου Κ]λεως* Παμφίλου μ.
17	Σ	*Πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων Ἀνδρῶν καὶ Γυναικῶν.* Θεοδώρου Τήρωνος
18	Κ	Τῆς *Τυρινῆς* Λέοντος Πάπα Ρώμης Ἀγαπητοῦ μ.
19	Δ	*Καθαρὰ Δευτέρα* Χαριλάου ἰαμ. Ἀρχίππου ἀπ. (ἄρχεται Μεγ. Τεσσαρακοστή)
20	Τ	Λέοντος ἐπ. Κατάνης. Βησσαρίωνος καὶ Ἀγάθωνος
21	Τ	*Ἰωάννου Π]χου Κ]λεως* Τιμοθέου, Εὐσταθίου ἐπ. Ἀντιοχ.
22	Π	Ἀνθούσης μ. Τελεσφόρου Πάπα Ρώμης
23	Π	Πολυκάρπου ἐπ. Σμύρνης *(Α΄. Χαιρετισμοὶ Θεοτόκου)*
24	Σ	Μνήμη τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος Θεοδώρου Τήρ. Μεγ. Α΄. καὶ Β΄. εὕρεσις Τιμίας Κεφαλῆς Προδρόμου
25	Κ	† ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Ταρασίου *Π]χου Κ]λεως*
26	Δ	Πορφυρίου ἐπ. Θεοκλήτου μ. Φωτεινῆς μεγαλομ.
27	Τ	Προκοπίου Δεκαπολίτου ὁμολογητοῦ.
28	Τ	Βασιλείου ὁμολογ. Νυμφᾶ καὶ Εὐβούλου ἀποστόλων

Γατερνὸς τοῦ χειμῶνα, ὁ κουτσὸς ὁ Φλεβάρης,
πότε γέρος γλυκὸς, μὰ συχνὰ κατσουφιάρης,
ὅσο θέλ' ὁ βορρηᾶς στὰ πανιὰ ἂς σφυρίζῃ,
ξημερώνει νωρὶς, καλοκαίρι μυρίζει.

Ἡ βιολέττα δειλή, γλυκὸ ἄρωμα χύνει;
ἡ τρελλὴ μυγδαλιὰ κἄπου-κἄπου ἀνθίζει,
τὸ καράβι σαλπάρει, τὸ λιμάνι ἀφίνει,
ξημερώνει νωρὶς, καλοκαίρι μυρίζει.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 12
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Κριόν

1	Π	Εὐδοκίας ὁσιομ. Ἀντωνίνης μ.
2	Π	Ἡσυχίου, Θεοδότου, Εὐθαλίας μ. *(Β΄.Χαιρ.Θεοτ.)*
3	Σ	Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου μ.
4	Κ	*Β΄. Νηστειῶν* Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Γερασίμου ὁσίου
5	Δ	Κόνωνος, Εὐλαμπίου, Ἀρχελάου μ.
6	Τ	Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μ. Εὕρεσις Σταυροῦ παρὰ τῆς Ἁγ. Ἑλένης
7	Τ	Ἐφραὶμ, Βασιλέως. Εὐγενίου, Ἀγαθοδώρου ἐπισκ.
8	Π	Θεοφυλάκτου ἐπ. Νικομηδείας Ἑρμοῦ ἀποστ.
9	Π	† Τῶν *Ἁγ. 40 Μαρτύρων τῶν ἐν Σεβαστείᾳ (Γ΄. Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου*
10	Σ	Κοδράτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ Κυπριανοῦ μ.
11	Κ	† Τῆς *Σταυροπροσκυνήσεως* Σωφρονίου Π)χου Ἱεροσολ.
12	Δ	Θεοφάνους ὁμολ. Γρηγορίου Διαλόγου
13	Τ	*Ἀνακ. λειψ. Νικηφόρου Π]χου Κ]λεως*
14	Τ	Βενεδίκτου ὁσ. Ἐλαιονώρας μ.
15	Π	Ἀγαπίου, Νικάνδρου μ. Βαρνάβα ἀποστ.
16	Π	Σαββίνου μ. Χριστοδούλου ὁσ. *(Δ΄. Χαιρ Θεοτόκου)*
17	Σ	Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ Μαρίνου μ.
18	Κ	*Δ΄. Νηστειῶν* Κυρίλλου Ἀρχ.Ἱεροσ.Ἰωάννου τῆςΚλίμακος
19	Δ	Χρυσάνθου Δαρείας, Ἰάσωνος μ.
20	Τ	Ἀββάδων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Μονῇ Ἁγ.Σάββα ἀναιρεθέντ.
21	Τ	ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ *Θωμᾶ Π]χου Κ]λεως* Ἰακώβου ὁμολ.
22	Π	Βασιλείου ἱερομ. Ἀγκύρας Καλλινίκης μ.
23	Π	ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ Νίκωνος καὶ Δομετίου μ.
24	Σ	*Προεόρτια Εὐαγγελισμοῦ* Ἀρτέμονος ἐπ.Λαοδικείας
25	Κ	† *Ε΄. Νηστειῶν* Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ Μαρίας ὁσίας Αἰγ. *(Ἑσπερινὸς Ἀπ. Εὐαγγελισμοῦ)*
26	Δ	Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ
27	Τ	Ματρώνης ὁσίας τῆς ἐν Θεσ)νίκῃ
28	Τ	Ἰλαρίωνος καὶ Ἡρωδίωνος μ.
29	Π	Μάρκου ἐπ. Κυρίλλου διακόνου
30	Π	Ἰωάννου συγγραφέως Κλιμ. Εὐβούλης Ἰωὴλ προφ.
31	Σ	ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ Ὑπατίου ἐπ. Βενιαμὶν Διακόνου

Μάρτιος πειά ! Στὰ πέρατα τῆς γῆς ἂς ἀκουσθῇ,
π' ἀρχίζει ἡ ὥμορφ' ἄνοιξι, ἀρχίζει καλοκαίρι,
κι' ἂν εἶναι πάντ' ἀχώριστος ἀπ' τὴ σαρακοστή,
κἄποτε φέρνει Πασχαλιὰ καὶ δάφνινο ξεφτέρι.

Ὁ ναύτης πάνω στὸ κουπὶ γλυκὸ τραγοῦδι ἀρχίζει,
πρασινισμένο τὸ βουνὸ ἔχει κοπάδια σἂν ἀφρό,
κι' ἂν κατσουφιάζῃ κἄποτε, κι' ἂν κἄποτε χιονίζῃ,
μέσ' στὴς καλὲς τὴς μέρες του γὼ τὴ χαρὰ θὰ βρῶ.

Δ΄ Μὴν

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 30

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 11

Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται ε᾽ς τὸν Ταῦρον

1	Κ	† ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ Μαρίας ὁσίας Αἴγ. Ἄχαζ δικαίου
2	Δ	Ἰωσὴφ τοῦ Παγκάλου, Τίτου ὁσ. Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου μ.
3	Τ	Νικήτα Ἡγουμ. Ἰωσὴφ ὑμνογράφου
4	Τ	Γεωργίου τοῦ ἐν Μαλαιῷ, Πλάτωνος ὁσίου
5	Π	Κλαυδίου Διοδώρου, Ζήνωνος μαρτύρων
6	Π	***Εὐτυχίου Π]χου Κ]λεως***, Πλατωνίδος μάρτυρος
7	Σ	Καλλιοπίου, Ἀκιλλύνης, Ρουφίνου μάρτυρος
8	Κ	† ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ Ἰρωδίωνος, Ἀγάβου μαρτ. ◉
9	Δ	***Διακαινησίμου*** Εὐψυχίου καὶ Βαδίμου ὁσίων
10	Τ	***Διακαινησίμου*** Τερεντίου, Ζήνωνος, Δήμου μαρτύρων
11	Τ	Ἀντύπα ἐπισκ. Φαρμουθίου μαρτ.
12	Π	Βασιλείου ἐπ. Παρίου. Ἀνακομιδὴ Τιμίας Ζώνης Θεοτόκου
13	Π	† ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ Μαρτίνου Πάπα Ρώμης.
14	Σ	Ἀριστάρχου, Πούδη καὶ Τροφίμου ἐκ τῶν Ο΄. Θωμαΐδος μ.
15	Κ	† ΤΟΥ ΘΩΜΑ Κρήσκεντος μ. Λεωνίδου ἐπ. Ἀθηνῶν ◉
16	Δ	Ἀγάπης, Χιονίας, Εἰρήνης μαρτύρων
17	Τ	Ἀγαπητοῦ Πάπα Ρώμης, Συμεὼν τοῦ ἐν Περσίδι
18	Τ	Ἰωάννου ὁσίου, Ἰωάννου νεομ. ἐξ Ἰωαννίνων
19	Π	***Τρύφωνος Ἀρχιεπ. Κ)λεως*** Σωκράτους μαρτ.
20	Π	Θεοδώρου Τριγινᾶ, Ζακναίου ἀποστ.
21	Σ	***Μαξιμιανοῦ Π]χου Κ]λεως*** Ἰσαακίου ***(Ἀπ. ἑορ. Θωμᾶ)***
22	Κ	† ***Τῶν Μυροφόρων*** Ἰωσὴφ καὶ Νικοδήμου. Θεοδώρου Συκεώτου ἐπισκ. Ἀναστασιουπόλεως ◑
23	Δ	† ***Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου*** Ἀνατολίου μ.
24	Τ	Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας, Λεοντίου καὶ Λογγίνου μ.
25	Τ	***Μακεδονίου Π]χου Κ]λεως*** Μάρκου Εὐαγγελιστοῦ, Νίκης
26	Π	Βασιλέως ἐπισκ. Ἀμασείας
27	Π	Συμεὼν ἐπισκ. Ἱεροσολ. συγγενοῦς τοῦ Κυρίου
28	Σ	Τῶν ἐν Κυζίκῳ 9 μαρτύρων Ἀντιπάτρου μάρτυρος
29	Κ	† ***Τοῦ Παραλύτου*** Σωσιπάτρου καὶ Ἰάσωνος Ο΄. ἀποστ.
30	Δ	Ἰακώβου ἀπ. Ἀργυρῆς τῆς ἐν Πικριδίῳ Κ]λεως ◑

Στὴν γκρεμισμένη τους φωλιὰ τὰ μαῦρα χελιδόνια,
γυρνοῦν᾽ ὀπίσω ὁλόχαρα μὲ χίλια δυὸ τραβοῦδια,
ρυάκια ὁλοκάθαρα γίνουνται τ᾽ ἄσπρα χιόνια,
κι᾽ ἀνθίζουνε εἰς τὰ κλωνιὰ μυριόχαρα λουλούδια.

Καὶ ξαπλωμένος ὁ βοσκὸς, μὲ μαγικὴ φλογέρα,
μαγεύει τὸ κοπάδι του κάτ᾽ ἀπ᾽ τὸ πράσινο δενδρί.
Σὰν ποιὰ ψυχὴ ἀσυγκίνητη στὸ μυρισμένο ἀγέρα,
στῆς Πόλις τὸ Μαγιάπριλο νὰ μείνῃ εἰμπορεῖ;...

Ε΄ Μὴν

ΜΑΪΟΣ

Ἔχει ἡμερ. 31

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 10

Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τοὺς Διδύμους

1	Τ	Ἱερεμίου προφ. Ἀνακίου ὁσίου
2	Τ	† ***Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς*** Ἀνακ. Λειψ. Ἀθανασίου Μεγ.
3	Π	Τιμοθέου. Μαύρας μαρτ. Ροδοσιανοῦ διακόνου
4	Π	Πελαγίας μάρτ. ἀνακ. λειψ. Μαρίας Μαγδαληνῆς
5	Σ	Εἰρήνης μεγαλομ. Γαΐου, Γαϊανοῦ μ
6	Κ	† ***Τῆς Σαμαρείτιδος*** Ἰὼβ τοῦ Πολυάθλου
7	Δ	Ἀνάμνησις φανέντος ἐν Οὐρανῷ Σταυροῦ. Ἀνακίου μ. ◉
8	Τ	Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου
9	Τ	Ἡσαΐου προφ. Χριστοφόρου μεγαλομ.
10	Π	Σίμωνος ἀπ. Ζηλωτοῦ, Λαυρεντίου ὁσίου
11	Π	Μωκίου ἱερομ. Ἐγκαίνια Κ]λεως
12	Σ	***Γερμανοῦ Ἀρχ. Κ]λεως*** Ἐπιφανίου ἐπ. Κύπρου
13	Κ	† ***Τοῦ Τυφλοῦ*** Γλυκερίας μάρτ. Σεργίου ὁμολ.
14	Δ	Θεράποντος ἱερομ. Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίῳ ◉
15	Τ	Παχωμίου τοῦ Μεγ. Ἀγιλλίου ἐπ. Λαρίσσης
16	Τ	***Νικολάου Ἀρχ. Κ]λεως*** Θεοδώρου Ἡγ. Ἰσαακίου μαρτ. ***(Ἀπόδοσις Πάσχα)***
17	Π	† ***Τῆς Ἀναλήψεως*** Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας μαρτ.
18	Π	Ἡρακλείου, Διονυσίου, Χρηστίνης, Ἰουλίας μαρτ.
19	Σ	Πατρικίου ἐπ. Προύσης, Μενάνδρου μαρτ.
20	Κ	† ***Τῶν 318 Θεοφ. Πατέρων*** Α΄ Συν. ἐν Νικαίᾳ Θαλλελαίου
21	Δ	† ***Τῶν Ἁγίων Κ]νου καὶ Ἑλένης*** τῶν Ἰσαποστ. Βασιλέων
22	Τ	Βασιλίσκου, Βλαδιμήρου τῶν μαρτύρων ◑
23	Τ	Μιχαὴλ ἐπ. Συννάδων ὁμολ. Μαρίας τοῦ Κλωπᾶ Μυροφόρου
24	Π	Συμεὼν ὁσ. Σωτάννης, Χαρίτωνος μαρτ.
25	Π	Γ΄. εὕρεσις Τιμ. Κεφ. τοῦ Προδρόμου ***(Ἀπ. Ἀναλήψεως)***
26	Σ	ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ Κάρπου ἐκ τῶν Ο΄ Ἀλφαίου ἀποστ.
27	Κ	† ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ Ἑλλαδίου ἱερ. Ἰωάννου Ρώσου
28	Δ	† ***Τῆς Ἁγ. Τριάδος*** Εὐτυχοῦς ἱερ. Ἑλικωνίδος, Δάφνης μ.
29	Τ	Θεοδοσίας μαρτ. Ὀλβιανοῦ ἱερομ. ◑
30	Τ	Ἰσαακίου ὁσ. Βαραγίου καὶ Νατολίου μ ***(Κατάλ. εἰς πάντα)***
31	Π	Ἑρμείου, Εὐσεβίου, Ρωμανοῦ μαρτ.

Τριαντάφυλλα στὸ διάβα σου ἀργοσκορπᾷ ἡ φύσι,
φορῶντας τὴ γιορτιάτικη καὶ πάγκαλη στολή,
ποῦ ὑφαίνει ὁ Νοῦς ἀόρατος στὴ θεϊκή μας κτίσι,
καὶ λαχταρᾷ κάθε καρδιὰ, ποῦ ἀγαπᾷ πολύ.

Ἕνας ἀόρατος παλμὸς μιᾶς ἁρμονίας ζηλευτῆς,
δονεῖ τὴν φύση ὁλάκερη στὰ πέρατα τῆς γῆς·
εἶναι τὸ γλυκοχάραγμα κάποιας ἀλλοιότικης ζωῆς,
καὶ ἄφταστο κορύφωμα ἀθάνατης αὐγῆς.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 9
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Καρκῖνον

1	Π	Ἰουστίνου φιλοσόφου Χαριτοῦς μ. (Κατάλυσις εἰς πάντα)
2	Σ	***Νικηφόρου Ἀρχ. Κ]λεως*** Μαρίνου ὁσ. (ἀπ. Πεντηκοστῆς)
3	Κ	† ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ Λουκιλλιανοῦ μ.
4	Δ	***Μητροφάνους Ἀρχ. Κ]λεως*** Μαρίας, Μάρθας (ἄρχεται ἡ Νηστεία Ἁγ. Ἀποστόλων)
5	Τ	Δωροθέου ἐπ Τύρου Λεωνίδου μ.
6	Τ	Ἰλαρίωνος ὁσ Βαλερίας μ.
7	Π	Θεοδότου ἐπ. Ἀγκύρας Σωτάνας καὶ Ταρασίου ὁσ.
8	Π	Ἀνακ. λειψ. Θεοδώρου Στρατηλ. Καλλιόπης μ.
9	Σ	Κυρίλλου Ἀρχ. Ἀλεξανδρείας. Ἀνανίου μ.
10	Κ	Ἀλεξάνδρου, Ἀντωνίνης, Πανσέμνης μ.
11	Δ	Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα Ἀποστόλων
12	Τ	Ὀνουφρίου Πέτρου τοῦ ἐν Ἄθῳ
13	Τ	Ἀκυλίνης μ. Ἀντιπάτρου, Διοδώρου μ.
14	Π	***Μεθοδίου Ἀρχ. Κ]λεως*** Ἐλισσαίου τοῦ προφ.
15	Π	Ἀμὼς τοῦ πρ. Αὐγουστίνου ἐπισκ.
16	Σ	Τύχωνος ἐπισκ. Ἀμαθοῦντος Κύπρου
17	Κ	Ἰσαύρου, Ἰνοκεντίου, Μανουὴλ μ.
18	Δ	Λεοντίου, Θεοδούλου μ.
19	Τ	Ἰούδα ἀπ. Παϊσίου τοῦ μεγάλου Ζήνωνος μ.
20	Τ	Μεθοδίου ἱερομ. Καλλίστου ὁσ.
21	Π	Ἰουλιανοῦ μ. Ἀφροδίτης, Νικήτα Νισιρίου μ.
22	Π	Εὐσεβίου ἐπισκ. Σαμοσάτων
23	Σ	Ἀγριππίνης Ἀριστοκλέους μ.
24	Κ	† Τὸ Γενέθλιον τοῦ Προδρόμου Παναγιώτου νεομ.
25	Δ	Φεβρωνίας ὁσιομ. Ἔρωτος, Φέρμου μ.
26	Τ	Δαυὶδ τοῦ ἐν Θ)νίκῃ Ἀνθίωνος ὁσ.
27	Τ	Σαμψὼν τοῦ ξενοδόχου Ἰωάννας μυροφόρου.
28	Π	Ἀνακ. λειψ. Κύρου καὶ Ἰωάννου Ἀναργύρων
29	Π	† ΠΕΤΡΟΥ καὶ ΠΑΥΛΟΥ τῶν Πρωτοκ. Ἀποστόλων
30	Σ	† Ἡ Σύναξις τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων

Ὁ πρῶτος τοῦ καλοκαιριοῦ, ποῦ ὁ τζίτζικας ἀρχίζει,
στοῦ λιοπυριοῦ τὸ ἄναμμα, πάνω σ' ἕνα κλαδί,
τὸ αἰώνιο ἐκνευριστικὸ τραγοῦδι νὰ σφυρίζῃ.
μὰ τὸ μερμήγκι κουβαλᾷ, σὰν τὸ καλὸ παιδί.

Μ' ἄφθαστο γλυκοφίθυρο τὰ φύλλα σιγοσμίγει,
τ' ἀγέρι τ' ἀπαλόγλυκο· ὀχλοβοὴ καμμιά·
πελώριο κῦμα στάχυνο στὰ μάτια μας ξανοίγει
τὰ προβατάκια ξεδυψοῦν σὲ μιὰ νεροσυρμιά.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 10
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Λεόντα

1	Κ	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων
2	Δ	Ἡ κατάθ. τῆς Τιμ. Ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου ἐν Βλαχέρναις
3	Τ	***Ἀνατολίου Ἀρχ. Κ]λεως*** Ὑακίνθου τοῦ Κομβικολαρίου μ.
4	Τ	Ἀνδρέου ἐπ. Κρήτης Λουκίας μ. Θεοφίλου ἱερομ
5	Π	Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ, Κυπριανοῦ ὁσιομ.
6	Π	Φιλήμονος, Ἀρχίππου ἀπ. Σισώης ὁσ.
7	Σ	Κυριακῆς μεγαλ. Θωμᾶ ὁσ τοῦ ἐν Μαλεῷ
8	Κ	Προκοπίου μεγαλ. Ἀντιόχου μ.
9	Δ	Παγκρατίου ἐπ. Ὀρέστου μ.
10	Τ	Τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας 45 μ.
11	Τ	***Εὐφημίας μεγαλομ.*** Νεκταρίου μ. Ὄλγας ἰσαποστόλου
12	Π	Πρόκλου, Ἰλαρίου, Ἡρακλείου Βερονίκης μ.
13	Π	Σύναξις Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, Στεφάνου Σαββαΐτου
14	Σ	Ἀκύλα ἀποστ. Ἰωσὴφ ὁμολογητοῦ
15	Κ	† ***Τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων τῆς Δ΄. Οἰκ. Συνόδου,*** Κυρικίου μ.
16	Δ	Ἀθηνογένους ἱερομ. Φαύστου μ.
17	Τ	Μαρίνης Μεγαλομ. Εὐφρασίου Ἱεραπόλεως
18	Τ	Αἰμιλιανοῦ μ. Οὐαλεντίνης, Μαρκέλλου μ.
19	Π	Μαυρίνης ὁσ. Δίου ὁσ. Βαλεντίνης μ
20	Π	† ΗΛΙΟΥ τοῦ ΠΡΟΦΗΤΟΥ τοῦ Θεσβίτου
21	Σ	Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ καὶ Ἰωάννου ὁσ.
22	Κ	Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς τῆς Μυροφόρου Μαρκέλλης μ.
23	Δ	Φωκᾶ ἱερομ. Ἰεζεκιὴλ προφ.
24	Τ	Χρηστίνης μεγαλ. Ἀθηναγόρα ὁμολ,
25	Τ	Ἡ Κοίμησις τῆς Ἁγ. Ἄννης, Εὐπραξίας ὁσ.
26	Π	***Παρασκευῆς ὁσιομάρτ.*** Ἑρμολάου ἱερομ.
27	Π	† ***Παντελεήμονος μεγαλομ. τοῦ ἰαματικοῦ***
28	Σ	Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος, Παρμενᾶ ἀποστ.
29	Κ	Καλλινίκου μ. ***Κ)τίνου Π)χου Κ)λεως*** Θεοδότης μ.
30	Δ	Σύλλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ἐπαινετοῦ ἐκ τῶν Ο΄·
31	Τ	Εὐδοκίμου δικαίου, Ἰωσὴφ Ἀριμαθείας, Προεορ. Σταυροῦ

Στὸ ἡλιόκαμμα τοῦ Θεριστῆ, ποῦ ὁ τζίτζικας σφυρίζει,
ξανθὸ ξαπλώνεται στὴ γῆ τὸ χρυσωπὸ ἀστάχυ,
ποῦ μὲ λαχτάρα ἱδρώνοντας ὁ Θεριστὴς θερίζει,
καὶ τὸ δρεπάνι ἀστραφτερὸ τὸν ἥλιο καθρεφτίζει.

Πέρα στὸν ἴσκιο τοῦ δενδριοῦ τὰ πρόβατα σκυμμένα,
λίγη δροσιὰ γυρεύουνε. Σωπάσαν τὰ πουλιά·
ὁ σκύλος πῶς λαχομαχᾷ! τὸ χελιδόνι μόνο
μέσα στὴν κάψα φλυαρεῖ, πάνω σὲ μιὰ φωλιά.

Η′ Μὴν

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἔχει ἡμέρ. 31

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 11

Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὴν Παρθένον

1	Τ	Ἡ Πρόοδος τοῦ Τιμ. Σταυροῦ. Τῶν 7 παίδων Μακκαβαίων Σολομονῆς μ. (ἄρχετ. ἡ νηστεία τῆς Θεοτ. Ἑσπ. Α′ παράκλ.)
2	Π	Ἀνακομ. λειψ. Στεφάνου πρωτομ. Ἰουστινιανοῦ Βασιλέως
3	Π	Ἰσαακίου, Σαλώμης Μυροφ. Δαλμάτου, Θεοκλητοῦς
4	Σ	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδων Εὐδοκίας μάρτ.
5	Κ	Προεόρτια Μεταμορφώσεως. Νόνας μητρὸς Γρηγορίου Θεολ.
6	Δ	† ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ (***Ἰχθύος κατάλυσ.***)
7	Τ	Δομετίου, Νάρκισσου ἱερομ. Ἀστερίου μάρτ.
8	Τ	Αἰμιλιανοῦ καὶ Μύρωνος ἐπισκ. Τριανταφύλλου νεομ.
9	Π	Ματθία ἀποστ. Πατρικίας μάρτ.
10	Π	Λαυρεντίου ἀρχιδιακ. Ἱππολύτου, Ξύστου Πάπα Ρώμης
11	Σ	Εὔπλου διακόνου, Ζήνωνος μάρτ.
12	Κ	Φωτίου καὶ Ἀνικήτου μαρτ.
13	Δ	Μαξίμου ὁσιομ, Εἰρήνης Βασιλίσσης (***Ἀπόδ. Μεταμορφ.***)
14	Τ	Προεόρτια Κοιμήσεως Θεοτόκου Μιχαίου τοῦ προφ.
15	Τ	† Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
16	Π	Τοῦ Ἁγ. Μανδηλίου, Διομήδους, Σταματίου, Ἀλκιβιάδου μ.
17	Π	Μύρωνος, Κυπριανοῦ, Ἰουλιανοῦ μάρτ.
18	Σ	***Ἰωάννου καὶ Γεωργ. Π]χῶν Κ]λεως*** Φλώρου, Λαύρου μ.
19	Κ	Ἀνδρέου Στρατηλάτου, Ἀγαπίου μάρτ.
20	Δ	Σαμουὴλ προφ. Φωτεινῆς μάρτ. Ἡλιοδώρου μάρτ.
21	Τ	Θαδδαίου ἀπ. Βάσσης μάρτ.
22	Τ	Ἀγαθονίκου, Ζήνωνος καὶ Ἀνθούσης μάρτ.
23	Π	***Καλλινίκου Π]χου Κ]λεως*** Εἰρηναίου ἐπ.(***Ἀπ. ἑ. Θεοτ.***)
24	Π	Εὐτυχοῦς ἱερομ. Τατίωνος μ. Κοσμᾶ νεομ.
25	Σ	***Μηνᾶ, Ἐπιφανίου, Γενναδίου καὶ Ἰωάννου Ἀρχιεπ. Κ]λεως*** Βαρθολομαίου καὶ Τίτου ἀποστ.
26	Κ	Ἀδριανοῦ, Ναταλίας, Ἰωάσαφ μαρτ,
27	Δ	Ποιμένος ὁσ. Λιβερίου, Φανουρίου νεοφανοῦς
28	Τ	Μωϋσέως Αἰθίοπος Ἐζεκίου Βασιλέως
29	Τ	† ***Ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου [νηστεία]*** Χαριλάου μάρτυρος
30	Π	***Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου Π]χῶν Κ]λεως***
31	Π	Κατάθεσις Τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου.

Στὸ λιόπυρο τ' Ἀλωνιστὴ ὁ ἀλωνιστὴς ἱδρώνει,
ἡ θυμωνιὲς καμαρωτὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ χάρι·
τρέχ' ἡ λοκάνα χαρωπὴ ἐπάνω εἰς τ' ἀλῶνι,
χωρίζοντας τὸ ἄχυρο ἀπ' τὸ ξανθὸ σιτάρι.

Ἀπὸ τὰ σῦκα τ' ὥριμα ξεχείλισε τὸ μέλι,
πλήθεια τὰ φρουτ' ὡρίμασαν στοὺς κάμπους μιὰ φορά,
σειρὰ-σειρὰ στὰ κλήματα, στὸ πράσινο τ' ἀμπέλι,
σᾶν κεχριμπάρια κρέμουνται σταφύλια μιὰ χαρά.

Θ′ Μὴν

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρ. 30

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 12

Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Ζυγὸν

1	Σ	Ἀρχὴ ιῆς Ἰνδίκτου, Συμεὼν Στυλίτου, Σύναξις Θεοτόκου Μάρθας καὶ Εὐανθίας ὁσίων.
2	Κ	***Ἰωάννου Νηστ. Π]χου Κ]λεως*** Μάμαντος, Εὐτυχίου
3	Δ	Ἀνθίμου ἐπισκ. Θεοκτίστου καὶ Πολυδώρου μαρτ.
4	Τ	Βαβύλα ἐπ. Ἑρμιώνης, Μωϋσέως προφ.
5	Τ	Ζαχαρίου προφ. Πέτρου τοῦ ἐν Ἀθύρᾳ
6	Π	Ἀνάμν. ἐν Χώναις θαύματος Ἀρχ. Μιχαὴλ,Εὐδοξίου μ.
7	Π	Σώζοντος μ. Προεόρτια Γεν. Θεοτόκου
8	Σ	† ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
9	Κ	Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης Θεοπατόρων
10	Δ	Μηνοδώρας, Μητροδ. Νυμφοδ. μ. Πουλχερίας Βασιλ.
11	Τ	Θεοδώρας καὶ Διοδώρου μ. Εὐανθίας ὁσίας.
12	Τ	Αὐτονόμου, Θεοδούλου μ. (***Ἀπ. Γεν. Θεοτόκου***)
13	Π	Προεόρ. Σταυροῦ. Κορνηλίου Ἑκ. Ἐγκ. Ναοῦ Ἀναστάσεως
14	Π	† Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ (***Νηστεία***)
15	Σ	Νικήτα μεγαλομ. Φιλοθέου πρεσβυτ. Ἀκακίου μ.
16	Κ	Εὐφημίας μεγαλομ. Μελιτινῆς μ.
17	Δ	Σοφίας καὶ τῶν θυγ. Πίστεως, Ἀγάπης, Ἐλπίδος
18	Τ	Εὐμενίου ἐπισκ. Ἀριάδνης μ.
19	Τ	Τροφίμου, Σαββατίου, Δορυμέδοντος μ.
20	Π	Εὐσταθίου μεγ. Θεοπίστης. Μαρτίνου
21	Π	Κοδράτου ἐπ. Ἰωνᾶ προφ. (***Ἀπ. Στ υροῦ***)
22	Σ	Φωκᾶ ἱερομ. Φωκᾶ μ κηπουροῦ
23	Κ	Σύλληψις Τιμ. Προδρόμου. Ξανθίππης Πολυξένης μ.
24	Δ	***Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης*** Θέκλης μ.
25	Τ	Εὐφροσύνης ὁσίας Παφνουτίου, Καλλιμάχου μ.
26	Τ	Μετάστασις Ἰωάννου Θεολόγου. Γεδεὼν δικαίου
27	Π	Καλλιστράτου μ. Ἰγνατίου ἡγουμ. Ἀκιλίνης μ·
28	Π	Χαρίτωνος ὁμολ. Βαρουὺχ προφ.
29	Σ	Κυριακοῦ ἀναχωρητοῦ Πετρωνίας μ.
30	Κ	Γρηγορίου Φωτιστοῦ ἐπ. Ἀρμενίας, Στρατονίκης μ.

Νὰ, τὰ κοπελούδια σ' ὄρπια μέσ' στ' ἀμπέλι,
μὲ γλυκὰ τραγούδια δόσ' του καὶ τρυγοῦν,
τὸ ζεστό τους χεῖλι βρέχει ὅποια θέλει,
μὲ μιὰ ἀφράτη ρῶγα. Κόφτουν καὶ γελοῦν.

Μέσα στὸ λιοβοῦνι, ἄλλοι ἐκεῖ μὲ γέλοια,
βγήκανε στὸν τρύγο γιὰ ξανθὴ ἐληά,
ἄλλοι ἑτοιμάζουν γιὰ κρασὶ βαρέλια,
καὶ τρυγοῦνε ἄλλοι μὲ τσαμπιά . . . φιλιά.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 13
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Σκορπιὸν

1	Δ	Ἀνανίου ἀπ. Ρωμανοῦ μελωδοῦ Ἰωάννου Κουκουζέλου
2	Τ	Κυπριανοῦ ἱερ. Ἰουστίνης μ. Θεοφίλου ὁμολογητοῦ
3	Τ	Διονυσίου Ἀεροπαγίτου, Θεαγένους μ.
4	Π	Ἱεροθέου ἐπ. Ἀθηνῶν Καλλισθένους μ.
5	Π	Χαριτίνης μ. Εὐδοκίμου ὁσίου
6	Σ	Θωμᾶ ἀπ. Ἐρωτηΐδος μ.
7	Κ	Σεργίου, Βάκχου, Πολυχρονίου μ.
8	Δ	Πελαγίας ὁσ. Ἀγησιλάου καὶ Ἀρχελάου μ.
9	Τ	Ἰακώβου ἀπ. Ἀνδρονίκου ὁσ. Ἀθανασίας μ.
10	Τ	Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας μ. Χαριλάου μ.
11	Π	***Νεκταρίου, Ἀρσακίου Σισινίου Π]χῶν Κ]λεως*** Θεοφάνους
12	Π	Πρόβου, Ταράλου, Ἀνδρονίκου μ. Ἀνδρομάχης μ.
13	Σ	Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθονίκης μ. Ἀντιγόνου, Φλωρεντίας, Χρυσῆς μ.
14	Κ	† ***Τῶν Πατέρων τῆς Ζ'. Οἰκ. Συνόδου***. Ναζαρίου, Γερβασίου, Κοσμᾶ μελωδοῦ
15	Δ	Λουκιανοῦ ὁσ. Σαβίνου ὁσίου.
16	Τ	Λογγίου ἑκατοντάρχου Δομνίκου μ.
17	Τ	Ἀνδρέου τοῦ ἐν Κρίσει. Ὡσηὲ προφ.
18	Π	Λουκᾶ Εὐαγγελιστοῦ. Μαρίνου μ.
19	Π	Ἰωὴλ προφ. Φίλωνος, Εὐσεβίου μ.
20	Σ	Γερασιμου Ἀρχ. Κεφαλ. Ματρώνης Χιοπολ.
21	Κ	Ἱλαρίωνος τοῦ Μεγαλ. Σωκράτους μ.
22	Δ	Ἀβερίκου ἰσαποστ. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδων
23	Τ	Ἰακώβου Ἀδελφοθέου. ***Ἰγνατίου Π]χου Κ]λεως***
24	Τ	Ἀρέθα μεγαλομ. Σεβαστιανῆς μ.
25	Π	Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου μ.
26	Π	† ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μυροβλήτου, Ἀνάμνησις Μεγ. Σεισμοῦ
27	Σ	Νέστορος μ. ***Κυριακοῦ Π]χου Κ]λεως***
28	Κ	Τερεντίου, Νεανίλλης καὶ τῶν Τέκνων αὐτῶν
29	Δ	Ἀναστασίας Ρωμαίας Ἀβραμίου ὁσ.
30	Τ	Ζηνοβίου, Ζηνοβίας μ. ***Ἰωσὴφ Π]χου Κ]λεως*** Κλεόπα ἀπ.
31	Τ	***Στάχυος ἐπ. Βυζαντίου*** Ἀριστοβούλου, Στρατονίκης

Νά τα, στὴν ἀράδα στέκουν τὰ βαρέλια,
ποῦ ὁ μοῦστος βράζει, καὶ γλυκὸ κρασί,
θὲ νὰ κουβαλήσουν τώρα τὰ κοπέλια,
μὲ γεμάτες στάμνες. Νὰ ζωὴ χρυσῆ!..

Βάκχου θυγατέρες μὲ δαφνοστεφάνια,
χαίρεται σὰν βλέπῃ ὁ καλὸς χωριάτης,
κ' ἡ γρηὰ τὸ τζάκι, σὰν μὲ περηφάνεια,
ὅλο ξεσκονίζει. Ἂη-Δημητριάτης!...

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 14
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Τοξότην

1	Π	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων
2	Π	Ἀκινδύνου, Πηγασίου, Ἀφθονίου, Ἐλπιδοφόρου μ.
3	Σ	Ἀκεψιμᾶ, Ἀειθαλᾶ, Ἰωσὴφ μ.
4	Κ	Ἰωαννικίου, Νικάνδρου ὁσ. Ἰωάννου Βασιλ. ἐλεήμονος
5	Δ	Γαλακτίωνος, Ἐπιστήμης μ. Γρηγορίου Ἀλεξανδρείας
6	Τ	***Παύλου Ἀρχ. Κ)λεως*** ὁμολ. Παύλου διὰ Χριστὸν Σαλοῦ
7	Τ	Λαζάρου ὁσ. Ἀθηνοδώρου, Ἀλίκης μ. Τῶν Μελιτινῆ 33 μ.
8	Π	† ***Τῶν Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ, Γαβριὴλ*** καὶ λοιπῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων
9	Π	Ὀνησιφόρου, Πορφυρίου μ. Ματρώνης ὁσίας
10	Σ	Ὀλυμπᾶ, Σωσιπάτρου, Ἐράστου ἀπ. Ὀρέστου μ.
11	Κ	Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντίου, Στεφανίδος μ. Θεοδ. Στουδίτου
12	Δ	Ἰωάννου ἐλεήμονος. Νείλου ὁσ.
13	Τ	***Ἰωάννου Ἀρχ. Κ)λεως Χρυσοστόμου*** Δαμασκηνοῦ νέου
14	Τ	Φιλίππου ἀπ. Κ)τίνου Ὑραίου ν. ***(Ἀπόκρεω Χριστουγ.)***
15	Π	***Θωμᾶ Π)χου Κ)λεως*** Ἰουρία Σαμωνᾶ (***Ν. Χριστουγ.***)
16	Π	Ματθαίου ἀπ. Εὐαγγελιστοῦ. Ἰφιγενείας μ.
17	Σ	***Μαξίμου, Γενναδίου Π)χῶν Κ)λεως*** Γρηγορίου Νεοκαισ.
18	Κ	Πλάτωνος, Ρωμανοῦ μ.
19	Δ	Ἀββίου προφ. Βαρλαὰμ μ.
20	Τ	***Πρόκλου Ἀρχ. Κ)λεως*** Γρηγορίου ὁσ. Θεσπεσίου, Ἀνατολ.
21	Τ	† ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (κατάλυσις Ἰχθύος)
22	Π	Φιλήμονος ἀπ. Κικιλίας μ.
23	Π	Ἀμφιλοχίου ἐπ. Γρηγορίου ἐπ. Ἀκραγαντίνων
24	Σ	Κλήμεντος Ρώμης, Μάλχου, Χρυσοχόνου μ.
25	Κ	† ***Αἰκατερίνης Μεγαλομάρτυρος*** (***Ἀπόδ. Εἰσοδίων***)
26	Δ	Στυλιανοῦ, Ἀλυπίου ὁσ. Γεωργίου νεομ. Χίου
27	Τ	Ἰακώβου τοῦ Πέρσου, Ναθαναὴλ ὁσ.
28	Τ	Στεφάνου ὁμολ Εἰρηνάρχου μ.
29	Π	Παραμόνου καὶ Φιλουμένου μ.
30	Π	† ***Ἀνδρέου Πρωτοκλήτου Θεμελιωτοῦ Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως***

Στὰ παραθύρια ἀρχινᾶ τὸ κρύο πρωτοβρόχι,
σὰν τὴν Τσιγγάνα ρυθμικὸ τὸ ντέφι νὰ χτυπᾶ·
γύρω στὸ τζάκι τὰ παιδιὰ καὶ ἡ γιαγιὰ στὴν κώχη,
παραμυθάκια ἀρχινᾶ στὰ ἐγγόνια π' ἀγαπᾶ.

Ἔξω βορρηᾶς ἀγκομαχᾶ, μὲ τὴ νοτιὰ παλεύει,
σὰν τὰ θηριὰ, ποῦ ὁρμήσανε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά·
ὁ καπετάνιος γύρω του κάποια ξηρὰ γυρεύει!...
ἀλλοὶ στὸν ναύτη, ποῦ πωθεῖ ζεστὴ μιὰν ἀγκαλιά!...

ΙΒ' Μὴν

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμ. 31

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 15
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Αἰγόκερω

1	Σ	Νασὼμ προφ. Φιλαρέτου ἐλεήμονος
2	Κ	Ἀββακοὺμ προφ. Μυρόπης μ.
3	Δ	Σοφονίου προφ. Θεοδούλου ὁσίου
4	Τ	† ***Βαρβάρας Μεγαλ.*** Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ Σεραφεὶμ ἐπ.
5	Τ	† ***Σάββα Ἡγιασμένου***, Διογένους μ.
6	Π	† ***Νικολάου Μύρων Λυκίας*** θαυματουργοῦ
7	Π	Ἀμβροσίου ἐπ. Μεδιολάνων, Ἀθηνοδώρου μ.
8	Σ	Παταπίου ὁσ. Σωσθένους καὶ συναὐτῷ Σωφρονίου ἐπ. Κύπρου
9	Κ	Σύλληψις τῆς Ἁγίας Ἄννης Ἄννης τῆς Προφήτιδος
10	Δ	Μηνᾶ, Ἑρμογένους, Εὐγράφου μ.
11	Τ	Δανιὴλ Στυλίτου Τερεντίου, Μείρακος
12	Τ	† ***Σπυρίδωνος*** Τριμυθοῦντος θαυματουργοῦ
13	Π	Εὐστρατίου, Λουκίας, Εὐγενίου, Αὐξεντίου μ.
14	Π	Θύρσου, Φιλήμονος, Λευκίου, Καλλινίκου μ.
15	Σ	Ἐλευθερίου ἱερομ. Σωτσάνης ὁσίας
16	Κ	† Τῶν ***Ἁγίων Προπατόρων*** Ἀγγαίου πρ. Θεοφανοῦς Β.
17	Δ	Δανιὴλ πρ. Τῶν 3 Παίδων. Διονυσίου ἐπ Αἰγίνης
18	Τ	Σεβαστιανοῦ μ. Ζακχαίου διακόνου
19	Τ	Βονιφατίου μ Ἀγλαΐας Ρωμαίας
20	Π	Ἰγνατίου θεοφ. Φιλογονίου ἱερομ.
21	Π	Ἰουλιανῆς, Θεμιστοκλέους μ.
22	Σ	Ἀναστασίας φαρμακολυτρίας, Χρυσογόνου μ.
23	Κ	***Πρὸ τῶν Χριστουγέννων*** Τῶν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρις Ἰωσὴφ τοῦ μνήστορος Ἁγίων Προπατόρων
24	Δ	***Παραμονὴ Χριστουγέννων*** Εὐγενίας παρθενομ.
25	Τ	† Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.
26	Τ	Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Εὐαρέστου ὁσίου
27	Π	***Θεοδώρου Ἀρχιεπ. Κλεως*** Στεφάνου πρωτομάρτ.
28	Π	Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμυρίων μ.
29	Σ	Τῶν Ἁγίων 14 χιλιάδων Νηπίων ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέν.
30	Κ	Μετὰ τῶν Χριστουγέννων καὶ πρὸ τῶν Φώτων Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος, Δαυὶδ τοῦ βασιλ. Ἀνυσίας μ.
31	Δ	Μελάνης ὁσ. Γαλατείας μ. (*Ἀπ. Χριστουγέννων*)

Χριστουγεννιάτης πρόφταξε κι' ἡ πλάσι στολισμένη,
τὴν νυφικιά της, ντύθηκε τὴν κάτασπρη στολή·
οἱ διαβᾶται βιαστικοὶ στὸν δρόμο πὰν' σκυμμένοι,
καὶ τρεμουλιάζει στὸ κλαδὶ ἐπάνω ἕνα πουλί.

Χριστὸς γεννᾶται ! ἀγάλλονται οἱ οὐρανοὶ στὴν κτίσι,
«Δόξα ἐν Ὑψίστοις» ψάλλουνε οἱ ἀγγέλοι μὲ χαρά,
καθένας σκέπτεται πολὺ τί δῶρα θὰ δωρήσῃ,
καὶ τὰ παιδιὰ ὀνειρεύονται τὴν πῆττα...,τὸν παρά!..

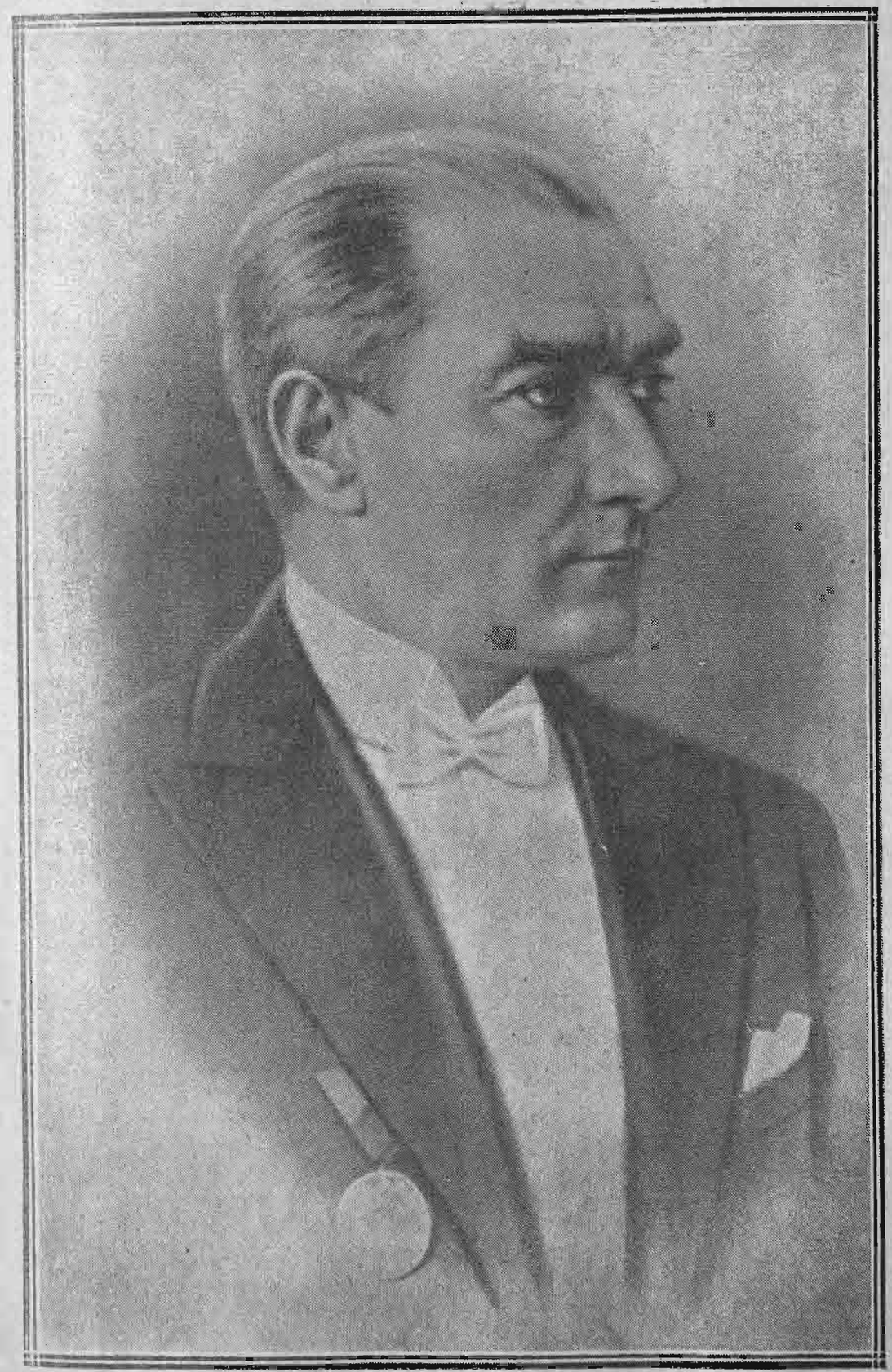

Ἡ Α. Ε. ὁ Πρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας
ΓΑΖΗ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΚΕΜΑΛ ΠΑΣΑΣ

Ο ΓΑΖΗ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΚΕΜΑΛ ΠΑΣΑΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΛΟΣΙΑΙΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Οἱ αἰῶνες γεννοῦν τοὺς Μεγάλους ἄνδρας καὶ οὐχὶ τὰ ἔτη. Αἰῶνες ὁλόκληροι διέρρευσαν, διὰ νὰ γεννηθῇ καὶ ὁ μεγαλείτερος Ἀνὴρ τοῦ τουρκικοῦ Ἔθνους, ὁ Ὁποῖος κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκ τῆς τέφρας ἀναγέννησιν τοῦ Ἔθνους Του, τὸ ὁποῖον ἀνεστήθη ὡς ὁ Φοῖνιξ τῆς Μυθολογίας. Πεπροικισμένος μὲ ἐξαιρετικὰ ὑπὸ τῆς φύσεως προσόντα, ὧν προέχει ἐν Αὐτῷ ἡ ὀξυδέρκεια, ἡ γενναιότης καὶ τὸ ἀνήσυχον τοῦ πνεύματος, ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1880 ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ μικρὸς Μουσταφᾶς ἐκ πατρός, πρῶτον μὲν διατελοῦντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν τελωνείων, εἶτα δὲ μετερχομένου τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξυλεμπόρου.

Ὁ μικρὸς Μουσταφᾶς εἰσήχθη κατὰ πρῶτον εἰς ἰδιωτικὸν Σχολεῖον διευθυνόμενον ὑπό τινος γραίας διδασκαλίσσης, ἥτις ὅμως ἐκ πρώτης στιγμῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν ὀξύνοιαν τοῦ μικροῦ μαθητοῦ καὶ ἐδέησε νὰ εἰσαχθῇ οὗτος εἰς τὸ τότε τελειότερον Σχολεῖον τῆς Θεσσαλονίκης τὸ διευθυνόμενον ὑπό τινος Σεμσῆ ἐφένδη. Μόλις ὅμως ἀπεφοίτησε τῆς Σχολῆς ταύτης καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀκολουθήσῃ μεγαλειτέρας σπουδὰς ἀπώλεσεν αἰφνηδίως τὸν πατέρα του καὶ ἠναγκάσθη μετὰ τῆς μητρός του νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν πέριξ τῆς πόλεως εὑρισκομένην ἔπαυλιν τοῦ ἐκ μητρὸς θείου του.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπέστρεψε μετὰ τῆς μητρός του καὶ πάλιν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καταφλέγοντος αὐτὸν πόθου τῆς ἀνωτέρας μορφώσεως. Πρὸς συνέχισιν τῶν σπουδῶν του εἰσήχθη ἐν πρώτοις εἰς την Πολιτικὴν Σχολὴν ἀλλ' ἐπιθυμῶν ν' ἀκολουθήσῃ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον ἀπεχώρησεν καὶ ἐνεγράφη εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῆς Θεσσαλονίκης ἐν ᾗ ἐπέδειξεν ὅλως ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν καὶ ὀξύνοιαν θαυμαστήν, ἰδιαιτέρως δὲ διεκρίθη εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν γεωμετρίαν ὀνομασθεὶς ὑπὸ τῶν καθηγητῶν του, οἵτινες τὸν ἐθαύμαζον, Κεμὰλ (τέλειος). Ὁ νεαρὸς Μουσταφᾶ Κεμὰλ θέλων καὶ ἄλλους νὰ κάμῃ κοινωνοὺς τῶν ἰδεῶν του ἐξέδωκεν ἐν τῇ Σχολῇ καὶ χειρόγραφον ἐφημερίδα, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ κυκλοφορία ἀπηγορεύθη. Παρὰ ταῦτα ὅμως δὲν πτοεῖται καὶ τὰς νεωτεριστικὰς ἰδέας του προφορικῶς μόνον τὰς ἐκθέτει εἰς τοὺς συναδέλφους του. Τὸ 1901 φέρων τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ (γιουζμπασῆ) διωρίζεται εἰς τὸ ἐπιτελεῖον, τῆς Θεσσαλονίκης ὅπου συνεννοεῖται μὲ τοὺς συναδέλφους του διὰ τὴν ἀνατρο-

πὴν τοῦ Σουλτανικοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠνείχετο. Τὰ σχέδια τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ περιέρχονται εἰς γνῶσιν τῆς ἀστυνομίας, ἥτις τὸν ἀποστέλλει ὁμοῦ μετὰ τῶν συναδέλφων του εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦΓιλδὶζ διὰ νὰ δικασθῇ ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τοῦ ὑπονομευτοῦ τοῦ καθεστῶτος. Εὐτυχῶς ἀθωοῦται καὶ ἀποστέλλεται ὡς ἐπικίνδυνος εἰς τὴν Ἀραβίαν. Εἰς Δαμασκὸν ἱδρύει μετά τινων ὁμοϊδεατῶν του μυστικὸν πολιτικὸν σωματεῖον ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν "Χουριγέτ„ [Ἐλευθερία] ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος τῆς Δαμασκοῦ δὲν ἦτο γόνιμον διὰ τοιαύτας νεωτεριστικὰς ἰδέας ἠναγκάσθη λάθρα νὰ ἔλθῃ εἰς Θ]νίκην πρὸς διάδοσιν τῶν ἰδεῶν του ἀλλὰ συλλαμβάνεται καὶ πάλιν καὶ ἐξορίζεται εἰς τὰς Ἀραβικὰς ἐρήμους, ὅπου παρέμεινε ἐπὶ τριετίαν ὁλόκληρον μελετῶν καὶ καταστρώνων τὸ σχέδιον τῆς ἀνατροπῆς τοῦ Σουλτανικοῦ οἰκοδομήματος.

Τὸ 1907 διορίζεται καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Θεσ)νίκης, καὶ ὀργανώνει τὸ συνταγματικὸν κίνημα, καὶ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου βαδίζει κατὰ τῆς Κων]πόλεως καὶ ἀνατρέπει τὸν Σουλτὰν Χαμήτ.

Διαφωνεῖ ὅμως μὲ τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν τὴν διατήρησιν τοῦ Σουλτανικοῦ θεσμοῦ καὶ ἔκτοτε ἀφιερώνεται εἰς τὴν στρατιωτικὴν ζωήν.

Οἱ Ἰταλοὶ τὸν εὑρίσκουν σκληρὸν, ὁρμητικὸν καὶ ἐπικίνδυνον ἀντιμέτωπον εἰς τὴν Τριπολίτιδα καὶ τὴν Βεγγάζην ὅπου ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπεδεκάτισε μετὰ τοῦ γενναίου συναδέλφου του Φουὰτ βέη (νῦν βουλευτοῦ Ρίζας) ὁλόκληρα ἰταλικὰ τάγματα. Ὑπογράφεται ἡ Τουρκοϊταλικὴ εἰρήνη καὶ ὁ γενναῖος Μουσταφᾶ Κεμὰλ, ὁ ὑπακούων εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος του τυφλῶς καὶ διὰ τὸ ἀποκλειστικὸν συμφέρον τῆς ὁποίας ἐργάζεται, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου διορίζεται μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου (μπινμπασῆ) στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Τουρκικῆς πρεσβείας Σόφιας, ἀφοῦ τῷ 1913 παρέμεινεν ἐπ' ὀλίγον ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Σώματος Στρατοῦ Καλλιπόλεως.

Ὁ γενικὸς πόλεμος καὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς πατρίδος εἰς τὸν πόλεμον ἦτο ἐπόμενον νὰ τὸν συγκινήσουν καὶ τῷ 1915 τὸν εὑρίσκομεν διοικητὴν τῆς 69ης μεραρχίας [φιρκᾶ] ἐν Δαρδανελλίοις, ὅπου μετὰ τοῦ Γερμανοῦ Στρατάρχου Λίμαν Φὸν Σάνδερς πασᾶ ὠργάνωσε τὴν κατὰ τῶν Ἀγγλογάλλων ἀντίστασιν καὶ ἐνέγραψε ἅπαξ ἔτι χρυσοῖς γράμμασι τὸ ὄνομά Του εἰς τοὺς δέλτους τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας, διότι αὐτὸς εἰς τὰ Ἀνάφαρτα ἔσωσε τὴν τιμὴν τῶν τουρκικῶν ὅπλων ἔσωσε τὴν Κων]πολιν, ἔσωσε τὴν Τουρκίαν ὁλόκληρον, μὲ τὰς δύο ἱστορικὰς καταστάσας εἰς τὰ στρατιωτικὰ χρονικὰ τῆς Τουρκίας διαταγάς.

Ἡ μὲν μία ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ πρὸς ὑποχωροῦν τμῆμα στρατοῦ ἐλλείψει πολεμοφοδίων καὶ ἔχει ἐπὶ λέξει : **Διατὶ δὲν πυροβολεῖτε;** — Δὲν ἔχομεν πολεμοφόδια.—**Πολεμοφόδια δὲν ἔχετε, ἔχετε ὅμως ξιφολόγχας.**» Καὶ ὡς κεραυνὸς ἠκούσθη ἡ φωνή Του : « **Ἐμπρὸς μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχην.**» Ὁ ἐχθρὸς ἠσθάνθη τὴν δύναμιν τῆς Τουρκικῆς ξιφολόγχης διὰ πρώτην φορὰν ὑπατὸς ἀνυπολογίστους ἀπωλείας εἰς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις·

Ἡ δευτέρα διαταγὴ ἐδόθη κατά τινα ἔφοδον τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἔχει οὕτω: « **Δὲν διατάσσω ἐπίθεσιν. Διατάσσω ὅμως ν' ἀποθάνωμεν ἐνταῦθα, διότι μέχρις ὅτου ἡμεῖς ὅλοι ἀποθάνωμεν ἐν τῷ μεταξὺ θὰ καταφθάσωσιν ἄλλαι δυνάμεις μὲ ἄλλους διοικητάς.**» Πρὸ τῆς ἀντοχῆς τοῦ γενναίου τουρκικοῦ στρατοῦ ὁ ἐχθρὸς ἐκάμφθη καὶ μίαν νύκτα ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ σκότους τὰ ὑπολείμματα τοῦ στρατοῦ κατηφιγμένα ἐγκατέλιπον τὸ τουρκικὸν ἔδαφος, ὑπὸ τὰς σφαίρας καὶ τὰς λόγχας τὰς ὁποίας τόσον ἐπιτυχῶς διηύθυνεν ὁ γενναῖος καὶ λεοντόκαρδος διοικητὴς Μουσταφᾶ Κεμάλ.

Ἐκ Δαρδανελλίων ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ ἀποστέλλεται εἰς Καύκασον, ὅπου ἀναχαιτίζει ἐπιτυχῶς τὴν κάθοδον τῶν ρωσσικῶν στρατιῶν. Ἐκεῖθεν τῷ 1918 διορίζεται διοικητὴς τῆς ἐν ἀποσυνθέσει ὀπισθοχωρούσης ἐν Παλαιστίνῃ ΣΤ'. Στρατιᾶς, τὴν ὁποίαν ἀνασυντάσσει καὶ ἀνακόπτει ἐν Συρίᾳ τὴν προέλασιν τοῦ ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ.

Εἰς Χαλέπιον ὀχυρωθεὶς ὀνομάζεται γενικὸς ἀρχιστράτηγος τῶν Στρατιωτικῶν Σωμάτων Γιλδιρὶμ (Κερανὸς) τὰ ὁποῖα προετοιμάζει πρὸς ἐπίθεσιν ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ὑπογράφεται ἐν Μούδρῳ ἡ Ἀνακωχὴ τὴν 30ην Ὀ]βρίου 1918 καὶ ὁ δοξασμένος εἰς τρία πολεμικὰ μέτωπα διοικητὴς ἀνακαλεῖται εἰς Κων]πολιν καὶ ἰδιωτεύει.

Οἱ Σύμμαχοι, νικηταὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ καταλαμβάνουν τὰ ἱερὰ ἐδάφη της, μὲ προσωπεῖον προστάτου τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ!! Γαυριῶντες καὶ τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς νίκης ἀλληλοσυγκρούονται καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν καταστροφὴν τῆς Ὀθωμαν. Αὐτοκρατορίας. Διανέμονται τὰ ἐδάφη καὶ τὸν πλοῦτον της καὶ προετοιμάζουν ἐν Σέβραις τὴν ἐκ τοῦ χάρτου διαγραφήν της. Ἐνῷ δὲ ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἐνόμιζεν ὅτι ἐπετεύχθη ἡ καταστροφὴ, ὁ ἰδιωτεύων ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς, τὸ γνήσιον Τέκνον τῆς Τουρκικῆς Πατρίδος τὸ ὁποῖον τοσάκις τὴν ἐδόξασεν εἰς τὰ διάφορα πεδία τῶν μαχῶν, μὲ συντετριμμένην καὶ αἱμάσσουσαν ἀπὸ τὸν πόνον καρδίαν, ἰσχυρὸς ὅμως εἰς νοῦν πλήρη λογικῶν ἐλπίδων, κεκλεισμένος ἐντὸς τῆς ἐπὶ τῆς λεωφόρου Σισλῆ οἰκίας —ἥτις ὑπερήφανος σήμερον φέρει εἰς τὴν προμετωπίδα τὴν ἀναθηματικὴν πλάκα τοῦ Δήμου Σταμπούλ μὲ τὴν χρυσῆν ἐπιγραφὴν « **Ἐνταῦθα ὁ Γαζῆ Μουσταφᾶ Κεμὰλ Πασᾶς κατὰ τὸ 1335 προητοίμασε τὴν ἀ-**

πελευθέρωσιν της Πατρίδος» — ἐσκέπτετο τὸν τρόπον τῆς ἀποτινάξεως τοῦ ξενικοῦ ζυγοῦ καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πατρίδος Του.

Βλέπων τὴν δικαιοσύνην στραγγαλιζομένην ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖοι ἀπεδύθησαν εἰς τὸν Μέγαν Πόλεμον καὶ ὀπισθοβούλως ἐπηγγέλθησαν τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰσότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν τῶν Λαῶν καὶ δὴ τῶν μικρῶν τῶν καταδυναστευομένων ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων, εἶπερτις καὶ ἄλλος πονῶν διότι ἐποδοπατοῦντο τὰ ἱερὰ ἐδάφη τῆς Πατρίδος ὑπὸ τῶν περιέργων ἐλευθερωτῶν τῶν μικρῶν κατὰ τὸν ἀριθμὸν λαῶν, διέρχεται νύκτας ὁλοκλήρους ἄγρυπνος, σκυμμένος ἐπὶ τοῦ Μικρασιατικοῦ χάρτου τῆς καταδυναστευομένης Ἀνατολῆς, σκυθρωπάζων καὶ μελαγχολῶν διὰ τὴν ἐπαύριον, ἥτις ἔσται χείρων τῆς σήμερον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐν Σέβραις ἐπὶ τῆς πρασίνης τραπέζης βουλευομένους καὶ ὑπογράφοντας τὴν καταδίκην καί τελείαν ἐξουθένωσιν τῆς χώρας, ἥτις τὸν ἐγαλούχησε καὶ διὰ τὴν ὁποίαν Αὐτὸς ἀπὸ τῆς νεανικῆς Του ἡλικίας ἔπλεξε τὰ ὡραιότερα ὄνειρα. Ἐσκέφθη, κατέστρωσε σχέδια καὶ μίαν νύκτα θυελλώδη τοῦ Μαρτίου, ἀπετίναξε κάθε δισταγμὸν καὶ ἀμφιβολίαν καὶ ἔλαβε τὴν μεγάλην καὶ τολμηροτάτην ἀπόφασιν νὰ σώσῃ Αὐτὸς τὸ καταδυναστευόμενον ὑπὸ τὸ πέλμα τῶν ξένων ἔθνος. Καὶ ὅταν ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ ἀποφασίσῃ, ἡ ἀπόφασίς Του θὰ ἐκτελεσθῇ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ συνάμα, διότι αὕτη εἶναι ἀπόρροια βαθείας γνώσεως τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου καὶ ἐμπεριστατωμένης καταμετρήσεως τοῦ Τουρκικοῦ σθένους. Ἡ Πύλη τὸν διορίζει τότε ἐπιθεωρητὴν τοῦ 9ου Σώματος Στρατοῦ εἰς τὸ Βόρειον τμῆμα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦτο κυρίως διὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν Κων]πολιν διότι ἔλαβε γνῶσιν τῶν κινήσεων καὶ συνεννοήσεών Του.

Ὁ διορισμὸς οὗτος ἔδωκε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν εἰς Αὐτὸν νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον μετὰ τῶν ἐνδόξων λειψάνων τοῦ Στρατοῦ τῆς Ὀθ. Αὐτοκρατορίας. Τὴν 19ην Μαΐου 1919 ἀποβιβάζεται εἰς Σαμψοῦντα ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Στρατοῦ ἀλλὰ κυρίως ὁ ἀφανὴς Ἐπαναστάτης, ὅστις ὁρμᾷ ἀκάθεκτος εἰς τὰς στέπας τῆς Ἀνατολῆς, ἐπικοινωνεῖ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Στρατοῦ, δι' ἐντατικῶν προσπαθειῶν, δι' ἀκαταμαχήτων ἐπιχειρημάτων καὶ πειθοῦς οὐ τῆς τυχούσης κατωρθώνει νὰ τοὺς πείσῃ ὅπως ἀσπασθῶσι τὴν γνώμην περὶ τοῦ κινήματός Του. Τρέχει εἰς Ἐρζερούμ, κινεῖται εἰς Σεβάστειαν, βουλεύεται ἐν Τοκὰτ ἄκαμπτος ὡς γρανίτης καὶ ὁρμητικὸς ὡς χείμαρρος ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος βλέπει τὰς σκέψεις καὶ τὰ μεγάλα σχέδιά Του νὰ λαμβάνουν σάρκας καὶ ὀστᾶ. Ἡ Πύλη πληροφορεῖται τὰς κινήσεις Του, Τὸν ἀνακαλεῖ, ἀλλ' αὐτὸς πλέον εἶναι κύριος τῆς καταστάσεως καὶ ὄχι μόνον δὲν ὑπακούει εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Πύλης ἀλλὰ ἀνυψώνει τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς νέας Ἀγκύρας καὶ καλεῖ νὰ συσπειρωθοῦν ὑπὸ τὴν σκιάν της, πάντες οἱ ποθοῦντες τὴν ἀποτίναξιν τοῦ ξενικοῦ ζυγοῦ καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Τουρκικῆς Πατρίδος.

Ἐνῷ δὲ ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ εἰργάζετο πυρετωδῶς ἐν Ἀνατολῇ πρὸς ἀνασυγκρότησιν τοῦ Ἐθν. Στρατοῦ, διενεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Κράτους νέαι βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ καὶ ἡ πλειονοψηφία τῆς Βουλῆς ἀποτελεῖται ἐξ Ἐθνικιστῶν βουλευτῶν οἵτινες τὴν 18ην Ἰουλίου τοῦ 1920 τῇ εἰσηγήσει τοῦ Μ. Κεμὰλ ὑπογράφουν τὸ περίφημον ***Ἐθνικὸν Συμβόλαιον*** (Μισάκη Μιλλῆ) δι' οὗ ἐκήρυττον τελείαν ἐσωτερικὴν ἀνεξαρτησίαν, κατάργησιν τῶν διομολογήσεων καὶ ἀπόδοσιν τῶν ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν Συμμάχων ἐδαφῶν Μ. Ἀσίας καὶ Ἀν. Θράκης.

Ἡ κατάστασις θολοῦται καὶ ἐν Κ)πόλει. Οἱ Ἄγγλοι φοβούμενοι ἐπέκτασιν τοῦ Κεμαλικοῦ κινήματος καὶ ἐν Κ)πόλει, τὴν νύκτα τῆς 16 Μαρτίου τοῦ 1920 προτοῦ ἀναδειχθῇ Κ)νησις ἐκ τῶν μελῶν τῆς νέας Βουλῆς, καταλαμβάνουν στρατιωτικῶς τὴν Πόλιν, συλλαμβάνουν τοὺς κορυφαίους ἐθνικιστὰς βουλευτάς, τοὺς ἀποστέλλουν εἰς Μάλταν καὶ ἐν γένει λαμβάνουν δρακόντεια μέτρα.

Ὁ Σουλτᾶνος ἀφ' ἑτέρου διαλύει τὴν νεοσχηματισθεῖσαν Βουλὴν καὶ οὕτω καθαιρεῖ τῆς ἐπισήμου ἰδιότητος τοὺς ἐθνικιστὰς Βουλευτάς, οἵτινες νύκτωρ καὶ λάθρᾳ πλέον, λαμβάνουσιν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ἐπαναστατικὴν ἑστίαν τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ ἐν τοὐτοις δὲν πτοεῖται ἀπὸ τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις τῆς Πύλης, οὐδὲ ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τῶν Συμμάχων. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν τὴν τέχνην νὰ ὀργανώσῃ καὶ νὰ διευθύνῃ ἐπιτυχῶς ἀκαταμάχητα πολεμικὰ μέτωπα, Αὐτὸς ἤξευρε καὶ τὴν τέχνην ν' ἀναστήσῃ καὶ ἕνα λαὸν ὁ ὁποῖος ἐπὶ 5 ἔτη κατετρύχετο ἀπὸ μύρια δεινά. Αὐτὸς, ἀκούραστος περιέρχεται ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, κηρύττει τὰς ἰδέας τῆς ἐξεγέρσεως καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Τουρκικοῦ Ἔθνους, νουθετεῖ, ἐνισχύει καὶ ἀποτεινάσσει κάθε δισταγμὸν τῶν δειλιώντων συναγωνιστῶν, ἀνασυντάσσει τὸν ἀποσυντεθημένον στρατὸν καὶ φροντίζει περὶ τοῦ ὁπλισμοῦ καὶ τῆς ἐξαρτύσεως αὐτοῦ.

Ὁ ὕπνος δὲν ἐγγίζει τοὺς ὀφθαλμούς Του, ἡ ἀθυμία δὲν κατέχει Αὐτὸν, οὐδὲ οἱ συνεχεῖς κόποι ἐδάμασαν τὸ χαλύβνινόν Του σῶμα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Ἐθν. Κινήματος.

Ἐνῷ ἄλλοι παρεδίδοντο μακαρίως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἀμέριμνοι, οἱ δὲ ἐν τῇ πρωτευούσῃ Κυβερνῆται τῆς Ὀθ. Αὐτοκρατορίας ἐν ἀπελπισίᾳ ἐκρύπτοντο εἰς τὰ διάφορα Σαράγια συνθηκολογοῦντες μετὰ τῶν κατακτητῶν Συμμάχων, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ἐ-

παύριον καὶ τὸ δοκιμαζόμενον ἔθνος, Αὐτὸς ἄγρυπνος διήρχετο τὰς νύκτας Του, συντάσσων τὰς διαφόρους διαταγὰς πρὸς τὸν ἀνασυντασσόμενον στρατὸν καὶ καταστρώνων τὰ μεγάλα σχέδια τῆς κοσμοϊστορικῆς Νίκης.

Τὴν 23 Ἀπριλίου 1920 ἡμέραν Παρασκευὴν συγκαλεῖ τὸ πρῶτον τὴν Μ. Ἐθνοσυνέλευσιν, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος καὶ οἱ εἰς Ἄγκυραν λάθρα καταφυγόντες βουλευταὶ τῆς διαλυθείσης Βουλῆς Κων)λεως καὶ ψηφίζεται Αὐτὸς Πρόεδρος. Ἀναλαμβάνει τὴν ἐξουσίαν ἡ Μ. Ἐθνοσυνέλευσις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μ. Κεμὰλ καὶ ἐνῷ ἡ Πύλη ἀποστέλλει στρατεύματα πρὸς καταδίωξιν καὶ σύλληψιν τοῦ Ἐπαναστάτου τὸν Ὁ)ποῖον καὶ εἰς θάνατον ἐτόλμησεν ἡ ὑπεχρεώθη νὰ καταδικάσῃ, ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων ἐνισχύετο ὑπὸ τῶν αὐτομολούντων ὁπλιτῶν τοῦ Σουλτάνου, Αὐτὸς δὲ καλεῖ τὴν Κ)νησιν τῆς Πύλης νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ μόνον ὑπεύθυνον τὸ ἀντιπροσωπεῦον τὴν γνώμην καὶ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ Σῶμα, διότι ἡ πολιτική Της ἐχρεωκόπησε καὶ κατέστρεψε τὸ Ἔθνος. Ἡ Μ. Ἐθνοσυνέλευσις προχωρεῖ εἰς τὸ ἔργον της, ὁ Μ. Κεμὰλ ἐπιμελεῖται τοῦ στρατοῦ, διορίζει ἀρχηγοὺς Σωμάτων, καταρτίζει στελέχη, ἐνῷ αἱ φιλοδοξίαι τῶν νικητῶν συμμάχων ἀλληλοσυγκρούονται ἐπὶ τῇ διανομῇ τῶν λαφύρων, δημιουργοῦν μίσῃ, πάθη καὶ τέλος ἀρχίζει ὁ μεταξύ των σιωπηλὸς πόλεμος.

Ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ ὀξυδερκὴς καὶ ὀξύνους ἀποδειχθεὶς πολιτικός, ἐπωφελεῖται τῆς πνιγηρᾶς ταύτης ἀτμοσφαίρας εἰς ἣν εἰσῆλθον οἱ πρώην σύμμαχοι καὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1921 ὑπογράφει συνθήκην μετὰ τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἀποσύρεται ἐκ τῆς Ἀτιαλείας.

Τὴν 16ην Μα τίου ὑπογράφει συνθήκην φιλίας μετὰ τῶν Σόβιετ ἐν Μόσχᾳ καὶ παραλαμβάνει τὸ Κὰρς καὶ Ἀρδαχὰν μετὰ τῆς ἐνδοχώρας, ἐξασφαλίσας οὕτω οὐχὶ μόνον τὰ νῶτα Του ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρωγὴν τῶν Σόβιετ καὶ τὴν 20ὴν Ὀ)βρίου 1921 ὑπογράφεται ἐν Ἀγκύρᾳ ἡ Τουρκογαλλικὴ συμφωνία τοῦ Φραγκλὲν Μπουγιών, δι' ἧς παραχωροῦνται εἰς τὴν Τουρκίαν στρατιωτικαὶ θέσεις ἔν τε τῇ Συρίᾳ καὶ τῇ Κιλικίᾳ.

Τὸ καθεστὼς τῆς Ἀγκύρας ἀνεγνωρίσθη οὕτω ἐπισήμως ὑπὸ τῶν δύο συμμάχων Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.

Ὁ Μ. Κεμὰλ ὀνομάζεται ὑπὸ τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως Ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ, ὅστις ἀνεφοδιάζεται πλέον ἀνέτως.

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σαγγαρίου καὶ τῆς ἁλμυρᾶς ἐρήμου, ἀπονέμεται εἰς αὐτὸν ὁ τίτλος «Γαζῆ» (Νικητὴς) καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ Στρατάρχου.

Καταλλήλως προετοιμασθεὶς ἐξαπολύει τέλος τὴν πρωΐαν τῆς 26ης Αὐγούστου 1922 τὴν μεγάλην ἐπίθεσιν κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ Χατζῆ Ἀνέστη καὶ τὴν 11 Ὀ)βρίου ὑπαγορεύει ἐν Μουδανίοις διὰ τοῦ

ἐνδόξου συναγωνιστοῦ Του Ἰσμὲτ πασᾶ τὴν συνθήκην τῆς Ἀνακωχῆς δι' ἧς ἐπιτυγχάνει καὶ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Ἀν. Θράκης.

Ἡ Ἄγκυρα καὶ μαζῆ μ' αὐτὴν ὁλόκληρος ἡ Ἀνατολὴ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον πανηγυρίζει τὴν μεγάλην καὶ πρωτοφανῆ Νίκην τοῦ Γαζῆ Μ. Κεμάλ, τὴν ὁποίαν Αὐτὸς κατήγαγεν ἐναντίον ὁλοκλήρου τῆς μηχανορράφου Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας τῆς ὁποίας διὰ τελευταίαν φορὰν θῦμα ἐγένετο ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὁδηγούμενος ὑπὸ μυωπαζόντων.

Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι καθ' ὃν χρόνον εἰς τὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας ἐγκυμονεῖτο καὶ ἀνεπτύσσετο ἡ ἐθνικιστικὴ καὶ δημοκρατικὴ ἰδεολογία, εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας τὴν κοιτίδα τῆς δημοκρατίας, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Περικλέους μετεβάλλοντο ἀπὸ τῆς πρώτης Νοεμβρίου 1920 εἰς μεσαιωνικοὺς δούλους τῶν ἀνακτόρων! Εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀνατρέπονται τὰ βασιλικὰ εἴδωλα καὶ ὁ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ τινὸς καὶ λελογισμένης προοπτικῆς παρὰ τὸ Τουμπλούπιναρ κατασκηνωμένος στρατὸς ἡττᾶται ἀπὸ τὸν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν μαχόμενον μετὰ παραδειγματικοῦ θάρρους στρατὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ πειθαρχῇ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν στρατιωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἀνδρὸς τῆς περιωπῆς τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ.

Ὅπως ἐκ τῶν μεγάλων σεισμικῶν δονήσεων ἐξαφανίζονται ὁλόκληρα τμήματα γῆς καὶ ἀναβλύζουν ὕδατα καὶ ποταμοὶ οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μεγάλου πολέμου ἄλλα κράτη καὶ ἔθνη κατεστράφησαν καὶ διεγράφησαν τελείως ἐκ τοῦ χάρτου τῆς Ὑφηλίου καὶ ἄλλα ἀνέθωραν καὶ ἐδημιουργήθησαν.

Ἓν ἐκ τῶν δημιουργημάτων τούτων εἶναι καὶ τὸ νέον Τουρκικὸν ἔθνος καὶ Κράτος τὸ μνημειῶδες μεγαλούργημα τοῦ Μ. Κεμὰλ, πρὸς τὸ ὁποῖον μετὰ σεβασμοῦ θ' ἀτενίζουν ὅλοι οἱ αἰῶνες. Ὁ Γαζῆ Μ. Κεμὰλ δαφνοστεφὴς καὶ νικηφόρως ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἄγκυραν ἐκ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν δὲν ἐθαμβώθη ἀπὸ τὴν νίκην καὶ τὴν δόξαν, ἀλλὰ προτοῦ ἀποθέσῃ τὸ στρατιωτικὸν πιλίκιον καὶ τὴν σπάθην, ἤρχισε δραστηρίως νὰ ἐργάζηται διὰ τὴν μεταπολίτευσιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐστηρίζετο τὸ νέον οἰκοδόμημα τῆς νέας Τουρκίας ἡ ὁποία ἀνέθωρεν ἐκ τῆς τέφρας τῶν ἐρειπίων τῆς Ὀθ. Αὐτοκρατορίας.

Τὴν 1ην Ν)βρίου 1922 καταργεῖ τὸ Σουλτανᾶτον χωρίζει τὴν πολιτείαν ἀπὸ τὴν θρησκείαν, συγκεντρώνει τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως, ἀναγνωρίζει μόνον χαλίφην διὰ τὰς θρησκευτικὰς ὑποθέσεις, τὸν ὁποῖον ὅμως μετ' οὐ πολὺ ἀπελαύνει μεθ' ὅλων τῶν μελῶν τῆς Δυναστείας τῶν Ὀσμανιδῶν ἔξω τῶν ἐθνικῶν ὁρίων.

Τὴν 24ην Ἰουλίου 1923 Αὐτὸς ὑπαγορεύει διὰ τῶν ἀντιπροσώπων Του τὴν συνθήκην τῆς Λωζάνης, δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως ἡ ἀκεραιότης καὶ ἡ πλήρης ἀνεξαρτησία τῆς νεαρᾶς Τουρκικῆς Πα-

τρίδος ἀπὸ τῆς Μ. Θαλάσσης μέχρι τῆς Συρίας, ἀπὸ τοῦ Καυκάσου μέχρι τοῦ Αἰγαίου καὶ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ Ἕβρου.

Τὴν 29ην Ὀβρίου τοῦ 1923 ἀνακηρύσσει τὴν Δημοκρατίαν, τῆς ὁποίας Ἀος Πρόεδρος ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ Τουρκικοῦ Ἔθνους καὶ τὰς χαρμοσύνους ὁμοβροντίας τῶν τηλεβόλων ἐκλέγεται ὁ Μέγας καὶ δαφνοστεφὴς Γαζῆ Μ. Κεμὰλ Πασᾶς.

Ὁ Γαζῆς προχωρεῖ γοργῷ τῷ ποδὶ καὶ στερρῷ τῷ βήματι ἐπὶ τὰ πρόσω ἀλματωδῶς ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἀφοσιωμένων συναδέλφων Του, καὶ τοῦ Τουρκικοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἔκθαμβον παρακολουθεῖ κάθε νεωτεριστικήν Του κίνησιν καὶ ἀπόφασιν, παρασύρων καὶ κατασυντρίβων κάθε ἐμπόδιον εἰς τὴν χειμαρρώδη πορείαν Του.

Ἐμπόδια διὰ τὸν Γαζῆν δὲν ὑπάρχουσιν. Τὸν δρόμον καίτοι δύσβατον καὶ ἀνωφερῆ τὸν ἀναβαίνει θαρσαλέως καὶ ἀσφαλῶς. Περιέρχεται αὐτοπροσώπως ὅλους τοὺς Νομοὺς τῆς Ἀνατολῆς, συνομιλεῖ μετὰ τοῦ λαοῦ, ὅπως ὁ φιλόστοργος Πατὴρ μετὰ τῶν τέκνων του, μελετᾶ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἐλλείψεις τοῦ τόπου, ἐπιστρέφει εἰς Ἄγκυραν καὶ ψηφίζει νόμους πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ λαοῦ.

Προβαίνει εἰς ριζικὰς μεταρρυθμίσεις, ἀνατρέπει ἄρδην παλαιὰ καὶ ἀρχέγονα συστήματα καὶ μεταβάλλει τὴν Ἄγκυραν, τὴν νέαν πρωτεύουσαν τῆς Δημοκρατίας εἰς φωτοβόλον ἑστίαν, φωτίζουσαν ὁλόκληρον τὴν Τουρκικὴν Δημοκρατίαν μὲ τὰς ἰδέας τῆς ἀναγεννήσεως.

Αὐτὸς προπορεύεται κάθε κινήσεως ὡς Πρωτοπόρος κάθε νεωτεριστικῆς ἰδέας. Ὁ ἄνεμος τῆς ἀναγεννήσεως οὔριος πνέει καθ' ὅλην τὴν χώραν. Ἡ θεοκρατικὴ Αὐτοκρατορία τῶν Ὀσμανιδῶν, ἡ περιλάλητος διὰ τὰς ὑπερσυντηρητικὰς ἢ μᾶλλον ὀπισθοδρομικὰς της ἀρχὰς, διὰ ταχείας καὶ περιεσκεμμένης ἐνεργείας μετεβλήθη εἰς κράτος σύγχρονον καὶ πεπολιτισμένον. Ἡ νεαρὰ Δημοκρατία ἐκοιμήθη τὴν νύκτα τῆς 28 Ὀβρίου 1925 φεσοφοροῦσα καὶ τὴν πρωΐαν τῆς 29, ἐπέτειον τῆς Τ Δ. ἐξύπνησε πιλοφοροῦσα. Ἐκοιμᾶτο ἀγράμματος μὲ τοὺς ἀραβικοὺς γραφικοὺς χαρακτῆρας, οἱ ὁποῖοι ἐδυσκόλευον τὴν ἐξάπλωσιν τῆς παιδείας εἰς τὴν χώραν καὶ ἐξύπνησεν ἀναγινώσκουσα τὸ νέον Τουρκικὸν ἀλφάβητον.

Ὁ Ἀναμορφωτὴς αὐτοπροσώπως ἐδίδασκεν εἰς τὸν λαὸν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας περιερχόμενος τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, γράφων εἰς τὸν μαυροπίνακα μὲ τὴν κιμωλίαν τοὺς νέους χαρακτῆρας.

Ὁλόκληρος ἡ Τουρκικὴ Δημοκρατία μὲ τὰς ἱδρυθείσας Ἐθνικὰς Σχολὰς «Μιλλὲτ Μεκτεμπῆ» μεταβάλλεται εἰς ἓν μέγα Πανδιδακτήριον εἰς τὸ ὁποῖον ἵσταται ὁ Μέγας Διδάσκαλος καὶ διδάσκει τὴν νέαν γραφὴν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀγαθά.

Οἱ λόγοι τοῦ Γαζῆ ὡς ἀνημένοι πυρσοὶ διατρέχουν τὰς ἐκτάσεις τοῦ

κράτους καὶ μεταλαμπαδεύουν τὸ φῶς τῆς νέας μεταρρυθμίσεως τῆς γραφῆς καὶ τῆς παιδείας, ἥτις σημειοῖ ἕνα νέον ἱστορικὸν σταθμὸν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς χώρας.

Τὰ πλημμελῆ συστήματα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης ἐν τῇ χώρᾳ ἄρδην ἀνετράπησαν καὶ κατηργήθησαν, ἀντικατασταθέντα διὰ νέας νομοθεσίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εὐρωπαϊκῶν τοιούτων.

Εἰσάγεται ὁ Ἑλβετικὸς Κώδηξ, καταργεῖται ἡ πολυγαμία καὶ ἐφαρμόζεται ὁ θεσμὸς τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Ἡ γυνὴ εὑρίσκει τὴν ἐλευθερίαν της, ἀναλαμβάνει τὴν ἀνεξαρτησίαν της μὲ ἴσα δικαιώματα. Δικαιοῦται ἔκτοτε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ ἐκφράζῃ ἐλευθέρως τὰς ἰδέας της ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ. Ὡς ἦν ἐπόμενον κάθε μεταρρύθμισις προσβάλλει καὶ ζημιώνει καὶ ὡρισμένην τάξιν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἠθέλησαν ν' ἀνακόψουν διὰ διαφόρων ἀνατρεπτικῶν μέσων τὴν πορείαν τῆς προόδου, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχον. Φοβερὸς ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης ἐπέπεσε κατὰ τῶν ὑπονομευτῶν τούτων τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἡ ἀρὰ ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους ἐστιγμάτισε τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

Τὸ ἔθνος ἐσώθη ἀπὸ τὴν ξενικὴν δουλείαν καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν προλήψεων καὶ τῶν ἀναχρονισμένων ἰδεῶν καὶ συστημάτων.

Ἀλματωδῶς ὁ Γαζῆς προχωρεῖ καὶ συνεχίζει τὴν πορείαν τῆς ἀναγεννήσεως. Ἐγκύπτει εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ διρίζει τὴν 15ην Ἀπριλίου 1931 τὴν μεγάλην Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας, χωρὶς νὰ πτοηθῇ ἀπὸ τὸν ὄγκον τῶν αἰώνων τοὺς ὁποίους διασχίζῃ διὰ νὰ διαλευκανθῇ ἡ ἱστορία τοῦ ἔθνους Του, καὶ νὰ ἀνατραπῶσιν ὅλα ὅσα περὶ τῆς προελεύσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του μεχρι σήμερον ἐγράφησαν ὑπὸ ξένων τε καὶ μή.

Ἐπιθυμεῖ τὴν ἁπλοποίησιν καὶ ἐκκαθάρισιν τῆς Τουρκικῆς γλώσσης. Ἀποβάλλει κάθε ξένην καὶ δύσληπτον λέξιν καὶ πρὸς τοῦτο τὴν 26 Σ)βρίου 932 συγκαλεῖ ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τοῦ Δολμᾶ Βαξὲ τὸ μέγα γλωσσολογικὸν Συνέδριον (Türk dilıKurultayi) οὗτινος Αὐτὸς προεδρεύει καὶ τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀραβοπερσικῶν λέξεων διὰ καθαρῶς τουρκικῶν τοιούτων.

Εἰς τοὺς διαφόρους Νομοὺς τοῦ Κράτους ἰδιαίτεραι Ἐπιτροπαὶ περισυλλέγουν κεκρυμμένους λεξιλογικοὺς θησαυρούς.

Ἀλλ' ὁ Μεγαλόνους Γαζῆς ἐφιλοδόξησεν οὐχὶ μόνον τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάπλασιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἐν τῇ Νεαρᾷ Τουρκικῇ Δημοκρατίᾳ καὶ τὴν προσαρμογὴν αὐτῆς πρὸς νεωτέρας ἀντιλήψεις.

Ἐπέτυχε καὶ τοῦτο πλήρως διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν διαφόρων μεταρρυθμίσεων, καταστήσας ἐντὸς δεκαετίας, τὴν ὁποίαν διὰ πρωτοφανοῦς ἐν

τῇ χώρᾳ τριημέρου πανηγυρισμοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἑώρτασεν ὁ λαὸς τὴν 29ν Ὀβρίου παρελθόντος ἔτους, ἀγνώριστον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τὴν χώραν Του.

Παραλλήλως πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς Τ. Δ. ὁ Μέγας Γαζῆς, ὁ Ἄνθρωπος τῶν μεγάλων ἔργων καὶ βημάτων, καλλιεργεῖ καὶ ποτίζει ἀενάως καὶ τὸ δένδρον τῆς εἰρήνης, τὴν περίπτυστον συμβολικὴν ἐλαίαν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὁποίας καλεῖ νὰ ξεκουράσουν τὰ καταπεπονημένα μέλη τοῦ σώματός των καὶ οἱ πλέον ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῆς χώρας Του.

Τὸ σάλπισμα τοῦ Γαζῆ Ex Orient Lux (ἐξ Ἀνατολῆς τὸ φῶς) συγκινεῖ καὶ ἐμψυχώνει πρὸ παντὸς τοὺς γείτονας λαούς, τῶν ὁποίων οἱ ἀρχηγοὶ σπεύδουν, μακρὰν πλέον πάσης ξενικῆς ἐπηρείας, πρὸς τὴν ἑστίαν τῶν μεγάλων κατευθύνσεων καὶ ἔργων τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν κοιτίδα τῆς εἰρήνης, τὴν Νέαν Ἄγκυραν καὶ ὑπὸ τὸ ἑαθύσκιον δένδρον τῆς εἰρήνης, λησμονοῦνται προλήψεις, μίση καὶ πάθη καὶ ὑπογράφονται σύμφωνα, διανοίγοντα νέους ὁρίζοντας εἰς τοὺς λαούςτων, ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως, ἁρμονίας καὶ φιλίας καὶ πήγνυται ὁ θεσμὸς τῆς Διαβαλκανικῆς Διασκέψεως, ἥτις προώρισται ν' ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸ εἰρηνόφιλον ἔργον της, τὴν χρεωκοπήσασαν καὶ ψυχορραγοῦσαν Κ.Τ.Ε. τῆς Δύσεως.

Τὸ ἔργον τοῦ Ἀναμορφωτοῦ εἶναι ὑπεράνθρωπον. Ὁ Γαζῆς ἀπεδείχθη εἷς τῶν μεγαλειτέρων ἀναμορφωτῶν καὶ πολιτικῶν συνάμα τῆς Ὑφηλίου, διότι Αὐτός, τὸ ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἀπασχολῆσαν τὴν Διπλωματίαν τῆς Δύσεως «*Ἀνατολικὸν ζήτημα*» (Question d' Orient) τὸν νεώτερον τοῦτον *Γόρδιον Δεσμὸν* τῆς Ἀνατολῆς, ἀπέκοψε καὶ τὸν *Ἀσθενῆ Ἄνθρωπον* (L' Homme Malade) τὸν ὑπὸ πάντων νεκρὸν καὶ ὀδωδότα θεωρούμενον, Αὐτὸς ἀνέστησε διὰ τῆς ἰσχυρᾶς Του θελήσεως καὶ ἐπιμονῆς, μεταγγίσας εἰς τας φλέβας του, τὸ αἷμα τῆς φλογερᾶς τουρκικῆς νεολαίας καὶ ἐμφυσήσας εἰς αὐτὸν πνεῦμα νεωτεριστικόν, πνεῦμα συγχρονισμένον, πνεῦμα πεπολιτισμένον.

Αὐτὸς ἔσωσε τὴν Τουρκικὴν Πατρίδα καὶ τοὺς συληθέντας καὶ κατερειπωμένους βωμούς της ἀνέκτισε. Κατέστησε τὴν Τουρκικὴν Δημοκρατίαν ἰσχυρὰν καὶ φοβερὰν μὲν εἰς τοὺς ἐχθρούς της σεβαστὴν δὲ εἰς τοὺς φίλους της.

Εἶναι ὁ Σωτὴρ τοῦ Τ. Ἔθνους καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ ἀκλονήτου τουρκικοῦ μεγαλουργήματος, τὸ ὁποῖον χρυσοῖς γράμμασι θὰ ἀναγραφῇ εἰς τὰς δέλτους τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας. Ἐνώπιον τοῦ κατορθώματος τούτουμετὰ σεβασμοῦ θ' ἀποκαλύπτωνται αἱ γενεαὶ τῶν ἐπερχομένων αἰώνων, εἰς δὲ τὸν Δημιουργὸν τούτου ἰδιαίτερον βωμὸν δικαίως ἐστήσαμεν ἐν τῇ καρδίᾳ μας τὰ τέκνα τῆς κοινῆς Μητρὸς Πατρίδος. Οὐδεὶς ἔπαινος λόγων εἶναι ἀντάξιος τῶν μεγαλουργημάτων, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται πρωτιστως εἰς τὸ Τετιμημένον Τέκνον τῆς Πατρίδος μας, τὸν Ἀκραιφνῆ καὶ ΜέγανΠατριώτην, τὸν Ἔνδοξον καὶ Νικητὴν Ἀρχιστράτηγον, τὸν ρεξικέλευθον Ἀναμορφωτὴν, τὸν Ὀξύνουν καὶ Εὔστροφον Πολιτικὸν καὶ τὸν Ἀκαταπόνητον Ἐργάτην τοῦ θαύματος τῆς τουρκικῆς Ἀναγεννήσεως *Γαζῆ Μουσταφᾶ Κεμὰλ Πασᾶν.*

Σ. Ν. Ζ.

ΠΕΡΙΞ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΙΑΣ!

Ἀφιερωμένο Στοὺς πρώτους Φυτευτὰς καὶ Καλλιεργητὰς Του

ΙΣΜΕΤ ΠΑΣΑΝ καὶ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

Α

Κάποτε εἶπε στὸν ΙΣΜΕΤ ὁ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ:
—Ἔλα στὴν Ἔχθρα μας νὰ δώσουμ' ἕνα ΤΕΛΟΣ,
νὰ σφίξουμε τὸ χέρι καὶ νὰ ἑνωθοῦμε
καὶ μεσ' στὰ περιβόλια τῶν καρδιῶν νὰ μποῦμε,
ν' ἀλλάξουμε παλμούς, νὰ διώξουμε τὰ μίση,
(ποὺ δὲν ἀφίνουνε κανὲν δένδρο ν' ἀνθίσῃ)
νὰ καθαρίσουμε ἀπ' ὅλες τὶς μερτὲς
τὰ παλαιὰ σαράκια, γρίνες καὶ σκουριές,
καὶ νὰ φυτέψουμε ἐκεῖ βαθειὰ μαζὺ
ΔΕΝΤΡΟ ΦΙΛΙΑΣ, ποῦ Ἀθάνατο νὰ ζῇ!

Β

Κι' ἀπάντησ' ὁ ΙΣΜΕΤ εὐθὺς στὸν ΒΕΝΙΖΕΛΟ:
—Ἰδοὺ τὸ χέρι μου! Κι' αὐτὸ ποῦ θέλεις, θέλω.
Κ' ἐφύτεψαν ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ τὸ Θεοεμπνευσμένο,
ποὺχε γενῇ σὲ λίγο κοσμοζηλεμένο,
γιὰ τὶς βαθειές Του ρίζες, γιὰ τὸ φούντωμά Του,
τὰ ξαφνικὰ κλαδιά, τὰ φύλλα, τὴ Σκιά Του,
σὰν θαῦμα, ποῦ τὸν φυσικὸ πηδώντας νόμο,

μὲ μιᾶς ὑψώθηκε στὸν ἱερό Του δρόμο
μὲ φλογερὴ λαχτάρα καὶ διπλὸ παλμό.
ἔχωντας βάσι, βαθυρρίζωτο κορμό....

Β

—Ἐσένα ΔΕΝΤΡΟ μου, ποῦ θὰ καρποφορήσῃς
τοὺς πιὸ γλυκύτερους καρποὺς ποῦ ἔχ' ἡ Φύσις,
θὰ Σὲ ποτίζῃ πάντ' ἀγάπη ἑνωμένη
κι' ὁ Ἥλιος τοῦ Πολιτισμοῦ θὰ σὲ θερμαίνῃ..,
Κ' ἐνῷ ὑψώνεσαι γοργὸ εἰς τοὺς αἰθέρας
θὰ Σ' ἀγκαλιάζῃ τῆς Ἐλευθερίας ἀέρας
καὶ δυνατὸ κι' ἀλύγιστο σ' ἀνεμοζάλες
θὰ βλέπῃς τοὺς Λαούς Σου μὲ χαρὲς μεγάλες,
τοὺς Δυὸ Λαούς Σου Τουρκικοὺς κ' Ἑλληνικούς.
νὰ τρῶν' ἀπ' τοὺς καρπούς Σου τοὺς εἰρηνικούς.....

Κ' ἐγὼ ὁποῦ μετρῶ τὸν Τρίτο Σου τὸν χρόνο
τοὺς στίχους μου αὐτοὺς δειλὰ Σ' ἀφιερώνω·
Καὶ Σ' εὔχομ' ἐκ ψυχῆς ἀθάνατο νὰ μείνῃς
κρατῶντας ὑψηλὰ τὸ Σῆμα τῆς ΕΙΡΗΝΗΣ!
Καὶ κάθε νέο χρόνο ποῦ θὰ μεγαλώνῃς
τοὺς περσινοὺς καρπούς Σου νὰ ξανανεώνῃς
πιὸ πλούσιους καὶ πιὸ μεγάλους, πιὸ γλυκούς·
καὶ γύρω Σου ΕΝ ἅσμα πάντα ν' ἀντηχῇ:
«Οἱ Δυὸ Λαοί Μου, Ἕνα Σῶμα Μιὰ Ψυχή!»

. . . . . .

Πέραν, 5 Ὀκτωβρίου 1933

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΓΑΖΗ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΚΕΜΑΛ ΠΑΣΑΣ

Πρωθυπουργός: ΙΣΜΕΤ ΠΑΣΑΣ

Ὁ ἐκλεκτὸς Πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Ἐξοχώτατος Ἰσμὲτ Πασᾶς, ὁ ἐπιτελάρχης τοῦ πολέμου τῆς χθὲς ὁ ὁποῖος ἔγραψε σελίδας δόξης εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἱστορίαν τῆς χώρας Του πολεμῶν εἰς τὴν Ὑεμένην, εἰς τὴν Συρίαν εἰς τὸν Σαγγάριον, τὸ Τομπλουπουνὰρ καὶ τὸ Ἀφιόν, ἀνεδείχθη σήμερον μέγας ἐπιτελάρχης τῆς Πατρίδος Του καὶ ὁ μεγαλείτερος ὑπέρμαχος τῆς ἀναγεννήσεως τῆς πολιτικῆς τῆς προσεγγίσεως καὶ τῆς εἰρηνεύσεως τῶν λαῶν, καταγράψας νέας σελίδας δόξης καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ὑφηλίου ἐξυπηρετήσας οὕτω μεγάλως τὴν Παγκόσμιον εἰρήνην ἐν Μουδανίοις, ἐν Λωζάννῃ, ἐν Ἀγκύρᾳ, ἐν Ἀθήναις, ἐν Μόσχᾳ καὶ Σόφια.

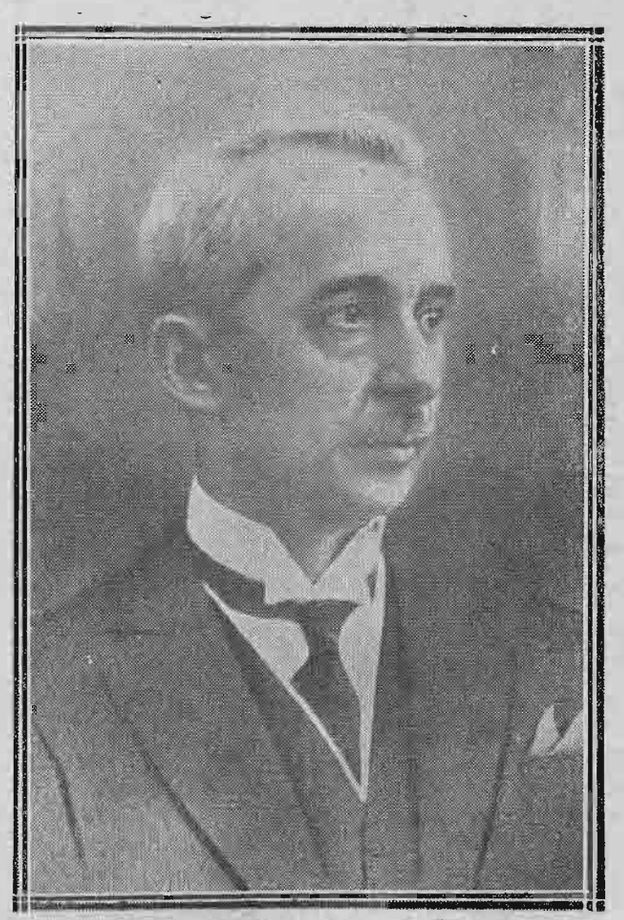

Ο ΕΞ. ΙΣΜΕΤ ΠΑΣΑΣ

Μόλις ἀπέθεσε τὴν σπάθην καὶ ἀπετίναξε τὴν κονιορτὸν τῆς ἐκστρατείας, ἀπεδύθη συνάμα τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν σύνοφρυν καὶ ὁρμητικόν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισαν τὰ πολεμικὰ μέτωπα καὶ ἐνεδύθη τὴν τήβενον τοῦ μειλίχιος καὶ εὐστρόφου διπλωμάτου τὸν ὁποῖον ὁμωσδιακρίνει σταθερότης χαρακτῆρος, σθένος ψυχῆς καὶ ἐξαιρετικὴ δύναμις καὶ ἐνεργητικότης. Ὁ Ἰσμὲτ Πασᾶς ἀπέβη ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ ὁ ἀκλόνητος συνεργάτης καὶ παραστάτης τοῦ Μεγάλου Γαζῆ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναδημιουργίας καὶ ἀναγεννήσεως τῆς Τουρκικῆς Πατρίδος, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ ἐχάραξαν μὲ χαλυβδίνην γραφίδα τὴν ὡραίαν «αὔριον» τοῦ ἔθνους Των.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ὑφυπουργὸς Πρωθυπουργίας : ***Κεμὰλ βέης***
Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν : ***Δωρ Τεβφὴκ Ρουσδῆ βέης***
» Ἐσωτερικῶν : ***Σουκρῆ Καγιὰ βέης***
» Δικαιοσύνης : ***Σαράτζογλου Σουκρῆ βέης***
» Οἰκονομικῶν : ***Μουσταφᾶ Ἀπτοὺλ Χαλὶκ βέης***
» Ὑγιεινῆς καὶ Κοιν. Προν. ***Ρεφὶκ β.*** καὶ ὑφυπ. ***Χουσαμεδδὶν β.***
» Παιδείας : ***Χικμὲτ βέης***
» Ἐθνικῆς Οἰκονομίας : ***Δζελὰλ βέης***
Ὑφυπουργοὶ Ἐθν. Οἰκον. ***Σαδουλλὰχ καὶ Χουσνῆ βέηδες***
» Δημοσίων Ἔργων : ***Φουὰτ βέης***
» Γεωργίας : ***Μουχλὶς βέης***
» Μονοπωλείων καὶ Τελωνείων : ***Ρανὰ βέης***
» Ἐθνικῆς Ἀμύνης : ***Ζεκιαῆ βέης***
Ὑφυπουργὸς τῶν Ναυτικῶν : ***Χουλουσῆ βέης***

Πρωτεύουσα τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας ΑΓΚΥΡΑ

Ἐν Ἀγκύρᾳ ἑδρεύει ὁ Πρόεδρος τῆς Τ. Δ. τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ ἡ Μ. Ἐθνοσυνέλευσις, ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ 350 βουλευτὰς τῶν ὁποίων ἡ βουλευτικὴ περίοδος εἶναι τετραετής.

Πρόεδρος τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως : ***Κιαζὴμ πασᾶς***
Ας Ἀντιπρόεδρος τῆς Μ. Ἐθνοσ. : ***Χασὰν βέης***
Βος » » » » : ***Ραφὲτ βέης***

ΕΚΤΑΣΙΣ, ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ, ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ, ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ, ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἔκτασις : 762.736 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ Τουρκικὴ δημοκρατία περιλαμβάνει τὴν Μ. Ἀσίαν τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ἕβρου Ἀνατ. Θράκην καὶ τὰς ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσους Ἴμβρον καὶ Τένεδον.

Πληθυσμός : Ὁ πληθυσμὸς τῆς Τ. Δ. κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τῆς 28 Ὀβρίου τοῦ 1927 ἀνέρχεται εἰς 13.660,275 κατοίκους. Ἐκ τούτων 6.584.474 εἶναι ἄνδρες καὶ 7.075.801 γυναῖκες.

Πολίτευμα : Τὸ πολίτευμα τῆς Τ. Δ. ἀπὸ τῆς 29ης Ὀβρίου 1923 εἶναι Δημοκρατικόν.

Κατὰ τὸν νέον καταστατικὸν χάρτην ὅστις ψηφισθεὶς τῇ 20 Ἀπριλίου 1924 καθορίζει τὰ τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ἡ ἐξουσία ἀσκεῖται ὑπὸ τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως διὰ τοῦ ὑπ' αὐτῆς κατὰ τετραετίαν ἐκλεγομένου Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, Ὅστις διορίζει τὸν Πρόεδρον τῆς Κ)σεως. Ἐκτὸς τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως ἄλλο νομοθετικὸν Σῶμα δὲν προβλέπεται

ὑπὸ τοῦ Συντάγματος τῆς Τ. Δημοκρατίας.

Ἡ Μ. Ἐθνοσυνέλευσις περιλαμβάνει 350 βουλευτὰς ἀνήκοντας καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸ ὑπὸ τὸν Γαζῆν Λαϊκὸν Κόμμα (Χὰλκ Φιρκασῆ).

Διοίκησις : Ἡ Τ. Δ. κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν ὀργάνωσιν διαιρεῖται εἰς 63 Νομοὺς (βιλαγὲτ) καὶ 340 ὑποδιοικήσεις (Καζὰ) καὶ περὶ τοὺς 750 Δήμους (Ναχιὲ), ἀπαρτιζομένους ἀπὸ 32.926 χωρία.

Ἡ πολυπληθεστέρα πόλις τῆς Τ. Δ. εἶναι ἡ Σταμποὺλ μὲ 672029 κατοίκους περίπου, δευτέρα ἡ Σμύρνη μὲ 153.845 καὶ τρίτη ἡ Ἄγκυρα μὲ 100 χιλ. περίπου.

Θρησκεία : Τὸ Κράτος καθ' ὃ Λαϊκὸν ἐπίσημον θρησκείαν δὲν ἔχει.

Ἐπικρατοῦσα ὅμως θρησκεία ἐν τῇ Τ. Δ. εἶναι ἡ Ἰσλαμική. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνωτάτου θρησκευτικοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν ἐν τῇ Τ. Δ. Μουσουλμάνων περιῆλθεν εἰς τὸ εἰδικὸν πρόσωπον της Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως μετὰ τὴν κατὰ τὴν 2αν Μαρτίου 1924 κατάργησιν τοῦ Χαλιφάτου. Ἐν τῇ Τ. Δ. διαβιοῦσιν ὡσαύτως περὶ τὰς 100 χιλ. ὀρθόδοξοι (ρωμηοὶ Ἕλληνες ὑπήκοοι κ.λ.) ὑπαγόμενοι εἰς τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, Ἀρμένιοι Γρηγοριανοὶ περὶ τὰς 52 χιλ. ὑπαγόμενοι εἰς τὸν Ἀρμένιον Π)χην Σταμπούλ, Ἑβραῖοι περὶ τὰς 44 χιλ. ὑπαγόμενοι εἰς τὸν Ἀρχιραββῖνον Σταμπούλ, Καθολικοὶ ἐν γένει περὶ τὰς 22 χιλ. Διαμαρτυρόμενοι περὶ τὰς 5 χιλ., διάφοροι Χριστιανοὶ περὶ τὰς 16 χιλ. καὶ ἄλλα θρησκεύματα περὶ τὰς 2 1)2 χιλιάδας.

Ἐκπαίδευσις : Ἡ Τ. Δ. ἐπέδειξεν ὅλως ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ μέριμναν ἐξαιρετικὴν διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ τουρκικοῦ Λαοῦ καὶ ἰδίᾳ τῆς Τουρκικῆς νεολαίας, εἰς ἣν ὁ Γαζῆς καὶ οἱ συνεργάται Του ἐστήριξαν τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος τῆς χώρας.

Ἀπὸ τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου Τουρκικοῦ Ἀλφαβήτου ὅπερ ἔχει 28 γράμματα καὶ τὸ ὁποῖον Αὐτὸς ὁ Γαζῆς εἰσήγαγε καὶ ἐδίδαξεν εἰς τὸν Λαόν, νέος ἄνεμος ἤρχισεν νὰ πνέῃ καθ' ὅλην τὴν Τουρκίαν ἥτις μετεβλήθη εἰς ἕνα μέγα Σχολεῖον.

Ἡ Δημοκρατικὴ Κ)νησις κατέβαλεν ἐντατικὰς προσπαθείας διὰ τὴν ἐκμάθησιν ὑπὸ τοῦ Λαοῦ πάσης τάξεως, ἡλικίας καὶ φύλου τῆς νέας γραφῆς. Ἵδρυσε τὰς ἐθνικὰς Σχολὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐφοίτησεν ὁ Λαὸς ἀπὸ 16—40 ἐτῶν ὑποχρεωτικῶς καὶ οὕτω ἐκτὸς τῶν γερόντων —τῶν ζώντων νεκρῶν— οὐδεὶς ἀπέμεινεν ἐν Τουρκίᾳ μὴ γνωρίζων ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν.

Παντοῦ ἱδρύει ὁμοιόμορφα, εὐάερα καὶ εὐήλια σχολικὰ κτίρια καὶ οὕτω κάθε χωρίον καὶ τὸ μικρότερον ἀκόμη ἀπέκτησε τὸ σχολεῖον του. Μετεκάλεσε ξένους καθηγητὰς καὶ διωργάνωσε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σταμπούλ.

Διὰ τὴν παιδείαν ἡ Τ. Δ. ἐξοδεύει ὑπέρογκα ποσὰ καὶ γενικῶς ἐργάζεται κατὰ τρόπον ὥστε ἡ νέα

γενεὰ νὰ ποτισθῇ ἀφθόνως μὲ τὰ νάματα τῆς παιδείας.

Δικαιοσύνη : Ἡ Δικαιοσύνη ἐν τῇ Τ.Δ.ἀπονέμεται ἀπὸ τοὺς ἀξίους τῆς ἀποστολῆς των λειτουργοὺς τῆς Θέμιδος.

Ἀπὸ της ἐποχῆς τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Δημοκρατίας ἐν Τουρκίᾳ καὶ τὴν κατάργησιν τῶν διομολογήσεων, ἀνεξαιρέτως οἱ ἐν τῇ Τ Δ. διαβιοῦντες δικάζονται ἐνώπιον τῶν τουρκικῶν Δικαστηρίων, τὰ ὁποῖα κατηρτίσθησαν κατὰ τὸ πρότυπον τῶν εὐρωπαϊκῶν τοιούτων.

Ἀπὸ τῆς 6-10-926 εἰσήχθη ὁ Ἑλβετικὸς Κώδηξ ὁ προβλέπων τὴν τέλεσιν τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Ἀπὸ τοῦ1931 δὲ εἰσήχθη ὁ νέος ποινικὸς καὶ ἐμπορικὸς Κώδηξ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελειοτέρων ἐν Εὐρώπῃ ἰσχυόντων.

Συγκοινωνία : Ἡ μεταξὺ τῶν λιμένων τῆς Τ. Δ. συγκοινωνία ἐκτελεῖται διὰ τῶν τουρκικῶν ἀτμοπλοίων καὶ πρὸ παντὸς διὰ τῶν θαλαμηγῶν καὶ πολυτελῶν ἀτμοπλοίων τῆς κρατικῆς Ἑταιρείας «Σεϊρι Σεφαΐν» ἥτις ἀπό τινος χρόνου καθιέρωσε καὶ γραμμὴν Σταμπούλ—Σμύρνης - Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας Ἡ ἀκτοπλοΐα κατὰ τὴν συνθήκην τῆς Λωζάννης εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν ὑπὸ τουρκικὴν σημαίαν ἀτμοπλοίων καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τοῦ 1926.

Ἡ διὰ ξηρᾶς συγκοινωνία [ἐκτελεῖται δι' ἁμαξῶν, λεωφορείων καὶ αὐτοκινήτων διὰ τῶν σκυροστρωμένων ἀμαξητῶν ὁδῶν.

Ἡ Δημοκρατικὴ Κ)σις μεγάλην σημασίαν ἀποδίδει καὶ εἰς τὸ σιδηροδρομικὸν δίκτυον τῆς χώρας, τὸ ποῖον ἔφθασεν εἰς 480 χιλιόμετρα ἐκτὸς τῶν ὑπὸ κατασκεύὴν εὑρισκομένων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν Ἀργάνων καὶ Σεβαστείας – Ἐρζερούμης. Ἰδιαιτέρως δὲ ὁ Ἐξ. Πρωθυπουργὸς ἐντείνει τὰς προσπαθείας του διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συνδέσῃ διὰ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς χώρας πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ μεταγωγικοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς συγκοινωνίας τοῦ λαοῦ.

Μέχρι τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Δημοκρατίας ἡ κατασκευὴ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν τῆς χώρας παρεχωρεῖτο εἰς ξένους κεφαλαιούχους· ἡ ἀρχαιοτέρα δὲ ἐν Τουρκίᾳ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ εἶναι ἡ ὑπὸ Ἄγγλων κεφαλαιούχων κατεσκευασθεῖσα κατὰ τὸ 1856 Σμύρνης – Ἀϊδινίου.

Ἡ Δημοκρατικὴ Κ)σις ἐν πρώτοις ἐκρατικοποίησεν, ὅλας τὰς γραμμὰς ἐξαγοράσασα ταύτας παρὰ τῶν ξένων κεφαλαιούχων (ἐκτὸς τῆς γραμμῆς τῶν Ἀ ατ σιδηροδρόμων Σιρκετζῆ – Ἐδίρνε, ἥτινος ἐπίκειται ὡσαύτως ἡ ἐξαγορὰ) καὶ κατόπιν κατεσκεύασε καὶ πλείστας ὅσας ἐν Ἀνατολῇ καὶ ἐξακολουθεῖ εἰσέτι νὰ κατασκευάζῃ πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς σιδηροδρομικῆς πολιτικῆς, ἣν ἐνεκαινίασεν ἡ Κ)σις Ἰσμὲτ πασᾶ.

ΤΑ ΤΕΛΗ ΧΑΡΤΟΣΗΜΑΝΣΕΩΣ

Τὰ τέλη χαρτοσημάνσεως εἶναι 2 εἰδῶν : Μακτοῦ (ὡρισμένα) καὶ νισπὶ (ἀναλόγως τῶν ποσῶν).

Τὰ ὡρισμένα τέλη (μακτοῦ) εἰσπράττονται ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ἐγγράφων καὶ ὁμολογιῶν, τὰ δὲ ἀναλογικὰ (νισπὶ) ἀναλόγως τῶν ποσῶν τῶν ἀναγραφομένων εἰς τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ ὁμόλογα. Ἡ εἴσπραξις τῶν τελῶν τούτων γίνεται δ' ἐπικολλήσεως χαρτοσήμων ἐπὶ τῶν ἐγγράφων. (Ἐὰν δὲ ἐπιτρέπει ὁ νόμος καὶ δι' ἐπιθέσεως σφραγῖδος χαρτοσήμου ἢ διὰ παροχῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς τοῦ ἀναλογοῦντος ποσοῦ.)

ΧΑΡΤΟΣΗΜΑ ΚΑΤ' ΑΝΑΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΣΗΜΑ ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΟΜΕΝΩΝ ΠΟΣΩΝ

Ἄρθρον 12. – Μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 100 γροσίων ὅλα τὰ ὁμόλογα καὶ τὰ ἔγγραφα εἰς ἃ ἀναφέρονται ποσὰ εἶναι ἀπηλλαγμένα χαρτοσήμου.

Εἰς τὰ πέραν τῶν 101 γροσίων ἐπικολλῶνται χαρτόσημα 2 γροσίων διὰ πᾶσαν χιλιάδα. Π.χ.

1—Ἀπὸ 101—1499 γρόσια χαρτ. 2 γροσίων.

2—Ἀπὸ 1500—2499 χαρτ. 4 γροσίων.

3—Ἀπὸ τὰ 2500—3499 χαρτ. 6 γροσίων.

ΤΙΤΛΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Εἰς τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας ἐπικολλῶνται χαρτόσημα ἀναλόγως τοῦ ἐν αὐτοῖς διαλαμβανομένου ποσοῦ ἤτοι 10 παράδων διὰ πᾶσαν χιλιάδα.

Τὰ δι' τὴν ἀγοροπωλησίαν καὶ τὴν μεταβίβασιν τῶν ἰδιοκτησιῶν πρακτικὰ, συμφώνως τῷ 12ῳ ἄρθρῳ, ὑπάγονται εἰς τὰ ἀναλογικὰ τέλη [νισπί.]

ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ, ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ,ΕΓΓΡΑΦΑ ΠΙΣΤΩΣΕΩΣ

Ἐν ἐπὶ τοῖς 1000 τῶν διαλαμβανομένων ποσῶν [ἐξαιρουμένων τῶν διαλαμβανόντων δάνεια καὶ χρέη.]

1—Τὰ ἐνοικιαστήρια συμβόλαια: Ἐν τοῖς χιλίοις τοῦ διαλαμβανομένου ἐνοικίου. Ἐν περιπτώσει μεταβιβάσεως τοῦ συμβολαίου εἰς ἕτερον πρόσωπον τὸ τέταρτον τοῦ ποσοῦ τῶν ἐπὶ τοῦ συμβολαίου χαρτοσήμων.

2 Ἐγγυητικὰ, ἀσφαλίσεις, ἐνεχειριαστήρια: Ἐὰν ὁρίζηται εἰς αὐτὰ ποσὸν 1]000 ἐπὶ τοῦ ἀναφερομένου ποσοῦ.

3 —Πιστωτικὰ γράμματα: 1]000 ἐπὶ τοῦ διαλαμβανομένου ποσοῦ.

4—Εἰσιτήρια ταξειδιωτῶν καὶ ἀποδείξεις περὶ μεταφορᾶς τῶν ταξειδιωτικῶν ἀντικειμένων: Ἀναλόγως τοῦ διαλαμβανομένου ποσοῦ 20 παράδες ἐπὶ 1000 γροσίων [ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅμως νὰ μὴ εἶναι τὰ χαρτόσημα ὀλιγώτερα τῶν 3 γροσίων.]

5—Συμβόλαια προνομίων: Χαρτόσημα 10 λιρῶν διὰ πᾶν ἀντίγραφον αὐτῶν.

6—Διπλώματα [δεράτια] εὑρεσιτεχνίας: Χαρτ. 5 λιρῶν.

7—Γράμματα οἰκονομικῶν πιστώσεων [ἰτιμπάρι μαλί]: 3 λιρῶν.

8—Δωρεαὶ καὶ διαθῆκαι: Ἐὰν διαλαμβάνουν ὡρισμένα ποσά, ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημα ἀναλογικά. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἐπικολλᾶται χαρτ. 2 1]2 λιρῶν.

9—Λατομεῖα, διακριτικὰ σημεῖα ἐπαγγελμάτων καὶ ἑταιρειῶν [φίρμα] ἄδειαι ἐξασκήσεως ἐπαγγελμάτων [οὐνδὰν τεζκερελερί] καὶ ἄδειαι [ρουχσατναμὲ] χαρτ. 2 λιρῶν.

10—Βιβλία, ἐγχειρίδια, περιοδικὰ ἐφημερίδες, ὁμόλογα εἰκονικὰ [μουβαζαὰ σενετλερί], συνυποσχετικὰ [ταχκιμναμὲ], συμβιβαστικὰ [σουλγναμὲ], κογκορδάτα, ἰσολογισμοί, μαζ-ἐκτάδες, ἀποφάσεις δικαστηρίων [ἰλάμια], αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀνακριτῶν [καραρναμὲ], ἀποφάσεις δικαστῶν, διαβατήρια, χαρτ. 1 λίρας.

Ἐὰν ταῦτα διαλαμβάνουν ποσὰ ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημα ἀναλογικὰ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν αὐτοῖς ποσοῦ.

11—Ἀποφάσεις [καραρναμὲ] προνομίων: Εἰς τὰ μὴ περιέχοντα χρηματικὴν ἐγγυοδοσίαν ἐπικολλᾶται χαρτ. 50 λιρ., εἰς τὰ περιέχοντα 30 γροσίων δι' ἑκάστην χιλιάδα.

12—Πιστοποιητικὰ προελεύσεως καὶ ἐξαγωγῆς προϊόντων, μεταβιβαζόμενα λογιστικὰ βιβλία, πρακτικὰ ἀθωώσεως ἐκ χρεῶν, ἀποφάσεις τοῦ λογιστηρίου, βιογραφικαὶ σημειώσεις κρατικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἄδειαι ὁπλοφορίας χαρτ. 50 γρ.

13—Διαμαρτυρήσεις [προτέστα] καὶ ὑπομνήσεις [ἰχταρναμὲ] ὡς καὶ αἱ ἀπαντήσεις καὶ τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν, αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐμπειρογνωμόνων, τῶν διαιτητῶν, ἐξελεγκτῶν, ἐκτιμητῶν καὶ τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν, αἱ ἄδειαι κυνηγίου, αἱ φορτωτικαὶ [μανιφέστα] 25 γροσίων.

14—Τὰ ἐνδεικτικὰ καὶ πτυχία τῶν σχολῶν: Τῶν προκαταρκτικῶν σχολῶν τὰ ἐνδεικτικὰ καὶ ἀπολυτήρια 10 γροσίων.

Τὰ τῶν σχολῶν μέσης παιδεύσεως καὶ τῶν λυκείων 50 γροσίων. Τὰ τῶν ἀνωτέρας παιδεύσεως 100 γροσίων.

15—Τὰ πληρεξούσια: Τὰ ἰδιωτικὰ 1 λίρας, τὰ γενικὰ 1 1]2 λιρῶν.

16—Αἱ ἀγγελίαι καὶ διαφημήσεις: Αἱ διὰ χειρῶν διανεμόμεναι 10, αἱ τοιχοκολλώμεναι 20 παράδων. [Ἐν Σταμπούλ ἐπικολλῶνται προσέτι καὶ 5 παράδων χαρτόσημον Δημαρχίας εἰς τὰς διανεμομένας διὰ χειρὸς, 10 παράδων εἰς τὰς τοιχοκολλωμένας.]

17—Τὰ προγράμματα, οἱ κατάλογοι, τὰ τιμολόγια, αἱ ἐγκύκλιοι καὶ αἱ εἰς τὸν λαὸν κοινοποιήσεις 1 γροσίου.

Αἱ ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου ἢ ναστοχάρτου [μουκαβᾶ] γεγραμμέναι καὶ δι' ἀναρτήσεως εἰς δημόσια μέρη ἢ ἄλλως εἰς δημοσίαν θέαν ἐκτιθέμεναι διαφημίσεις καὶ κοινοποιήσεις 20 παράδων.

Αἱ ἐπὶ ἄλλων ἐκτὸς τοῦ χάρτου καὶ τοῦ ναστοχάρτου ὑλικῶν γραμμέναι ἢ ἐζωγραφισμέναι καὶ εἰς δημόσια μέρη ἀναρτώμεναι διαφημίσεις καὶ κοινοποιήσεις: Μέχρις ἡμίσεως τετραγωνικοῦ μέτρου 15 γρ., μέχρις ἑνὸς τετραγ. μέτρου 25 γρ. καὶ διὰ τὰς πέραν τούτων λίρας 1 1]2.

18—Ἡμερολόγια τοῦ τοίχου: Μὲ διημερήσεις 5, ἄνευ αὐτῶν 1 γροσίου.

19—Ἐγκόλπια [τῆς τσέπης] ἡμερολόγια: Ἐὰν περιέχουν διαφημίσεις 1 γροσίου.

20—Ἀποδείξεις χρηματικῶν καταθέσεων: Τὰ μέχρι 1000 γρ. 5 τὰ πέραν τῶν 1000, 15 γροσίων.

Πιστοποιητικὰ ἐπικυρώσεως [ταστικναμὲ,] πιστοποιητικὰ ἐν γένει [σεχαδετναμὲ], δελτίον ταυτότητος [χουβεγὲτ βαρακασὴ] καὶ τὰ πιστοποιητικὰ αὐτῶν [ἰλμουχαμπέρια], ἐκθέσεις ἰατρικαὶ καὶ ἀναλύσεων [ταχλὶλ ραπορλαρὴ], ἀναφοραὶ, αἰτήσεις καὶ ἔγγραφα παραιτήσεων, ὑπομνήσεις [μουχτηρὲ], δηλωτικὰ, εἰδοποιήσεις [ἰχπαρναμὲ], ἐκθέσεις ὑπαλλήλων ἢ ἐπιτροπῶν [λαϊχὰ]: 15 γροσίων.

22—Ἀποδείξεις λογαριασμῶν καὶ τιμολόγια ἐμπορευμάτων: 2 γροσίων.

23—Ἀποδείξεις παραλαβῆς χρημάτων [μακποὺζ] καὶ ἐξοφλήσεις: Μέχρι 500 γρ. χαρτ. 2 γρ. διὰ τὰς πέραν τῶν 500 γρ. 5 γρ. [Αἱ ἀποδείξεις προκαταβολῶν [ἀβὰνς μακπουζλαρὴ], αἱ ἀποδείξεις καὶ ἐξοφλήσεις δανείων ὡς καὶ αἱ τῶν ποσῶν τὰ ὁποῖα λαμβάνουσιν οἱ ὑπάλληλοι τῶν Τραπεζῶν, ἑταιρειῶν, ἐργοστασίων, τυπογραφείων, βιομηχανικῶν καὶ ἐμπορικῶν καταστημάτων διὰ μισθοὺς ἢ ἡμερομίσθια ἢ ἀμοιβὰς ἢ δῶρα ἢ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα ὑπόκεινται εἰς ἀναλογικὸν τέλος [νισπί].

ΗΜ.—Ὁ παρὼν ὑπ' ἀρ. 1324 περὶ χαρτοσημάνσεως νόμος ἐψηφίσθη τῇ 28 Μαΐου 1928 καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 29 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΤΕΛΗ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΕΛΗ

Α'. Τὰ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Τουρκίας τέλη (1)

1—Ἐπιστολαί: Διὰ κάθε 20 γραμ. καὶ τὰ κλάσματα αὐτῶν ἐντὸς μὲν τῆς πόλεως 4, διὰ δὲ τὰς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ 6 γρ. (ἤτοι 21 μέχρι 40 γραμ. γρ 8 κ.τ.λ.)

2—Ἐπιστολικὰ δελτάρια: (Cartes postales): Ἐντὸς τῆς πόλεως 3, διὰ τὰς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ 4 γρόσια.

---

(1) Ἐν ᾗ περιπτώσει δέμα ὑποκείμενον εἰς ταχυδρομικὰ τέλη ἢ ἐπιστολὴ παραδοθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀποστολέων εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἄνευ χαρτοσήμων ἢ μὲ ἐλλειπῆ χαρτόσημα, τὰ ταχυδρομικὰ τέλη λαμβάνονται παρὰ τοῦ παραλήπτου εἰς διπλοῦν.

3 – Ἐπισκεπτήρια: (Cartes—visite): 1 γρ. ἐφ' ὅσον περιέχουν 5 λέξεις.

4—Poste restante): Ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν λαμβάνονται ἐπὶ πλέον 6 γρόσια.

Β΄. Ἔντυπα καὶ ἐμπορικὰ εἴδη (1)

Ι—Διὰ κάθε 50 γραμ. καὶ τὰ κλάσματα αὐτῶν τῶν κάτωθι ἐντύπων λαμβάνονται (ἑκάστου χιλιογράμμου ὑπολογιζομένου πρὸς 5 γρ., 10 παράδες.

1—Ὅλα τὰ εἴδη τῶν σχολικῶν βιβλίων.

2—Τὰ ἡμερήσια φύλλα.

3—Τὰ ἑβδομαδιαῖα καὶ μηνιαῖα περιοδικά (Καὶ τὰ ἅπαξ κατὰ τριμηνίαν κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἐκδιδόμενα περιοδικὰ ὑπάγονται εἰς τὸ τιμολόγιον τοῦτο.)

Ἐὰν ἀπαιτηθῇ ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας, λαμβάνονται διπλᾶ τέλη.

ΙΙ—***Ἄλλα ἔντυπα καὶ ἔγγραφα χρησιμοποιούμενα εἰς διαφόρους ἐργασίας καὶ ἐμπορικὰ δείγματα.***

1—Ἀπὸ τὰ δέματα τῶν ἐντύπων βάρους 50 γραμ. καὶ τῶν κλασμάτων αὐτῶν εἰσπράττεται τέλος 1 γρ. (τοῦ χιλιογράμμου ὑπολογιζομένου πρὸς 20 γρ.)

2—Ἀπὸ τὰ δέματα τὰ περιέχοντα ἔγγραφα ὑποθέσεων ὡς καὶ τὰ ἐμπορικὰ δείγματα εἰσπράττονται 2 γρόσια διὰ κάθε 50 γραμ. καὶ τὰ κλάσματα αὐτῶν (τοῦ χιλιογράμμου ὑπολογιζομένου πρὸς 40 γρ.)

2—Διὰ τὰ ἔγγραφα ὑποθέσεων papiers d' affaires καὶ τὰ ἐμπορικὰ δείγματα τὰ ταχυδρομικὰ τέλη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὦτιν ὀλιγώτερα τῶν 5 γροσίων.

Γ΄. Τέλη τῶν ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῶν.

1—Διὰ τὰς ἐπὶ ἁπλῇ συστάσει ἀποστελλομένας ἐπιστολὰς καὶ τὰ δέματα τὰ τέλη εἶναι 6 γρ.

2—Διὰ τὰς ἐπὶ συστάσει—μετ' ἐπιστροφῆς τῆς ὑπογραφῆς τοῦ παραλήπτου—ἐπιστολὰς καὶ δέματα εἰσπράττονται ταχυδρομικὰ τέλη 12 γρ. (διὰ τὰ εἰσπραττόμενα τέλη ἐπικολλᾶται ἰσόποσον γραμματόσημον ὡς καὶ 2 γρ. χαρτόσημον ἐπὶ τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως τοῦ ἀποστολέως.)

Δ΄. Ταχυδρομικὰ κιβώτια.

1—Τὸ ἐτήσιον ἐνοίκιον εἶναι 750 γρόσια.

2—Τὸ ἑξάμηνον 500.

3—Τὸ τρίμηνον 300.

Ε΄. Ἐπιστολαὶ ἀξίας.

Ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς ἀξίας ἐκτὸς τῶν ἄνωθι ἀναφερομένων ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν ἁπλῶν καὶ τῶν ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῶν εἰσπράττονται καὶ τὰ κάτωθι ἀναγραφόμενα τέλη :

1—Γρόσια 3 διὰ τὰς ἐπιστολὰς ἀξίας 300 γρ.

2—Γρόσια 4 διὰ τὰς ἐπιστολὰς ἀξίας 400 γρ.

3—Διὰ τὰ ἄνω τῶν 400 γρ. ποσὰ εἰσπάττεται 1 γρ. διὰ πᾶσαν ἑκατοντάδα.

Ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τῶν ἐπιστολῶν ἀξίας ἡ Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις ἀποζημιώνει τὸν ἀποστολέα.

ΣΤ΄. Ταχυδρομικὰ δέματα colis postals.

Τὰ δέματα πρέπει νὰ τοποθετῶνται ἐντὸς πακκιδίου ἀπὸ πανὶ ἀμερικανικόν. Τὰ τέλη αὐτῶν εἰσπράττονται κατὰ 3,6,9 χιλιόγραμμα. Ἐὰν 1 δέμα ἔχῃ βάρος κατώτερον τῶν 3 χιλιογράμμων, εἰσπράττονται πάλιν τέλη 3 χιλιογράμμων, καὶ ἐὰν τὸ βάρος ὑπερβαίνει τὰ 3 χιλιόγραμμα, εἰσπράττονται τέλη 6 χιλιογ. Τὰ τέλη δὲ αὐτῶν εἶναι τὰ ἑξῆς :

1—Εἰσπράττονται 20 γρ. κατὰ χιλιογ. διὰ μέρη κείμενα ἐπὶ ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ δικτύου ἢ μιᾶς παραλίας.

2—30 γρ. διὰ κάθε δέμα 3 χιλιόγρ. καὶ τὰ κλάσματα αὐτῶν διὰ μέρη κείμενα ἐπὶ δύο παραλιῶν ἢ 2 σιδηροδρομικῶν δικτύων.

3—40 γρ. διὰ κάθε 3 χιλιόγρ. καὶ τὰ κλάσματα αὐτῶν διὰ μέρη κείμενα ἐπὶ 3 σιδηροδρομικῶν δικτύων.

4—Διὰ τὰ μέρη μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει οὔτε σιδηροδρομικὴ οὔτε ἀτμοπλοϊκὴ συγκοινωνία λαμβάνονται διὰ πᾶν χιλιόγραμμον 17 1)2, 25, 30 γρ.

Ζ΄. Δέματα (πακέτα) ἀξίας.

Διὰ τὰ δέματα ἀξίας μέχρι 1000 γρ. τὰ τέλη εἶναι 10 γρ. Ὡσαύτως καὶ διὰ τὰ κλάσματα αὐτῶν λαμβάνονται 10 γρ.

Η΄.—Τὰ μὴ ἀποσυρόμενα ἐκ τῶν ταχυδρομείων δέματα.

Διὰ τὰ μὴ ἀποσυρόμενα δέματα εἰσπράττονται 3 γρ. διὰ κάθε ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ὀχλήσεως.

Δέματα ἐπὶ καταβολῇ τῆς ἀξίας αὐτῶν.

Διὰ δέμα ἐρχόμενον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὸ ὁποῖον θὰ παραδοθῇ εἰς τὸν παραλήπτην ἐπὶ τῇ προκαταβολῇ τῆς ἀξίας αὐτοῦ εἰσπράττεται ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου διὰ τὰ δέματα τέλους καὶ τοῦ ἐπὶ συστάσει recommandé τοιούτου, ἰδιαιτέρως 5 γρ. Τὰ ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς ἀξίας δέματα ἀποστέλλονται ἢ ὡς ἐπιστολαὶ ἢ ὡς ταχυδρομικὸν δέμα colis postal. Ὁ παραλήπτης παραλαμβάνει τὸ δέμα καταβάλλων τὴν ἀξίαν του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὸ ταχυδρομεῖον ἀποστέλλει τὴν εἰσπραχθεῖσαν ἀξίαν εἰς τὸν ἀποστολέα.

ΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΤΕΛΗ

1 Διὰ κάθε λέξιν ἐντὸς τῆς πόλεως 20 παράδες.

Ἐὰν τὸ τηλεγράφημα ἔχει ὀλιγωτέρας τῶν 20 λέξεων, λαμβάνονται πάλιν τέλη τῶν 20 λέξεων.

2—Διὰ τὰ ἐκτὸς τῆς πόλεως τηλεγραφήματα 100 παράδες διὰκάθε λέξιν.

Ἐὰν τὸ τηλεγράφημα **ἀποτελεῖται** ἀπὸ ὀλιγωτέρας τῶν 5 λέξεων λαμβάνονται πάλιν τέλη 5 λέξεων.

3—Διὰ τὰ ἐπείγοντα τηλεγραφήματα λαμβάνεται τὸ διπλοῦν τῶν ἁπλῶν τελῶν.

4—Διὰ τὰ ἔχοντα τὸ σῆμα τοῦ κεραυνοῦ yildirim τηλεγραφήματα

(1) Τὸ βάρος ἑνὸς δέματος δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 2 χιλιόγραμμα.

λαμβάνονται 12 1)2 γρ. διὰ κάθε λέξιν.

5 – Διὰ τὰ μετ' ἀπαντήσεως τηλεγραφήματα εἰσπράττεται τὸ ἥμισυ τῶν ὡρισμένων τελῶν.

6 – **Τηλεγραφήματα ἀποστελλόμενα εἰς διαφόρους.**

Διὰ τὰ τηλεγραφήματα τὰ ἀποστελλόμενα εἰς διαφόρους εἰσπράττονται 10 γρ. διὰ κάθε ἀντίγραφον μέχρι 20 λέξεων καὶ 10 παράδες διὰ κάθε περισσοτέραν λέξιν.

7 – ***Αἱ ἀπαντήσεις τῶν τηλεγραφημάτων.***

Ἡ τηλεγραφικὴ ἀπάντησις ἰσχύει δι' 24 ἡμέρας, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅμως ὅπως χρησιμοποιηθῇ αὕτη μόνον παρὰ τοῦ παραλήπτου τοῦ τηλεγραφήματος καὶ οὐχὶ παρ' ἄλλου προσώπου.

8—Καταχώρησις συντόμου Διευθύνσεως.

Εἰς τὰ τηλεγραφεῖα καταχωροῦνται σύντομοι διευθύνσεις. Τὸ καταχωρούμενον εἰς τὰ Μητρῶα ὄνομα δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ παρ' ἄλλου. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι 8 λίραι. Ἑξάμηνος 4, τρίμηνος 2 λίραι καὶ μηνιαῖα 120 γρόσια.

Πρόσθετα τέλη κατὰ τὰς ἑορτάς

Κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς ἐπιπροσθέτως εἰσπράττονται καὶ τὰ κάτωθι τέλη:

1 Κατὰ τὰς ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἑορτὰς ἐπὶ τῶν ἁπλῶν ἐπιστολῶν ἐπικολλᾶται χαρτόσημον τῆς Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου 1 γρ. καὶ τῶν ἐπὶ συστάσει 100 παράδων καὶ ἐπὶ πῶν τηλεγραφημάτων 5 γρ.

2 – Κατὰ τὰς Παιδικὰς ἑορτὰς ἐπικολλᾶται χαρτόσημον στοργῆς (σεφκὰτ) 1 γρ. εἰς τὰς ἁπλὰς ἐπιστολάς, 2 γρ. εἰς τὰς ἐπὶ συστάσει ἐπιστολὰς καὶ 3 γρ. εἰς τὰ τηλεγραφήματα.

Ἐντάλματα πληρωμῆς

1—**Ταχυδρομικὰ ἐντάλματα:** Μέχρι 300 γρ. 3 γρ. διὰ δὲ τὰ πλέον τῶν 300 γρ. 1 γρόσιον κατὰ ἑκατοντάδα.

2 – **Τηλεγραφικὰ ἐντάλματα:** Ἐκτὸς τῶν τηλεγραφικῶν τελῶν εἰσπράττεται διὰ ποσὰ μέχρι 20 λιρῶν 1 γρ. κατὰ ἑκατοντάδα καὶ διὰ τὰ ἐπὶ πλέον ποσὰ 1 1)2 γρ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Α'.—Γράμματα καὶ ἐμπορικὰ ἀντικείμενα:

1 – Διὰ γράμματα βάρους μέχρις 20 γραμμαρίων λαμβάνονται 12 1)2 γρ. διὰ δὲ τὰ πλέον τῶν 20 γραμμ. λαμβάνονται 7 1)2 γρ. διὰ κά ε 20 γραμμάρια.

2 - Διὰ τὰ ταχυδρομικὰ δελτάρια (cartes postales) 7 1)2 γρ.

3 Διὰ κάθε 50 γραμμάρια τῶν ἐντύπων ἐγγράφων καὶ τῶν ἄνευ ἀξίας ἐμπορικῶν δειγμάτων εἰσπράττονται 100 παράδες. (Δι' ἔγγραφα ὑποθέσεων καὶ δείγματα ἄνευ ἀξίας ὁποιουδήποτε βάρους μικροτέρου τῶν 50 γραμμαρίων εἰσπράττονται 5 γρόσια.)

4 – **Τέλη συστημένων:** Τὰ τέλη τῆς ἁπλῆς συστάσεως εἶναι 16, τὰ δὲ τῶν ἐπὶ ἐπιστροφῇ ὑπογραφῇ 32 γρόσια.

5 Διὰ τὰ poste restant εἰσπράττονται ἰδιαιτέρως 5 γρόσια ἀκόμη.

Ταχυδρομικὰ δέματα (colis postals.

Διὰ τὰς ξένας χώρας: Διὰ τὰς χώρας τὰς ὁποίας ἔχουσιν ταχυδρομικὴν σύμβασιν, γίνονται δεκτὰ ταχυδρομικὰ δέματα. Τὰ δέματα τίθενται ἐντὸς σακκιδίων ἀπὸ πανὶ γίνοντα δεκτὰ μέχρι βάρους 10 χιλιογράμμων εἰσπράττονται δὲ τέλη 150 γρ. διὰ τὰ 5 χιλιόγρ. καὶ τὰ κλάσματα αὐτῶν.

Κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν δεμάτων εἰς τὸ ταχυδρομεῖον εἰσπράττονται ἰδιαιτέρως 25 γρ. ὡς τελωνιακὸς δασμὸς λόγῳ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν τελωνειακῶν ἀρχῶν.

Τὰ τηλεγραφήματα

Ἐπειδὴ τὰ εἰς ξένας χώρας ἀποστελλόμενα τηλεγραφήματα ὑπάγονται εἰς τὰς Συναλλαγματικὰς διαφορὰς τὰ τέλη διαφέρουν.

Ἀεροπορικὸν ταχυδρομεῖον

Ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων τελῶν, διὰ κάθε 20 γραμμ. καὶ τὰ κλάσματα αὐτῶν προστίθενται καὶ τὰ κάτωθι τέλη:

1 - 7 1)2 γρ. διὰ τὴν Βουλγαρίαν, Ρουμανίαν, Γιουγκοσλαβίαν.

2 – 12 1)2 γρ. διὰ τὴν Οὐγγαρίαν, Αὐστρίαν, Τσεχοσλοβακίαν, Βέλγιον.

3 20 διὰ τὴν Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἰταλίαν, Πολωνίαν.

4—25 διὰ τὴν Ἀγγλίαν, Ἱσπανίαν, Δανίαν, Ὁλλανδίαν.

Γραμμὴ Σταμπούλ, Ἀθηνῶν, Μπρίντιζι.

Ἐκτὸς τῶν ὡρισμένων τελῶν εἰσπράττονται:

Διὰ τὰ ταχυδρομικὰ δελτάρια (Κὰρτ-ποστὰλ) γρ. 5.

Διὰ τὰ γράμματα 7 1)2.

Ταχυδρομικὰ *Ἑλλάδος*

Δελτάρια 5, ἐπιστολαὶ 8 γρ.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Φίλει ὡς μισήσων καὶ μίσει ὡς φιλήσων.

Ματαίως οἱ ἄνθρωποι λαξεύομεν ὅσον κάλλιον δυνάμεθα τὸν μυστηριώδη λίθον ἐξ οὗ εἶναι κατασκευασμένος ὁ βίος. Ἡ μέλαινα τῆς εἰμαρμένης φλὸξ ἀείποτε ἀναφαίνεται.

V. Hugo

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἀμετάβλητος εἰς τὰς διαθέσεις του ἠδύνατο ἀενάως νὰ συνεισφέρει τι εἰς ἓν καὶ μόνον αἴσθημα, ἀδιακόπως ἀνανεούμενον, ἀναμφιβόλως ἡ ἐρημία κι' ὁ ἔρως ἤθελον τὸν ἐξισώσει πρὸς αὐτὸν τὸν θεόν.

Chateaubriand

Ὅταν τὸ αἷμα βράζῃ πόσον ἀφειδῶς δανείζει ὅρκους εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ψυχή!

Οἱ πεπαιδευμένοι τόσον διαφέρουσι τῶν ἀπαιδεύτων, ὅσον ἄνθρωπος τοῦ ἀλόγου ζώου καὶ ὁ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, τοῦ τυφλοῦ.

Πυθαγόρας

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΧΛΙΟΥ

ΠΛΗΣΙΟΝ τῆς τοποθεσίας Φανάρι ἐπί τοῦ λόφου τοῦ Μουχλίου ἤδη ἀπὸ τοῦ δεκάτου αἰῶνος ὑπῆρχεν ἱερὰ Μονὴ μὲ Ναὸν τῆς Θεομήτορος τῆς Παναγιωτίσσης, ἢ τῆς Θεοτόκου τῶν Παναγίου. Ἐκτοτε παρουσιάζεται ἡ τοποθεσία μὲ τὸ ὄνομα Φανάρι. (Ὁ Μ. Γεδεὼν φρονεῖ ὅτι τὸ πρῶτον ἐμφανίζεται τὸ ὄνομα τοῦτο). Ἡγούμενος τῆς Μονῆς ταύτης ὑπῆρξε καὶ Ἀντώνιός τις μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ κτίτορος τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μεγίστης Λαύρας. Εἰς τὴν τοποθεσίαν αὐτήν, τὴν κειμένην πλησίον τοῦ Φανάρι Μαρία Δούκαινα ἡ Ἀκροπολίτισσα εἶχε τὸν ἐξονομασθέντα Ναὸν καὶ κτήματα πολλά, μέρος τῶν ὁποίων ἀνῆκε εἰς τὸν ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸν αὐτῆς Δημήτριον Κοντοστέφανον. Τὰ κτήματα ἦσαν λουτρός, κῆποι, ἀμπελῶνες.

***

Περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος ἠγόρασε τὸν Ναὸν καὶ πάντα τὰ κτήματα ταῦτα Μαρία ἡ Παλαιολογίνα, ἡ νόθος θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ἡ ὁποία εἶχε νυμφευθῇ μετὰ τοῦ Μογγόλου Χάνου Ἀπαγᾶ, ὀνομασθεῖσα ὡς ἐκ τούτου ἡ Δέσποινα τῶν Μογουλίων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Ταρτιρίας πρὸς τοὺς οἰκείους της, ὅτε καὶ ἀγοράσασα τὸν ὡς ἄνω Ναὸν καὶ τὰ κτήματα ἀφωσιώθη εἰς περιποίησιν αὐτῶν. Ἀνῳκοδόμησε τὸν Ναόν, ἔκτισε κελλία καὶ ἀφιέρωσε πρὸς συντήρησιν τῆς Μονῆς ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν της, ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ σκεύη, βιβλία καὶ κτήματα κείμενα ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Μηδείᾳ καὶ ἐν Ραιδεστῷ. Πλησίον τοῦ Ναοῦ ἔκειτο ἀρχαῖον Νεκροταφεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνωρύχθησαν τῷ 1890 ἐπιγραφαί τινες τοῦ Θ΄ — Ι΄ αἰῶνος. Περὶ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἔκαμε τότε ἀνακοίνωσιν εἰς τὴν Ἑταιρείαν τῶν Μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν ὁ Μανουὴλ Γεδεών, εἰς τὸ Βυζαντινὸν Ἑορτολόγιον τοῦ ὁποίου (σελ. 208-209) ἐξεδόθησαν τὰ εὑρεθέντα τῆς Μονῆς τοῦ Παναγίου ἐπιτύμβια. Ταῦτα ἐδωρήθησαν εἰς τὴν ἐξονομασθεῖσαν Ἑταιρείαν ὑπὸ τοῦ Λαζάρου Ξανθοπούλου, τοῦ ὁποίου ἡ ἰδιόκτητος οἰκία κεῖται ἐν Μουχλίῳ ἔναντι τοῦ Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου. Ἀπὸ τῆς Μαρίας τῆς Παλαιολογίνας τῆς Δεσποίνης τῶν Μογουλίων, ἡ ἱερὰ Μονὴ ἐλέγετο τῆς Θεομήτορος Μαρίας τῆς Μουγουλιωτίσσης καὶ ἔστιν ὅτε τῆς Μαγουλιωτίσσης.

***

Ἡ πριγκήπισσα Μαρία ἡ Παλαιολογίνα εἶχε θετὴν θυγατέρα Θεοδώραν τὴν Ἀραχαντλούν, τὴν ὁποίαν, ὡς καὶ τὴν ἱερὰν Μονὴν ἀφῆκε μετὰ τὸν θάνατόν της ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνέθηκε τὴν ἐποπτείαν τῆς Μονῆς εἰς τὴν Θευδώραν, τὴν ὁποίαν συνέζευξε μετὰ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Ἰσαακίου Παλαιολόγου τοῦ Ἀσάνη. Ἡ Θεοδώρα μετά τινα χρόνον ἀπέθανεν ἄτεκνος, ὁ δὲ Ἰσαάκιος ὁ Ἀσάνης ἀνέλαβε τὴν ἐποπτείαν τῆς ἱερᾶς Μονῆς, ἐπιτυχὼν πρὸς τοῦτο καὶ τὴν ἔκδοσιν αὐτοκρατορικοῦ Χρυσοβούλλου. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀσυνειδησίᾳ του ἔκαμε πολλὰς καταχρήσεις. Ἐνέμετο ὅλας τὰς προσόδους τῆς Μονῆς, ἐσφετερίσθη τὰ κτήματά της, καὶ διὰ νοθείας τοῦ Χρυσοβούλλου ἐπεχείρησε νὰ μεταστρέψῃ τὴν ἱερὰν Μονὴν καὶ τὰ κτήματά της εἰς οἰκογενειακὸν τιμάριον, διαθέσας κατὰ τὸν θάνατόν του τὰ κτήματα τῆς Μονῆς εἰς τὸν ἐξ ἑτέρου γάμου υἱόν του Ἀνδρόνικον τὸν Ἀσάνην, τὴν δὲ ἐπικαρπίαν τῆς Μονῆς εἰς τὴν θυγατέρα του Εἰρήνην Ἀσανίναν τὴν Φιλανθρωπινήν.

Αἱ μοναχαί, περιελθοῦσαι εἰς τελείαν ἔνδειαν καὶ ταλαιπωρίαν, κατέφυγον τῷ 1351 εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Ἡ Εἰρήνη Ἀσανίνα κληθεῖσα νὰ ἀπολογηθῇ ἐνώπιον τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἠναγκάσθη νὰ ἀποστείλῃ εἰς αὐτὴν τὸ Αὐτοκρατορικὸν Χρυσόβουλλον. Μετ' ἀνάγνωσιν αὐτοῦ καὶ ἐξέτασιν ὑπὸ εἰδικῶν διεπιστώθη ἡ νοθεία του εἴς τινα σημεῖα ἐν οἷς ἐπετρέπετο δῆθεν ἡ ἐπικαρπία τῆς Μονῆς καὶ τῶν κτημάτων της εἰς τὸν Ἰσάκιον Παλαιολόγον τὸν Ἀσάνην καὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς ἐφεξῆς. Ἡ ὑπόθεσις ἐκτίθεται ὁλόκληρος εἰς Συνοδικὸν ἔγγραφον τοῦ 1351, μηνὸς Ὀκτωβρίου, Ἰνδικτιῶνος πέμπτης, ἐπὶ Πατριάρχου Καλλίστου τοῦ Α! Εὕρηται δὲ δεδημοσιευμένον εἰς τὰ «Acta Patriarchatus, Miclosich — Müller» (τ. Α! σελ. 312—317). Ἀναλύει δὲ τὴν Συνοδικὴν ταύτην πρᾶξιν ἔν τινι μελέτῃ αὐτοῦ ἐν τῇ "Ὀρθοδοξίᾳ„ (Ἰούνιος 1932) ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Ἰωάννης Β. Παπαδόπουλος.

***

Ὁ ἡγεμὼν τῆς Μολδοβλαχίας Δημήτριος ὁ Καντεμίρης εἰς τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ Λατινιστὶ Ἱστορίαν ἀναφέρει ὅτι Μωάμεθ ὁ Β΄ ὁ Πορθητὴς ἐχρίσε τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας τῆς Μουγουλιωτίσσης καὶ τὸν περὶ αὐτὸν τόπον εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα Χριστόδουλον ὅστις ἐπὶ τοῦ κατεδαφισθέντος Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἔκτισε τὸ τέμενος τοῦ Πορθητοῦ. Τὸ ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου τούτου σχετικὸν ἰδιόχειρον διάταγμα ἔχει, ὡς ἀναφέρεται, οὕτω:

« Ὦ σὺ, ὁ ἀναβιβασθεὶς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Σούμπαση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς πρὸς ἔνδειξιν τοῦ ὑψηλοῦ ἡμῶν ἐλέους ἐχαρίσαμεν εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα Χριστόδουλον διὰ τοὺς κόπους του τὸν δρόμον τὸν καλούμενον Κιουτσοὺκ Δζαφέρ, ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἀφοῦ μεταβῇς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Μαγουλιώτισσαν, καὶ ἀφοῦ κατα-

μετρήσης τὸν ἐξονομασθέντα ὄρομον μὲ ὅλην τὴν περὶ αὐτὸν κενὴν τοποθεσίαν, ἀποκατάστησον αὐτὸν τέλειον κύριον τοῦ ἐκεῖ τόπου κατὰ τὸν παρόντα ἡμέτερον ἱερὸν ὁρισμόν, πιστεύσας εἰς αὐτόν.»

Τὸ διάταγμα τοῦτο παραθέτουσιν εἰς τὰς ἐκδοθείσας αὐτῶν μελέτας ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντῖνος ὁ ἀπὸ Σιναίου (Κωνσταντινιάς, σελ. 113 – 114), ὁ Βυζάντιος Σκαρλᾶτος (ἡ Κωνσταντινούπολις, Τόμος Α΄, σελ. 577), ὁ Α. Παπαδόπουλος (Βυζαντιναὶ Μελέται, σελ. 389—390), καὶ ἄλλοι. Ὁ Μέγας Χαρτοφύλαξ Μανουὴλ Γεδεὼν ζητεῖ ὡς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον μεγαλυτέραν ἔρευναν. (Ἐκκλησίαι Βυζαντιναί, σελ. 58).

*
* *

Ὁ Ναὸς τῆς Παναγίας τοῦ Μουχλίου εἶναι μικρός, ὅπως μικροὶ ἦσαν συνήθως οἱ Ναοὶ τῶν Μοναστηρίων, καὶ ὅπως μικροὶ ἦσαν οἱ περισσότεροι Ναοὶ τῶν τελευταίων αἰώνων τοῦ Βυζαντίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πρώτας περιόδους αὐτοῦ, τὰς ὁποίας χαρακτηρίζει τὸ πνεῦμα τοῦ μνημειώδους. Εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Βυζαντίου σημασίαν εἶχε τὸ σύνολον, ὑπ' ὄψιν της ὑπῆρχεν ὁ λαός, αἱ μεγάλαι τελεταὶ τοῦ λαοῦ. Ἀντιθέτως εἰς τὴν τελευταίαν περίοδον μέτρον τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ Ναοῦ ἦτο το μεμονωμένον ἄτομον ὁ μοναχὸς ἢ ὁ ἁπλοῦς πολίτης. Ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ Βυζαντίου ἀνταποκρίνεται εἰς διάθεσιν λυρικήν. Νεώτερος Βυζαντινολόγος, ὁ Ρῶσσος N. Brunov, λέγει τὸ ἑξῆς : «Ἐὰν σήμερον ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ὁ Ναὸς Σεργίου καὶ Βάκχου ἢ ὁ Ναὸς τοῦ Παντοκράτορος φαίνωνται εἰς ἡμᾶς κενοὶ καὶ ἐστερημένοι τοῦ περιεχομένου των ἄνευ τῆς μεγαλοπρεποῦς λειτουργίας ἐνώπιον πλήθους λαοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχον ὑπ' ὄψιν των, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἄτομον, ὡς πυρῆνα τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μουχλιωτίσσης.» (Die Panagia Kirche auf der Insel Chalki in der Umgebung von Konstantinopel).

Τὰ μνημεῖα, ὡς οἱ Ναοί, εἶναι ἀποκρυστάλλωσις τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς ἐν ᾗ δημιουργοῦνται. Ἀποκατοπτρίζουν τὴν ψυχὴν τῶν λαῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὑψώνονται, ἐξαγγέλλουν τὰ μεγάλα των αἰσθήματα, τὰς ψυχικάς των ἀνησυχίας. Ἡ τέχνη ἔρχεται νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ, νὰ τὸν ἐξυψώσῃ. Νὰ ὑπηρετήσῃ τὰς βαθυτέρας του ἀνάγκας. Ἔχει πηγὴν τὸν ἄνθρωπον, καὶ γίνεται ἀκολούθως πηγὴ τοῦ ἀνθρώπου, χρησιμοποιεῖ τὴν ὕλην, καὶ τείνει νὰ ἐξαϋλώσῃ τὴν ὕλην.

Ἡ θρησκευτικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ Βυζαντίου ὑπηρέτησε κατὰ τρόπον ὑπέροχον τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν. Ὁ Γάλλος Βυζαντινολόγος Jean Ebersolt, δίδων εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ «Les Eglises de Constantinople» εἰκόνα τινὰ τῶν χαρακτήρων τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ταύτης, θαυμάζει αὐτὴν διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν της ἐν τῇ συλλήψει καὶ τὴν εὐστροφίαν της ἐν τῇ ἐκτελέσει. Ἕκαστος Ναὸς ἔχει τὰ ἴδιά του χαρακτηριστικά, ἔχει ἰδιαιτέραν φυσιογνωμίαν, ἔχει ἀτομικότητα. Ὁ Jean Ebersolt ὁμιλεῖ μὲ θαυμασμὸν διὰ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε τὰ μεγάλα αὐτὰ ἀριστουργήματα. Κλείων τὸ ὡραῖόν του βιβλίον, ἐπάγεται : «Οἱ μεγάλοι οὗτοι Ἀρχιτέκτονες, οἵτινες ὑπῆρξαν μεγάλοι καλλιτέχναι τῆς σκηνογραφικῆς, ἦσαν συγχρόνως βαθεῖς γνῶσται τῶν νόμων τῆς Μηχανικῆς. Τὰ μνημεῖά των ἀφήνουν εἰς τὸ πνεῦμα ἐντύπωσιν ἠρεμίας, γαλήνης καὶ ἐνότητος ἰσχυρᾶς, ὀλιγώτερον μὲν ζωηρᾶς ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις ἐνώπιον ἑνὸς Ναοῦ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀλλὰ περισσότερον ἁρμονικῆς ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἐνώπιον ἑνὸς Ρωμαικοῦ ἢ Γοτθικοῦ Ναοῦ. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τῶν Ναῶν, ὅλαι αἱ γραμμαὶ τοῦ κτιρίου ὁδεύουν πρὸς τὸν κεντρικὸν τροῦλλον. Εἰς τὸ ἐσωτερικόν, διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος συλλαμβάνει τις τὴν ταξιθέτησιν καὶ τὴν διάρθρωσιν τοῦ συνόλου. Οἱ συνδυασμοὶ τῆς ἰσορροπίας εἶναι προφανεῖς. Τὸ σύνολον εἶναι ἀπαύγασμα διαυγείας ἐξαιρετικοῦ νοῦ.»

*
* *

Αἴσθημα γαλήνης αἰσθάνεταί τις ὅταν εἰσέρχηται καὶ εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Μουχλίου, παρ' ὅλην τὴν παραμόρφωσιν ἣν ὑπέστη ἀπὸ διαφόρους ἀπειροκάλους μεταγενεστέρας ἐπισκευὰς καὶ τροποποιήσες, ὡς εἶναι ἡ ἐντείχισις τῶν κιόνων καὶ ἡ προεκβολὴ τῆς νοτίου πλευρᾶς καὶ ἄλλα. Ἀλλ'εἶναι εὔκολον νὰ παραμερίσωμεν διὰ τῆς διανοίας τὰς προσθέτους μεταβολάς, καὶ νὰ εὑρεθῶμεν ἐντὸς τοῦ ἀρχικοῦ Ναοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ρυθμὸς εἶναι ἐπεξεργασία τις τοῦ συνήθους Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ.

Συνήθως ὁ τροῦλλος τοῦ Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ στηρίζεται ἐπὶ τεσσάρων πεσσῶν συνδεομένων μετ' ἀλλήλων διὰ τόξων μεταξὺ τῶν ὁποίων παρεμβάλλονται τέσσαρα σφαιρικὰ τρίγωνα. Τὰ σφαιρικὰ τρίγωνα μετὰ τῶν τόξων σχηματίζουσι τὴν κυκλοτερῆ βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὁ τροῦλλος, ἔχων κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους καὶ τύμπανον.

Ὁ Ναὸς τοῦ Μουχλίου παρουσιάζει τὸν ρυθμὸν τοῦτον ἐπεξειργασμένον. Εἰς αὐτὸν ἀντὶ πεσσῶν ἔχομεν κίονας οἱ ὁποῖοι βραδύτερον ἐνετειχίσθησαν ἀνὰ δύο καὶ μετεβλήθησαν εἰς τέσσαρας πεσσούς. Φαίνεται ὅμως τὸ κιονόκρανον τοῦ βορειοανατολικοῦ κίονος, ὅπερ διετηρήθη ἀκάλυπτον καὶ προβάλλει ἀπὸ τὸν τοῖχον. Τὰ τόξα τὰ ὁποῖα φέρουν τὸν τροῦλλον ἐστηρίζοντο ἐπὶ κιόνων οἱ ὁποῖοι ἵστανται εἰς τοὺς τέσσαρας ἐξώστας, τοὺς σχηματιζομένους διὰ τῶν τεσσάρων μεγάλων κογχῶν. Καὶ οὕτω ὁ τετραγωνικὸς χῶρος τοῦ Ναοῦ στρογγυλεύει, γίνεται περιφερειακός. Ὁ

χῶρος οὗτος, ὁ κάτωθεν τοῦ τρούλλου, ἐπεκτείνεται γύρω διὰ τεσσάρων ἀψίδων, ἐξ ὧν μορφώνονται περαιτέρω δώδεκα κόγχαι. Ὁ χῶρος οὕτω λαμβάνει ἀκτινωτὴν διάταξιν. Ὑπηρετεῖται δὲ ἡ λυρικὴ διάθεσις τοῦ Ναοῦ ὅστις συμπληρώνεται μὲ τὸ ἄτομον τὸ μεμονωμένως προσευχόμενον· Ὁ προσευχόμενος ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ εὑρίσκεται εἰς ἐσωτερικὴν ἑνότητα μὲ αὐτόν. Ὁ Ναὸς περιβάλλει πανταχόθεν τὸν προσευχόμενον, τὸν περιπτύσσει, διὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ αὐτὸς μαζί του. Ὁ χῶρος πέριξ τοῦ προσευχομένου σβύνει βαθμηδὸν μὲ τὰς βαθυνομένας δώδεκα κόγχας, δι' ὧν τὰ ὅριά του τείνουν νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Τὰ τόξα εἶναι ὑψηλότερα ἀπὸ τὰς κόγχας τῶν μεγάλων ἀψίδων. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ προσευχομένου ὁ χῶρος εὐρύνεται, φεύγει πρὸς τὰ ἐπάνω Τὸ σχῆμα τοῦ τυμπάνου ἔσωθεν ἔχει ὀκτὼ ἡμικυκλικὰς κόγχας, οὕτως ὥστε τὰ ὅρια τοῦ χώρου νὰ σβύνουν καὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτήν, τὴν πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ τρούλλου διαχέεται εἰς ὅλον τὸν Ναὸν γλυκὺ ἡμίφως τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον συνάπτει τὰ μέρη τοῦ Ναοῦ πρὸς ἄλληλα καὶ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἑνότητα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εἶναι ὑπέροχος συντελεστὴς τῆς λυρικῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ Ναοῦ, τῆς ἐσωτερικότητος τὴν ὁποίαν ἔχει, τῆς οἰκειότητος τὴν ὁποίαν ἐμπνέει.

Εἰς τὸν ὡραῖον αὐτὸν Ναὸν φυλάσσεται φορητὴ ψηφιδωτὴ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἴσως ἔργον τοῦ Ι.ου αἰῶνος, ἀληθινὸν κειμήλιον.

Ἐν Φαναρίῳ,
τῇ 15 Αὐγούστου 1933

† Ὁ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Πολλάκις ὅ,τι ἐπιτυγχάνει ἡ τρέλλα δὲν κατορθώνει ὁ ὑγιὴς νοῦς καὶ τὸ λογικόν.

◎

Οὐδέποτε καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον τόσον γελοῖον τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, ὅσον τὰ ἐπίπλαστα αὐτοῦ προτερήματα.

◎

Ἡ ἀρετὴ καθιστᾷ ὡραίους καὶ τοὺς πλέον ἀσχήμους, ἡ δὲ κακία ἀσχήμους καὶ τοὺς πλέον ὡραίους.

A. Dumas

◎

Ἄνθρωπος ἄνευ ἀνατροφῆς εἶναι σῶμα ἄνευ ψυχῆς.

Ζηλοτυπία καλεῖται ὁριμὸν δηλητήριον ἐμποιοῦν συγχρόνως πολλὰς μικρὰς πληγὰς εἰς ψυχὴν τετραυματισμένην.

A. Dumas

◎

Ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλάττου μὴ πλουσιώτερος, ἀλλ' ἐνδοξώτερος· πολλῶν γὰρ χρημάτων κρεῖττον ὁ παρὰ τοῦ πλήθους ἔπαινος.

◎

Τρία πολὺ καὶ τρία ὀλίγον εἶναι ὀλέθρια εἰς τὸν ἄνθρωπον: Ὁμιλεῖν πολὺ καὶ γινώσκειν ὀλίγον, δαπανᾶν πολὺ καὶ ἔχειν ὀλίγον· μεγαλοφρονεῖν πολὺ καὶ ἀξίζειν ὀλίγον.

Η ΖΑΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι συγγραφεῖς, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἀναφέρουσι τὴν ζάχαριν, ἂν καὶ ζάχαρις ἦτο γνωστὸς εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ ναύαρχος Νέαρχος εὗρεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἰνδίας.

Καὶ πρὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς ἀναφέρεται εἴδός τι μέλιτος ὀνομαζομένου ζάκχαρον, ἔχον τὴν ὄψιν τοῦ ἅλατος. Εἶναι γνωστὸν προσέτι ὅτι ὁ Γαληνὸς διέταττεν αὐτὸ ὡς ἰατρικόν.

Τὸν χυμὸν τοῦ ζαχαροκαλάμου μετεχειρίζοντό τινα τῶν Ἀνατολικῶν ἐθνῶν ὡς μεθυστικὸν ποτόν. Οἱ Ἄραβες μετεχειρίζοντο τὴν ζακχαριν εἰς μεγάλας ποσότητας. Ἱστορεῖται δὲ ὅτι εἰς τοὺς γάμους τοῦ Καλίφου Μασκάδη Βενριτάλε ἐδαπανήθησαν 80.000 λίτραι ζακχάρεως πρὸς κατασκευὴν γλυκυσμάτων εἰς τὴν Βαγδάτην.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ ζάκχαρις εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων. Τὸ 1166 ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας ἔδωκεν εἰς τοὺς Βενεδικτίνους μοναχοὺς μύλον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέθλιβον τὸν ὀπὸν τοῦ ζαχαροκαλάμου καὶ τοὺς ἐχάρισε τὸ προνομιον τῆς κατασκευῆς τῆς ζαχάρεως.

Η ΣΑΚΧΑΡΙΣ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

(ὑπὸ Ι. Α. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ, Ἰατροῦ)

Ἡ Βιομηχανία τῆς σακχάρεως ἀκολουθεῖ κλίμακα προοδευτικήν. Ἡ κατασκευή της ἀφορᾷ προϊὸν πρώτης ἀνάγκης, τοῦ ὁποίου ἡ κατανάλωσις ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ αὐξάνῃ. Ἄλλως τε φυσιολογικῶς ἡ σπουδαιότης της εἶναι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν μετὰ τοιαύτης ἐργασίας τῶν σοφῶν ἰατρῶν τῆς ὑφηλίου.

— Αἱ Σακχάρεις αἱ εἰσαγόμεναι εἰς τὸν ὀργανισμὸν ἢ αἱ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὀργανισμοῦ κατασκευαζόμεναι εἶναι ἡ πηγὴ ἡ σπουδαιοτέρα τῆς ζώσης ὕλης. Τὸ ἧπαρ κατασκευάζει γλυκυγόνον συστατικὸν σπουδαῖον τῆς μυϊκῆς δυνάμεως. Τὸ σάκχαρον εὑρίσκεται εἰς ὅλην τὴν κυκλοφορίαν καὶ ἡ καῦσίς του ἀπὸ τὸ ὀξυγόνον αὐξάνει μὲ τὴν ἐνέργειαν τῶν μυῶν. Ἀπείρως καλλίτερον τοῦ οἰνοπνεύματος, ὅπερ λαμβανόμενον εἴτε εἰς μεγάλας δόσεις εἴτε καὶ εἰς μικρὰς καθ' ἑκάστην ἐκφυλίζει τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν ἀδυνατεῖ τὴν φυλὴν, τὸ σάκχαρον ἐνδείκνυται νὰ ἀναζωογονήσῃ τὴν ζωϊκὴν ἐνέργειαν κατόπιν ἐκτάκτου καμάτου. Οὐδόλως ἄπορον λοιπὸν ἐὰν βλέπωμεν τὴν προϊοῦσαν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων λ. χ. εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπερβαίνουσαν πρὸ τῆς παγκοσμίου κρίσεως τοὺς 25,000,000 τόννους· μόνον ἡ Εὐρώπη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατηνάλισκε 10,000,

000 τόννους. Φυσικῶ τῷ λόγῳ οἱ ἐπιδιδόμενοι εἰς τὸν ἀθλητισμὸν εἶναι οἱ μεγαλείτεροι καταναλωταὶ κατ' εὐθὺν λόγον τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἀναγκῶν των. Ἐν ταῖς Ἡνωναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ὑπολογίζεται ὅτι ἕν ἀτομον ἐξοδεύει κατ' ἔτος 55 χιλιόγραμμα, σακχάρεως, ἐν Ἀγγλίᾳ 40 χιλιόγραμμα ἐν Γαλλίᾳ 21 χιλιόγραμμα. Τὸ σάκχαρον χημικῶς ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑδρογονανθράκων. Γνωστὴ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ σάκχαρις ἀποτελοῦσα συστατικὸν διαφόρων φυτῶν. — Αἱ μᾶλλον διαδεδομέναι τῶν σακχάρεων τούτων εἶναι αἱ μονοσακχαρῖναι, ἐξ ὧν στουδαιότεραι τυγχάνουσι τὸ glycose καὶ levulose, τὰς ὁποίας ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ὀπώρας καὶ εἰς τὸ μέλι τῶν μελισσῶν. — Glycose περιέχουσιν αἱ σταφυλαῖ καὶ ἡ levulose ἀπαντᾶται εἰς τὴν ρίζαν τοῦ ραδικίου καὶ τοῦ γεωμήλου. — Ἡ τελευταία οὐσία τυγχάνει ἀβλαβὴς εἰς τοὺς διαβητικούς. — Εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν εὑρίσκεται τὸ γαλακτοσάκχαρον. Οἱ διασακχαρῖδαι ἀποτελοῦσι δευτέραν σειρὰν σακχάρου. — Ὁ σπουδαιότερος τῆς σειρᾶς εἶναι ἡ κοινὴ σάκχαρις, τὴν ὁποίαν ἐξάγομεν ἐκ τοῦ σακχαροκαλάμου καὶ ἐκ τῶν τεύτλων (παντζάρια) — Ἡ σάκχαρις τοῦ σακχαροκαλάμου συναγωνίζεται τὴν σάκχαριν τῶν τεύτλων. Ἑκάστη χώρα τῆς Εὐρώπης ἤδη διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς καλλιεργείας τοῦ σακχαροκαλάμου καὶ τῶν τεύτλων προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ διὰ τῶν ηὐξημένων τελωνειακῶν φραγμῶν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ προϊόντος ἀπὸ ἄλλας χώρας.

Ι. Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ἰατρὸς

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅπως τὰ ζῶα, τὰ μεγάλα τρώγουν τὰ μικρὰ καὶ τὰ μικρὰ κεντρίζουν ἐὰν δυνηθοῦν τὰ μεγάλα.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι μία φίλη γενναία, ἥτις μοιράζεται μεθ' ἡμῶν τὸ φορτίον τῶν θλίψεων διὰ νὰ μᾶς ξεκουράσῃ.

Βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα.

Ὅστις περιποιεῖται ἑτοιμοθάνατον ἐπ' ἐλπίδι κληρονομίας εἶναι γὺψ περιφερόμενος πέριξ πτώματος.

Ἡ εὐγλωττία τῆς γραφίδος αἰχμαλωτίζει καὶ πείθει, ἡ εὐγλωττία τῶν χειλέων καθυποτάσσει καὶ ὑποδουλοῖ.

Ἡ παιδεία εὐτυχοῦσι μὲν ἐστὶ κόσμος ἀτυχοῦσι δὲ καταφύγιον.

Δημόκριτος

Σιγᾶν τὴν ἀλήθειαν χρυσὸν ἐστὶ θάπτειν.

Πυθαγόρας

Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις· οὕτω γὰρ τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἔσει, τοῖς δὲ φίλος γενήσει.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΥΡΩΝ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Η ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΚΑΣΤΟΤΕ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΝΥΝ ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΟΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΔΡΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Αον

Ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρωτόκλητος τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέας, περατώσας τὸ ἔργον τοῦ Θείου Κηρύγματος αὐτοῦ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, διεξεπεραιώθη τῷ 36 μ. Χ. ἐκ τῆς Χαλκηδόνος εἰς τὴν Κων)πολιν, τὸ τότε Βυζάντιον, μικρὰν πόλιν, «παλαιὸν τῶν Μεγαρέων ἀποίκων πόλισμα» τῶν ἐθνικῶν ὅμως τοῦ Βυζαντίου ἡγεμόνων ἀπεινῶς διωκόντων τότε τὴν χριστιανικὴν πίστιν, ὁ ἀπόστολος ἠναγκάσθη, ὅπως παραλάβῃ τότε τοὺς ὀλίγους ὀπαδοὺς αὐτοῦ καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ νῦν Γαλατᾶ, τὴν «Ἀργυρούπολιν» (τὸ νῦν Φουντουκλῆ), τὴν «Ἐλαίαν ἢ Ἐλαιώνα» (τὸ νῦν Σαλῆ παζὰρ) καὶ τὰς «Συκάς», (τὸν νῦν Τοπχανέν.) Ἐπὶ διετίαν κηρύξας ἐνταῦθα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ πολλοὺς εἰς Χριστὸν προσελκύσας, συνέπηξε τὴν πρώτην χριστιανικὴν ὁμάδα καὶ ἱδρύσας ἐν Ἀργυρουπόλει ὑπογείως ἱερὸν ναὸν εἰς ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐχειροτόνησε καὶ ἐγκαθίδρυσε ἐν αὐτῇ τῷ 38 μ. Χ. ἐπίσκοπον, τὸν ἀπόστολον Στάχυν, ἕνα τῶν Ο΄. τοιούτων ὅστις εἶναι, ὡς εἰκὸς, καὶ ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως.

Παρὰ τὸν πρῶτον τοῦτον Ἐπίσκοπικὸν Ναὸν ἐκτίσθη τότε καὶ ὁ πρῶτος ἐπισκοπικὸς οἶκος. Κατὰ τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους τελευταίου Ἐπισκόπου ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ ἐν Ἀργυρουπόλει Ἐπισκοπικῇ ἕδρᾳ τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως ἀναγραφομένου τοῦ Ἐπισκόπου Πολυκάρπου τοῦ Β΄. (141—144 μ. Χ.) διαπιστοῦται ὅτι ἡ πρώτη αὕτη ἐν Ἀργυρουπόλει ἐπισκοπικὴ ἕδρα τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως διέμεινεν ἐκεῖσε περὶ τὰ 106 ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 38—144 μ. Χ. Τῆς Ἐπισκοπικῆς ταύτης ἕδρας οὐδὲν νῦν ἴχνος σώζεται.

Βον

Προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου, τῶν χριστιανῶν θείᾳ χάριτι πληθυνομένων, ὁ διάδοχος τοῦ ἐπισκόπου Πολυκάρπου τοῦ Β΄., ἐπίσκοπος Ἀθηνόδωρος, μετέφερε τὴν ἐπισκοπικὴν ἕδραν εἰς χῶρον εὐρύτερον τοῦ νῦν Γαλατᾶ, εἰς τόπον ὀνομαζόμενον τότε «Ἐλαιώνα ἢ Ἐλαίαν» (τὸ νῦν Σαλῆ παζὰρ, τριτοπάζαρον τοῦ Γαλατᾶ), ὅπου ἵδρυσεν ἱερὸν ναὸν μετ' ἐπισκοπικοῦ οἴκου. Ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς φέρεται ἀφιερωμένος εἰς τοὺς

άγίους 7 παῖδας καὶ εἰς Ἐλεάζαρ τὸν Ἀρχιερέα. Εἰς τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους τελευταίου ἐν τῷ «Ἐλαιῶνι» Ἐπισκόπου ἀναφερομένου τοῦ Ἐπισκόπου Ἀλυπίου 166—169 μ. Χ. ἐξάγεται, ὅτι ἡ δευτέρα αὕτη ἐν τῷ Ἐλαιῶνι ἐπισκοπικὴ ἕδρα τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως διέμεινεν ἐκεῖσε περὶ τὰ 25 ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 144—169 μ. Χ. Καὶ τῆς ἐπισκοπικῆς ταύτης ἕδρας νῦν οὐδὲν ἴχνος σώζεται.

Γον

Ὁ διάδοχος τοῦ Ἐπισκ. Ἀλυπίου ἐπίσκοπος Περτίναξ, ἐπὶ τῇ εὐρυτέρᾳ σὺν τῷ χρόνῳ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐξαπλώσει μετέφερε τὴν ἕδραν αὐτοῦ ἐκ τῆς «Ἐλαίας» εἰς κέντρον εὐρύτερον, καὶ σπουδαιότερον ταύτης, ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ νῦν Γαλατᾶ κείμενον καὶ «Συκαὶ» τότε ἐπιλεγόμενον (ὁ νῦν Τοπχανές.)Ἐνταῦθα ἵδρυσεν οὗτος τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἁγ. Εἰρήνης μετ' ἀναλόγων περὶ αὐτὸν ἐπισκοπικῶν δωμάτων. Ἡ τρίτη αὕτη ἐπισκοπικὴ ἕδρα τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως τὸ πρῶτον ἤδη ὀνομάζεται ἐκτὸς τοῦ ἐπισκοπείου καὶ «Πατριαρχεῖον». Τῆς ἐπισκοπικῆς ταύτης ἕδρας τελευταῖος ἐπίσκοπος κατὰ τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους φέρεται ὁ ἐπίσκοπος Τίτος (242—272 μ. Χ.)Ἐφ' ᾧ καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρισθῇ, ὅτι ἡ τρίτη αὕτη ἐν «Συκαῖς» ἐπισκοπικὴ ἕδρα τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως, διέμεινεν ἐκεῖσε περὶ τὰ 103 ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 169—272 μ. Χ. Καὶ τῆς ἐπισκοπικῆς ταύτης ἕδρας νῦν οὐδὲν ἴχνος σώζεται.

Δον

Καὶ οὕτω μὲν μέχρι τοῦ 272 μ. Χ. ἡ ἐπισκοπικὴ ἕδρα τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως ἠναγκάσθη νὰ παραμείνῃ πέραν τοῦ Βυζαντίου, τοῦ κέντρου τούτου τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοῦ εἰς τὰ προάστεια, ὡς εἴπομεν, τοῦ νῦν Γαλατᾶ. Εἶτα ὅμως, τοῦ σάλου τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμῶν ὁπωσοῦν κωπάσαντος καὶ τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου ἐπαισθητῶς πλεονασάντων, παρέστη ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπεκτάσεως τῶν πλοκάμων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ Βυζάντιον, εἰς χῶρον κεντρικόν, εὐρύν, καὶ πολυάνθρωπον. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ διάδοχος τοῦ ἐπισκόπου Τίτου ἐπίσκοπος Δημέτιος μετέφερε τὴν ἐπισκοπικὴν ἕδραν ἐκ τῶν Συκῶν τοῦ Γαλατᾶ εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἵδρυσεν ἐν τῷ νῦν Πετρὶ καποῦ (παρὰ τὴν νῦν Μαράσλειον Σχολὴν) ἱερὸν ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, ἥτις τότε ἐμαρτύρησεν ἐκεῖσε. Ἡ τετάρτη αὕτη ἐν τῇ Ἁγίᾳ Εὐφημίᾳ τοῦ Πετρὶ καποῦ ἐπισκοπ. ἕδρα τῆς Ἐκκλ. Κων)πόλεως διέμεινεν ἐκεῖσε, μέχρι τῆς εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν Θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Καὶ τῆς ἐπισκοπικῆς ταύτης ἕδρας οὐδὲν ἴχνος σώζεται.

Εον

Οὕτως εἶχον τὰ τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως, ὅτε τὰς ἁθμίδας τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Θρόνου τῆς Ρώμης ἀνῆλθε Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας. Ὅταν ὁ εὐλαβὴς οὗτος αὐτοκράτωρ καὶ ἔνθερμος τῶν χριστιανῶν προστάτης ἅμα τῇ εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν Θρόνον ἀναρρήσει αὐτοῦ δι' ἐπὶ τούτῳ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τῷ 314 μ. Χ. ἐκήρυξε τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ κράτους, καὶ τὴν ἕδραν αὐτοῦ ἐκ τῆς Ρώμης μετέφερε εἰς τὸ Βυζάντιον, ὅπερ τότε ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ «Κωνσταντινούπολιν» μετωνόμασε, κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἀρχὴν «εἴωθε τὰ Ἐκκλησιαστικὰ συμμορφοῦσθαι τοῖς πολιτικοῖς» ἡ τέως τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἡρακλείας ὑπαγομένη Ἐπισκοπὴ τοῦ Βυζαντίου ἀνεκηρύχθη εἰς αὐτοτελῆ Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ ὁ προκαθήμενος αὐτῆς ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πατριάρχου Κων)πόλεως, εἰς ὃν τίτλον εἶτα τῷ 587 δι' ἀποφάσεως Τοπικῆς Συνόδου ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ προσετέθη καὶ ὁ τίτλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ.

ΣΤον

Ἐπὶ τῇ ὅλως νέᾳ ταύτῃ εὐνοϊκῇ τῇ τοῦ Κυρίου χάριτι τροπῇ τῶν τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως πραγμάτων, ἀμέσως κατεδείχθη ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἡ Πατριαρχικὴ ἕδρα μετατεθῇ εἰς χῶρον τὰ μάλλα κεντρικὸν, εὐρὺν καὶ περίοπτον της Κων)πόλεως, ἵνα οὗτος κάλλιον τὰς ἀνάγκας τῶν ἀφόβως πλέον καὶ ἐπισήμως θρησκευόντων πολυπληθῶν χριστιανῶν ἐξυπηρετῇ. Ὡς τοιοῦτον δὲ Κέντρον ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ὥρισεν ἐπὶ Πατριάρχου Μητροφάνους τοῦ Α'. (315 μ. Χ.) τὸν χῶρον, ἐν ᾧ νῦν τὸ ἱερὸν τῆς Ἁγ. Σοφίας τέμενος ἵσταται. Ἐκεῖ ἔκτισε εἰς ὄνομα τῆς Ἁγίας Σοφίας μικρὸν ξύλινον ἱερὸν ναόν, οὗ τὸν μὲν θεμέλιον λίθον ἔθηκεν ὁ Πατριάρχης Μητροφάνης ὁ Α'. τὰ δὲ ἐγκαίνια ἐτέλεσεν ὁ Πατριάρχης Εὐσέβιος τῷ (342 μ. Χ.). Εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, ἐγερθέντος περὶ αὐτὸν καὶ ἀναλόγου Πατριαρχικοῦ μεγάρου, μετηνέχθη ἐκ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας ἡ Πατριαρχικὴ ἕδρα γενομένη πέμπτη τοιαύτη ἀπὸ τοῦ Στάχυος

Τοῦ πρώτου τούτου ἱεροῦ Ναοῦ πυρποληθέντος κατὰ τὴν περίφημον στάσιν τοῦ Νίκα τῷ 532 μ. Χ. ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου μεγαλοπρεπέστατον καὶ ἀπαράμιλλον εἰς κάλλος καὶ τέχνην ὡς ἔχει σήμερον τὸ ἱερὸν τῆς Ἁγ. Σοφίας τέμενος, ἐκ βάθρων ἀνήγειρε ὁ φιλόκαλος καὶ μεγαλεπήβολος Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ὁ Μέγας χρησιμοποιήσας οὗτος τοὺς διασημοτέρους ἀρχιτέκτονας τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ τὸν Ἰσίδωρον καὶ τὸν Ἀνθέμιον, μετ' ἀνυστάκτου ὀφθαλμοῦ καὶ ἀμερίστου ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησε τὴν ἀνοικοδόμησιν ταύτην πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὁποίας ἐπὶ 5 ὁλόκληρα ἔτη, 11 μῆνας καὶ 10 ἡμέρας διετέθησαν 11 χιλιάδες ἐργατῶν. Δόξαν δὲ Σολομῶντος ζηλώσας ὁ Μέγας οὗτος ἀνὴρ καὶ ὑπερβὰς αὐτὸν, ὅταν, συντελεσθέντος τοῦ μεγαλειώδους τούτου ἔργου, πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν

τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τῇ 24ῃ Δεκεμβρίου τοῦ 537, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸν Τίμιον Σταυρὸν μὲ δακρυβρέκτους ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως ὀφθαλμοὺς ἀνέκραξε τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο: «Δόξα τῷ Θεῷ τῷ καταξιώσαντί με τοιοῦτον ἔργον ἐπιτελέσαι. Νενίκηκά σε Σολομών!»

Ἔκτοτε πολλὰ τὰ ποικίλλα ἐγράφησαν ὑπὸ σοφῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων περὶ τοῦ μεγαλείου εἰς τέχνην καὶ κάλλος τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἀλλ' ὅσα κἂν γραφῶσιν ὅσα κἂν λεχθῶσι περὶ αὐτοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνταποκριθῶσι ταῦτα πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ Ἁγία Σοφία διά τε τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος αὐτῆς ὠνομάζετο καὶ «Μεγάλη Ἐκκλησία». Ἐντεῦθεν ἐκράτησεν, ὅπως τὸ ἡμέτερον Σεπτὸν Κέντρον ἀποκαλῆται ἔκτοτε καὶ «Μεγάλη Ἐκκλησία».

Τὸ περὶ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν Πατριαρχικὸν Μέγαρον ἐγένετο ἀπαράμιλλον εἰς πολυτέλειαν καὶ κανονικὴν διαίρεσιν εἴς τε τὸ Πατριαρχικὸν ἐνδιαίτημα καὶ τὰ διάφορα τῶν Γραφείων τμήματα.

Τὸ Πατριαρχεῖον ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ διέμεινεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Δ΄. αἰῶνος μέχρι τῆς ἁλώσεως ἤτοι ἐπὶ 12 1)2 περίπου αἰῶνας. Μικρὰ, ἑξήκοντα περίπου ἐτῶν, διακοπὴ σημειοῦται κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο διάστημα, ὅτε κατὰ τὸ 1204 κατέλαβον τὴν Κων)πολιν οἱ Φράγκοι (Σταυροφόροι), οἵτινες ἐξεδίωξαν ἐξ αὐτῆς τὸ Πατριαρχεῖον, ἀναγκασθὲν νὰ μεταφέρῃ τότε προσωρινῶς τὴν ἕδραν αὐτοῦ εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Μ. Ἀσίας.

Οὗτοι κατὰ τὴν ἐν Κων)πόλει διαμονὴν αὐτῶν ἀνυπολογίστους προὐξένησαν τῷ Πατριαρχείῳ ζημίας, φεύγοντας δὲ συναπεκόμισαν καὶ τοὺς πολυτιμοτέρους αὐτοῦ θησαυρούς.

Τῷ 1260 ἐπανέκαμψε καὶ αὖθις τοῦτο ἐκ Νικαίας εἰς τὴν Ἁγ. Σοφίαν ἐν ᾗ, πέ πτῃ ταύτῃ Πατριαρχικῇ ἕδρᾳ τῆς Ἐκκλ. Κων)πόλεως τὸ Πατριαρχεῖον παρέμεινε μέχρι τῆς Ἁλώσεως (τῷ 1453 μ. Χ.).

Ζον

Ὁ πρῶτος μετὰ τὴν ἅλωσιν μέγας εἰς μόρφωσιν, ἦθος καὶ σύναισιν Πατριαρχης ὁ τρὶς πατριαρχεύσας ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τέλους τοῦ 1464 Γεννάδιος ὁ Α΄. ὁ Σχολάριος, μετέφερε τὴν ἕδραν τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῆς Ἁγ. Σοφίας εἰς τὸν τότε ἱερὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὸ νῦν ἱερὸν τέμενος «Φατίχ».

Ἐνταῦθα ἐπὶ τριετίαν καὶ μόνον ἠδυνήθη νὰ παραμείνῃ ἡ ἕκτη αὕτη Πατριαρχικὴ ἕδρα τῆς Ἐκκλ. Κων)πόλεως, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1453—1456 μ. Χ.

Ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς φέρει τὴν ὀνομασίαν Φατὶχ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Φατὶχ, πορθητοῦ τῆς Κ)πόλεως, διότι οὗτος ἐκ βάθρων ἀνωκοδώμησεν αὐτὸ, ὡς ἔχει σήμερον, χρησιμοποιήσας τὸν περιώνυμον τότε γριστιανὸν ἀρχιτέκτονα Χριστόδουλον.

Ηον

Ὁ αὐτὸς Πατριάρχης Γεννάδιος ὁ Σχολάριος μετέφερε τὴν ἕδραν τοῦ

Πατριαρχείου ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων (Φατὶχ) 1456 εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Παμμακαρίστου, τὸ νῦν ἱερὸν τέμενος «Φετχιέ». Ὁ ἱερὸς Ναὸς τῆς Παμμακαρίστου ἦτο γυναικεία μονὴ ἱδρυθεῖσα κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα. Σεπτῇ δὲ Πατριαρχικῇ κελεύσει τότε αἱ ἐν αὐτῇ μονάζουσαι μετώκησαν εἰς τὸν παρακείμενον ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τοῦ ἐν τῷ τρούλλῳ (τὸ νῦν τέμενος Ἀχμὲτ πασᾶ), ἵνα ἡ ἱερὰ Μονὴ αὐτῶν χρησιμεύσῃ εἰς Πατριαρχεῖον. Εἰς τὴν Παμμακάριστον μετηνέχθησαν ἅπαντα τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῆς διαρπαγῆς τῶν σταυροφόρων διασωθέντα ἱερὰ κειμήλια τοῦ Πατριαρχείου. Διέμεινε δὲ ἐνταῦθα, τῇ Ζ΄. ταύτῃ Πατριαρχικῇ ἕδρᾳ τῆς Ἐκκλ. Κων)πόλεως, τὸ Πατριαρχεῖον ἐπὶ 131 ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1456—1587.

Θον

Περὶ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ 1587 ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ 6΄. κατὰ τὴν τρίτην Πατριαρχείαν αὐτοῦ (1586—1595) παραλαβὼν ἅπαντα τὰ ἱερὰ τοῦ Θρόνου κειμήλια μετέφερε τὴν Πατριαρχικὴν ἕδραν ἐκ τῆς Παμμακαρίστου εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παραμυθίας, τοῦ νῦν Βλὰχ-Σεραΐου καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ περὶ αὐτὸν τότε μέγαρον ἢ Σεράϊον τῶν Βλάχων.

Τὸ Βλὰχ Σεράϊ ἦτο μέγαρον τῶν Φαναριωτῶν πρώην ἡγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας, διὸ καὶ ἐκράτησεν ὅπως ὀνομάζηται «Βλὰχ-σεράϊ», ἤτοι Σαράϊον (παλάτιον) ἢ μέγαρον τῶν Βλάχων.

Ἐν τῇ Πατριαρχικῇ ταύτῃ ἕδρᾳ συνῆλθε κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1593 ἡ τοπικὴ Σύνοδος, ἥτις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ 6΄. ἐπεκύρωσε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ρωσσίᾳ εὑρισκομένου κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1589 μονομερῶς γενομένην πρᾶξιν τῆς εἰς Πατριαρχεῖον ἀνακηρύξεως τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας. Διέμεινε δὲ ἐν τῇ Η΄. ταύτῃ ἕδρᾳ τῆς Ἐκκλ. Κων)πόλεως τὸ Πατριαρχεῖον ἐπὶ 10 καὶ μόνον ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1587 μέχρι τοῦ 1597 μ. Χ.

Τὸ νῦν Βλὰχ-Σεράϊον μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ὅπερ ἐφιλοξένησε τότε τὸ Σεπτὸν ἡμῶν Κέντρον οὐκ εἰς μακρὰν τοῦ Φαναρίου καὶ παραπλεύρως τοῦ ἐν αὐτῷ Μετοχίου τοῦ Παναγίου τάφου κείμενον, ὑπάγεται εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἱερὰν Μονὴν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, παρ' ἧς καὶ ἐπιτροπικῶς διοικεῖται.

Ιον

Ἐπειδὴ δ' ἐν τῷ Βλὰχ-Σεράϊ ὁ χῶρος ἦτο στενὸς καὶ ὁ ἱερὸς Ναὸς πενιχρώτατος τῷ 1595 ὁ ἐπιτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ὁ Πηγᾶς (1597—1599 μ. Χ.) μετέφερε τὴν ἕδραν τοῦ Πατριαρχείου μεθ' ὅλων τῶν ἱερῶν κειμηλίων αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Ξυλοπόρτῃ ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου τοῦ Καννάβη. Ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τῆς

περιφανοῦς οἰκογενείας τοῦ Καννάβη τῆς ἐκεῖσε τότε διαμενούσης καὶ συντηρούσης αὐτὸν, ἐξ ἧς καὶ εἷς ἡμερόβιος Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ προῆλθε.

Ὁ νῦν ἐν Ξυλοπόρτῃ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγ. Δημητρίου δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος Πατριαρχικὸς ναός. Ὁ Πατριαρχικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀναγόμενος εἰς τὸν ΙΔ΄. αἰῶνα ἔκειτο πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ νῦν Ἀϊβὰν-Σεραΐου παρὰ τῇ ὁμονύμῳ ἀποβάθρᾳ, τοῦτον δὲ καέντα ἀντικατέστησεν ὁ Π)χης Κωνστάντιος ὁ Α΄. ὁ ἀπὸ Σιναίου (1830 - 1834) διὰ τοῦ νῦν ἐν Ξυλοπόρτῃ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου, εἰς ὃν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκεῖσε φιλοξενείας τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου ἡμῶν κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου τελεῖται Πατριαρχικὴ χοροστασία. Διέμεινε δὲ τὸ Πατριαρχεῖον ἐν τῇ Θ΄. ταύτῃ ἕδρᾳ τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως 4 καὶ μόνον ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τοῦ (1597—1600 μ. Χ.)

ΙΑον

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1601 ὁ Πατριάρχης Ματθαῖος ὁ Β΄. (1592—1602 μ. Χ.) μετέθηκε τὴν ἕδραν τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Ξυλοπόρτης εἰς τὴν ἐν Φαναρίῳ γυναικείαν τότε μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὅπου μέχρι τῆς σήμερον παραμένει τοῦτο.

Κύριλλος ὁ Λαυριώτης εἰς τὸ χρονικὸν αὐτοῦ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Ἐκεῖθεν (ἐκ Ξυλοπόρτης) τότε φεύγοντες
ἦλθον εἰς τὸ Φανάρι
λέγω τὸ Διπλοφάναρον
ὅπου ἦν Ἐκκλησία
καὶ θεῖον Μοναστήριον
γηραιῶν καλογράδων
ὀνόματι τιμώμενον
τοῦ Ἁγίου Γεωργίου
ἐκεῖ ἔθεσαν ἔστησαν
τὸ νῦν Πατριαρχεῖον....

Τὸ Φανάριον ἢ Διπλοφάναρον τότε ἦτο Κέντρον τῆς ἐπιλέκτου παρ' ἡμῖν ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας τῶν «Φαναριωτῶν» λεγομένων, ἤτοι Μαυροκορδάτων, Ὑψηλαντῶν, Σούτσων καὶ ἄλλων, ὧν οἱ πλείονες ἐχρημάτισαν Δραγομάνοι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐλῆς ἢ Ὁσποδάροι, ἡγεμόνες τῆς Μολδοβλαχίας. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἀκριβῶς προὐκρίθη καὶ ἡ εἰς αὐτὸ μεταφορὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἕδρας.

Κατὰ τοὺς 3 ὅλους αἰῶνας καθ' οὓς φυσιογνωμίαι μεγάλων Π)χῶν τὸ Σεπτὸν ἡμῶν Κέντρον ἐν Φαναρίῳ ἐκλέϊσαν πολλοὶ τούτων εἰς πολλὰς καὶ ποικίλλας προέβησαν ἐπισκευὰς καὶ διαρρυθμίσεις τόσον ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π)κῷ ναῷ, ὅσον καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Π)κῷ Μεγάρῳ.

Ὁ νῦν Πάνσεπτος Πατριαρχικὸς ναός.

Οὗτος διατηρεῖ μέχρις ἡμῶν τὸ εὖρος καὶ μῆκος, ὅπερ ἐδόθη αὐτῷ κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς Π)χείας Ἱερεμίου τοῦ Γ΄. τοῦ ἀπὸ Καισαρείας, τοῦ δὶς Πατριαρχεύσαντος (α΄. 1716—1726 καὶ 6΄. 1733) ἐπισκευὴν αὐτοῦ. Ὁ μετὰ τὸν ἀοίδιμον Ἱερεμίαν τὸν Γ΄. ἀοίδιμος Π)χης Γρηγόριος ὁ Ε΄. ὁ ἀπὸ Σμύρνης, ὁ τρὶς Π)γεύσας (α΄. 1797 1798, 6΄. 1806 1808 καὶ γ΄. 1818—1821) γενικώτερον ἐπισκευάσας αὐτὸν ἀφιέρωσε τὸ μὲν δεξιὸν κλίτος αὐτοῦ εἰς τὴν Παμμακάριστον καὶ τὴν Ἁγ. Εὐφημίαν, τὸ δ' ἀριστερὸν τοιοῦτον εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας καὶ διετήρησε τὸ αὐτὸ μῆκος, εὖρος καὶ ὕψος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ὕψους αὐτοῦ ἀφικνουμένου τότε μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ νῦν ἀμβωνος, οὗτος ὡς χθαμαλὸς ἦν, ὡς εἰκὸς σκοτεινὸς, ὁ ἀοίδιμος Π)χης Γρηγόριος ὁ ΣΤ΄. ὁ ἀπὸ Σερρῶν, ὁ δὶς Π)γεύσας (α΄. 1831—1840 καὶ 6΄. 1867—1871) ἐπισκευάσας ἀνύψωσε αὐτὸν ὡς ἔχει νῦν καὶ ὡς εἰκὸς κατέστησεν αὐτὸν φωτεινότερον

Ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π)χικῷ ναῷ φυλάσσονται τὰ ἑξῆς ἱερὰ κειμήλια:

1) Αἱ σεπταὶ εἰκόνες τῆς Παμμακαρίστου Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἡ τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὡς καὶ ὁ μαρμάρινος κίων τῆς εὐαγγελώσεως τοῦ Κυρίου. Ταῦτα κείμενα εἰς τὸ δεξιὸν κλίτος τῆς Παμμακαρίστου ἢ Ἁγ. Εὐφημίας ἐκατέρωθεν τῆς νοτίου Πύλης τοῦ Ἱεροῦ βήματος ἀνάγονται εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν καὶ ἀπὸ τῆς Ἁγ. Σοφίας ἤδη ἀπὸ Π)χείου εἰς Π)χεῖον μεταφερόμενα διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν.

2) Τὰ ἱερὰ λείψανα τῆς Σαλώμης, ἢ τῆς Σολομονῆς καὶ τῆς Ἁγίας Θεοφανοῦς. Καὶ ταῦτα εἰς τὸ αὐτὸ κλίτος κείμενα φυλάσσονται ἐντὸς κιβωτίων. Ἡ Ἁγία Εὐφημία ἐμαρτύρησεν ὡς εἴπομεν ἐν Πετρικαποῦ τοῦ Φαναρίου τῇ 11ῃ Ἰουλίου τοῦ 272 μ. Χ. Οἱ εὐλαβεῖς γονεῖς αὐτῆς μετέφερον τὸ ἱερὸν σκῆνος αὐτῆς εἰς τὸν ὁμώνυμον ναὸν τῆς Χαλκηδόνος. Ἐκεῖθεν οἱ εὐλαβεῖς βασιλεῖς Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας καὶ ἡ Ἑλένη μετέφερον αὐτὸ εἰς τὸν παρὰ τὸ Ἱπποδρόμιον ὁμώνυμον ἱερὸν ναόν. Ἐκεῖθεν κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων λεηλασίαν εὐλαβεῖς χριστιανοὶ πρὸς περίσωσιν μετέφερον αὐτὸ εἰς τὸν τότε φερώνυμον Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Σηλυβρίας, ὁπόθεν τῷ 1454 Γεννάδιος ὁ Β΄. ὁ Σχολάριος μετέφερεν αὐτὸ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων (Φατὶχ) καὶ ἐκεῖθεν σὺν τῇ μεταφορᾷ τοῦ Πατριαρχείου μεταφερόμενον περιεσώθη μέχρις ἡμῶν. Συνοδικῇ δὲ ἀποφάσει ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Γαβριὴλ τοῦ Γ΄. τῷ 1604 ἐθεσπίσθη, ὅπως κατ' ἔτος τῇ 11 Ἰουλίου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ὁσιομάρτυρος Ἁγ. Εὐφημίας, τελῆται ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ Ἀρχιερατικὴ λειτουργία, καθ' ἣν ἐκτίθεται τὸ ἱερὸν τῆς Ἁγ. λείψανον εἰς προσκύνησιν. Ἡ ἀναφερομένη Ἁγ. Σαλώμη ἢ Σολομονὴ λέγεται, ὅτι εἶναι ἡ γενναία μήτηρ τῶν Μακκαβαίων.

Ἡ Ἁγ. Θεοφανὼ εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ Βυζαντινοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ σοφοῦ, οὗτος μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς τῇ 10ῃ Ν)βρίου τοῦ 1894 ἱδρύσας εἰς μνήμην αὐτῆς ὁμώνυμον ἱερὸν ναὸν παρὰ τὸ Φατὴχ ἐτοποθέτησεν ἐν αὐτῷ τὸ ἱερὸν σκῆνος αὐτῆς.

Ὁ ἀοίδημος Π)χης Γεννάδιος ὁ Σχολάριος μετέφερεν εἶτα αὐτὸ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων (Φατὶγ) ὁπόθεν μεταφερόμενον ἑκάστοτε σὺν τῇ μεταφορᾷ τοῦ Πατριαρχείου περιεσώθη μέχρις ἡμῶν.

3) Ὁ ἄμβων καὶ ὁ Θρόνος. Οὗτοι κατὰ τὴν παράδοσιν ἀνάγονται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Χρυσοστόμου, ἀλλὰ τὸ ἀκριβὲς εἶναι, ὅτι ἀμφότεροι τυγχάνουσι πολλῷ μεταγενέστεροι καὶ ὁ μὲν Θρόνος κατεσκευάσθη τῷ 1577 ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ δ΄. ὁ δὲ ἄμβων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ΄. αἰῶνος.

4) Πολύτιμον ἀρχαῖον Παγκάριον. Τοῦτο ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἀριστεροῦ κλίτους κείμενον ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπιγραφῆς φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀφιέρωμα Μανουὴλ τινὸς, υἱοῦ Πέτρου ἐκ Καστορίας τῷ 1669.

5) Ἀργαία ἱερὰ εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, (τῆς Παναγίας τοῦ Μπάνιου ὀνομαζομένη). Αὕτη ἐφυλάσσετο εἰς τὸν παρὰ τὸν ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Ναυστάθμου τοῦ νῦν Κασημπασᾶ, ἄλλοτε ἱερὸν ναὸν τῶν Κυβερνητικῶν φυλακῶν. Τούτων μετενεχθεισῶν εἶτα εἰς τὰς κεντρικὰς τοιαύτας, μετηνέχθη καὶ αὕτη εἰς τὸν ἐν αὐταῖς ἱερὸν ναόν, οὗτινος εἶτα ἐν ἀχρηστίᾳ κηρυχθέντος μετηνέχθη ἐν τέλει αὕτη εἰς τὸν Πάνσεπτον Π)κὸν ναόν, τοποθετηθεῖσα εἰς τὸ ἀριστερὸν κλίτος αὐτοῦ, καὶ παρὰ τὴν βόρειον πύλην τοῦ ἱεροῦ Βήματος, ἀναρτηθεῖσα.

6) Ἡ ἀργαία θαυματουργὸς ἱερὰ εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (τῆς Φανερωμένης).

Αὕτη ἐν τῇ ἐν Καπουδὰγ τῆς Ἐπαργίας Κυζίκου Σταυροπηγιακῇ Μονῇ φυλαττομένη ἐκομίσθη ἐκεῖθεν καὶ παρεδόθη εἰς τὸ Σεπτὸν Κέντρον ἡμῶν ὑπὸ εὐλαβῶν γριστιανῶν κατὰ τὴν ἐκεῖθεν τῷ 1922 ἀθρόαν διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν ἔξοδον τῶν γριστιανῶν. Ἀναφαίρετον δ' οὖσαν ἱερὸν τοῦ Οἰκ. Π)γείου κειμήλιον ὡς ἀνήκουσα εἰς Π)γικὴν Σταυροπηγιακὴν Μονὴν, ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἀριστερὸν κλίτος παρὰ τὴν βόρειον Πύλην τοῦ ἱεροῦ Βήματος καὶ παραπλεύρως τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Παναγίας τοῦ Μπάνιου ἐντειχισθεῖσα.

Ὡς παράρτημα τοῦ Πανσέπτου Π)γικοῦ ναοῦ ἔναντι τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καὶ παρὰ τὸ Π)γικὸν Μυροφυλάκιον ἵσταται ἀργαῖον Ἁγίασμα τοῦ Ἁγ. Χαραλάμπους, ὅπερ ἡ νῦν θερμουργὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἐπιτροπὴ ἐσγάτως ἀρκούντως ἐπεσκεύασε καὶ ἐξωράϊσε.

Τὸ νῦν Π)γικὸν Μέγαρον.

Τοῦτο πολλὰς, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑποστὰν μικρὰς ἢ μεγάλας ἐπισκευὰς τὴν τελευταίαν καὶ ἣν νῦν ἔγει σφραγῖδα ἔλαβεν ὑπὸ τοῦ ὄντος μεγαλεπηβόλου καὶ μελοπρεποῦς Μεγάλου Π)άρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. κατ' ἀμφοτέρας τὰς Πατριαργείας αὐτοῦ. Κατὰ τὴν εἴσοδον ὁ εὐλαβὴς προσκυνητὴς συναντᾷ τὰς ἐν σγήματι Π τρεῖς Πύλας τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου ἡμῶν. Τούτων ἡ μεσαία φέρουσα ὄπισθεν τὴν ἱερὰν εἰκόνα

τοῦ ἀοιδίμου Π)γου Γρηγορίου τοῦ Ε΄. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ παραμένει κεκλεισμένη. Τῶν ἑτέρων Πυλῶν ἡ μὲν ἀριστερὰ τῷ εἰσιόντι ἄγει εἰς τὸν Πάνσεπτον Π)γικὸν ναόν, ἡ δὲ δεξιὰ εἰς τὰ Π)γικὰ Γραφεῖα. Τὸ ὅλον Π)γικὸν Μέγαρον διαιρεῖται εἰς 3 μεγάλα κτίρια ἢ τμήματα. Α΄. Εἰς τὸ τμῆμα τῶν Π)γικῶν καὶ Συνοδικῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν γραφείων τῆς ὑπηρεσίας. Β΄.εἰς τὸ τμῆμα τῶν Πατριαρχικῶν ἰδιαιτέρων καὶ Γ΄.εἰς τὸ τμῆμα τοῦ τέους Μ. Ε. Συμβουλίου.

Α) Τὸ πρῶτον τμῆμα κεῖται εἰς τὸ μέσον καὶ τὸ κέντρον τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου. Εἰς τοῦτο ὁ εὐλαβὴς προσκυνητὴς καὶ ἐπισκέπτης εἰσερχόμενος μετὰ μικρὰν κλίμακα εὑρίσκεται κατὰ μέτωπον μεγάλης ἐλαιογραφίας τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνηρτημένης. Εἶτα ἀριστερὰ δδεύων εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μ. Ἀρχιδιακόνου, τοῦ δευτέρου τούτου ὀφθαλμοῦ τοῦ Οἰκ. Π)άρχου μετὰ τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Εἶτα διὰ κλίμακος ἐκ δεξιῶν ἀνέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «Παναγίας». Ἐνταῦθα μετὰ συγκινήσεως ἱερᾶς ἀποκαλύπτεται πρὸ τῆς εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν αὐτῆς ἀνηρτημένης ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πρὸ τῆς Ὁποίας εἰς τὸ διηνεκὲς εἶναι ἀνηρτημένη ἐλαιολυχνία ἄσβεστος καὶ ἀκοίμητος.

Δεξιᾷ τῷ εἰσιόντι τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἐκτείνονται τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιγραμματείας καὶ τοῦ α΄. Π)κοῦ Γραφείου μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν. Μετὰ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιγραμματείας ὑπὸ τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν συναντῶμεν τὸν ἐξώστην, ἔργον Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄., ἐξ οὗ οἱ κατὰ καιρὸν Π)άρχαι ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π)γικῷ ναῷ Λειτουργίας ἢ χοροστασίας εὐλογοῦσι τὰ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἱεροῦ νεοῦ ὑποκλινόμενα πλήθη.

Ἡ αἴθουσα αὕτη κοσμεῖται νῦν διὰ τῶν ἐλαιογραφιῶν τῶν κατὰ καιροὺς Πατριαρχείων, Ἁγ.Σοφίας, Παμμακαρίστου, Βλαχσεραΐου, Ἁγ. Δημητρίου (Ξυλοπόρτης) καὶ τοῦ νῦν Π)γικοῦ Μεγάρου. Ὕπερθεν τῆς αἰθούσης ταύτης εἰσέρχεται ὁ εὐλαβὴς προσκυνητὴς εἰς τὴν ὡραίαν καὶ φωτεινὴν «αἴθουσαν τῶν Π)γῶν». Καὶ ἐν ταύτῃ ἀρκετὰ πλουσίως διακεκοσμημένην ἀποκαλύπτεται οὗτος πρὸ τῶν σεπτῶν εἰκονογραφιῶν πολλῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ νῦν ἀοιδίμων Π)αρχῶν μετὰ φιλοκαλίας καὶ συστήματος ἀνηρτημένων εἰς τὰς πλευρὰς αὐτῆς. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἀνέκαθεν τελοῦνται αἱ ἐπίσημοι Πατριαρχικαὶ δεξιώσεις, ἄλλοτε δὲ συνεδρίαζον ἐν αὐτῇ τὰ δύο Σώματα τοῦ Οἰκουμ. Π)γείου ἡ Ἁγ. καὶ Ἱ. Σύνοδος καὶ τὸ Δ Ε. Μ. Συμβούλιον. Ἑκατέρωθεν τῆς αἰθούσης ταύτης ὑπάρχουσιν ἀριστερᾷ μὲν τὸ Συνοδικὸν Γραφεῖον ἐν ᾧ ἡ Ἁγ. καὶ Ἱ. Σύνοδος τὰς τακτικὰς αὐτῆς ποιεῖ συνεδρίας δεξιᾷ δὲ τὸ ἐπίσημον Π)γικὸν Γραφεῖον.

Ἀμφότερα μετὰ φιλοκαλίας ηὐτρεπισμένα εἶναι κεκοσμημένα δι' ὡραίων ἱστορικῶν σεπτῶν εἰκόνων καὶ εἰκονογραφιῶν. Τὸ ἐπίσημον Π)κὸν Γραφεῖον κοσμεῖ εἰς περίοπτον αὐτοῦ θέσιν ὡραία καὶ εὐμεγέθης προσωπογραφία τοῦ Μ. Ἀναμορφωτοῦ τῆς Τουρκίας Γαζῆ Μουσταφᾶ Κεμὰλ πασᾶ, Προέδρου τῆς Τ. Δημοκρατίας.

Τὴν ἄμεσον προσοχὴν καὶ συγκίνησιν τοῦ εὐλαβοῦς προσκυνητοῦ ὡσαύτως προκαλεῖ ἡ ἐν τῷ αὐτῷ Γραφείῳ ὑπάρχουσα ἀριστοτεχνικὴ ζωντανὴ προσωπογραφία, ἥτις εἰκονίζει τὸν Π)χην Γεννάδιον 6'. τὸν Σχολάριον συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ Πορθητοῦ.

Αὕτη εἶναι ἀντίγραφον τοῦ ἐντῷ Μουσείῳ τοῦ Λονδίνου φυλαττομένου πρωτοτύπου, ἔργου τοῦ Ἰταλοῦ διασήμου ζωγράφου Gentile Bellini. Ἐκομίσθη δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Οἰκ. Π)χεῖον τῷ 1884 ὑπὸ τοῦ τότε ἐν Λονδίνῳ Πρεσβευτοῦ τῆς Τουρκίας Κωστάκη πασᾶ Μουσούρου.

Παρὰ τὸ ἐπίσημον Π)χικὸν Γραφεῖον ὑπάρχει ἡ αἴθουσα τοῦ Μεγ. Συνοδικοῦ ἢ αἴθουσα τοῦ Θρόνου λεγομένη. Ὑπὸ ἱερᾶς ὄντως κατανύξεως καταλαμβάνεται ὁ εὐλαβὴς προσκυνητὴς εἰσερχόμενος εἰς τὴν Μεγάλην ταύτην αἴθουσαν. Ἐναντι τῆς εἰσόδου εἰς τὸ βάθος ὑπάρχει μέγας Π)κὸς Θρόνος ἄνωθεν τοῦ ὁποίου κοσμεῖ τὴν αἴθουσαν ἀρχαία εἰκὼν τῆς Α'. ἐν Νικαίᾳ Οἰκ. Συνόδου.

Ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσι καὶ δύο ἀρχαῖαι διὰ μωσίου κεκοσμημέναι ἕδραι (πολυ ρόναι). Ἡ παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι αὗται ἀνάγονται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Χρυσοστόμου, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς φαίνεται, ὅτι καὶ αὗται μεταγενέστεραι οὖσαι τάσσονται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ ἄμβωνος τοῦ πανσέπτου Π)κοῦ ναοῦ. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τελοῦνται ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Πατριάρχου μετὰ τὴν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ ἱεροτελεστίαν, ἡ τελετὴ τῆς Ἐνδίκτου τῇ 1ῃ Σ)βρίου καὶ ἡ τοῦ Ἑσπερινοῦ Τῆς Ἀναστάσεως (τῆς Β'. Ἀναστάσεως), ἣν ἐπακολουθεῖ ἡ ἀπὸ μέρους τῆς Α.Θ. Παναγιότητος διανομὴ τῶν Πασχαλινῶν ὠῶν καὶ πᾶσα ἐν γένει δεξίωσις ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ Παναγιότητος τῶν κατ' ἐξοχὴν ὑπεροχικῶν προσώπων. Ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης ὁ ἐπισκέπτης ἐξερχόμενος καὶ ἐδεύων ἀριστερᾷ εἰσέρχεται εἰς τὸ τμῆμα τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας. Τούτου συνέχεια εἶναι τὰ κελλία τῶν Π)χικῶν ἐφημερίων, ἄνωθεν τῶν ὁποίων ἵστανται τὰ τῶν ἐσωκατακοίλων ἀνωτέρων κληρικῶν αὐλικῶν μετὰ τῶν ξενώνων. Παρ' αὐτοῖς ἵσταται κῆπος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου προβάλλει ἡ μεγάλη δεξαμενὴ, ἡ τὸ Π)χεῖον ὑδρεύουσα, τοῦ ὕδατος Κιρτσεσμέ. Ἐνταῦθα δέον ν' ἀναμνησθῶμεν τῆς εὐγενοῦς δωρεᾶς τῆς πολλὰ τὸ ἡμέτερον Γένος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὠφεληησάσης φιλογενοῦς τῶν Γουναράδων συντεχνίας, ἥτις ἐπὶ Π)χου Γρηγορίου τοῦ Ε'. τῷ 1798 ἐδωρήσατο τῷ ἡμετέρῳ Π)χικῷ Μεγάρῳ τὸ ὕδωρ Κιρτσεσμὲ καὶ πάσας τὰς ἐν αὐτῷ κρήνας κατεσκεύασε. Τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ ἐπὶ τῆς κρήνης τῆς ὑπὸ τὴν Μεγ. Ἀρχιδιακονίαν ἐπίγραμμα:

Γρηγόριος Πατριαρχῶν
τὰ τῶν κατορθωμάτων
ἐξαίσια ἐσφράγισε
καὶ βρύσεσι ναμάτων
τὸ ῥέον ὕδωρ ἐκ κρηνῶν τῶν τοῦ Π)χείου
ἰδίοις ἀναλώμασι κοινῇ τοῦ ρουφετίου
τῶν γουναράδων εὐσεβεῖ γνώμῃ διοχετεύθη
τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ δῶρον ἀνετέθη.
Ὁπόσοι οὖν ἀρύεσθαι γένους παντὸς ἀνθρώπων
εὔχεσθαι καὶ ὑπὲρ αὐτῶν μιμούμενοι τὸν τρόπον.
(αψιη 1798 Μάϊος)

Β') Τὸ δεύτερον Τμῆμα ἢ Κτίριον τοῦ Π)κοῦ Μεγάρου λιθόκτιστον κεῖται εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο μεταβαίνει ὁ ἐπισκέπτης ἐκ τῆς αἰθούσης τῆς Παναγίας διὰ διαδρόμου ἑλικοειδοῦς. Ἀριστερᾷ τὸ εἰσιόντι ἐν αὐτῷ ἵσταται ὡραῖον ὅλως αὐτοτελὲς παράρτημα, ὅπερ ἀνήγειρεν ὁ ἀοίδιμος ἀπὸ Ἐφέσου Οἰκ. Π)χης Κωνσταντῖνος ὁ Ε'. (1897—1901) καὶ ἐνῶ πρότριτα ἐλειτούργουν τὰ Γραφεῖα τῆς Διερμηνείας τοῦ καθ' ἡμᾶς Σεπτοῦ Κέντρου.

Ὁ ἐν λόγῳ διάδρομος διὰ τῆς Εἰσηγεσίας ὁδηγεῖ τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὰ Π)γικὰ Ἰδιαίτερα. Ἐν τούτοις δεξιᾷ συναντῶμεν τὸ κομψὸν ναΐδριον τῶν Ἰδιαιτέρων τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου εἰς τὸ βάθος δὲ τὰ λοιπὰ Π)χικὰ δώματα.

Τὸ τμῆμα τοῦτο τῶν Ἰδιαιτέρων ἀνήγειρεν ὁ ἀοίδιμος Π)χης Ἰωακεὶμ ὁ Γ'. χορηγοῦντος τοῦ Μ. τοῦ Γένους Εὐεργέτου Εὐσταθίου Εὐγενίδου. Διὸ καὶ κατ' ἔτος τῇ 21ῃ Σ)βρίου, ἑορτῇ τοῦ Ἁγ. Εὐσταθίου, τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ ναΐδριῳ τῶν ἰδιαιτέρων ἐτέλει ὡς ἱερεὺς αὐτὸς ὁ ἀοίδιμος Ἰωακεὶμ ὁ Γ'., νῦν δὲ λειτουργεῖ ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος δεόμενος ὑπὲρ ὑγείας μὲν τῶν ζώντων ἀναπαύσεως δὲ τῶν κεκοιμημένων μελῶν τῆς Π)χικῆς οἰκογενείας τοῦ Εὐσταθίου Εὐγενίδου.

Κάτωθεν τοῦ Τμήματος τῶν ἰδιαιτέρων λειτουργοῦσι τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Θ. Σχολῆς, τῆς Διερμηνείας καὶ τὸ τῶν Θρησκ. Πράξεων (Ληξιαρχεῖον), ὑπὸ ταῦτα δὲ τὸ Ταμεῖον, Λογιστήριον καὶ Πρωτόκολλον καὶ ὑπὸ ταῦτα ἵσταται τὸ ἀρχεῖον τοῦ τελευταίου τούτου.

Γ') Τὸ τρίτον τμῆμα τοῦ τέως Μ. Ἐθν. Συμβουλίου τοῦ Π)κοῦ Μεγάρου κεῖται εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν αὐτοῦ. Τοῦτο ὅλως αὐτοτελὲς ὂν κτίριον αὐλίζεται κάτωθεν δι' ἐπὶ τούρῳ θύρας καὶ ἐπικοινωνεῖ ἄνωθεν μετὰ τοῦ πρώτου τμήματος τοῦ Π)κοῦ Μεγάρου διὰ θυρίδος, ἥτις διὰ διαδρόμου ἄγει εἰς τὰ κελλία τῶν Π)κῶν ἐφημερίων. Διὰ τῆς θυρίδος ταύτης εἰσερχόμενος ὁ ἐπισκέπτης εὑρίσκεται πρὸ τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἐν ᾗ τέως μὲν τὰς συνεδρίας αὐτοῦ ἐποίει τὸ Μ. Ἐ. Συμβούλιον, νῦν δὲ συνεδριάζει ἡ Π. Κ Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴ, μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων (γραφείων) αὐτῆς. Παραπλεύρως καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς αἰθούσης

ταύτης ἵσταται τὸ λιθόκτιστον Σκευοφυλάκιον ἢ Μουσεῖον. Ἐν αὐτῷ φυλάσσονται ἀρχαῖα καὶ σπανίας Βυζαντινῆς τε καὶ νεωτέρας τέχνης, ἱερὰ ἄμφια, σκεύη, Εὐαγγέλια καὶ ἄλλα τιμαλφῆ κειμήλια ἐφελκύοντα ἀμέριστον τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν παντὸς ἡμετέρου ἢ ξένου ἐπισκέπτου, ἰδίᾳ δὲ τοῦ εἰδικοῦ τοιούτου.

Τοῦτο ἐσχάτως τελείως διωργανώθη ὑπὸ τοῦ εὐγενεῖ προσκλήσει τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου τοῦ Οἰκ. Θρόνου Φωτίου τοῦ Β΄. ἐπὶ τούτῳ ἐνταῦθα ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντος διαπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ ἐκεῖσε Πανεπιστημίου τῆς Ἀρχαιολογίας κ Γ. Σωτηρίου μετὰ τῆς ὡσαύτως εἰδικῆς ἀρχαιολόγου εὐγενεστάτης συζύγου αὐτοῦ κ. Μαρίας. Κάτωθεν τῆς εἰρημένης αἰθούσης τοῦ τέως Μ. Ε. Συμβουλίου ὑπάρχει τὸ Ἀναγνωστήριον καὶ Γραφεῖον τοῦ Π)χικοῦ περιοδικοῦ «Ὀρθοδοξία» καὶ παραπλεύρως τούτου τὸ ἀρχειοφυλάκιον, λιθόκτιστον, ἐν ᾧ φυλάσσονται ἅπαντα τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων ἀρχεῖα τοῦ σεπτοῦ Κέντρου ἡμῶν. Δεξιᾷ τῷ εἰς τὸ ἀρχειοφυλάκιον εἰσιόντι ἵσταται τὸ λιθόκτιστεν κτίριον τῆς Π)κῆς βιβλιοθήκης ἀρκούντως πλουσίας καὶ καλῶς ὠργανομένης, ἧς ἡ μέριμνα τῆς ἐπιβλέψεως καὶ τοῦ πλουτισμοῦ ἀνατίθεται ἑκάστοτε εἰς Συνοδικὴν ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπήν. Ὑπὸ τὴν βιβλιοθήκ ν ἵσταται τὸ ἐν ἀργίᾳ ἀτυχῶς ἀπό τινων ἐτῶν διατελοῦν Π)κὸν τυπογραφεῖον. Πρῶτος ὁ ἀοίδιμος Π)χης Κύριλλος ὁ Λούκαρης τῷ 1617 συνέστησε Π)κὸν τυπογραφεῖον ἐκτὸς τοῦ περιβόλου Π)χικοῦ Μεγάρου λειτουργοῦν τὸ πρῶτον.

Τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ διακοπεῖσαν εἶτα ἐπανέλαβεν ὁ ἀοίδιμος Γρηγόριος ὁ Ε΄. ἐπὶ 20 καὶ πλέον ἔτη. Εἶτα ἰδιῶται ἐξεμεταλλεύοντο αὐτὸ ἐν πενιχρῷ κτιρίῳ ἐκτὸς τοῦ Π)κοῦ Μεγάρου λειτουργοῦν, μέχρις ὅτου ὁ ἀοίδ.Π)χης Ἰωακεὶμ ὁ Γ΄. ἔκτισε τὸ νῦν λιθόκτιστον Π)κὸν τυπογραφεῖον.

Ἔκτοτε κατὰ περιόδους λειτουργῆσαν τοῦτο λίαν εὐδοκίμως, ἀτυχῶς ἐδέησεν, ὅπως λόγῳ τῶν καιρικῶν κατὰ τὸν πανευρωπαϊκὸν πόλεμον περιστάσεων νὰ διακόψῃ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ. Εὐτυχῶς νῦν ἐν τῶν κυρίων μεληματων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὅπως ἐπαναληφθῇ ἡ λειτουργία αὐτοῦ, διότι αὕτη ἀποτελεῖ ἓν τῶν κυρίων στοιχείων τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ὑποστάσεως τοῦ ἡμετέρου Σεπτοῦ Κέντρου. Ἐν τέλει κάτωθι τοῦ γραφείου τῆς «Ὀρθοδοξίας» ἵσταται τὸ λιθόκτιστον μυροφυλάκιον ἐν ᾧ φυλάσσεται τὸ κατὰ καιροὺς ἑκάστοτε δι' ἐπὶ τούτῳ Π)κῆς καὶ Συνοδικῆς λειτουργίας καὶ ἱεροτελεστίας παρασκευαζόμενον Ἅγ. Μῦρον τοῦ Οἰκ. Θρόνου.

Τοιαύτη κατὰ τὴν δυνατὴν συντομίαν ἐγένετο ἡ τύχη τῆς ἐν Κων)πόλει ἕδρας τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου ἡμῶν, ὅπερ κατόπιν τόσων διὰ μέσου τῶν αἰώνων περιπετειῶν κατέληξεν εἰς τὸ κλεινὸν Φανάριον μεθ' οὗ τριῶν ὅλων αἰώνων μακρὰ ἱστορία συνέδεσε αὐτὸ ἐν τῷ νῦν ἐν αὐτῷ σεμνῷ Π)χικῷ Μεγάρῳ λειτουργοῦν.

Τοῦτο, λόγῳ τῶν ἀπὸ πολλῶν παγκοσμίων ἀνωμαλιῶν καὶ ἀντιξόων συνθηκῶν στερηθὲν γενικωτέρας τινὸς ἐπισκευῆς καὶ ὑπὸ τὸ δυσβάστακτον μακρῶν αἰώνων βάρος στένον χρήζει γενναίας τινὸς τοιαύτης ἢ τοῦτ, αὐτὸ ἀνακαινίσεως, ἧς τὴν πραγματοποίησιν ἀπὸ μέσης ψυχῆς καὶ καρδίας λίαν συντόμως εὐχόμεθα.

Φανάριον † *Ο ΜΥΡΩΝ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ*

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ὁ γέρο-χειμῶνας τάχει ρίξει στὰ τζάμια μου... Τὶ ἀριστουργήματα!.. Θεέ μου... ὁ ποιητὴς θἄγραφε τραγούδια στὰ πέτηλά τους... ἐγὼ στάθηκα ἐκστατικά... θωρῶντας τὴν παραμυθένια τους ὠμορφιά...

...Ἄ! νἄθελαν λίγη ζεστασιά... λίγη ζωὴ ἀπὸ μένα... Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; παγωμένα παράξενα φαντάσματα; γιὰ πέτε μου..

—Ἔχεις ποτέ σου ἀκούσει γιὰ τὴ μακρυνὴ τὴν ὁλόλευκη κείνη χώρα μὲ τοὺς κρυσταλλένιους πύργους;... μὲ τοὺς ἀτελείωτους στωπηλοὺς κήπους ὅπου φυτρώνουν λουλούδια διαμαντένια... ἔχεις ἀκούσει γιὰ τῆς ξωτικὲς ἐκείνες ὠμορφιές, σκεπασμένες μὲ ἐρμῖνα... γιὰ τὰ διαδήματα φορτωμένα μὲ σμαράγδια... γιὰ τὰ λουλούδια τὰ χιονάπαλα, ποῦ στεφανώνουν κεφάλια ὁλόχρυσα... πειὸ χρυσά ἀπ' τὸν ἥλιο σας ποῦ μισοῦμε... γιὰ τὶς τρεμόφωτες χάνδρες σκορπισμένες στὰ πειὸ ἀκριβὰ μετάξια... ἔχεις ποτέ σου ἀκούσει, γιὰ τὴ βουβὴ, τὴν ἀπόκοσμη μουσικὴ τῶν κρυσταλλῶν, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς ἄστρου... γιὰ τὸ τρεμοὐλιασμα ἑνὸς φελιοῦ... γιὰ τὸ γλύστρημα ἑνὸς δάκρυου... σἔχει κανεὶς πῆ

γιὰ τῆς πελώριες παλμιέρες τῶν παλατιῶν μας...ποῦ ἀπὸ κάθε τους φύλλο σταλάζουν μαργαριτάρια;..

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ χώρα ἐρχόμαστε, αὐτὴ εἶναι ἡ πατρίδα μας...ὁ θάνατος μᾶς ἐμψυχώνει... ἡ ζωὴ μᾶς κάνει καὶ πεθαίνουμε...μισοῦμε τὴ ζωή...ἡ διάφανη ὠμορφιά μας, μετάζει τὄνειρο ἐκεῖνο τ' ἀθώρητο, τ' ἀναπάντητο, τ' ἀνέκφραστο...μιᾶς ψυχῆς διάφανης...ποῦ ἡ ζωὴ τὸ σκοτώνει...γιὰ κύττα, ἡ πνοή σου μᾶς εἶναι θανάσιμη.

Κι' ἀλήθεια σὲ λίγες στιγμὲς, χανδρένια, ἀγριολούλουδα..ραγισμένα διαδήματα, διαμάντια, σωριάσθηκαν ὅλα, καὶ χύθηκαν, δάκρυα, στὰ δάκτυλά μου...

Πτωχὰ, συντρίμματα...πῶς γλίστρησαν πῶς ἔσβυσαν!, πῶς ἔλυωσαν σὰν ἀχνός, ἀπ' τὴν ἀνάσα μου...ἀπ' τὴ ζωή μου!..

Κωνστάντζα

ΜΑΡΩ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗ

ΠΩΣ ΦΕΥΓΟΥΝΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Γίνουνται ἄνδρες τὰ παιδιὰ,
κιἀσπρίζουνε σὰν χιόνια,
μαῦρα, κατάμαυρα μαλλιὰ,
ποὺ λαχταροῦσαν τὰ φιλιὰ, ..
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Χάνεις μητέρα, ἀδελφὸ,
παιδάκια καὶ ἐγγόνια,
καὶ κάθε πόθο μυστικὸ,
πούχες στὰ στήθη Φυλακτὸ,..
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Καὶ ὅσα ὄνειρα χρυσᾶ,
γλυκόλαλα ἀηδόνια,
σοῦ ἔψαλλαν γλυκὰ γλυκὰ,
ἐπέταξαν παντοτεινὰ,...
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Πλακώνει βαροχειμωνιὰ
χωρίζουν τὰ τρυγόνια,
σκορπᾷ τἀγέρι τὴν φωλειὰ,
ἀπορφανεύουν τὰ πουλιὰ,...
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Φεύγουν στὴν λύσσα τοῦ βορειὰ,
τὰ μαῦρα χελιδόνια,
κι' ἀφίνουν στὴν φτωχὴ καρδιὰ,
τὸ μνῆμα γιὰ παρηγοριὰ,...
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Πίπτ' ἡ αὐλαία τῆς σκηνῆς,
στὰ νεκρικὰ σενδόνια,
φεύγεις καὶ σὺ, ἀλλὰ φρονεῖς,
ποὺ φεύγ' ὁ χρόνος καὶ φωνεῖς ..
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Ν. Α ΣΑΡΑΔΟΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΖΩΩΝ

Οἱ κηφῆνες ζῶσι 4 μῆνας, αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι 6 μῆνας. αἱ τῶν μελισσῶν βασίλισσαι 4 ἔτη, ἡ ὑπολαΐς 6, ὁ σκίουρος 7, ὁ λαγωὸς 8, ὁ κορυδαλὸς 10–12, ἡ ἀλώπηξ 14–16, ἡ ἀηδὼν 15, οἱ πίθηκοι 16–18, ὁ ρινόκερως, ἡ δορκὰς, ὁ λύκος, ὁ βοῦς καὶ ὁ ταὼς 20, ἡ ἀκανθυλλὶς 20–24, ὁ γερανὸς 25, ἡ τίγρις, ἡ λεοπάρδαλις καὶ ἡ ὕαινα περὶ τὰ 25, ὁ ἄγαγρος καὶ ὁ χοῖρος 25–30, ὁ ἵππος καὶ ὁ ὄνος 30, ὁ ἱεραξ 30–40, ἡ ἔλαφος ὀλιγώτερα τῶν 50, ὁ κυπρῖνος 70–130, ὁ χὴν 70, ἡ κάμηλος, ὁ κροκόδειλος καὶ ὁ ἀετὸς 100, ὁ ἐλέφας ἄνω τῶν 100, ἡ χελώνη 100–200, οἱ κύκνοι, οἱ ψιττακοὶ καὶ οἱ κόρακες 200, ἡ δὲ φάλαινα ὑπολογίζεται, ὅτι ζῇ μέχρι 1000 ἐτῶν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΞ ΕΝΟΣ ΔΙΜΗΝΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΑΝΑ ΕΠΤΑ ΚΡΑΤΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ὑπὸ ΣΤ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Ἡ κατωτέρω σοβαρὰ καὶ ἐμβριθὴς μελέτη, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ἐν ὅλῃ τῇ πραγματικότητι, ἡ μεταπολεμικὴ κατάστασις τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης, ὀφείλεται εἰς τὸν γλαφυρὸν κάλαμον τοῦ πολυτίμου φίλου καὶ διαπρεποῦς συμπολίτου ἰατροῦ κ. Στ. Παρασκευᾶ, τοῦ ὁποίου τὰς ἀξιολόγους ἐπιστημονικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς μελέτας, τὰς δημοσιευμένας ἑκάστοτε εἴτε τὸν ἡμερήσιον τύπον καὶ τὰ διάφορα περιοδικὰ ἁπλήστως ἀναγινώσκει καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς πόλεως μας.

Μετὰ τὸν Γενικὸν Πόλεμον δὲν κατώρθωσα, τὸ ὁμολογῶ μετὰ πόνου, νὰ ἐπισκεφθῶ ἐκ νέου τὴν Εὐρώπην. Τοῦτο δὲ διότι δυστυχῶς αἱ συνθῆκαι καὶ ἰδίᾳ ὁ τρόπος τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος ἡμῶν δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς ἡμᾶς νὰ ἀπομακρυνθῶμεν εὐκόλως τῶν θέσεων καὶ ὑποχρεώσεών μας.

Τὸν παρελθόντα ἐν τούτοις χειμῶνα ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναλάβω ἕν ἀρκετὰ μακρὸν ταξείδιον, διατρέξας μετὰ τῆς συζύγου μου ἐπὶ δύο διαρκῶς μῆνας ἑπτὰ ἐν συνόλῳ χώρας τῆς Εὐρώπης, ἤτοι τὴν Βουλγαρίαν, Οὐγγαρίαν, Αὐστρίαν, Γερμανίαν, Γαλλίαν, Ἑλβετίαν, καὶ Σερβίαν. (1)

Εὐνόητον, ὅτι αἱ παρατηρήσεις καὶ ἐντυπώσεις, καὶ αἱ ἐκ τούτων σκέψεις καὶ συλλογισμοὶ κατόπιν τοιούτου τινὸς ταξειδίου εἶναι πολλαὶ καὶ διάφοροι, ὁπόταν μάλιστα τοῦτο γίνεται ἀπὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον, ὅπως ἐγώ, ἐγνώρισεν ἤδη καλῶς τὴν προπολεμικὴν Εὐρώπην καὶ ἔζησεν ἤδη τότε ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς μητρός του ἐπὶ ἑπτὰ συναπτὰ ἔτη.

Ἐν τούτοις ἐνταῦθα, ἐλλείψει χώρου, θὰ εἶμαι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομος καὶ θ' ἀναγράψω τὰς κυριωτέρας μόνον ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις, τὰς ὁποίας καὶ ἐσχημάτισα κατὰ τὴν ἀτομικήν μου ἀναμφιβόλως πάντοτε ἀντίληψιν.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀκρίβεια καὶ τὸ πλῆρες πάσης ἀντιλήψεως κρίσεως ἢ σκέψεως ἐξαρτᾶται, ὡς γνωστόν, ὄχι μόνον ἐξ ἐξωτερικῶν παραγόντων, ἐκ τοῦ ποιοῦ δηλονότι τῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιβάλοντος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ δεχομένου τὰς ἐντυπώσεις ταύτας προσώπου, ὀφείλω νομίζω, νὰ ἀναγράψω μερικὰ στοιχεῖα, ἵνα μὴ λεχθῇ ὅτι δῆθεν ἐκ προδιαθέσεως, προκαταλήψεως ἢ ἕνεκα ὑποκειμενικῶν ἄλλων λόγων ἐσφαλμένως ταύτην ἢ ἐκείνην ἐσχημάτισα τὴν γνώμην ἢ κρίσιν.

Ἀναγράφω λοιπὸν ἀμέσως, ὅτι τὸ ταξείδιόν μου τοῦτο, ὡς γαμήλιον καὶ μελέτης συνάμα ταξείδιον, ἐγένετο ὑπὸ τὰς καλλιτέρας τῶν συνθηκῶν, μὲ προθυμίαν πραγματικῶς ἄσβεστον, μὲ ὑλικὰ μέσα ἄφθονα καὶ ἀφειδῆ, καὶ μὲ καλὸν ἐν τῷ πρόσωπῳ τῆς συζύγου μου σύντροφον. Ὅτι ἡ μέσῳ Βουλγαρίας μέχρι Παρισίων μετοβασις καὶ ἡ ἐκεῖθεν μέσῳ Γιουγκοσλαβίας ἐπάνοδος μας ἐγένετο ποντοτε σιδηροδρομικῶς, συνήθως μὲν μέ δευτέραν, σπανίως δὲ μὲ πρώτην θέσιν. Καὶ ὅτι τέλος ὡς κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς γλώσσης καὶ ὡς ταξιδεύων τρόπον τινα οἰκογενειακῶς ἠδυνήθην νὰ ἔλθω εἰς ἄμεσον πάντοτε καὶ οὐχὶ εἰς ἔμμεσον, τῇ μεσολαβήσει διερμηνέων, συναφειαν μὲ τοὺς λαούς, τοὺς ὁποίους εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῶ.

Καὶ ἀρχίζω πρώτιστα ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐν λόγῳ ταξειδίου μου, τοῦθ' ὅπερ τυγχάνει ἀρκούντως χαρακτηριστικὸν τῶν χρόνων τοὺς ὁποίους δειανύει σήμερον ἡ ἀνθρωπότης, ἐν Εὐρώπῃ τοὐλάχιστον.

Διότι αἱ δυσχέρειαι, αἱ ἐνοχλήσεις καὶ αἱ δαπάναι τῶν διατυπώσεων καὶ ὅρων, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ ὑποβληθῇ ὁ ταξιδιώτης τῆς σήμερον διαφέρουσι τόσον πολὺ τῶν παλαιῶν καὶ γνωστῶν καὶ εἶναι τόσον ὑπερβολικαὶ καὶ ἀνυπόφοροι ὥστε ὁ γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων ταύτας νὰ σκεφθῇ καλῶς, ἂν θὰ τολμήσῃ ν' ἀναλάβῃ ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκ δευτέρου τοιαύτην τινα ριψοκίνδυνον ἐπιχείρησιν (1) ὡς εἶναι τὸ σύγχρονον ταξείδιον.

Λέγω δὲ ριψοδίνδυνον διότι ὡς θὰ ἴδωμεν, διατρέχει τις πάντοτε τὸν κίνδυνον νὰ μείνῃ ἄνευ ὀβολοῦ ἐν μέσῃ Εὐρώπῃ, ὁπόταν ἀναλαμβάνων παρόμοιόντι περιηγητικὸν ταξείδιον δὲν φροντίσῃ νὰ με ἀχειρίζεται μετὰ περισκέψεως τὸ καθωρισμένον ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῦ χρῆμα.

Αἱ ἐν λόγῳ ἤδη διατυπώσεις καὶ ὅροι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: 1ον αἱ σχετικαὶ μὲ τὸ διαβατήριον. Ἐπειδὴ σήμερον διά νὰ ταξειδεύσῃ τις ὀφείλει νὰ διενεργήσῃ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ διαβατηρίου του οὐχὶ μόνον τῆς χώρας ἐξ ἧς ὁρμᾶται ὡς καὶ ἐκείνης εἰς ἣν μεταβαίνει, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ πάσης ἄλλης ἀδιακρίτως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ διήρχετο καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐξέλθῃ τοῦ σιδηροδρόμου, ἠναγκάσθημεν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας νὰ διενεργήσωμεν ὀκτὼ ἐν συνόλῳ ἐνταῦθα ἐπιθεωρήσεις καὶ ἄλλας ἑπτὰ προσέτι ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐπάνοδόν μας. Ἐπειδὴ δὲ τινες τῶν εἰρημένων ἐπιθεωρήσεων ὀφεί-

---

(1) *Διέμεινα οὕτω 3 ἡμέρας ἐν Σόφια, 4 ἐν Βουδαπέστῃ, 25 ἐν Βιέννῃ, 10 ἐν Βερολίνῳ, 10 ἐν Παρισίοις 5 ἐν Ζυρίχῃ καὶ Λυκέρνῃ καὶ 3 ἐν Βελιγραδίῳ.*

λουσι νὰ γείνωσιν αὐτοπροσώπως εἰς τὰ οἰκεῖα προξενεῖα, οἱ ἐκ τῆς διαδικασίας ταύτης μόχθοι καὶ δαπάναι εἶναι εὐνόητοι.

2ον αἱ σχετικαὶ μὲ τὸ χρῆμα τοῦ μέλλοντος νὰ ταξιδεύσῃ. Τοῦτο εἶναι εἰς ποσὸν τόσον, ὅσον θὰ καθωρίσῃ ὁ ἁρμόδιος κρατικὸς ὑπάλληλος καὶ θὰ μετατραπῇ κατ' ἀνάγκην εἰς σταθερόν τι καὶ γενικῆς ἐν Εὐρώπῃ χρήσεως νόμισμα, ἤτοι εἰς δολλάρια ἢ φράγκα καὶ ταῦτα βεβαίως ὑπὸ μορφὴν ἐπιταγῶν. Τὸ καθωρισμένον δὲ τοῦτο χρηματικὸν ποσὸν ὀφείλει ὅ,τι κἂν συμβῇ νὰ ἐπαρκέσῃ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ ταξιδεύοντος εἰς τὴν χώραν του καὶ

3ον αἱ σχετικαὶ μὲ τὸ εἰσιτήριον τεῦ ταξιδεύοντος. Ἡ ὀχληρὰ καὶ ἐπίπονος ἔκδοσις τῶν εἰσιτηρίων ἐν ἑκάστῃ ξένῃ χώρᾳ εἶναι ἀληθὲς, ὅτι δύναται νὰ παρακαμφθῇ, ἂν ὁ ταξιδεύων προνοήσῃ, ὡς ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς, νὰ προμηθευθῇ ταῦτα ἐκ τῶν προτέρων μετ' ἐπιστροφῆς ἐκ μέρους σχετικοῦ τινος πρακτορείου τῆς χώρας του.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὰς διατυπώσεις διαρκοῦντος τοῦ ταξειδίου

Εἰς τὰ σύνορα κάθε Κράτους ἅμα τῇ εἰσόδῳ τῆς σιδηροδ. ὁλκῆς διενεργοῦνται τέσσαρες διαδοχικῶς ἐξελέγξεις ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου (ἐνίοτε καὶ ὑπὸ δύο ἢ τριῶν) 1ον τῶν εἰσιτηρίων. 2ον τῶν διαβατηρίων 3ον τῶν χρημάτων καὶ 4ον τῶν ἀποσκευῶν. Ἡ ἐπὶ τῶν τριῶν τελευταίων ἐξέλεγξις πλήττει καὶ στενοχωρεῖ μεγάλως τὸν ταξιδεύοντα, ὡς ἐκ τῆς αὐστηρότητος, τυπικότητος καὶ δὴ ὡς τῆς σχολαστικότητος μεθ' ἧς δυστυχῶς διενεργεῖται. Καὶ δὲν λησμονῶ ποτὲ τὴν οἰκτρὰν θέσιν γραίας τινος, ἥτις ἐρχομένη ἐκ Σερβίας εἰς Τουρκίαν, καὶ μὴ ἔχουσα καταγεγραμμένας τὰς 15 αὐτῆς λίρας ἐν τῷ διαβατηρίῳ της ἔμεινεν παντελῶς ἀπένταρος, διότι τῇ κατεσχέθη τὸ μόνον τοῦτο χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς.

Ὁσάκις ἤδη θελήσῃ τις νὰ ἐξέλθῃ καὶ διαμείνῃ ἐντινι χώρᾳ δὲν δικαιοῦται νὰ θέσῃ εἰς κυκλοφορίαν ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ ἐθνικοῦ χρήματος τῆς χώρας ἐκείνης. Μὴ γνωρίζων ὅμως ὡς εὐνόητον, τὸν τιμάριθμον τῆς ζωῆς ἑκάστης χώρας ἀναγκαζεται νὰ ἀλλάξῃ ἑκάστοτε ἀόριστον τι ποσον τῶν δολλαρίων ἢ φράγκων αὐτοῦ εἰς τὴν τρέχουσαν (!) δῆθεν τιμήν, καὶ τοιουτοτρόπως ἄλλοτε μὲν νὰ περισσεύωσιν εἰς τὰς χεῖρας του ἄχρηστα πλέον δι' ἄλλην τινα χώραν νομίσματα, ἄλλοτε δὲ νὰ στερῆται αἴφνης τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἀκόμη ποσοῦ διὰ τὸ αὐτοκίνητον τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ ἐν ἑκάστῃ δὲ χώρᾳ διαμονὴ τοῦ ταξιδεύοντος εἶναι πάντοτε καθωρισμένη ἐν τῷ διαβατηρίῳ αὐτοῦ καὶ κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ παραταθῇ.

Ἡ ἐν Παρισίοις οὕτω παράτασις τῆς διαμονῆς μας ἐπί τινας ἐτι ἡμέρας δὲν ἐπετεύχθη παρ' ὅλας τὰς καταβληθείσας προσπαθείας. Ἐξαίρεσιν τῆς διατάξεως ταύτης ἀνεύρωμεν μόνον ἐν Βιέννῃ

καὶ Ἑλβετίᾳ, ἔνθα, ὡς ἐδηλώθη ἡμῖν, δύναταί τις νὰ παραμείνῃ κατὰ τὸ δοκοῦν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως πάντοτε νὰ μὴ ζητήσῃ ἐπὶ τόπου ἐργασίαν καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ προμηθεύηται τὸ χρῆμα του ἐκ τῆς γεννετείρας αὐτοῦ χώρας.

Τὰ κατωτέρω ἐν τούτοις περιστατικὰ ἀπεικονίζουσι ἐπακριβέστερον τὴν ἀνελευθερίαν καὶ τὰ βάσανα τῶν κατὰ τὰ ταξείδια τῆς σήμερον πολλαπλῶν διατυπώσεων.

Ἐπειδὴ, συμφώνως πρὸς ρητὸν ὅρον τοῦ διαβατηρίου ἡμῶν, δέκα πέντε τὸ πολὺ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ Κων[πόλεως ἀναχώρησίν μας ἔπρεπε νὰ εἰσέλθωμεν εἰς Οὐγγαρίαν καὶ Γερμανίαν καὶ ἐπειδὴ παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν καθυστερήσαμεν πρὸς τοῦτο ἡμέρας τινας, ἠναγκάσθημεν ἅμα τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τῶν συνόρων ἑκατέρας τῶν δύο τούτων χωρῶν νὰ διενεργήσωμεν δύο ἐκ νέου προστιματικάς, ὡς εἰπεῖν, ἐπιθεωρήσεις τοῦ διαβατηρίου ἡμῶν.

Ἀφ' ἑτέρου, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τῶν διαβατηρίων ἐπιθεώρησιν ἰδοὺ τί δοκιμὴν ὑπέστημεν. Ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν ἐκ Βουλγαρίας εἰς Τουρκίαν μέσῳ τῆς Ἑλληνικῆς λωρίδος τοῦ Καραγάτς. Ἡ διαδρομὴ αὕτη διαρκεῖ σιδηροδρομικῶς δυό, τρεῖς ὥρας. Εἶναι ἤδη μεσονύκτιον. Ἀφοῦ ἀπηλλάγημεν ἀπὸ τὰς τέσσαρας βουλγαρικὰς ἐξελέγξεις περὶ ὧν ἀνεφέρομεν ἤδη, ὑπέστημεν ἄλλας τέσσαρας τοιαύτας ὑπὸ τῶν ἐν Καραγὰτς ἑλληνικῶν ἐξελεγκτῶν καὶ ἀνεμένομεν τὰς τέσσαρας ἐπίσης ἄλλας ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων τούρκων ὑπαλλήλων. Ἐν τούτοις μέχρις ὅτου διεκπεραιωθῶσιν αἱ 12 (δώδεκα) αὗται ἐξελέγξεις ἡ ὥρα προχώρησε μέχρι τῆς... τρίτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Τότε καὶ μόνον τότε ἠδυνήθημεν νὰ μείνωμεν ἥσυχοι ἐν τῷ διαμερίσματι ἡμῶν, καὶ νὰ διαθέσωμεν ἑαυτοὺς κατὰ βουλήσιν.

Τὴν ἐπιοῦσαν δὲ πρωΐαν μὲ βεβαρυμένην ἐξ ἀϋπνίας κεφαλὴν φθάνομεν εἰς Σιρκετζῆ καὶ δοξάζωμεν τὸν ὕψιστον διότι ἀφίχθημεν ὑγιεῖς καὶ διότι ἐν τοῖς θυλακίοις ἡμῶν ἐναπέμειναν εὐτυχῶς ἀκόμη κερμάτια τινὰ διὰ τὸ μέχρι τῆς ἐν Πέραν κατοικίας μας αὐτοκίνητον.

Ὑπὸ τοιούτους τινας ὅρους ἐν σκιαγραφίᾳ, χωρὶς ν' ἀναφέρω πολλὰς ἄλλας συναφεῖς δυσχερείας, ἐξετελέσθη τὸ ἐν λόγῳ ταξείδιον μου.

Τί ἀντελήφθην ἤδη ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τόσων πρωτευουσῶν καὶ ἐκ τῆς ἐπιμιξίας μὲ τόσους λαούς.

Τὰς πρωτεούσας ἁπάσας σχεδὸν ἀνεῖρον τῇ ἀλειθείᾳ ἀπείρως ἐξωραϊσθείσας καὶ ἐκμοδερνισθείσας. Ὁ ἠλεκτρισμός, τὸ ράδιον, καὶ ἡ βενζίνη μετὰ τοῦ μοτέρ, αἱ πολλαπλαὶ ἄλλαι τεχνικαὶ προόδοι τῶν τελευταίων ἐτῶν, πρὸς τῇ νεωτέρᾳ ἀρχιτεκτονικῇ, καὶ διακοσμητικῇ τέχνη παρήλλαξαν μεγάλως τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐξωτερικήν ἐν γένει ὄψιν τοιτων.

Τὸ βλέμμα θαμβοῦται πράγματι ἀπὸ τὸν ἀφειδῶς ἁπανταχοῦ διακεχυμένον ἠλεκτρισμὸν καὶ τὴν κα

θαριότητα τοῦ Βερολίνου, τὰ ὦτα καθηδύνονται ἀπὸ τὴν πακίλην ἄφθονον καὶ ἄφθαστον μουσικὴν τῆς Βουδαπέστης, ἡ ψυχὴ δὲ εὐφραίνεται ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν Παρισίων ὡς καὶ ἀπὸ τὰς ἀπαραμίλλους φυσικὰς καὶ τεχνητὰς καλλονὰς τῆς παγκάλου Ἑλβετίας.

Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ Σόφια ὡς καὶ τὸ Βελιγράδιον ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν μεθ' ὑπερηφανείας ρυμοτομίαν, συγχρονιστικὰ ἔργα καὶ δημόσια ἢ ἰδιωτικὰ κτίρια ἄξια προσοχῆς καὶ οὐκ εὐκαταφρόνητα.

Ἐν σχέσει ὅμως πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, αἱ ἀντιλήψεις ἡμῶν εἶναι πολὺ διαφορητικαὶ καὶ ὅλως ἀπροσδόκητοι.

Ἡ ἐμφάνισις, ἡ ἐξωτερικὴ τούτων παράστασις, ὡς καὶ αἱ κινήσεις καὶ ὁ τρόπος ἐν γένει τῆς ζωῆς των εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ τοῦ μακρὰν προδίδουσι εἰς τὸν παρατηρητὴν τὴν στενοχωρίαν τὴν τε οἰκονομικὴν καὶ τὴν ψυχικήν, ὑπὸ τῆς ὁποίας δυστυχῶς κατέχεται καὶ τὸ ἐκεῖ ἄτομον.

Δὲν βλέπει, δὲν συναντᾷ τις, ἐννοεῖται παρὰ τῇ πλειονότητι, τὴν ζωτικότητα, τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν ἀνθρώπων εὐημερούντων καὶ εὐτυχούντων. Ἀπανταχοῦ σχεδὸν κυριαρχεῖ πενιχρότης καὶ ἀποχαλάρωσις ἐν ταῖς ποικίλαις ἐκδηλώσεσι τῆς ζωῆς, πολλάκις δὲ καὶ πενία πασιφανεστάτη καὶ τελείως δυσανάλογος πρὸς τὸ πλούσιον ἐνίοτε καὶ ὡραῖον φυσικὸν ἢ τεχνητὸν περιβάλλον. Τοιοῦτον τι συναντᾷ τις ἰδίᾳ ἐν Βιέννῃ, τῆς ὁποίας ἡ σημερινὴ κατάστασις προκαλεῖ οἶκτον εἰς τὸν γνωρίζοντα τὴν παλαιὰν μυθικὴν πράγματι πρωτεύουσαν τῆς Αὐστρουγγαρίας.

Εἰς τὴν πρώτην ἀφ' ἑτέρου ἐπαφὴν μὲ τοὺς λαοὺς ἀκούει τις παράπονα καὶ μεμψιμοιρίας διὰ τὴν δυσφόρητον κατάστασίν των ὡς καὶ ἀπαισιοδόξους συνήθως ὑπαινιγμοὺς διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ τὸ μέλλον των.

Ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης καὶ ἡ ἀμοιβαία καχυποψία ὡς καὶ ὁ φόβος μεταξὺ τῶν διαφόρων Κρατῶν ἀπέκλεισεν παντελῶς τοὺς λαοὺς ἐντὸς τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν ὁρίων. Τὰ περιοριστικὰ καὶ προστατευτικὰ δῆθεν μέτρα τοὺς ἐστραγγάλισαν. Δὲν δύνανται οὗτοι νὰ μεταφέρωσιν ἔξω τῶν συνόρων των οὔτε τὸ χρῆμα των, οὔτε τὰ προϊόντα των, οὔτε τὸ ἐπάγγελμά των. Ἀλλ' οὔτε καὶ δύνανται νὰ παραμείνωσι ἐπὶ πολὺ καὶ κατ' ἀρέσκειαν, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ ἐγκατασταθῶσι μονίμως καὶ διαρκῶς εἰς ξένην τινα ἐπικράτειαν.

Φυσικὸν ἀποτέλεσμα τούτων εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ὑπερπύκνωσις εἰς ἀνθρώπινον ὑλικὸν καὶ ἡ ὑπερπληθώρα εἰς προϊόντα καὶ ἐμπορεύματα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἄνισος διανομὴ μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν τόσον τοῦ κεφαλαίου, ὅσον καὶ τῶν προϊόντων, γεωργικῶν ἢ βιομηχανικῶν ὡς καὶ παντὸς ἐν γένει ἀκατεργάστου ἢ κατηργασμένου πλούτου.

Ἡ τοιαύτη δὲ ἀνισορροπία καὶ δυσαρμονία ἐν τῇ κοινωνικῇ κυκλοφορίᾳ τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ ζώσῃ διαρκῶς ἐν ἀμφιβολίᾳ διὰ τὴν ἐπαύριον, ἐν ἀγωνίᾳ καὶ εἰς τινα κράτη, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἐν Αὐστρίᾳ, καὶ ἐν πλήρει πενίᾳ.

Ἡ ἀκατάσχετος ἀφ' ἑτέρου μετὰ τὸν γενικὸν πόλεμον εἰσόρμησις τῶν γυναικῶν εἰς τὴν κοινωνικὴν κονίστραν καὶ βιοπάλην καὶ ἡ γιγαντιαία ἐξάπλωσις τῶν μηχανῶν διετάραξαν τελείως τὸν τρόπον τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης.

Ἀργοῦσιν ἐκεῖ σήμερον καὶ κάθηνται πλήθη ἀναρίθμητα ἀνδρῶν καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐργάζονται αἱ γυναῖκες καὶ αἱ μηχαναί. Οὕτω δὲ ἰδίαν ἐντύπωσιν προξενεῖ τὸ πλῆθος τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν ἐν Αὐστρίᾳ, τῶν γυναικῶν δὲ καὶ τῶν μηχανῶν ἐν Γερμανίᾳ.

Ἀναπόφευκτος συνέπεια τῶν γεγονότων τούτων εἶναι ἡ ἀνεργία, ἡ πεῖνα, αἱ ἀπεργίαι, τὰ κακουργήματα, αἱ αὐτοχειρίαι καὶ ὡς τέλειον τούτων ἐπιστέγασμα ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν, ἡ ἀπερίγραπτος καὶ ἀνήκουστος. Ἡ ἐξ ἀνάγκης μάλιστα ἔκλυσις τῶν ἠθῶν, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς συναντᾷ τις εἰς πᾶν βῆμα εἶναι ἡ φοβερωτέρα σήμερον ἐνδημικὴ ψυχικὴ πάθησις τῆς Εὐρώπης ἀπαξαπάσης.

Τὸ ἄτομον σήμερον ἐν Εὐρώπῃ κατὰ γενικὸν κανόνα ὡς ἄξονα τῶν σκέψεων καὶ πράξεων του ἔχει τὸ συμφέρον. Ἐπιδιώκει καὶ λατρεύει τὸ χρῆμα καὶ τὴν σάρκα.

Βεβαίως ὑπάρχουσιν ἐν Εὐρώπῃ καὶ σήμερον ἐκθαμβωτικοὶ πνευματικοὶ φάροι, καὶ φωτειναὶ κορυφαί, τῆς ἐπιστήμης, τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, ἀναμφιβόλως ὑπάρχουσι ἐκεῖ καὶ σημερον νόες, τῶν ὁποίων τὸ δαιμόνιον πνεῦμα ρηξικελεύθους διανοίγει διαρκῶς ἐν τῇ προόδῳ ὁδοὺς καὶ ἐπισύρει διηνεκῶς τὸν γενικὸν θαυμασμὸν διὰ τὰς κατακτήσεις καὶ ἐφευρέσεις του.

Ἀρκετὰ οὕτως εἶδον τὰ νέα ἐν τῇ ἐπιστήμη μου καὶ πολλὰ πράγματα ἐμελέτησα. Ἔτυχον μάλιστα ἐν Βερολίνῳ τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθ' ἃς μετ' ἐνθουσιασμοῦ διεσαλπίζετο νέα κατάκτησις δύο ἐπιστημόνων, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποῖαν εἶχον διασπασθῇ, δυνάμει τῶν καθοδικῶν ἀκτίνων τοῦ ραδίου, τὰ στοιχεῖα τῆς χημείας, τὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀδιάσπαστα θεωρούμενα.

Ἐν τούτοις ἡ τοιαύτη τῶν ἡγετῶν τοῦ πνεύματος τάξις, ὡς ὀλιγαριθμος, δὲν λαμβάνεται, ὡς γνωστὸν ὑπ' ὄψιν εἰς τὰς κρίσεις περὶ εὐπραγίας ἢ δυσπραγίας τῆς ὁλότητος τῶν λαῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ὑπὸ τούτων δημιουργουμένη κολοσσιαία ἐργασία τῆς σήμερον προάγει τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα εἰς ἕνα πολιτισμὸν δυστυχῶς ἀνισοσκελῆς καὶ ἑτερόπλευρον, ἀφοῦ στρέφεται καὶ ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἱκανοποίησιν καὶ τροφοδότησιν τοῦ ἀνθρώπου, οὐδόλως δὲ προνοεῖ διὰ τὴν ψυχικὴν τούτου ἐξέλιξιν καὶ προαγωγήν.

Διότι ἡ ἠθικὴ ἐν Εὐρώπη κατάπτωσις προβάλλει ἀγρίως εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐπισκέπτου; Ἦθος χαρακτῆρα καὶ ψυχικὰς ἐν γένει ἀρετὰς ἀνευρίσκει τις ἐν αὐτῇ πολὺ σπανιώτερον ἢ παρ' ἡμῖν. Φιλαληλίαν μεταξὺ ἄλλων, φιλευσπαγχνίαν καὶ φιλοξενίαν δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἀναζητῇ τις ἐκεῖ σήμερον.

Μετὰ τὰ ἐκτεθέντα ἐπιτραπήτωμοι νὰ ἐκφέρω τὰς ἐκ τοῦ συνόλου ταξειδίου μου γενικὰς σκέψεις καὶ συμπεράσματα.

Ἀπεριφράστως τολμῶ νὰ εἴπω, ὅτι ἐξ ὅσων εἶδον, ἤκουσα, παρετήρησα, ἐμελέτησα καὶ ἔζησα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου τούτου τὸ γεννηθὲν ἐν ἐμοὶ αἴσθημα εἶναι μία μεγάλη ἀπογοήτευσις. Ἐγνώριζον καλῶς ἀνέκαθεν ὡς εἶπον τὴν Εὐρώπην, παρῆλθον συγχρόνως ἀρκετὰ μετὰ τὸν γεν. πόλεμον ἔτη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνέμενον νὰ εὕρω ταύτην εἰς διάφορον σήμερον κατάστασιν.

Κατόπιν τῆς διατυμπανιζομένης διεθνοποιήσεως δῆθεν τοῦ κόσμου καὶ κατόπιν τοῦ διαρκοῦς ἐκθεασμοῦ τοῦ μεγάλου δῆθεν τῆς σήμερον πολιτισμοῦ, δὲν ἤλπιζον νὰ συναντήσω ἐκεῖ τοσαύτην ἀνελευθερίαν καὶ κακοδαιμονίαν. Δὲν δύναμαι δυστυχῶς ἐλλείψει χώρου νὰ κατέλθω εἰς λεπτομερείας, φρονῶ ἄλλως τε, ὅτι ὅσα ἐξέθεσα ἤδη ἀρκούντως μὲ δικαιολογοῦσι.

Ὡς κατακλεῖδα θὰ προσθέσω μόνον ἐνταῦθα, ὅτι ὁ βαθέως μελετῶν καὶ ἐξονυχίζων τὰ ὅσα δύναται νὰ ἴδῃ καὶ συναντήσῃ σήμερον ἐν Εὐρώπῃ φθάνει εἰς τὸ σημεῖον νὰ νομίζῃ, ὅτι εὑρίσκεται, ἂν ὄχι πρὸ παρακμῆς, πάντως ὅμως πρὸ νέας τινος ἐξελίξεως πραγμάτων, ἐξελίξεως ἥτις τὰ πρῶτα αὐτῆς διανύει στάδια.

Ὁ χρόνος, ὁ μέγας οὗτος ἐκκαθαριστὴς, θὰ δείξῃ ἀναμφιρρήστως ἐν τῷ μέλλοντι τὸ εἶδος τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τὴν ὁποίαν κατ' ἀνάγκην θὰ προσλάβῃ ἡ ἀκαθόριστος καὶ τεθολωμένη αὕτη σήμερον ἐν Εὐρώπῃ κατασταση.

Κωνσταντινούπολις. Νοέμβριος 1933

Στ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ
ἰατρὸς

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Δὲν θριαμβεύει τις κατὰ τῆς συκοφαντίας εἰμὴ περιφρονῶν ταύτην.

* * *

Θάρσει, λέγων τ' ἀληθῆ οὐ σφαλεῖς ποτέ· ἐλευθέρου γὰρ ἀνδρὸς τ' ἀληθῆ λέγειν.

Σοφοκλῆς

Ὁ χαρακτὴρ κι' οὐχὶ τὸ πνεῦμα ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπον.

* * *

Οὐδὲν ρόδον ἄνευ ἀκάνθης, οὐδὲ ἡδονὴ ἄνευ θλίψεως.

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

Οὐδὲν ἡδὺ τοῖς ἐρῶσι πλὴν τὸ ἐρώμενον. - ***

Ἀμειδὴς ἔρως, τὸ κορύφωμα πάσης εὐδαιμονίας μκς.

Μίλτων

Περιορισμοί, τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλουν εἰς τὸν ἔρωτα, ἀντὶ νὰ τὸν ἐξασθενίσουν, χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ τὸν αὐξήσουν. – ***Κα Ρικκομβόνι.***

Ἐξ ὅλων τῶν παθῶν ὁ ἔρως εἶνε τὸ ἰσχυρότερον, διότι προσβάλλει ταὐτοχρόνως τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα - ***Βαλταῖρος.***

Ὁ ἔρως εἰμπορεῖ νὰ παραχωρήσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅ,τι μὲ δυσκολίαν κατωρθώσαμεν νὰ ἀποκτήσωμεν κοπιάζοντες ἐπὶ ἔτη.—***Γκαῖτε.***

Ὅταν ὁ ἔρως μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν διαμείνῃ, οἱ ἐρασταὶ εἶνε ἀκόμη εὐτυχεῖς.

Ὁ πρῶτος ἔρως δίδει πνεῦμα εἰς τὰς νεάνιδας. Ἡ νέα εἶνε ὀλιγώτερον ζῶον κατὰ τὸν δεύτερον.

Εἰς τὸν ἐρωτα ἡ πεῖρα εἶνε ἰατρός, ὁ ὁποῖος φθάνει μετὰ τὴν ἀσθένειαν.

Τόπος ἄνευ ἔρωτος εἶνε πτῶμα εὔμορφον ἄνευ ζωῆς.

Ὁ ἔρως εἶνε ἰατρός, ἐνίοτε ὅμως καὶ δολοφόνος.

Ὁ ἔρως ἐστὶν ἡ σκιὰ τῆς πρωίας, αὐξάνουσα τῆς ἡμέρας προϊούσης, ἡ δὲ φιλία ἡ σκιὰ τῆς ἑσπέρας κρατυνομένη ἅμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου τῆς ζωῆς.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἡ ὡραιοτέρα τῶν γυναικῶν εἶνε ἐκείνη ποῦ ἀγαπῶμεν.

Ναπολέων

Γυνὴ κολακεύει σε τοῦ λαβεῖν χάριν.—***Μένανδρος.***

Ἡ τρυφερότης μιᾶς πιστῆς γυναικὸς εἶνε ἕνα ἄσυλον· εἶνε λιμὴν κατόπιν τρικυμίας, τὸ οὐράνιον τόξον κατόπιν καταιγίδος. Εἰς πᾶσαν μεγάλην κρίσιν, τῆς γυναικὸς ὁ ρόλος εἶνε νὰ μετριάζῃ τὴν συμφοράν.

Ναπολέων

Γυναικὸς κολακεία ψιθύρισμα ὄφεως.—***Ἰωάννης.***

Λυχνίας σβεσθείσης, πᾶσα γυνὴ ὁμοία.—***Διογένης.***

Ἡ εὔμορφη γυναίκα εἶνε κόσμημα, ἡ καλὴ γυναίκα εἶνε θησαυρός. ***Σααδῆς.***

Ἀλλὰ τί εἶνε ἡ γυναίκα; Ἁπλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ τερπνὰ λάθη τῆς φύσεως.—***Κόουλεϋ.***

Ὑπάρχουν εἰς τὰ ὄμματα τῶν γυναικῶν δύο εἰδῶν δάκρυα,—τὸ ἓν λύπης, τὸ ἄλλο ἀπάτης.

Πυθαγόρας

Ἡ γυναίκα ἐξακολουθεῖ ἀπέναντί μας ἀπάτην ὁμοίαν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐξήσκησεν ἐν τῷ παραδείσῳ.

Ἡ γυναίκα εἴτε ἀγαπᾷ, εἴτε μισεῖ· μέσον ὅρον δὲν γνωρίζει.

Σῦρος

Ἡ γυναίκα εἶνε ἄστατος· καὶ τρελλὸς ὅποιος τὴν πιστεύει.

Φραγκίσκος Α΄.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Σοφοί μας ὀφθαλμίατροι καὶ κύριε Γαζέπη
σὲ τοῦτον τὸν ψευτόκοσμο τί μάτια κανεὶς βλέπει.

Μάτια, ποῦ σὲ νυστάζουνε κι᾽ ἀρχίζεις χασμουρήματα,
καὶ μάτια, ποῦ σὲ βάζουνε σὲ πειρασμοὺς καὶ κρίματα.
Μάτια, ποὺ τὰ ᾽θολώσανε μαύρης ζωῆς καϋμοί.
μάτια, ποὺ τὸν Παράδεισο σ᾽ ἀνοίγουν νύκτα ᾽μέρα,
καὶ μάτια πού σὲ κάνουνε καὶ θέλοντας καὶ μὴ
νὰ πᾶς ᾽στὸ γέρο διάβολο κι᾽ ἀκόμα παραπέρα.

Μάτια ποῦ λὲς ἀληθινὰ πῶς τοῦ διαβόλου θἄναι,
μάτια, ποῦ μ᾽ ἕνα κύτταγμα θαρρεῖς πῶς θὰ σὲ φᾶνε,
μάτια, ποὺ σὲ ματιάζουνε γιατὶ σὲ βλέπουν πλούσιο
καὶ μὲ τὸν δίσκο δὲν ζητᾷς καὶ σὺ τὸν ἐπιούσιο.

Μάτια, ποὺ στρέφονται ᾽ψηλὰ
πρὸς ἐπουράνια καλά,
κι᾽ ἄλλα, ποὺ ψάχνουν χαμηλὰ
νὰ ᾽βροῦνε τίποτα ψιλά.

Μάτια ποὺ σκιάζονται τὸ φῶς καθὼς ἡ νυκτερίδα,
μάτια ποῦ λὲς πῶς πάντοτε θ᾽ ἀστράφτουν ἀνοικτά,
μάτια σὰν τὶς γλαυκώπιδος, καὶ μάτια σὰν γαρίδα.
ὁποῦ σὲ κάνουν νὰ κρατῇς τῇς τσέπαις σου σφικτά.

Μάτια, ποῦ τὸ μαυράδι των τὸ γλυκοκελαϊδοῦν
μπουμπουνισμένοι ποιηταὶ μὲ τόσο λυρισμό,
μάτια, ποῦ δὲν σηκόνονται ᾽λιγάκι νὰ σε ᾽δοῦν
μονάχ᾽ ἀπὸ ψευτοντροπὴ κι᾽ ἀπὸ ταρτουφισμό.

Κι᾽ ἄλλα παρθένα καὶ δειλὰ
μ᾽ ἀγγέλων ἀθῳότητα,
ποῦ σκύβουν κάτω ᾽ντροπαλὰ
μ᾽ ἀληθινὴ σεμνότητα.

Μάτια, ποῦ περιπαίζουνε μ᾽ ἀδιαντροπιὰ γεμάτα,
μάτια, ποῦ σὲ μαγεύουνε καὶ λὲς: ἀνάθεμά τα,
μάτια, ποῦ κάθε τί στραβὸ φαίνετ᾽ ἐμπρός των ἴσο,

καὶ κἄτι μάτια θαυμαστά,
ποῦ σὲ τρομάζουν καὶ κλειστά,

καὶ γίνονται καὶ τέσσερα καὶ βλέπουν κι᾽ ἀπ᾽ ὀπίσω.

Μάτια μαριόλικα, ποῦ λὲς πῶς εἶναι καμωμένα
μόνο γιὰ νὰ λιγώνωνται, σ᾽ ἐρώτων πανηγύρια,
μάτια, ποὺ σὰν Ἡφαίστεια σοῦ φαίνονται σβυσμένα,
καὶ μάτια, ποῦ σπιθοβολοῦν καὶ μοιάζουν σὰν ζαφείρια.

Μάτια κουτά, μάτια χαζά, ποῦ τίποτα δὲν λένε,
μάτια, ποῦ λὲς πῶς ἔγιναν μονάχα γιὰ τὰ μάτια,
καὶ μερικά, ποῦ κουτσουροῦ ᾽συνείθησαν νὰ κλαῖνε
καὶ στάζουν δίχως ἀφορμὴ σὰν πήλινα κανάτια.
Μάτια, ποῦ μόνον ἡ ψευτιὰ τ᾽ ἀνοιγοκλείνει πάντα,
καὶ μερικά, ποῦ βλέπουνε χωρὶς νὰ ξέρουν γιάντα.

Μάτια, ποῦ ρέμβης φαίνονται κι᾽ ὀνείρων κατοικία,
μάτια γλαρὰ προικοθηρῶν μὲ κύκλους φλογερούς,
ἀλλὰ καὶ μάτια Δαλιδᾶς, καὶ μάτια γυναικεῖα,
ποῦ λαχταροῦν ἐμπορικὰ καὶ τσάγια καὶ χορούς.

Μάτια τρελλά, ποῦ μέσα των φεγγοβολεῖ νεότης
καὶ κάθε πόθος φτερωτὸς τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.

Μάτια γερόντων, ποῦ ματιαῖς
ἀναζητοῦν μὲ πόνο,
καὶ πότε βγάζουνε φωτιαῖς,

καὶ πότε τσίμπλαις μόνο.

Μάτια καμπόσων κοσμικῶν
καὶ καλογήρων μερικῶν,
ποῦ σκανδαλίζονται συχνὰ κι᾽ ἔχουν τὸ βλέμμα λαῦρο,
πρὸ πάντων τὴν Σαρακοστή, ποῦ τρῶν χαβιάρι μ ὕρο.

Μάτια ποῦ ᾽ματοκύλισαν τὴν Τροίαν τοῦ Πριάμου
καὶ τῶν Ὁμήρων τῶν τυφλῶν ἐδόξασαν τῆς λύραις,
ἀλλὰ καὶ μάτια μύωπος σὰν τοῦτα τἀ ᾽δικά μου,
ποῦ τοὺς παππάδες πέρνουνε γιὰ μαυροφόραις χήραις.
Καὶ μάτια, ποῦ φιλάνθρωπα γιὰ τ᾽ Ὀφθαλμιατρεῖο
ἤλθαν ἐδῶ νὰ κυταχθοῦν ᾽στὸ Θέατρο τὸ κρύο.

Ποικίλος καὶ ᾽στὴν ὅρασιν ὁ κόσμος ὁ κανάγιας,
ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι᾽ ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΣΗΜ. –Τὸ παρὸν ποίημα ἀπηγγέλθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1908 εἰς τὴν ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν ὑπὲρ τοῦ ὀφθαλμιατρείου Ἑσπερίδα.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ὅταν, χαρίεσσάν τινα πρωΐαν τοῦ λήγοντος Αὐγούστου, ἡ Παναγιωτὴ Μαλάκη ἀπεβιβάζετο ἐπὶ τῶν προκυμαιῶν τοῦ Γαλατᾶ, ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν καὶ γλυκεῖαν χαρὰν πατῶσα τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ζήσει ἐπὶ ἓξ κατὰ συνέχειαν ἔτη.

Ἦρχετο ἀπὸ τὴν Ἴμβρον, μελανειμονοῦσα ἐπὶ τῷ προσφάτῳ θανάτῳ τῆς μητρός της, τῆς τελευταίας ἀμέσως συγγενοῦς ἡ ὁποία τὴς ἔμενεν εἰς τὸ πάτριον νησί.

Τὴν προτεραίαν, ἀναχωροῦσα, εἶχεν ἐπισκεφθεῖ, διὰ τελευταίαν φοράν, τὸ μικρὸν τοῦ χωρίου νεκροταφεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου, δύο τάφοι, ὁ μὲν παλαιὸς καὶ ἀνθισμένος, ὁ δὲ νωπότατος ἀκόμη καὶ ὑγρὸς περιέκλειον τοὺς γονεῖς της, κοιμωμένους ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν μαύρων ξυλίνων των σταυρῶν.

Καὶ ὅταν, μετὰ συντριβῆς καρδίας, ἐν τῇ ὑψίστῃ ἐκείνῃ τοῦ ἀποχωρισμοῦ στιγμῇ, ἡ Παναγιωτὴ ἔσκυψε νὰ φιλήσῃ, τὸ ὕστατον, τὴν γῆν τῶν δύο τάφων, ἀποχαιρετοῦσα κατ' ὄνομα τοὺς δύο καλοὺς γέροντας καὶ ἐπικαλουμένη τὴν εὐχήν των· ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσεν, ἐξερχομένην ἀπὸ μέσα, ἐκ τοῦ βάθους τῶν τάφων, μίαν φωνήν, ἀσθενῆ μὲν, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐκρινῆ εἰς τὴν ἄπειρον ἐκείνην σιγὴν τῶν πέριξ.

Τί ἔλεγεν ἡ ἐντάφιος ἐκείνη φωνή ;

Ἔλεγε τοὺς κινδύνους ποὺ προσμένουν, ἐντὸς τῆς ἀχανοῦς μεγαλουπόλεως, μίαν κόρην μεταβαίνουσαν νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ ζήσῃ ἐκεῖ, μεταξὺ κόσμου ἀνωτέρας λεγομένης κοινωνικῆς τάξεως, ὅπου μία ἐπαρχιώτισσα ὅσον δήποτε μορφωμένη καὶ ἂν ἦναι, μὲ ὅσας δήποτε ἀξιώσεις διανοητικῆς τουλάχιστον καὶ καλλιτεχνικῆς διακρίσεως καὶ ἂν ἔρχεται νὰ ἐμφανισθῇ, εἶναι καὶ μένει πάντοτε ἡ ἐπαρχιώτισσα καὶ ἡ χωρική, καὶ πάντοτε ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει προορισθῇ διὰ νὰ ὑπηρετῇ, νὰ καθαρίζῃ τὰ δωμάτια, νὰ λούζῃ κάθε Σάββατον τὰ παιδιά, νὰ πλένῃ τὰ λερωμένα, νὰ συνοδεύῃ τὴν οἰκοδέσποινα εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ φορτώνεται τὰ ψώνια.

Ἀλλ' ἡ ἄϋλος ἐκείνη φωνὴ ἔλεγε καὶ κάτι ἄλλο :

Ἔλεγεν εἰς τὴν Παναγιωτὴν νὰ μὴ φύγῃ νὰ μείνῃ εἰς τὸ χωριό, ὅπου τὰ κτήματά των, ὅπου οἱ συγγενεῖς των καὶ οἱ οἰκογενειακοί των φίλοι, ὅπου τέλος ὁ καλὸς Σταμάτιος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ παιδὶ τὴν ἀγαποῦσε καὶ πλησίον τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀσφαλῶς εὐτυχής.

Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ Παναγιωτὴ ἀνεχώρησε προφασιζομένη ἐνδομύχως ὅτι τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσῃ ἐκεῖ ἐντὸς τοῦ στενοῦ καὶ ἀμαθοῦς κύκλου τῶν συγχωριανῶν τους, μεταξὺ τῶν χωδαίων ἐκείνων ἐργατικῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους αὐτὴ τόσον πολύ, διὰ τῶν γνώσεών της καὶ τῶν λαμπρῶν της σπουδῶν, διέφερεν.

Ὁ τελευταῖος ποὺ τὴν συνέδεε μὲ τὸ χωριό της κρῖκος, ἦτο ἡ γηραιὰ μητέρα της τώρα ὅμως ποὺ καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος κρῖκος ἀπέλιπεν, ἦτο ἀνεξάρτητος καὶ ἐλευθέρα ν ἀποβλέψῃ εἰς τὸ μέλλον ἐκεῖνο ποὺ, ἀπὸ ἐτῶν τώρα, τὸν ἑαυτόν της προώριζε καὶ πρὸς ἐτίτευξιν τοῦ ὁποίου ἐφρόνει ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ εἰμὴ ἕν καὶ μόνον βῆμα...

Ἕν βῆμα !

Τὸ μεγαλείτερον, ἴσως, τὸ τολμηρότερον· συγχρόνως ὅμως καὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερον. Εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτόν της, ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἐνθαρρύνοντας αὐτὴν ἐντεῦθεν φίλους.

Ἆ ! πόσον εἶχε στενοχωρηθεῖ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας ποὺ εἶχε περάσει καταναγκαστικῶς στὸ νησί, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας τῆς μητρός της!... Πόσον εἶχε στενοχωρηθεῖ μέσα στὴν ἠθικὴν ἐκείνην φυλακήν, ποὺ εὑρέθη ὑποχρεωμένη νὰ ζήσῃ !..

Πόσον ἡ ψυχή της εἶχεν ἐπιθυμήσει τὴν Πόλιν τὴν ὡραίαν Πόλιν ποὺ τόσον εἶχεν ἀγαπήσει κατὰ τὰ ἓξ ἔτη τῆς ἐδῶ διαμονῆς της, πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὰ τέσσαρα τελευταῖα της ἐν τῷ Γαλλικῷ κολλεγίῳ φοιτήσεώς της, καὶ πόσον ἡ ψυχή της ἐνοσταλγοῦσε τὸν κύκλον τῶν φίλων της καὶ των συμμαθητριῶν της !..

Διὰ τοῦτο ὅταν, μετὰ τὸ σύντομον ταξεῖδιον, ἐπανεῖδε τὴν Μεγαλούπολιν καὶ ἀνέπνευσε τὴν ἀτμόσφαιράν της, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγεννήθη, ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κοινωνικήν της ζωὴν καὶ ἐπανεῦρε τὸν χρόνον τῆς εὐτυχίας της.

Κατόπιν μεταξὺ τοῦ ἀραιοῦ πλήθους τῆς προκυμαίας, ἀνεζήτησε καὶ διέκρινε νεαρ ν κύριον ἀσκεπῆ ὁ ὁποῖος τὴν ἐχαιρέτα μὲ τὸ ὁλόλευκον μανδήλιόν του. Ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἀντεχαιρέτισε μὲ τὸ ἰδικόν της.

Ὁπότε ἡ σκέψις της ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὴν σύγκρισιν μεταξὺ τοῦ προσμένοντος αὐτὴν νέου, τοῦ τόσον ὡραίου καὶ κομψοῦ, μὲ τὴν πομπώδη κόμην ποὺ ἀνεπάλλετο ἐλαφρῶς εἰς τὸν πρωϊνὸν θαλασσινὸν ἀέρα, καὶ τοῦ ἄλλου ἐκείνου, τοῦ ἁπλοϊκοῦ συγχωριανοῦ της Σταματίου, τοῦ γελοίου καὶ βαναύσου βαρελοποιοῦ, τοῦ γυμνόποδος καὶ ἀτημελήτου, τὸν ὁποῖον οἱ ἀφελεῖς γονεῖς της τῆς προώριζον ὡς σύζυγον!..

Ἡ Παναγιωτὴ ἐνθυμεῖτο ἀκόμη τοὺς κωμικοὺς μορφασμοὺς τῆς χονδροειδοῦς του συγκινήσεως, ὅταν τὴν ἀπεχαιρέτα, εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου, ἀναχωροῦσαν.

Θεέ ! πόσον ἦτο ἀστεῖος μὲ τὸν τεράστιον πλεκτόν του σκοῦφον, τὴν μακροσκλῆ δερματίνην ποδιὰν ποὺ τὸν περιέκλειεν ἑλόκληρον ὡς φώκην τὸ κιτρινωπόν του ὑποκάμυσον μὲ τὰ ἀνεσηκωμένα δασίτριχά του χέρια, πρὸ πάντων ὅμως μὲ τὸ σαρκῶδες καὶ αἱματηρὸν πρόσωπόν του, εἰς τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ προσδώσῃ ἐκφράσεις θλίψεως καὶ παραπόνου. Ὅταν δέ, προσελθὼν καὶ αὐτὸς, τῆς ἔτεινε τὴν τυλώδη καὶ ἀπέραντον παλάμην του, ἡ Παναγιωτὴ τὴν ἠσθάνθη τρέμουσαν ὡς λεπτὸν πτερὸν, καὶ εἶδε τὰ χείλη του κινούμενα σπασμωδικῶς, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ κάτι τι, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐτόλμησεν ἢ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐκστομίσῃ...

Ἀλλὰ τί τὰ ἐσκέπτετο πλέον αὐτά ;

Ὁ νέος ποὺ τὴν ἐπερίμενε διὰ νὰ τὴν παραλάβῃ τῆς ὡμίλοῦσεν ἤδη δυνατά, τὴν ἠρώτα περὶ τῆς ὑγείας της, ἐὰν εἶχαν καλὸν ταξεῖδιον ἐὰν ἔφερεν ὅλας τὰς ἀποσκευάς της.

Καὶ ἡ Παναγιωτὴ, μὲ χειρονομίαν ἐσχάτης ἀποφασιστικότητος, ὡσὰν νὰ ἤθελε νἀφήσῃ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ σκάφους ποὺ θὰ ἐγύρνοῦσε πάλιν εἰς τὴν πατρίδα της, πᾶσαν ἀνάμνησιν τοῦ χωρίου καὶ κάθε σύνδεσμον μετ' αὐτοῦ, κατῆλθε μαζῆ μὲ τοὺς πρώτους ἐπιβάτας τὴν μικρὰν κλίμακα καὶ ἔτεινε καὶ τὰς δύο χεῖράς της πρὸς τὸ εὔμορφον παλληκάρι, διαπυνθανομένη τὰ κατ' αὐτὸν καὶ τὰ τῆς οἰκογενείας του.

—Εἶναι ὅλοι καλά, κάλλιστα ! τὴν ἐπληροφόρει ἐκεῖνος.

—Καὶ ἡ Ἀρτεμισία ; διατὶ δὲν ἦλθε μαζῆ σας ; Θὰ ἐρχόταν μὲ ἔγραφε διὰ νὰ πάρῃ τὸ πρῶτόν μου φιλί.

—Πάλιν ἐκείνη θὰ τὸ πάρῃ πρώτη! Ἡ ἀπουσία της ὀφείλεται εἰς κάτι

ἄλλο, πολὺ πρωτότυπον : Τὸ πρωΐ τῆς ἐπῆλθεν ἡ σκέψις νὰ συγκατοικήσητε μαζῆ εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον· καὶ ὡς τοιοῦτον ἐπροτίμησε τὸ ἰδικόν της ὡς μᾶλλον εὐρύχωρον καὶ μὲ ἀνοικτὴν θέαν. Ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐχρειάζετο ἀπαραιτήτως ἡ παρουσία της διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἐπίπλων καὶ τὴν κατάλληλον ταξιθέτησιν αὐτῶν.

—Ἡ καλή μου Ἀρτεμισία !.. πῶς τὴν ἐπεθύμησα !

—Ἀλλ' ἡμεῖς ! Ἡμεῖς νομίζετε, ὅτι σᾶς ἐπιθυμήσαμεν ὀλιγώτερον ; Ἐγὼ πρὸ πάντων !.. Ἐνθυμεῖσθε πέρυσι τοὺς δύο μῆνας εἰς τὸ ὡραῖόν σας νησί ;

Ἡ Παναγιωτὴ ἐστέναξεν ἀνεπαισθήτως.

—Ἂν τοὺς ἐνθυμοῦμαι !.. Τέτοιοι καιροὶ δὲν λησμονοῦνται εὐκόλως ! Οὔτε ταχέως !..

Ἐκεῖνος τὴν ἀπήλαυε διὰ τοῦ βλέμματος.

—Ὁμολογουμένως τὰ μαῦρα σᾶς ἐπῆγαν τελείως, δεσποινίς ! Τώρα μάλιστα ποὺ θὰ κόψετε καὶ τὰ μαλλιά σας !..

Ἀμέσως ὅμως ἤλλαξε θέμα. Καὶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ἐκείνην τῶν παιδιῶν ποὺ διατελοῦν ἀκόμη ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν γονέων των, προσέθηκε :

—Πραγματικῶς ἐκάματε πολὺ καλὰ ποὺ ἤλθατε κοντά μας. Τί θὰ ἐκάμνατε μόνη ἐκεῖ κάτω ;

Ἡ Παναγιωτὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

—Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω καὶ πάλιν εἰς τὰ μέρη μου... Δὲν ἔχετε, πιστεύω, τὴν ἀξίωσιν νὰ μείνω αἰωνίως μαζῆ σας...

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται.

—Ἐξαρτᾶται ! Ἀπὸ τί παρακαλῶ ;

—Ξεύρω κι' ἐγώ... Ἀπὸ ὅλα καὶ ἀπὸ τίποτε Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ἀπὸ τώρα πῶς θὰ ἔλθουν τὰ πράγματα ἡμέραν τινά ; Σήμερον πρέπει νὰ κατέχῃ τις δύο τινά : πολλὴν καλὴν θέλησιν καὶ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν του.

—Κύριε Πολυδεύκη ! σᾶς θαυμάζω διὰ τὴν πρώϊμον ὡριμότητα εἰς τὰς ἀπόψεις τοῦ βίου. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀκούω ἄνδρα τέλειον νὰ ὁμιλῆ !

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐν τῷ μεταξὺ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ ἀναβῆ :

—Ἡ ἀδελφή μου, εἶπε, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ στὸ σπῆτι ἐπείγονται νὰ σᾶς ἐπανίδουν. Ὁ παπάκης μάλιστα ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένῃ οὔτε ἕως τὸ μεσημέρι. Διὰ τοῦτο, περαστικοὶ τώρα θὰ σταματήσωμεν πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ θὰ τὸν χαιρετήσωμεν.

***

Ἡ Ἀρτεμισία καὶ ἡ Παναγιωτὴ ἐχρημάτισαν συμμαθήτριαι καὶ συνταξιώτισσες. Ἡ φιλία των ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐν τῇ σχολῇ συναντήσεώς των. Ἦτο φιλία θερμὴ καὶ εἰλικρινής, ἡ ὁποία δὲν ἐβράδυνεν, ἀπὸ μαθητικῆς καὶ προσωπικῆς, νὰ μετατραπῇ εἰς οἰκογενειακήν. Ἡ Παναγιωτὴ προσεκαλεῖτο, κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μεγάλων ἑορτῶν, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἀρτεμισίας, διήρχετο δὲ πάντοτε μετὰ τῆς φίλης της δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας, μετὰ τὰς ἐξετάσεις καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἴμβρον, εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἐν Στένῃ κτῆμά των.

Τὸ προηγούμενον ἔτος ἡ Ἀρτεμισία καὶ ὁ κατὰ τρία ἔτη μεγαλείτερος ἀδελφός της εἶχον διέλθει διόμισυ μῆνας περίπου τοῦ θέρους εἰς τὴν Ἴμβρον φιλοξενούμενοι ὑπὸ τῆς Παναγιωτῆς καὶ τῆς μητρός της.

Ἐὰν ἡ Ἀρτεμισία ἐπρόσεχε καλλίτερον. Θὰ ἀνεκάλυπτεν ἀπὸ τότε ἀκόμη ὅτι αἱ σχέσεις τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς φίλης της δὲν ἦσαν ὅπως ἔπρεπε σχέσεις οἰκογενειακῆς γνωριμίας, ἀλλ' ὅτι ἐκαλλιεργεῖτο μεταξύ των αἴσθημα πολὺ διάφορον τοῦ φιλικοῦ.

Ἡ Παναγιωτή, παρ' ὅλην τὴν διαβίωσίν της ἐντὸς τοῦ ὁρίζοντος τῆς πόλεως καὶ τοῦ κολλεγίου, διετήρει ἀμείωτον τὸν τύπον τῆς ὑπαίθρου διαπλάσεως· καὶ μόλις ἐπανήρχετο εἰς τὸ πατρικόν της κλῖμα ἐπανεύρισκε τὰ πλούσια χρώματά της καὶ ὅλην τὴν ἁρμονικὴν καὶ ἀνθηρὰν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Μὲ ἁπλότητα μάλιστα τῶν διατυπώσεων ἐν τῷ ἐπαρχιακῷ βίῳ καὶ τὸ ἀπέριττον τῶν συνθηκῶν τῆς ἀγροικίας—ἐπέρασαν καὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχικήν των ἔπαυλιν, μιάμισην καὶ πλέον ὥραν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ—ἦτο ἀπολύτως δύσκολον εἰς τὴν Παναγιωτὴν ν' ἀποφύγῃ ἢ νὰ προλάβῃ ἐκτάκτους τινὰς συναντήσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νεαρὸς Πολυδεύκης δὲν κατώρθωνε νὰ μὴ τῆς ἐκφράζῃ τὰς ἐντυπώσεις καὶ τοὺς πόθους του.

Ὅταν ἦναι κανεὶς εἴκοσι πέντε καὶ μέσα εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς μὲ μίαν ὡραίαν νέαν συνομήλικόν του, δὲν εἶναι πάντοτε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς μετριοπαθείας καὶ τῆς φειδοῦς, τὸ ἐπίζήμιον τῆς σπατάλης τῶν διαχύσεων καὶ ἐπιθυμιῶν. Δὲν βλέπει παρὰ τὸ ἀντικείμενον τῶν ποθήσεών του, δὲν προσέχει παρὰ εἰς τὰς στιγμιαίας ἐμπνεύσεις τῆς ἀνυπομονούσης καρδίας του, καὶ διακόπτει πᾶσαν συνάφειαν εἰς τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ἐπιφύλαξιν.

Ἀλλ' ἡ ἐπάνοδος ἐδῶ καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν σπουδῶν των—ἦτο καὶ διὰ τοὺς τρεῖς τὸ ἔτος τῆς ἀποφοιτήσεώς των—ἐπέφερε κάποιαν ἀνακοπὴν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ τρυφεροῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ ἐλησμονεῖτο ἴσως, ἐὰν δὲν ἐπήρχετο ὁ θάνατος τῆς μητρὸς τῆς Παναγιωτῆς καὶ αἱ ἐντεῦθεν προσκλήσεις τῆς Ἀρτεμισίας νὰ ἔλθῃ νὰ περάσῃ μαζῆ των τὸν χειμῶνα τοῦ πένθους της.

Ἡ συνάντησις αὕτη ἀνεζωογόνησε τὸ αἴσθημα τοῦ Πολυδεύκους, εὗρε δὲ ἐκ περισσοῦ καὶ τὴν Παναγιωτὴν πρόθυμον νὰ τὸ δεχθῇ.

Ἀλλὰ καὶ τρεῖς μῆνες δὲν εἶχον ἀκόμη συμπληρωθεῖ, ὅτε τὸ μυστικὸν τῶν δύο νέων περιήρχετο εἰς γνῶσιν τῶν οἰκείων τοῦ Πολυδεύκους.

Καὶ ἀμέσως, ὡς ἐκ μαγείας, τὰ πράγματα ἀνετράπησαν ἐκ θεμελίων :

Ἡ Ἀρτεμισία ἐχώριζε τὸν κοιτῶνά της, ὁ Πολυδεύκης ἀπεστέλλετο εἰς Κωνστάντζαν παρά τινι θείῳ του, καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἐτίθετο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Παναγιωτῆς διὰ τὴν συγκρότησιν καὶ μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν της, ἐφόσον ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς θὰ ἀνεχώρουν αὐθημερὸν διὰ τὸ κτῆμα τῆς Στένης...

Ἡ νεαρὰ κόρη εὑρέθη αἰφνιδίως μόνη, παρὰ πάνων ἐγκαταλελειμμένη καὶ μὲ τὴν φήμην τῆς φιλαρέσκου καὶ ἐρωτοτρόπου, τοῦθ' ὅπερ τῆς ἀ. πέκλεισε κάθε ἀπόπειραν πρὸς εὕρεσιν θέσεως παιδαγωγοῦ εἰς οἰκογενείας.

Οἱ γνωρίσαντες αὐτὴν, ὁσάκις τὴν συνήντων, τὴν ὑπεδέχοντο μὲ μειδιάματα εἰρωνείας, τὰ ὁποῖα τὴν ἐταπείνουν ἀκόμη περισσότερον. Μερικοὶ μάλιστα, τολμηρότεροι, θρασύτεροι, τῆς ἐζήτουν καὶ τὴν διεύθυνσίν της :

—Ἴσως νὰ σᾶς φανῶμεν χρήσιμοι, δεσποινίς, γραπτῶς ἢ προφορικῶς.

Ἐν τῇ φρίκῃ τῆς ἀπομονώσεώς της καὶ μέσα στὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο περιβάλον τῆς χαιρεκάκου ἐχθρότητος ὅλων τῶν τέως φίλων καὶ γνωστῶν, ἡ Παναγιωτὴ ἐλησμόνησε, πρὸς στιγμήν, τὸν ἔρωτά της καὶ ὅλη της ἡ προσοχὴ ἐπεδόθη εἰς τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς της.

Ἔγραψε κατεπειγόντως εἰς τὴν Ἴμβρον νὰ ἐκποιήσωσι μέρος τῶν πατρικῶν κτημάτων της εἰς οἱανδήποτε τιμὴν καὶ νὰ τῆς ἐμβάσωσιν ἀμέσως τὸ χρῆμα. Μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ καὶ δεύτερον αὐτῶν μέρος. Ἐντὸς πέντε ἑβδομάδων τὰ ὡραῖα κτήματα τοῦ νησιοῦ καὶ

ἰδίως ἡ μεγάλη ἐξοχικὴ ἔπαυλις, ὅπου διὰ πρώτην φορὰν τῆς ἐξεμυστηρεύθη ὁ Πολυδεύκης τὸν ἔρωτά του καὶ τοὺς πόθους του καὶ ὅπου θὰ διήρχοντο, ἀλλοίμονον, τοὺς πρώτους μῆνας τῶν γάμων των - δὲν ὑφίσταντο πλέον.

Ἡ ζωή της ἤρχιζε νὰ γίνεται βαρεῖα καὶ ἐπίμοχθος, τὸ ὀλίγον θάρρος ποὺ τῆς εἶχεν ὑπολειφθεῖ τὴν ἐγκατέλειπεν. Ἔπτηξε τὴν καταστροφήν, τὴν ἐρήμωσιν, τὴν πενίαν, τὴν ἀσθένειαν, τὸν θάνατον εἰς κάποιαν γωνίαν τοῦ νοσοκομείου.

Μόνη, εἰς προκεχωρηκυΐανῶραν τῆς νυκτὸς, ἀγρυπνοῦσα διὰ νάποπερατώσῃ τὸ κέντημά της ἢ τὴν μεταγραφὴν μουσικῶν τεμαχίων, τὰ ὁποῖα θὰ παρεδίδοντο αὔριον πολὺ πρωΐ, ἐνῷ ἔξω ἐφυσοῦσε δυνατὰ ὁ ἄνεμος τοῦ Φεβρουαρίου καὶ ἡ βροχὴ ἔπληττεν ἀμείλικτος τὰ παράθυρά της· ἡ Παναγιωτὴ εὕρισκε πολλὴν ἀνακούφισιν, ἀνακαλοῦσα νοερῶς τὸ πάτριον νησάκι...

Ἐπανεύρισκε τὴν κομψὴν των κατοικίαν, μὲ τὸ ἀνοι τὸν πράσινον χρῶμα, ποὺ ἐχρύσιζεν ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ὄπισθεν τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας... Τὸ μοναδικὸν παράθυρον τοῦ ἰσογαίου, ὅπου ἤθελε νὰ σταθῇ κάθε πρωΐ, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ὄρθρου, ὁ ἐφημέριος διὰ νὰ τοὺς καλημερίσῃ καὶ νὰ τοῖς εἰπῇ ὀλίγα τινα περὶ τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας... Τὰ περιστέρια των παρατεταγμένα εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν ἐπὶ τῆς στέγης καὶ συνδιαλεγόμενα μὲ τὴν ἰδιάζουσαν ἐγγαστρίμυθον φωνήν των...

Καὶ παρέκει, εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου, μὲ δύο προσόψεις, τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σταματιοῦ, κατεργαζομένου διὰ ρυθμικῶν τῆς σφύρας κτύπων τὰ πελώρια κρασοβάρελα καὶ διακόπτοντος ἐνίοτε τὸ ἔργον του διὰ νὰ πῇ, μὲ τὰς συμπαθεστέρας τῆς φωνῆς του ἀναπάλσεις—ὁ Σταματιὸς ἦτο καὶ ψάλτης εἰς τὴν ἐκκλησίαν—κανένα δίστιχον ἐρωτικόν, τὸ ὁποῖον ἡ Παναγιωτὴ εἶχε κἄθε λόγον νὰ θεωρῇ εἰς αὐτὴν ἀπευθυνόμενον...

Τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ λιμένος μὲ τὰ δύο ἀντικρυστὰ καφενεῖα, ὅπου κατέβαιναν τὰ βράδυα, οἱ προῦχοντες τοῦ τόπου διὰ νὰ παίξουν τὴν πρέφαν των παίρνοντες τὸν καφὲν καὶ κατόπιν τὸ ὀρεκτικόν των· ἐνῷ τὰ κορίτσια ἐπεριδιάβαζον εἰς ὁμίλους, συναντώμενα ἐξ ἀντιθέτου, πρὸς τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, σχολασμένα πλέον ἀπὸ τῆς δουλειαίς των καθαροφορομένα...

Ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ!

***

Ἀλλ' ὄχι! ὄχι ἀκόμη. Πρὸς τὸ παρὸν εἶχε νὰ δοκιμάσῃ μίαν τελευταίαν ἐλπίδα.

Ἔγραψεν εἰς Κωνσταντζαν, πρὸς τὸν ὡραῖον Πολυδεύκην, ἐκθέτουσα αὐτῇ τὴν θέσιν της, τὴν ἰδέαν της νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα της καὶ τοῦ ἐζήτει, ἀνυπερθέτως καὶ ὅσον τάχιστον τὴν ὁριστικὴν γνώμην του, τὴν τελευταίαν του λέξιν.

Ἡ γνώμη αὕτη, ἡ λέξις αὕτη δὲν ἤργησε πράγματι νὰ φθάσῃ ἐδῶ. Ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψιν μεσήλικός τινος κυρίου, μακρυνοῦ ἐξαδέλφου τοῦ Πολυδεύκους, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ καὶ ἄλλοτε καὶ ἐγνώριζεν. Ὁ κύριος αὐτὸς τῆς ἀνέπτυξεν ἐν ὀλίγοις τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεώς του:

—Ἔλαβα ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Πολυδεύκην. Μοῦ γράφει διὰ σᾶς. Εἶναι πολὺ λυπημένος δι' ὅσα σᾶς συνέβησαν καὶ σᾶς συμβαίνουν. Ἀλλά, ὅπως καὶ σεῖς ἀντελήφθητε, δὲν ἦτο τυχηρὸν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ἀγνὰ καὶ εὐγενῆ σχέδιά του... Δοξάζει μάλιστα τὸν Θεὸν ποὺ αἱ σχέσεις σας δὲν ἔφθασαν εἰς ἀπροχώρητον... Ἡ νεότης βλέπετε τὸ μόνον ποὺ δὲν κάμνει... Ἐπὶ τέλους σᾶς συνιστᾷ εἰς ἐμὲ καὶ διὰ θερμῶν προτροπῶν μὲ παρακαλεῖ νὰ λάβω μέριμναν διὰ σᾶς εἰς ὅ,τι δύναμαι. Ἐσκέφθην ἐν προκειμένῳ, ἰδοὺ δὲ τί ἀποφασίζω καὶ φέρω εἰς γνῶσιν σας: Πρὸ μηνὸς ἀνέλαβον ἐργολαβικῶς τὴν ἐκμετάλλευσιν μεγάλου καφωδείου, ἐδῶ ἀτὸ Πέραν, εἰς τὸ ὁποῖον θέλω νὰ ἐπιφέρω πρωτοτυπίας τινάς, ἰδίως μίαν βιολονάταν ἀπὸ καμμία δεκαπενταριὰ κορίτσια, ἡ ὁποία νὰ διασκεδάζῃ τοὺς θαμῶνας μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Γνωρίζω ὅτι εἶσθε δόκιμος μουσικὸς καὶ δυνατὴ εἰς τὸ βιολί. Ἐὰν δέχεσθε ν' ἀναλάβητε τὴν διεύθυσιν τῆς μικρᾶς αὐτῆς ὀρχήστρας... Τοιουτοτρόπως, ἀποσπωμένη τρόπον τινὰ ὁριστικῶς ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποία τόσον σᾶς ἐπίκρανε, καὶ ἀποκτῶσα τὴν ἀνεξαρτησίαν σας, ἔχετε καὶ τὴν περίπτωσιν νὰ ἐπανέλθῃ ὁ Πολυδεύκης ἐδῶ καὶ ν' ἀνανεώσετε τὰς σχέσεις σας.

Ἡ Παναγιωτὴ τὸν ἤκουσε ὀρθία ἐπὶ ποδός, μὲ τοὺς βραχίονας σφιγκτὰ ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος κατέληξε:

—Μοὶ ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σᾶς ἐρωτήσω, εἶπεν ἐὰν αἱ σκέψεις αὐταὶ εἶνε ἰδικαί σας ἢ τοῦ ἐξαδέλφου σας;

—Μά, φυσικά, εἶνε ἰδικαί μου, δεσποινίς, ἀφοῦ εἰς ἐμὲ ἀνέθηκεν ἐκεῖνος τὴν κηδεμονίαν σας!

Ἡ Παναγιωτὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

—Λυποῦμαι πολὺ διότι ἐνόμισα, ὅτι ἡ μόρφωσις καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ ἐξαδέλφου σας μοῦ ἔδιδε τὸ δικαίωμα ἀλλὰ καὶ τὸ καθῆκον νὰ τοῦ ζητήσω μίαν γνώμην, τὴν τελευταίαν του· εἶπεν. Ἤδη ὅτε τὴν ἔχω, σᾶς ἀπαλάττω εἰς ἀπάντησιν καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὴν φορτικότητα τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀποσυρθῆτε.

—Εἶσθε βεβαία, δεσποινίς, ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε δι' αὐτό;

—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀποσυρθῆτε!

***

Ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τῆς νήσου, ὁ πρῶτος τὸν ὁποῖον ἡ Παναγιωτὴ συνήντησεν, ἦτο ὁ Σταματιός.

—Πῶς ἐδῶ; τὸν ἠρώτησε, δίδουσα εἰς αὐτὸν τὸ χέρι.

Ἐκεῖνος ἔκλινε τὴν κεφαλήν, δυσκολευθεὶς ὀλίγον.

—Ἀφ' ὅτου ἐφύγατε, εἶπεν, ἐσυνείθησα νὰ καταβαίνω εἰς τὸν λιμένα ὁσάκις ἤρχετο πλοῖον ἀπὸ τὴν Πόλιν. Κάτι τι μοῦ ἔλεγε μέσα μου ὅτι θὰ ἐγυρνούσατε ὀπίσω μίαν ἡμέραν. Ἤμουν δὲ τόσον βέβαιος περὶ τούτου, ὥστε σχεδὸν σᾶς ἐπερίμενα!.. Ἐκεῖ πέρα κάτω, βλέπετε, ὁ κόσμος δὲν ἔχει τὰ ἰδικά μας ἤθη καὶ ἔθιμα. Οἱ ἄνθρωποι τῶν μεγάλων πόλεων εἶνε ὑποκριταί: ἄλλα λέγουν καὶ ἄλλα κάμουν. Δηλαδὴ δὲν κάμουν ποτὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγουν. Καὶ ἂν ὑπάρχουν μερικαὶ ἐξαιρέσεις, εἶνε τόσον σπάνιαι, ὥστε νὰ περνοῦν ἀπαρατήρηται. Ἐγὼ βεβαίως δὲν ἔχω τόσας γνώσεις ὅσας ἔχεις ἀλλ' ἔχω πεῖραν περισσοτέραν: πολὺ δύσκολα συνειθίζει ἕνας εἰλικρινὴς καὶ ἔντιμος ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀσυνειδησίαν καὶ τὴν ἀφιλοτιμίαν.

Ἡ Παναγιωτὴ ἤκουσε χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Συντετριμμένη ἐκ τῆς ἠθικῆς δοκιμασίας, μὲ καταφανῆ τὰ ἴχνη τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς κοπώσεως, ἐπεριπατοῦσε μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην, μὲ βῆμα ἀσταθὲς καὶ ἄτολμον. Καὶ ἡ ἐνδυμασία της ἀκόμη, ἐκτὸς τῆς οἰκονομικῆς στενοχωρίας, ἐπρόδιδεν ἄνθρωπον ἀπηυδημένον ἠθικῶς καὶ μὲ κλονισμένον τὸ φρόνημα.

—Δὲν ἀπέμεινε τίποτε ἀπὸ τὴν περιουσίαν μας ἐδῶ; ἠρώτησε μόνον.

—Παραμικρὰ πράγματα, ἀνάξια λόγου. Ἀλλὰ θὰ σᾶς φιλοξενήσωμεν ἡμεῖς καὶ θὰ κάμωμεν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν διὰ νὰ μὴ σᾶς λείψῃ τίποτε.

Ἡ Παναγιωτὴ ἀνέκοψε τὸ βῆμα.

—Ἔλα νὰ προσκυνήσωμεν! εἶπε πρὸς τὸν Σταμάτιον, καὶ ἀνῆλθε μαζῆ του εἰς τὸν ναόν.

Ἐπροχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον καὶ ἐγονάτισε ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

—Παναγιωτή! τῆς λέγει ὁ Σταμά-

τιος γονατισμένος καὶ αὐτὸς κοντά της ὁρκίσου, ἐπὶ τέλους ! ὁρκίσου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ καλοῦ Χριστοῦ ὅτι θὰ μείνης πλέον ἐδῶ διαπαντὸς μαζῆ μας.

Ἡ Παναγιωτὴ ἀνέβλεψε πρὸς τὴν εἰκόνα :

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐπιχρύσου πλαισίου, ποὺ ἦτο κατάφορτον ἐκ πολυτίμων ἀναθημάτων, ἡ πανάγαθος τοῦ Σωτῆρὸς μορφὴ περιέβαλλεν αὐτὴν μὲ πατρικώτατον βλέμμα ἀπείρου, ὑψιστης ἀνεκδιγήτου συμπαθείας καὶ στοργῆς.

Ἐστράφη κατόπιν καὶ πρὸς τὸν Σταμάτιον καὶ παρετήρησε αὐτόν. Κατὰ τὴν ὑπέροχον ἐκείνην στιγμὴν, τὸ βλέμμα της, διασχίζον τὰ ὅρια τῆς ὕλης, εἰσέδυσε βαθέως μέχρι τῶν ἀποκρυφωτέρων του διαλογισμῶν. Καὶ εἶδεν ἐντὸς τῆς καρδίας του, διέκρινε τὰ βάθη τῆς συνειδήσεώς του.

Τότε προσέπεσε πρηνὴς, ἔσυρε δὲ καὶ αὐτὸν νὰ προσκλίνῃ πλησίον της.

Ὁρκίζεσαι λοιπὸν Παναγιωτή ; τὴν ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

—Ὁρκίζομαι, καλέ μου Σταμάτιε ! Ὁρκίζομαι εἰς ὅ,τι θέλεις.

Καὶ προσκόλλησε τὰ χείλη της ἐπὶ τῆς ἱερᾶς εἰκόνος εἰς παρατεταμένον ἀχόρταστον φίλημα.

ΔΗΜ. Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητὴς

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Πρωϊνὸν ποτόν. Τὸ πρωῒ ἅμα σηκωθῇς ἀπὸ τὸν ὕπνον πίνε ἀμέσως ἓν ποτήριον ψυχροῦ νεροῦ. Τοῦτο καθαρίζει τὸν στόμαχον, διεγείρει τὰ πεπτικὰ ὄργανα καὶ κρατεῖ τὸν ἄνθρωπον εὐκοίλιον.

❁

Οἰνοπνεύματα. Ὅσον ὀλιγώτερα ποτήρια οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν πίνῃς ἐπὶ τῆς ζωῆς σου, καὶ ὅσον περισσότερα ποτήρια γάλακτος, τόσον περισσοτέρας ἡμέρας θὰ ζήσῃς.

❁

Ἀγρυπνία. Μὴ ἀγρύπνει συχνὰ χωρὶς ἀνάγκην. Καὶ μιᾶς ὥρας ὕπνον ἂν ἀφαιρέσῃς ἀπὸ τὰς νυκτικὰς ὥρας, εἶνε πάντοτε ἐπιζήμιος διὰ τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦ.

Κοιμοῦ ἐνωρὶς, ξύπνα ἐνωρίς. Ὅλοι ὅσοι φθάνουν εἰς βαθὺ καὶ ἀκμαῖον γῆρας βεβαιοῦσιν ὅτι ἐσυνείθιζαν πάντοτε νὰ κατακλίνωνται ἐνωρὶς ἀφ' ἑσπέρας καὶ νὰ ἐγείρωνται πρωΐ.

❁

Θηλασμός. Ἡ θηλάζουσα ἂν τυχὸν τρομάξῃ αἰφνιδίως ἢ πάθῃ σφοδρὰν συγκίνησιν, ἂς μὴ θηλάσῃ ἀμέσως τὸ τέκνον της, διότι ἐνδέχεται νὰ τὸ δηλητηριάσῃ.

❁

Ἀνάπαυσις. Οἱ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀναγινώσκοντες ἢ γράφοντες ἀναπαύετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ὅρασίν σας προσβλέποντες ἀποιεμακρυσμένα ἀντικείμενα εἰς τὸν ὁρίζοντα.

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ

Α'.

Ἄνοιξις ἦτο!.. Τ' ἄνθη μυρωμένα
παντοῦ γλυκειὰ σκορποῦσαν εὐωδιὰ,
καὶ τὰ πουλάκια ὁμοῦ ζευγαρωμένα
ἐκελαϊδοῦσαν πάνω ς τὰ κλαδιά.

Ἦτον ἡ ἐποχὴ εὐλογημένη
μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν πάνσοφη βουλὴ
κι' ἦταν οἱ χριστιανοὶ εὐτυχισμένοι
μέσα ς τὴν ἐξακουσμένη Ἀνατολή.

Ἀκόμα κεῖ δὲν εἶχε διαλαλήσῃ
τρουμπέτα τοῦ πολέμου βροντερὴ,
κι' ἀκόμα δὲν ἐτράνταξε τὴ χτίσι
τῆς συμφορᾶς φουρτοῦνα τρομερή.

Μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη φωτισμένη
μιὰ Χριστιανὴ ἦτο ς τὴν Ἀνατολὴ,
νοικοκερὰ σεμνὴ καὶ τιμημένη
μὲ μιὰ μοναχοκόρη ντροπαλή.

Ἄξαφνα μέσ' ς τῶν λογισμῶν τὸ κῦμα
μαυρίλα τὴν ἐσκέπασε διπλῆ...
Σβυστῆκαν τὰ ματάκια της (τὶ κρῖμα!)
κι' ἀπόμειν' ἡ ταλαίπωρη, τυφλή!..

Λές, κι' ἔμοιαζε σπηλιὰ χωρὶς λυχνάρι
λές, κι' ἔμοιαζε σὰν νύχτα σκοτεινὴ,
νύχτα χωρὶς ἀστέρια καὶ φεγγάρι,
ποὺ τήνε ζών' ἀντάρα μελανή...

Ἄχ!.. Ἔκλαιγε μὲ μάτια τυφλωμένα
κι' ἔχυν' ἡ δόλια δάκρυα θερμὰ,
κι' ἔταξε ς τὴν πάναγνη Παρθένα
μὲ χείλη μαραμμένα καὶ χλωμά.

«Ἂχ !.. Παναγιά μου ! Σὺ μὲ τὴ δροσιά σου,
Σὺ γιάτρεψε τὴ δύστυχη τυφλὴ,
κι' ἐγὼ πεζὴ ἔἀρθῶ 'ς τὴν 'Εκκλησιά σου,
νὰ προσκυνήσω μέσ' 'ς τὸ Μπαλουκλῆ» !..

'Αλλοίμονο !.. Καὶ ποιὸς νὰ τὴ βοηθήσῃ
μέσα 'σὲ τέτοια μαύρη συμφορὰ;
Καὶ ποιὸς Γιατρὸς 'μποροῦσε, νὰ φωτίσῃ
τὰ μάτια τῆς τυφλῆς τὰ θαμπερά ;

Κι' ἀφοῦ ἡ συγγενειὰ 'λυπήθηκ' ὅλη
γι' αὐτὸ τὸ πάθημά της τὸ σκληρό,
τὸν ἄνδρα της, (ποὺ ἤτονε 'ς τὴν Πόλι)
τὸν 'μήνυσε μέ γράμμα θλιβερό.

Κι' ἐκεῖνος τὴν ἀπάντησε μὲ γράμμα
γεμᾶτο μὲ γκυκειὰ παρηγοριὰ,
νὰ πάρῃ τὴν παιδοῦλα της ἀντάμα,
νἀρθῇ 'ς τὴν Πόλι, νἄβρῃ σωτηριά.

Β'.

Μάννα καὶ κόρη 'μπῆκαν 'ς τὸ βαγόνι
κι' ἐβγήκανε μέσ' 'ς τὸ Χαϊδὰρ Πασᾶ,
κι' ἐκαρτεροῦσαν μέσα 'ς τὸ σαλόνι
μ' ἐλπίδες καὶ μὲ ὄνειρα χρυσᾶ...

'Στὴν ὥμορφη στασιῶνα (ποὺ ἦταν κι' ἄλλοι)
'πρόσμεναν μ' ἀνυπόμονη καρδιὰ
τὸν σπιτονοικοκύρη, νὰ προβάλῃ
κι' ἐκεῖθε νὰ τῆς κάνῃ συνοδειά.

Κι' ὡς ἔφθασεν, ἐμπῆκαν 'ς τὸ βαπόρι,
καὶ σχίζοντας τὰ πράσινα νερὰ,
ἐνῷ ἡ νύχτα πάντοτ' ἐπροχώρει,
ἐβγήκανε 'ς τὴν Πόλι μὲ χαρά.

Κι' αὐτὸς θωρῶντας τὸν ἀποσπερίτη,
τῆς εἶπε μὲ χαρούμενη καρδιὰ :
«'Απόψ' ἐλᾶτε, μείνετε 'ς τὸ σπῆτι,
ν' ἀναπαυθῆτε τούτη τὴ βραδειά» !..

«Ἂχ, ἄνδρα μου» ! (ἀπάντησεν ἐκείνη).
Μέσα 'ς τῆς συμφορᾶς μου τὸν βυθὸ,
ποὺ ἡ καρδιά μου καίει 'σὰν καμίνι,
'σὲ σπῆτι δὲν 'μπορῶ ν' ἀναπαυθῶ» !..

«Ἂχ !.. Ἔκλαψα μὲ μάτια θαμπωμένα
ἐγὼ ἡ κακομοῖρα ἡ τυφλὴ,
κι' ἐτάχθηκα 'ς τὴν πάναγνη Παρθένα
ἀπόψε νὰ βρεθῶ 'ς τὸ Μπαλουκλῆ» !..

Μὰ 'κεῖνος εἶπε : «Ἡ ὥρα περασμένη,
κι' ὁ δρόμος εἶνε κάμποσο μακρὺς,
καὶ σὺ ἀπ' τὸ ταξεῖδι κουρασμένη...
Νὰ κάτσουκε 'ς τ' ἀμάξι καὶ οἱ τρεῖς» !..

«Καί τόσο δρόμο πῶς θὰ περπατήσῃ
αὐτὸ τὸ κοριτσάκι τὸ μικρό ;
Τ' ἀμάξι πειὸ γοργὰ θὰ προχωρήσῃ
'ς αὐτό μας τὸ ταξεῖδι τὸ πικρό» !..

Μὰ ἡ τυφλὴ μὲ μάτια βουρκωμένα,
ποὺ καὶ τὴν πέτρ' ἀκόμα συγκινεῖ,
ἐστέναξε μὲ στήθια πονεμένα
καὶ εἶπε μὲ μισόσβυστη φωνή :

«Ἂχ !.. Δὲν μπορῶ, νὰ πάγω μὲ τ' ἀμάξι,
γιατὶ ἐγὼ μὲ πίστη καρδιακὴ
'ς τὴν Παναγιὰ Παρθένα τώχω τάξη,
νὰ 'πάγω περπατῶντας ὡς ἐκεῖ» !..

Γ'.

'Ξεκίνησαν, χωρὶς νὰ κάνουν στάσι,
μ' ἀδιακοπη, γοργὴ περπατησιὰ,
κι' ἀφοῦ τὸ μεσονύχτι εἶχε περάσῃ,
μόλις ἐφθάσαν 'μπρὸς 'ς τὴν 'Εκκλησιά.

'Χτυπήσανε τὴν πόρτ' ἀποσταμένοι...
Πορτάρης εἶχε ἀνοίξῃ 'ς τὸ λεπτὸ...
'Ξεκλείδωσε τὴν πόρτα τὴν κλεισμένη,
νὰ 'μποῦνε μέσ' 'ς τ' 'Αγιάσμα τὸ σεπτό.

'Ο ἄνδρας μὲ καρδιὰ βαρεμοθλιμμένη
βαστῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὴν τυφλὴ,
τὴν ὡδηγοῦσε μόνος τὴν καϋμένη
μέσα 'ς τ' 'Αγιάσμ' αὐτὸ, τὸ Μπαλουκλῆ.

Τὰ 'μάτια της μ' 'Αγιάσμα τᾶχε πλύνῃ
κι' ἄναψε 'ς τὸ μανάλι δυὸ κερια,
'μπροστὰ 'ς τὴ Μεγαλόχαρη, νὰ γίνῃ
βοηθός του μεσ' 'στὴ θλῖψι τὴ βαρειά...

Κι' ἐκείνη δακρυσμένη 'προσκυνοῦσε
τὴς ἱεραὶς εἰκόνες μὲ καϋμὸ,
τὴν Παναγιὰ θερμοπαρακαλοῦσε
μὲ φλογερὸ καὶ ἅγιο στεναγμό,

Μὰ 'κεῖνος εἶχε νοιώσῃ μιὰ τρομάρα,
μιὰ λύπη 'στὴν καρδιά του μυττικὴ,
καὶ 'σὰν πατέρας εἶδε μὲ λαχτάρα,
ποὺ τὸ παιδί του δὲν ἦτον ἐκεῖ...

Δ'.

'Αφῆκε τὴν κυρά του καθισμένη
'πάνω 'στὰ λευκομάρμαρα σκαλιὰ,
κι' ἔτρεξε μὲ καρδοῦλα πικραμένη
γιὰ νἄβρῃ τὴν ἀθῶα κοπελλιά...

Μὰ 'κείνη ἀπὸ τὸν δρόμο ζαλισμένη
'ξαπλώθηκε 'σὲ μνῆμα δροσερὸ,
καὶ 'στὴ βαθειὰ τὴ νύχτα νυσταγμένη
'κοιμήθηκε 'στῆς πλάκας τὸ πλευρό.

Κι' ὁ κύρης της μὲ ὄψι χλωμιασμένη
ἐνῷ τὴν ἐζητοῦσ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
'ξάφνω τὴν εἶδε χάμω 'ξαπλωμένη
ἐπάνω σὲ μιὰ πλάκα νεκρική...

Τὴν 'ξύπνησε μὲ πατρικὸ καμάρι,
τῆς ἔπιασε τὸ χέρι της τ' ὠχρὸ,
κι' ἀντάμα κατεβήκανε 'στὴ χάρι,
'στῆς Παναγιᾶς τ' 'Αγιάσμα τὸ ἱερό.

Μὰ εἶδε μὲ τρομάρα του μεγάλη,
πὼς ἡ κυρά του ἄναφτε κεριὰ,
κι' εἰκόνες ἐχαιρέτιζε καὶ πάλι,
'σὰν νἄβρισκε γλυκειὰ παρηγοριά.

Ἔτρεξε παρευθὺς νὰ τὴν βοηθήσῃ,
μὴν τάχατε σκοντάψῃ πουθενὰ,
κι' ἀνέλπιστα μὴν πέσῃ καὶ χτυπήσῃ,
μὴν πάθῃ κι' ἄλλα βάσανα δεινά...

Μὰ 'κείνη τοῦχε γνέψῃ, νὰ σιωπήσῃ,
κι' ἐπροχωροῦσ' εἰκόνες νὰ φιλῇ,
κι' ὁπόταν ὅλαις εἶχε προσκυνήσῃ,
ἀνέβηκαν ἐπάνω 'στὴν αὐλή

Κι' εἶδεν αὐτὸς μὲ 'μάτια δακρυσμένα,
ποὺ μ' ἕνα τέτοιο θαῦμα φοβερὸ,
τὰ μάτια τῆς τυφλῆς τὰ σκοτισμένα
ἀπόκτησαν τὸ φῶς τὸ λαμπερό!...

Ε'.

Καὶ τὸ πρωῒ 'στολίσαν μὲ στεφάνι
τὴν πάναγνη Παρθένα Παναγιὰ,
γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα, ποὖχε κάνῃ,
'σὰν Μάννα τοῦ Χριστοῦ θαυματουργιά.

Κι' ἐφύγανε κι' οἱ τρεῖς, εὐτυχισμένοι
'στὸ σπῆτι μὲ καμάρι καὶ χαρὰ,
μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη στεριωμένοι,
μ' αἰσθήματα ἁγνὰ καὶ φλογερά.

Καίγ' ἡ κυρὰ 'στὴν Παναγιὰ λιβάνι
καὶ τὴν εἰκόνα ραίνει μὲ φιλιὰ,
κι' ἡ Παναγιὰ 'στὸν ὕπνο της ἐφάνη
καὶ εἶπε μὲ γλυκόφωνη λαλιά:

«Γυναῖκα θρῆσκα κι' ἀξιοπαινεμένη!
'Στὴ συμφορὰ, ποὺ σ' ἦρθε 'ξαφνικὰ,
ἡ πίστη σου, ἡ πίστη· ἡ φλογισμένη
σοῦ 'φώτισε τὰ μάτια τὰ γλυκά!..

«"Αμποτε τὸ λαμπρὸ παράδειγμά σου
νὰ λάμπ' εἰς κάθε-μιὰ στενοχωριὰ,
κι' ἄμποτε νὰ 'παινοῦν τὸ αἴσθημά σου
κι' ἡ πολιτείαις κι' ὅλα τὰ χωριά!..»

»"Ω!..Ναί..!Χαρὰ 'ς ἐκεῖνον, ποὺ προβάλλει
καὶ πίστη γιὰ λυχνάρι του βαστᾷ...
'Η πίστις ἔχει δύναμι μεγάλη
καὶ πάντα κάνει θαύματα φρικτά»!...

1934
Δ. Κ. ΜΕΛΠΙΔΗΣ

ΣΗΜ. —Τὸ παρὸν ποίημα ἀπηγγέλθη τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος 14 Μαΐου 1933, ἐνώπιον τῆς Α. Θ Π τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Φωτίου τοῦ Β' ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κατὰ τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ὑποδυχῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Βαλουκλῆ ἐπακολουθήσασαν ὑποδοχην μετα τὴν Π)χικὴν καὶ Συνοδικὴν λειτουργίαν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΟΛΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ

Θέλεις νὰ εἶσαι ***ἀρεστὸς τοῖς πολλοῖς;*** λέγε πάντα τὸ ***ναὶ*** καὶ τὴν γνώμην σου ποτὲ μὴ τὴν ἐκδηλώνῃς· θὰ εἶσαι κοῦφος καὶ κόλαξ ἀλλὰ ***καλὸς καὶ ἀρεστός.***

◎

Θέλεις νὰ εἶσαι ***πτωχός;*** ἔσο ***τίμιος*** ὅταν εἶσαι ἐφοροεπίτροπος, ἔμπορος, καταστηματάρχης κ. τ. λ. ἢ εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὰς συναναστροφάς σου ***ἀκέραιος.***

◎

Τρία εἴδη ἀνθρώπων ζῶσιν εἰς βάρος ἄλλων τριῶν ἤτοι:
1) Οἱ δικηγόροι ἀπὸ τῶν ζώντων
2) Οἱ ἰατροὶ ἀπὸ τῶν ἀσθενῶν
3) Οἱ ἱερεῖς ἀπὸ τῶν νεκρῶν.

'Ο ἰατρὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὃν πληρώνομεν, ἵνα εἴπῃ φλυαρίας τῷ ἀσθενεῖ, μέχρις οὗ ἡ φύσις τὸν θεραπεύσῃ ἢ τὰ φάρμακα τὸν θανατώσωσι.

◎

Οἱ ἰατροὶ ἔχουσι τὸ εὐτύχημα ὅτι τὰς μὲν ἐπιτυχίας των φωτίζει ὁ ἥλιος, τὰ δὲ σφάλματά των καλύπτει ἡ γῆ.

◎

Θέλεις νὰ λέγεσαι ***σοφός;***.. Τρώγε, πίε, κοιμοῦ καὶ οὐδὲν λέγε.

◎

Θέλεις νὰ γίνῃς ***δημοτικός;*** σύγχαζε παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ ***καταγάγια*** ἀδιαφορῶν διὰ τὰς κακολογίας.

ΚΟΣΜΟΪΣΤΟΡΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Η ΤΟΥΡΚΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΙΑ

"Ελληνες καὶ Τοῦρκοι εἶνε δύο "Εθνη τὰ ὁποῖα διεκρίθησαν πάντοτε διὰ τὴν ἀνεξάντλητον αὐτῶν ζωτικότητα καὶ τὸν ἀναμφισβήτητον δυναμισμόντων

ΙΣΜΕΤ ΠΑΣΑΣ

Τὴν 30 'Οκτωβρίου 1930 *κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς συνετελεῖτο ἐν 'Αγκύρᾳ. 'Η σημασία του ἦτο ὑψίστη. Μετεστρέφετο ὁ ροῦς τῆς ἱστορίας ἢ μᾶλλον ἐδημιουργεῖτο μία νέα ἱστορία εἰς τὴν ἐγγὺς 'Ανατολὴν καὶ τὰ Βαλκάνια.*

'Ο τότε "Ελλην πρωθυπουργὸς κ. 'Ελευθέριος Βενιζέλος ὑπέγραφεν εἰς τὴν Τουρκικὴν πρωτεύουσαν μετὰ τοῦ συναδέλφου του 'Εξοχ. 'Ισμὲτ πασᾶ τὸ Τουρκοελληνικὸν σύμφωνον φιλίας, τὴν 'Εμπορικὴν σύμβασιν καὶ τὸ πρωτόκολλον περὶ ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν.

Τοιουτοτρόπως τὴν ἀγονον πολιτικὴν μεταξὺ Τουρκίας καὶ 'Ελλάδος διεδέχετο μία πολιτικὴ καρποφόρος μὲ ἀξιοσημείοτον καὶ νοτομίαν εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ ἐθνῶν καὶ μάλιστα ἐθνῶν τὰ ὁποῖα εἰς τὸ παρελθὸν εὑρίσκοντο εἰς τοιαύτην ἐχθρότητα με-

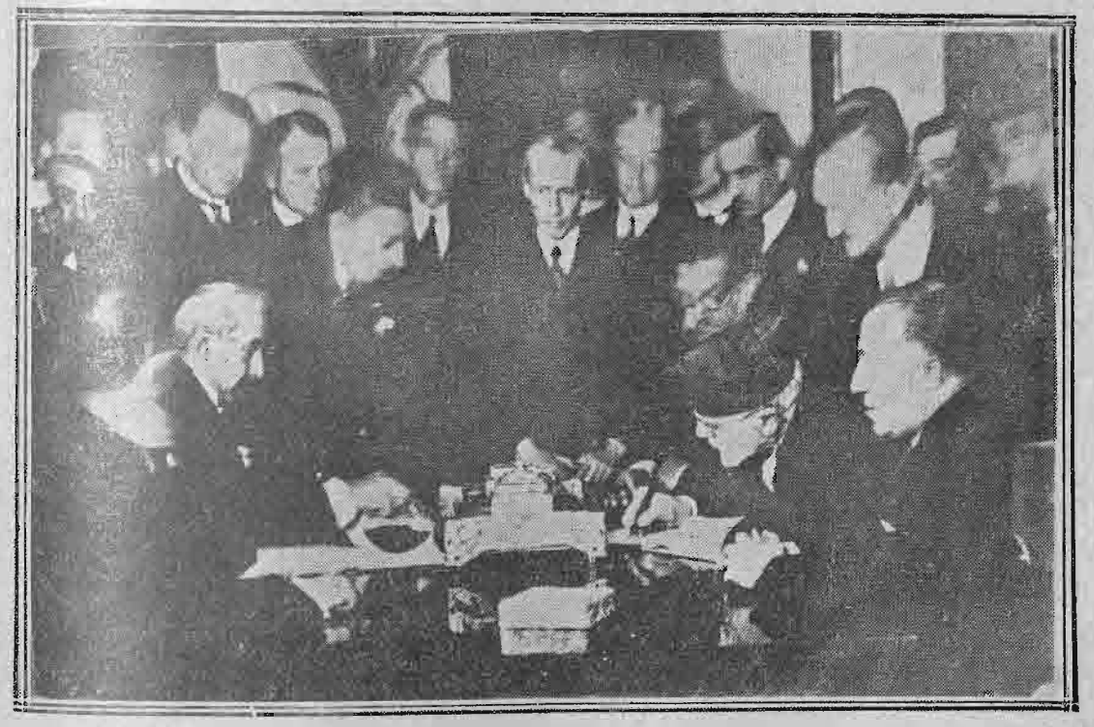

'Ισμὲτ πασᾶς καὶ Βενιζέλος ὑπογράφοντες τὸ Τουρκοελληνικὸν σύμφωνον

ταξύ των. Τὸ σύμφωνον τοῦ 1930 ἀπετέλειὄντωςκαινοτομίαν πρωτοφανῆ διότι ἐστηρίζετο ε᾽ς τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοὺς ἀνωτέρους, τοὺς ὑπολογισμοὺς οἱ ὁποῖοι μακρὰν πάσης μικρολόγου καὶ ἰδιοτελοῦς σκέψεωςἀποβλέπουνεἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν εὐγενεστέρων ἰδεωδῶν τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς συνεργασίας Τούρκων καὶ Ἑλλήνων.

Ἡδιπλωματικὴ αὕτηπρᾶξισημασίας διεθνοῦς διὰ τὴν ὁποίαν ἠσχολήθη ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους σύμπας ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀπετέλεσε τὸν θρίαμβον τῆς ὀρθοφροσύνης καὶ τοῦ πολιτικοῦ ρεαλισμοῦ.

Ἡ Ἑλλὰς διὰ τοῦ στόματος ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν της ἀπεκήρυσσεπᾶσαν μελλοντικὴν ἐπέκτασιν.

Ἕνα παρελθὸν μίσους καὶ καχυποψίας ἐλησμονεῖτο ὁριστικῶς καὶ ἐθάπτετο ὑπὸ νὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἀπέφερεν.

Κατὰ τοὺς τελευταίους ἀῶνας τὸ βαθύτερον μῖσος ἀπετέλει τὸ βασικὸν στοιχεῖον τῆς ἐθνικῆς ἀγωγῆς Τούρκων καὶ Ἑλλήνων. Κατήντησε νὰ πιστεύεται ὅτι εἷς Ἕλλην ὅστις δὲν ἦτο ἐχθρὸς τῶν Τούρκων καὶ εἷς Τοῦρκος ὅστις δὲν θὰ ἦτο ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε ἐθνικιστής Ἀλλ᾽ εἶχε πλέον φθάση φαίνεται τὸ τέρμα τῶν ἀλληλοσπαραγμῶν καὶ τῶν πολέμων, Τουρκία δὲ καὶ Ἑλλὰς διὰ τῆς φιλίας των ἔδιδαν τὸ παράδειγμα τῆς συμφιλιώσεως καὶ συνεργασίας τῶν λαῶν, μόνης ἐγγυωμένης τὴν ὁριστικὴν καταδίκην τῶν πολέμων καὶ τὴν περιφρούρησιν τῆς εἰρήνης, μὲ τόσας κτηθείσης θυσίας τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὴν φιλίαν ταύτην ἐπιτυχῶς ἐνεστερνίσθη καὶ ἠκολούθησε πιστῶς καὶ ὁ διαδεχθεὶς τὸν κ. Βενιζέλον ἡγέτης τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος καὶ σημερινὸς πρωθυπουργὸς κ. Παν. Τσαλδάρης ὅστις μεταβὰς εἰς Ἄγκυραν ὑπέγραφε τὴν 14ην παρελ. Σεπτεμβρίου νέον Τουρκοελληνικὸν σύμφωνον δεκαετοῦς διαρκείας. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ μείνῃ ἀσφαλῶς ἀνάγλυφος εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν σχέσεων τῶν δύο Κρατῶν. Τὸ σύμφωνον αὐτὸ ἐγγυώμενον ἀμοιβαίως τὴν ἀσφάλειαν τῶν ὁμόρων τούτων Δημοκρατιῶν ἠσφάλιζε τὸ ὅλον καθεστὼς τῆς Ἐγγὺς Ἀνατολῆς καὶ τὴν ἐν εἰρήνῃ προοδευτικὴν ἐξέλιξιν τῶν λαῶν αὐτῆς, παρέχον ἐπὶ πλέον τὴν ἑδραιωτέραν βάσιν καὶ διὰ τὴν καταβαλλομένην γενναίαν προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς γενικωτέρας τῶν Βαλκανικῶν προσεγγίσεως.

Τὸ Τουρκοελληνικὸν συγκρότημα,—συγκρότημα ἀπὸ ἔθνη τὰ ὁποῖα συνέζησαν ἐπὶ αἰῶνας συνεζυμώθησαν, ἀλληλοεγνωρίσθησαν καὶ συνεδέθησαν στενώτατα

ἦτο πλέον πραγματικότης. Ἡ ἀδελφικὴ αὕτη συνεργασία ἥτις ἐξυμνήθη δικαίως ὡς μεγάλη ἠθικὴ δύναμις ἦτο συγχρόνως καὶ ἠθικὸν δίδαγμα ὑπέροχον.

Ἀπετέλεσε τὴν μεγαλειτέραν νίκην τῶν δύο λαῶν. Ὑπῆρξε ἡ νίκη τῆς εἰρηνικῆς ἰδέας μία νίκη καὶ τῶν δύο συμβληθέντων Κρατῶν μία νίκη ἐξυψοῦσα εἰς τὰ ὕμματα ὁλοκλήρου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, νίκη ἥτις ἐσημείωσε ἕνα δεῖγμα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ψυχικοῦ μεγαλείου Ἑλλήνων καὶ Τούρκων, οἵτινες τὴν κατήγαγον οὐ μόνον ἐπ᾽ ὠφελείᾳ των ἀλλὰ καὶ ἐπ᾽ ὠφελείᾳ τῆς γενικῆς εἰρηνιστικῆς ἰδέας καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Τουρκοελληνικὴ φιλία ὁλονὲν ἀναπτυσσομένη εἶνε ἡ μόνη ἐγγύησις μιᾶς μακρᾶς καὶ ἀδιαταράκτου εἰρήνης, ἥτις ἐπέτρεψε εἰς ἀμφότερα τὰ ἔθνη νὰ ἐργασθοῦν δι᾽ ἑαυτὰ καὶ ν᾽ ἀνακύψουν ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου τὰ ὁποῖα ἐνέτεινε ἡ κακοδαιμονία τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Οἱ κ.κ. Τσαλδάρης καὶ Μάξιμος εἰς τὸ Ἡρῶον Ταξίμ.

Δι᾽ αὐτῆς ἐτέθησαν αἱ βάσεις μιᾶς συνεργασίας ἀπείρως εὐρυτέρας, ἥτις θὰ ἐκδηλωθῇ πολὺ ταχύτερον παρ᾽ ὅσον δύναταί τις νὰ φαντασθῇ καὶ τῆς ὁποίας τ᾽ ἀποτελέσματα θὰ παίξουν σπου-

δαιότατον ρόλον εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν δύο δημοκρατικῶν λαῶν. Ὡς γνωστὸν ἰσχυρὰ καὶ διαρκὴς φιλία δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ αἰσθηματικῶν μόνον ἐκδηλώσεων.

Ταυτότης συμφερόντων καὶ ἀναγκῶν, ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἐγγύησιν διαρκείας καὶ σταθερότητος. Προκειμένου περὶ τῆς σταθερότητος τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι αὕτη στηρίζεται

Οἱ Τοῦρκοι Ὑπουργοὶ προπέμποντες τὸν κ. Βενιζέλον ἐν Γαλατᾷ.

ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς ταυτότητος τῶν συμφερόντων καὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῶν δύο χωρῶν, ἀλλ' ἔχει καὶ βαθυτάτας τὰς ρίζας της εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐγεννήθη καὶ ἠνδρώθη εἰς τοὺς δύο λαοὺς καὶ οἱ Κυβερνῆται των μεταφέροντες αὐτὴν εἰς συνθήκας καὶ σύμφωνα τὴν ἀνεγνώρισαν ἁπλῶς καὶ τὴν ἐπεκύρωσαν.

Τοῦρκοι καὶ Ἕλληνες διαμένουν εἰς τὴν αὐτὴν πατρίδα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης, ποῦ ἐδημιούργησαν τὸν σημερινὸν Δυτικὸν πολιτισμόν. Ἐὰν ἡ γεωγραφικὴ των θέσις δὲν τοῖς ἐπιτρέπει νὰ ἔχουν μεγάλας ἀξιώσεις, τοῖς ἐπιτρέπει ὅμως ν' ἀναζητήσουν καὶ νὰ εὕρουν, τὸ δικαιότερον, τὸ ὡραιότερον, τὸ καλλίτερον. Τὶ πράγματι, ὡραιότερον, δικαιότερον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὴν φιλίαν καὶ τὴν εἰρήνην ;

Μόνη ἡ εἰρήνη εἶνε ὁ θεμελιωτὴς τοῦ πολιτισμοῦ. Τουρκία καὶ Ἑλλὰς καταγινόμεναι μετὴν πραγματοποίησιν τῆς διαρκοῦς εἰρήνης καθ' ἣν στιγμὴν τὰ νικηφόρα ἔθνη ἀναζητοῦν τὰς ἰδίας αὐτῶν εὐθύνας διὰ τὸν μεγάλον πόλεμον, προσφέρουν τῷ ὄντι ἀναμφισβητήτως πολύτιμον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐκπληρώσουν ἐπαξίως τὸν ἔνδοξον ρόλον των, ὅστις ἴσως ἐπιφυλάσσεται εἰς αὐτὰ μίαν ἡμέραν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς γενικῆς ἀνορθώσεως τῆς Κεντρικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

Κ. Δ. ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ

Δημοσιογράφος

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ἀρετή. Ἐπανωφόριον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπομένει πάντοτε εἰς τὴν κακοκαιρίαν.

Βλέμμα. Ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ τῆς καρδίας.

Γέλως. Πρόφασις νὰ ἐπιδεικνύουσιν μερικαὶ τοὺς ὡραίους ὀδόντας των.

Διαβολή. Βόμβα, διατρέχουσα εὐρὺν κύκλον πρὶν καταπέσῃ καὶ καταστρέψῃ.

Εὐτυχὴς εἶνε ὁ νομίζων ὅ,τι εἶνε τοιοῦτος.

Ζωή. Διηνεκὴς ἀπειλὴ τοῦ θανάτου. Τσέτουλα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ χρόνος χαράσσει κατ' ἔτος μίαν ἐκτομὴν ἕως ὅτου κατὰ λάθος κόψῃ ὁλόκληρον τὸ ξύλον.

Ἡλικία. Ποταμός, τοῦ ὁποίου αἱ γυναῖκες προσπαθοῦν πάντοτε νὰ ἀναστρέψουν τὸν ροῦν.

Θηρίον. Πᾶσα ὡραία, διότι αἰωνίως ἔχει θύματα καὶ σπαράσσει καρδίας.

Ἰσότης. Αἰώνιος σαρκασμὸς τῆς φιλοσοφίας.

Κηδεία πομπώδης. Ἀποβλέπει μᾶλλον τὴν ματαιότητα τῶν ζώντων ἢ τὴν μνήμην τῶν νεκρῶν.

Λογοπαίγνιον. Πνεῦμα τῶν μὴ ἐχόντων πνεῦμα.

Μυστικόν. Ἂν θέλῃς νὰ διακοινωθῇ τὸ μυστικόν σου, ἐκμυστερεύσου αὐτὸ ὑπὸ πᾶσαν ἐχεμύθειαν.

Νύμφη. Αἰώνιον καρφίον τῆς πενθερᾶς.

Ξυλοκόπημα. Ἔνδειξις βαρβαρότητος.

Ὀφθαλμοί. Παράθυρα τῆς ψυχῆς, χρησιμεύοντα πολλάκις ὡς πολεμίστραι. Συνήθως ἔχουν προορισμὸν νὰ βλέπωνται μᾶλλον ἢ νὰ βλέπουν.

Παρειαί. Μῆλα τῆς αἰδοῦς ἢ γουδιὰ κοκκίνης βαφῆς.

Ρόδα τῶν παρειῶν. Ἔχουν ἀκάνθας καθὼς καὶ τὰ ρόδα τοῦ αἰῶνος.

Συρμός. Καθιερωμένη μωρία. Τέχνη νὰ ἀναγκάζωνται ὅλοι νὰ φοροῦν ὅ,τι εἰς ὀλίγους μόνον ἁρμόζει.

Τρίχαπτα. Δίκτυα τοῦ χρήματος.

Ὑμέναιος. Κανδηλάπτης ἀνάπτων τὰς λαμπάδας τοῦ γάμου καὶ σβύνων τὴν φλόγαν τοῦ ἔρωτος.

Φίλημα. Κελάδημα τοῦ ἔρωτος ἢ σπινθὴρ τῆς στοργῆς. Μεταξὺ γυναικῶν ὑπενθυμίζει τὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα.

Χείλη. Κεράσια διὰ τοὺς λαιμάργους καὶ κοράλλια διὰ τοὺς ὀρυκτολόγους. Ἐὰν δὲν ἤνοιγον ποτὲ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦτο εὐτυχέστερος.

Ψωμί. Ἀγὼν τοῦ βίου. Ζυμώνεται μὲ ἱδρῶτα.

Ὡραιότης. Συνάλλαγμα βραχυπρόθεσμον.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία χωρισθεῖσα ἀπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀπὸ τοῦ 1054 ἐπὶ Π)χου Μιχαὴλ τοῦ Κηρουλαρίου διατελεῖ ἔκτοτε ἡνωμένη πνευματικῶς μετὰ τῶν διαφόρων αὐτοκεφάλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀναλόγως τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν ηὐξάνοντο ἢ ἠλαττοῦντο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ χωρισμοῦ μέχρι τῆς σήμερον.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατ. Ἐκκλησία ἀπαρτίζεται σήμερον ἀπὸ τὰ ἑξῆς Π)αρχεῖα:

1 Π)χεῖον Κων)πόλεως
2 » Ἀλεξανδρείας
3 » Ἀντιοχείας
4 » Ἱεροσολύμων
5 » Ρωσσίας
6 » Σερβίας
7 » Ρουμανίας,

τὰς κάτωθι Αὐτοκεφάλους ἀδελφὰς Ἐκκλησίας:

1 Ἐκκλησίαν Κύπρου
2 » Ἑλλάδος
3 » Πολωνίας,

ὡς καὶ τὴν Αὐτόνομον Ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Ὄρους Σινᾶ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΚΑΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΦΩΤΙΟΣ Ο Β΄.
Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ΜΕΛΕΤΙΟΣ ὁ Β΄.
Πατριάρχης Ἀντιοχείας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Τοποτηρητὴς τοῦ Π)χικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος ΚΕΛΑΔΙΩΝ
Πατριάρχης Ρωσσίας . . . . .
Πατριάρχης Σερβίας ΒΑΡΝΑΒΑΣ
Πατριάρχης Ρουμανίας ΜΥΡΩΝ
Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου . . . .
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Μητροπολίτης Βαρσοβίας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
Ἀρχιεπίσκοπος Ὄρους Σινᾶ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΛΕΩΣ

ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἡ Ἐκκλησία Κων)πόλεως, τὸ *Οἰκ. Π)χεῖον ἢ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία* περιλαμβάνει σήμερον τὴν Ἀρχιεπ. Κων)πόλεως, τέσσαρας Ἐπαρχίας ἐν τῇ Τ.Δημοκρατίᾳ εὑρισκομένας ἤτοι τὰς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος, Δέρκων, Πριγκηπονήσων καὶ Ἴμβρου καὶ Τενέδου, τὰς δύο ἐν Εὐρώπῃ Ἐξαρχίας Δ. καὶ Β. Εὐρώπης (Θυατείρων) καὶ Κεντρώας Εὐρώπης (Ἀμασείας), τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς, τὴν Μητρόπολιν Αὐστραλίας, τὰς 4 Ἐπαρχίας τῶν Δωδεκανήσων (Ρόδου, Κώου, Καρπάθου καὶ Κασου καὶ Λέρου καὶ Καλύμνου), τὰς ἐν Ἀλβανίᾳ 3 χηρευούσας Μητροπόλεις (Κορυτσᾶς, Δυρραχίου καὶ Βελεγράδων), τὰς 4 Αὐτονόμους Ἐκκλησίας Κρήτης, Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας, Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας, Ταλλίνης καὶ πάσης Ἐσθονίας ὡς καὶ τὴν Ἐξαρχίαν τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ρωσσικῶν Ὀρθοδόξων παροικιῶν.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ἡ Ἐκκλησία Κων)λεως ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της διῳκεῖτο κατ' ἀρχὰς μὲν ἁπλῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων, δι' Ἐνδημούσης Συνόδου, εἶτα δὲ ἀπὸ τοῦ 1453 λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν ὑπὸ τῶν Σουλτάνων παραχωρηθέντων προνομίων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰδιότητος τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου ὡς Ἐθνάρχου.

Ἀπὸ τοῦ 1866, ὅτε κατηργήθη τὸ καταχρηστικῶς εἰσχωρῆσαν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας σύστημα τοῦ Γεροντισμοῦ, καθ' ὃ οἱ 12 Γέροντες Μητροπολῖται ἀπετέλουν ἰσοβίως τὴν Ἱ. Σύνοδον, ἐν Φαναρίῳ διαρκῶς ἐδρεύοντες καὶ μακρόθεν πομαίνοντες τὰς Ἐπαρχίας των, ἡ Ἐκκλησία διῳκεῖτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, οἵτινες βάσιν εἶχον τοὺς Ἱ. Κανόνας ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τῶν Σουλτάνων παραχωρηθέντα εἰς τὸν Πατριάρχην ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἐθνάρχου προνόμια.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ε΄. ἄρθρου τῶν Ἐθν Κανονισμῶν ἐσχηματίζετο ἡ Δωδεκαμελὴς Σύνοδος ἤτοι κατὰ πᾶν ἔτος ἐκαλοῦντο δύο Μητροπολῖται ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν στηλῶν τοῦ Συνταγματίου (ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος ἐξ ἑκάστης στήλης) πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν κατὰ πᾶν ἔτος ἀποχωρούντων τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας αὐτῶν ἀναγωρούντων 6 Μητροπολιτῶν.

Ἀνεξαιρέτως ὅλοι οἱ Μητροπολῖται τοῦ Θρόνου εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ διορίζωνται μέλη τῆς Ἱ.Συνόδου, ἀνὰ δύο ἔτη ἕκαστος κατὰ σειρὰν περιοδικὴν ἀνανεουμένων κατ' ἔτος τοῦ ἡμίσεως τῶν μελῶν αὐτῆς.

Οἱ Ἐθν. Κανονισμοὶ ἴσχυσαν μέχρι τῆς 1 Δ)βρίου 1923, ὅτε καταργηθείσης τῆς ἰδιότητος τοῦ Π)χου ὡς Ἐθνάρχου ὑπὸ τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης, ἡ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος συνελθοῦσα τὸ πρῶτον μετὰ τὴν παραίτησιν Μελετίου τοῦ Δ΄. (νῦν Π)χου Ἀλεξανδρείας) ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μητρ. Καισαρείας Νικολάου καὶ ἀπαρτιζομένη ἐκ τῶν Μ)λιτῶν Κυζίκου Καλλινίκου, Νικαίας Βασιλείου, Χαλκηδόνος Γρηγορίου, Δέρκων Καλλινίκου, Προύσης Κων)τίνου, Νεοκαισαρείας Ἀγαθαγγέλου, Αἴνου Ἰωακείμ, Σηλυβρίας Εὐγενίου, Ροδοπόλεως Κυρίλλου καὶ Ἀνέων Θωμᾶ, ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν Ἐθν. Κανονισμῶν, καὶ ἐπανέφερεν ἐν τῇ διοικήσει της Ἐκκλησίας τὴν ἰσχὺν τῶν Ἱ. Κανόνων οἵτινες προβλέπουν ὡς

διοικητικὸν Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας Ἐνδημοῦσαν Σύνοδον πάντων τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦτο μέχρι τῆς διευκρινίσεως τῆς ἐν γένει Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως.

Τὴν κατάργησιν τῶν Ἐθν. Κανονισμῶν ἐπηκολούθησε καὶ ἡ κατάργησις τοῦ ἑτέρου διοικητικοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὡς καὶ τῆς Κ. Π. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς

Ἡ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Σεβ. Κ)πεως διαβιβασθέντος σχετικῶς Τεσκερὲ προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, Ὅστις ἐν ἐκτιμήσει τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν τοῦ Π)χείου καὶ πάλιν ἐπανέφερε τὸ Δωδεκαμελὲς σύστημα τῆς Συνόδου συγκροτήσας αὐτὴν ἀριστίνδην ἐξ 9 μόνον Ἀρχιερέων ἐκ τῶν 10 ἐν Κων)πόλει ὑπαρχόντων.

Τὸ διοικητικὸν τοῦτο σύστημα τοῦ Δωδεκαμελοῦς τῆς Συνόδου ἐξηκολούθησε μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1928, ὅτε εὐγενεῖ πρωτοβουλίᾳ καὶ προτάσει τοῦ τότε Μητρ. Δέρκων Φωτίου (τοῦ νῦν εὐκλεῶς Πατριαρχεύοντος) κατὰ πλειονοψηφίαν κατηρτίσθη μεγάλη Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου τοῦ Γ΄. διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῆς ἀποκρυσταλλωθείσης πλέον γενικῆς τῆς Ἐκκλησίας καταστάσεως «ἵνα μὴ ἡ Ἐκκλησία μένῃ ἄνευ πηδαλίου».

Ὁ Π)χης Βασίλειος ὁ Γ΄. ὅμως κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1928 ἐπὶ τῇ προφάσει μὲν, ἵνα ὁ συνταχθησόμενος καταστατικὸς χάρτης ἔχει ἰσχὺν νόμου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κων)λεως, κυρίως δὲ ἵνα καὶ τοὺς 6 ἐν Κ)πόλει ὑπάρχοντας Τιτουλαρίους Μ)πολίτας εἰσαγάγῃ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκ. ἐκάλεσε τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Καταστατικοῦ καὶ εἰσηγήθη εἰς αὐτὴν, ὅπως διατυπώσῃ κανονικὸν τύπον πρὸς σύγκλησιν Ἐδημούσης Συνόδου πάντων τῶν ἐν Τουρκίᾳ, Μη)πολιτῶν ἥτις νὰ νομοθετήσῃ τὸν καταστατικὸν χάρτην.

Εὑρεθεὶς ὅμως πρὸ κωλυσιεργίας ἐνίων Μητροπολιτῶν, προέβη Οὗτος εἰς τὴν ἔκδοσιν Πιττακίων διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου, συμπεριλαβὼν καὶ τοὺς ἐν τάξει τιτουλαρίους Μ)λίτας Θεοδωρουπόλεως Λεόντιον, Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντῖνον, Χριστουπόλεως Μελέτιον, Σταυρουπόλεως Ἰωακεὶμ (νῦν Δέρκων), Μύρων Πολύκαρπον καὶ Λαοδικείας Δωρόθεον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν διέφερον οὗτοι τῶν ἄλλων Μ)λιτῶν οἵτινες ὡσαύτως ἐστεροῦντο ποιμνίων καὶ κατ' οὐσίαν τιτουλαρίων καὶ τούτων ὄντων. (λ.χ. Κυζίκου Καλλινίκου, Σάρδεων Γερμανοῦ κ. λ.) Ἡ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος συνεκλήθη τῇ 26 Ἰουλίου 1928 ἀλλ' ἀπέσχον τῆς συνεδρίας ταύτης 10 τῶν Μ)λιτῶν, οἵτινες δὲν ἐνέκριναν τὴν τοιουτότροπον μετατροπὴν τοῦ διοικητικοῦ τῆς Ἐκκλησίας συστήματος. Οὗτοι ὅμως προσῆλθον ἀργότερον εἰς τὴν 4ην συνεδρίαν τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου καὶ πρῶτον προέβησαν εἰς τὴν ἀναγραφὴν ἐν τῷ Συνταγματίῳ κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας τῶν 6 Τιτουλαρίων Μ)λιτῶν, ὁρισθείσης καὶ τῆς «φήμης» ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν, καὶ δεύτερον εἰς τὴν πρώτην κανονικὴν πρᾶξιν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μιλήτου Αἰμιλιανοῦ ὡς χωρεπισκόπου Πέραν. Καὶ οὕτω ἡ Ἐκκλησία Κ)λεως ἐπανῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου.

Κατὰ τὸ νέον τοῦτο Συνταγμάτιον τὰ ἀφορῶν μόνον τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Μ)λίτας ὅπερ καὶ μέχρι σήμερον ἰσχύει, παρὰ τὰς πρὸς ἀνατροπὴν αὐτοῦ προσπαθείας ἐνίων Μ)λιτῶν, βουλομένων τὴν κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας κατάταξιν τῶν Ἀρχιερέων, οἱ μὲν ἔχοντες Ἐπαρχίας ὡς καὶ οἱ φέροντες τίτλους Ἐπαρχιῶν, ὧν οἱ πληθυσμοὶ ἀνεχώρησαν εἰς Ἑλλάδα ὡς ἀνταλλάξιμοι, διετήρησαν τὴν ἐν τῷ παλαιῷ Συνταγματίῳ σειρὰν, οἱ δὲ ἀπὸ Τιτουλάριοι νεοεγγραφέντες, ἀνεγράφησαν ἀμέσως μετὰ τοὺς προηγουμένους κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας αὐτῶν, ἀποφασισθέντος συνάμα, ὅπως καὶ οἱ ἐν τῷ μέλλοντι χειροτονούμενοι Ἀρχιερεῖς μὴ προηγοῦνται τούτων ἀλλὰ καταγράφωνται εἰς τὸ Συνταγμάτιον κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας των, ἔστω καὶ ἂν φέρωσιν οὗτοι τίτλους Ἐπαρχιῶν ἀναφερομένων μὲν ἐν τῷ Συνταγματίῳ τῶν Ἐθν. Κανονισμῶν μὴ ὑφισταμένων δὲ σήμερον. Τὴν σειρὰν δὲ ταύτην ἠκολούθησεν ὁ ἀπὸ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Φιλαδελφείας Μάξιμος (ὁ νῦν τὴν τῆς Χαλκηδόνος Μητρόπολιν κλείζων).

Ἐξ ἀντιθέτου ὅμως οἱ προαγόμενοι ἐκ τῶν ὑπαρχόντων Μ)λιτῶν ἔστω καὶ ἂν ἔπωνται τοῖς πρεσβείοις πολλῶν ἄλλων, θὰ διατηρῶσι τὴν ἐν τῷ παλαιῷ Συνταγματίῳ σειρὰν, ἣν ἠκολούθησαν ὁ ἀπὸ Σταυρουπόλεως—Δέρκων Ἰωακείμ, ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος—Ἐφέσου Ἀγαθάγγελος κ λ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ Τ. Δ. ΜΗΤΡ)ΛΙΤΩΝ

1) Καισαρείας Καλλίνικος
2) Ἐφέσου Ἀγαθάγγελος
3) Ἡρακλείας Βενιαμὶν
4) Χαλκηδόνος Μάξιμος
5) Δέρκων Ἰωακείμ
6) Προύσης Νικόδημος
7) Πριγκηποννήσων Θωμᾶς
8) Σάρδεων καὶ Πισιδίας Γερμανὸς
9) Σηλυβρίας Εὐγένιος
10) Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων Γενάδιος
11) Ἴμβρου καὶ Τενέδου Ἰάκωβος
12) Ροδοπόλεως Κύριλλος (1)
13) Θεοδωρουπόλεως Λεόντιος
14) Εἰρηνουπόλεως Κων)τῖνος
15) Χριστουπόλεως Μελέτιος
16) Μύρων Πολύκαρπος
17) Λαοδικείας Δωρόθεος

Καὶ πάλιν ὅμως μετὰ τὴν πρώτην κοινὴν συνεδρίαν καὶ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Συνταγματίου μερι-

---

ΣΗΜ.— Ὁ Παν. Μ)λίτης Ροδοπόλεως, κ. Κύριλλος εὑρίσκεται τόγε νῦν εἰς Δράμαν. Ὡσαύτως ἐν Ἑλλάδι παραμένουσι καὶ οἱ Μητρ. Τραπεζοῦντος Χρύσανθος, Βιζύης Χριστοφόρος καὶ Τυρολόης Χρυσόστομος.

κοι τῶν Μητροπολιτῶν ἕνεκα λόγων ὑγείας καὶ ἄλλοι ἕνεκα ἀσχολιῶν ἀπέσχον τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου ἐπὶ ἑξάμηνον ὅτε ὁ Πατριάρχης Βασίλειος ὁ Γ'. ἐκ λόγων ὅλως ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως Του, εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀνακαταρτισμοῦ τῆς Δωδεκαμελοῦς Συνόδου ἐπὶ τῇ βάσει ***Ἰδιαιτέρων Διατάξεων*** συνταχθεισῶν καὶ ἐπικυρωθεισῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ κατὰ Μάρτιον 1929 συνεδρίᾳ τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου.

Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας πάντες οἱ ἐν Κων)πόλει Μητροπολῖται ἐξισοῦνται εἴς τε τὰ κανονικὰ καὶ ἄλλα αὐτῶν δικαιώματα καὶ καθήκοντα, ἐπαναφέρεται τὸ ἔκπαλαι ἰσχῦον ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως δωδεκαμελὲς τῆς Συνόδου σύστημα, ὁρίζεται ὅπως ἡ Συνοδικὴ παρεδρία ᾖ ἐτησία, τῶν ἓξ ἐκ τῶν 12 μελῶν τῆς Συνόδου ἀποχωρούντων κατὰ ἑξαμηνίαν (1η Μαρτίου καὶ 1η Σεπτεμβρίου) καὶ ἀντικαθισταμένων δι' ἑτέρων ἓξ ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐν ὅλῳ 18 Μ)τῶν. (1) Ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον ἡ Ἐκκλησία Κων)πόλεως διοικεῖται ὑπὸ δωδεκαμελοῦς Συνόδου καταρτιζομένης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Συνοδικῶν τούτων διατάξεων, καθ' ὅσον καὶ ἡ ἐπὶ Πατριαρχείας Φωτίου τοῦ Β'. ἀνασυγκροτηθεῖσα πρὸς σύνταξιν καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπὴ δὲν κατώρθωσεν εἰσέτι νὰ ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον της.

Σήμερον τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱ. Σύνοδον ἀπαρτίζουσιν :

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΦΩΤΙΟΣ ὁ Β'.

Μ Ε Λ Η

Ὁ Ἡρακλείας Βενιαμὶν
Ὁ Χαλκηδόνος Μάξιμος
Ὁ Δέρκων Ἰωακεὶμ
Ὁ Προύσης Νικόδημος
Ὁ Πριγκηπονήσων Θωμᾶς
Ὁ Σάρδεων Γερμανὸς
Ὁ Σηλυβρίας Εὐγένιος
Ὁ Ἡλιουπόλεως Γεννάδιος
Ὁ Θεοδωρουπόλεως Λεόντιος
Ὁ Εἰρηνουπόλεως Κων)τῖνος
Ὁ Χριστουπόλεως Μελέτιος
Ὁ Μύρων Πολύκαρπος

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος συνεδριάζει τακτικῶς τρὶς τῆς ἑβδομάδος Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἀσχολουμένη μὲ διοικητικὰς ὑποθέσεις καὶ ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Δωδεκαμελὲς Δικαστήριον ὁσάκις δεήσει.

ΟΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΘΡΟΝΟΥ

Ἡ διοίκησις τῶν Ἐπαρχιῶν τῶν Νέων χωρῶν τῆς Ἑλλάδος, αἵτινες ὑπάγονται εἰς τὸ κλῖμα τοῦ Οἰκ. Θρόνου ἀνετέθη ἐπιτροπικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ Συνοδικῆς πράξεως τῆς Ἐκκλ. Κων)πόλεως κατὰ τὸ ἔτος 1928. Οἱ Μητροπολῖται τῶν Ἐπαρχιῶν τούτων μετέχουν ἐνεργῶς εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀθηνῶν, καλούμενοι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρεσβείων τῆς χειροτονίας κατὰ τὸ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἰσχύον σύστημα. Εἰς τὰς ἱεροτελεστίας ὅμως μνημονεύουσι τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκ. Π)χου ὡς κανονικοῦ αὐτῶν ἀρχηγοῦ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ὅμως Μητροπολῖται (Εὐρώπης, Ἀμερικῆς καὶ Αὐστραλίας) ἐξαρτῶνται ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Οἰκ. Π)χείου μετὰ τὴν ἐπὶ Π)χείας Μελετίου τοῦ Δ'. (1922) καταργησιν τοῦ Τόμου τοῦ 1908, δυνάμει τοῦ ὁποίου αἱ ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίαι ὑπήγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς ὅμως νὰ μετέχωσιν οὗτοι ἐνεργῶς εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως.

Οἱ τῶν Νέων χωρῶν καὶ λοιποὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Μ)ται κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ ἀρχαίου τριστήλου Συνταγματίου μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐν Τουρκίᾳ τοιούτων εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Θεσσαλονίκης Γεννάδιος
2) Ἀμασείας καὶ Ἔξαρχος Κεντρώας Εὐρώπης Γερμανὸς
3) Ἰωαννίνων Σπυρίδων
4) Πτολεμαΐδος Ἰωακεὶμ
5) Ἀμερικῆς Β. καὶ Ν. Ἀθηναγόρας (Ἀρχιεπίσκοπος)
6) Κρήτης Τιμόθεος
7) Βερροίας καὶ Ναούσης Πολύκαρπος
8) Ρόδου Ἀπόστολος ***(Δωδεκανήσων)***
9) Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας Σαββάτιος (Ἀρχιεπίσκοπος)
10) Καρελλίας καὶ πάσης Φιλλανδίας Γερμανὸς (Ἀρχιεπίσκοπος)
11) Ταλλίννης καὶ πάσης Ἐσθονίας Ἀλέξανδρος (Ἀρχιεπίσκοπος)
12) Θυατείρων καὶ Ἔξαρχος Δ καὶ Β. Εὐρώπης Γερμανὸς
13) Αὐστραλίας Τιμόθεος
14) Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης . . .
15) Σερρῶν Κων)τῖνος
16) Δράμας Βασίλειος
17) Μυτιλήνης Ἰάκωβος
18) Διδυμοτείχου Ἰωακεὶμ
19) Ἀλεξανδρουπόλεως Γερβάσιος
20) Σιδηροκάστρου Βασίλειος
21) Μηθύμνης Διονύσιος
22) Κορυτσᾶς . . . ***(Ἀλβανίας)***
23) Χίου Ἰωακεὶμ
24) Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
25) Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος
26) Μαρωνείας Ἄνθιμος
27) Ξάνθης Πολύκαρπος
28) Λήμνου Στέφανος
29) Δυρραχίου . . . . ***(Ἀλβανίας)***
30) Καστορίας . . . .
31) Ἐδέσσης Κωνστάντιος
32) Βελεγράδων . . . . ***(Ἀλβανίας)***
33) Γρεβενῶν Νικόλαος
34) Σισανίου καὶ Σιατίστης Διόδωρος
35) Φλωρίνης Βασίλειος
36) Κασσανδρείας Εἰρηναῖος
37) Ἐλασσῶνος Καλλίνικος
38) Κῴου . . . . . ***(Δωδεκανήσων)***

ΣΗΜ. Ἐπειδὴ σήμερον οἱ ἐν Κων)πόλει Μ)ται εἶνε 16, τὰς δύο κενὰς θέσεις (τὴν τοῦ ἀειμνήστου Δέρκων Ἀμβροσίου καὶ τοῦ ἀπουσιάζοντος Ροδοπόλεως Κυρίλλου) πληροῦσιν ἑκάστοτε δύο ἐκ τῶν ἀποχωρούντων διὰ μυστικῆς πληροφορίας ἐκλεγόμενοι

39) Καρπάθου καὶ Κάσου Γερμανὸς ***(Δωδεκανήσων)***
40) Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωακεὶμ
41) Νευροκοπίου Φιλόθεος
42) Λέρου καὶ Καλύμνου Ἀπόστολος ***(Δωδεκανήσων)***
43) Ἐλευθερουπόλεως Σωφρόνιος
44) Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν Γεώργιος
45) Βελλᾶς καὶ Κονίτσης Ἰωάννης
46) Ἀρδαμερίου Καλλίνικος
47) Κίτρους . . . .
48) Πολυανῆς Κύριλλος
49) Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγ. Ὄρους Σωκράτης
50) Σουφλίου Ἰωακεὶμ
51) Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομος
52) Ζιχνῶν Ἀλέξανδρος
53) Νιγρίτης Εὐγένιος
54) Μετσόβου . . .
55) Πλωμαρίου Κωνσταντῖνος

ΟΙ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΘΡΟΝΟΥ

Σωζοπόλεως Κων)τῖνος
Χίου Πολύκαρπος
Φλωρίνης Χρυσόστομος
Παραμυθίας Ἀθηναγόρας
Λαγκαδᾶ Γερμανὸς
Μετρῶν Γρηγόριος (ἐν Παρισίοις)

Σήμερον ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐξαρτῶνται ἐν ὅλῳ 72 Μητροπολῖται ἐν ἐνεργείᾳ, τέσσαρες Ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἓξ πρώην Μητροπολῖται. Ἐκ τούτων 16 Μητροπολῖται διαμένουσιν ἐν Τουρκίᾳ 45 ἐν Ἑλλάδι (41 Ν. χωρῶν, 4 ἔχοντες τίτλους Ἐπαρχιῶν ἐν Τουρκίᾳ εὑρισκομένων) 4 ἐν Δωδεκανήσῳ, δύο ἐν Εὐρώπῃ, εἷς ἐν Αὐστραλίᾳ, εἷς Ἀρχιεπίσκοπος ἐν Ἀμερικῇ, τρεῖς ἐν Εὐρώπῃ, πέντε πρώην Μητροπολῖται ἐν Ἑλλάδι καὶ εἷς ἐν Παρισίοις.

Ἦτοι οἱ Ἱεράρχαι τοῦ Οἰκ. Θρόνου ἀνέρχονται ἐν ὅλῳ εἰς 81.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κων)λεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκ. Π)άρχης εἶναι ἡ κορυφὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὁ Ἀνώτατος Ἀρχηγὸς τοῦ Ὀρθοδόξου Αὐτῆς πληρώματος, ἐντεταλμένος τὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν Ἱ. Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων αὐστηρὸς θεματοφύλαξ ὑπάρχει. Ὁ Οἰκ. Π)χης εἶναι πρῶτος τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν καὶ μετὰ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγ. καὶ Ἱερᾶς Συνόδου διοικεῖ τὴν Ἐκκλησίαν Κ)λεως, ἀποφαίνεται ἐφ' ὅλων τῶν διορθοδόξων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ συνάμα λύει κάθε διαφορὰν τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Σήμερον ὁ ἐπίσημος Κ)τικὸς τίτλος τοῦ Οἰκ. Π)χου εἶναι «Istanbul Rum Patriği» ἤτοι Ρωμαῖος Π)χης Κ)λεως καὶ ἑδρεύει ἐν Φαναρίῳ ἀπὸ τοῦ 1601.

ΕΚΛΟΓΗ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ὁ Οἰκ. Π)χης ἀπὸ τοῦ 1866 ἤτοι μετὰ τὴν σύνταξιν τῶν Ἐθν. Κανονισμῶν, ἀνεδεικνύετο ἐν τῷ Π)χικῷ Ναῷ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῶν ἐνΚων)πόλει παρεπιδημούντων Μ)λιτῶν ὑπὲ τὴν προεδρείαν τοῦ ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἅμα τῇ χηρεύσει τοῦ Θρόνου ἐκλεγομένου Τοποτηρητοῦ, μεταξὺ τριῶν ὑποψηφίων, τοὺς ὁποίους ἀνεδείκνυε ἡ ἐπὶ τούτῳ ἐν τοῖς Π)χείοις καὶ τοῦ Μ)λίτου Ἡρακλείας ἐπὶ τούτῳ καλουμένου ἵνα ἐπιδώσῃ κατὰ τὴν ἔπαλαι κρατοῦσαν τάξιν τὴν τῆς Π)γείας ῥάβδον τῷ νεοεκλεγησομένῳ, συνερχομένη ἐκλογικὴ Συνέλευσις, ἡ συγκειμένη ἐκ τῶν ἐξονομασθέντων Μ)λιτῶν ὡς καὶ τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκ. Θρόνου, τῶν διαφόρων συντεχνιῶν καὶ τῶν πολιτικῶν βαθμούχων τοῦ Κράτους, ἥτις καὶ αὕτη τοὺς τρεῖς τούτους ὑποψηφίους ἀνεδείκνυε ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς αὐτῆς Συνελεύσεως ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς συνεδρίᾳ, καταρτιζομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ πάντων τῶν Μ)λιτῶν τοῦ Οἰκ. Θρόνου ἀποστελλομένων ἐνσφραγίστων ψηφοδελτίων καὶ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ συνεδρίᾳ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως τυχὸν προτεινομένων ὑποψηφίων καὶ ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης κατόπιν ἐγκρινομένου ἐπισήμου καταλόγου ὑποψηφίων.

Τὸν ἐκλεγόμενον Π)χην ἀνεγνώριζεν ἐπισήμως ὁ Σουλτάνος δι' ἐπὶ τούτῳ πρὸ Αὐτοῦ παρουσίας τοῦ ἐκλεγέντος, ὅστις κατόπιν διὰ μεγαλοπρεποῦς πομπῆς καὶ πολυπληθοῦς ἐφ' ἁμαξῶν καὶ ἐφ' ἵππων ἀκολουθίας μετέβαινεν εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ Π)χεῖα, ὅπου ἐτελεῖτο ἡ νενομισμένη τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ.

Τελευταῖος ἐκλεγεὶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐκλογικοῦ τούτου συστήματος καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου καὶ τῆς Ὑψ. Πύλης, εἶναι ὁ βαθύνους καὶ συνετὸς Π)χης Γερμανὸς ὁ Ε'. ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος, Ὃν παραιτηθέντα κατ' Ὀ)βριον τοῦ 1918 διεδέχθη εἰς τὸν Θρόνον τῇ 25 Ν)βρίου 1920 ὁ ἀπὸ Ἀθηνῶν Μελέτιος ὁ Δ'.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἴσχυσε μέχρι τοῦ 1923, ὅτε καταργηθείσης ὑπὸ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης τῆς ἰδιότητος τοῦ Π)χου ὡς Ἐθνάρχου ἡ συγκληθεῖσα Ἐνδημοῦσα Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώτου τῇ τάξει Μ)λίτου Καισαρείας Νικολάου, μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Π)άρχου Μελετίου τοῦ Δ'. ἐκήρυξε χηρεύοντα τὸν Οἰκ. Θρόνον καὶ ὥρισε τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς, ἣν διὰ τακριρίου ἐγνωστοποίησε τῇ Νομαρχίᾳ Κων)λεως.

Τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ἡ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τοῦ διαβιβασθέντος Κ)τικοῦ Τεσκερὲ, τοῦ ὁρίζοντος ἵνα ἐκλέγοντες καὶ ἐκλεγόμενος ὦσι Τοῦρκοι πολῖται, τηρουμένου κατά τινα τύπον καὶ τοῦ συμψήφου τοῦ συνόλου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου, κατήρτισε τὸ τριπρόσωπον ψηφοδέλτιον καὶ ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων ἐν τῷ Π)χικῷ Ναῷ μετὰ τὴν διὰ τῆς νενομισμένης ἱεροτελεστίας ἐπίκλησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀπὸ Χαλκηδόνος Γρηγορίου τοῦ Ζ'. Ὁ-

στις ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Π)χης μετὰ τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς τῆς Ἐκκλησίας Κων)λεως.

Ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως Γρηγορίου τοῦ Ζ΄. ἔλαβε χώραν τὴν 13Δ)βρίου 1923, τῶν ἀπὸΚων)τίνου τοῦ ΣΤ΄ (17-12-1924) ὅμως μέχρι σήμερον Π)αρχῶν γίνεται εὐθὺς μετὰ τὴν διὰ κανονικῶν ψήφων ἀνάδειξιν Αὐτῶν, τῆς ποιμαντορικῆς ῥάβδου ἐπιδιδομένης Αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Α΄. τῇ τάξει, ἅτε τοῦ πρὸς τοῦτο δικαιουμένου Μ)λίτου Ἡρακλείας μὴ εὑρισκομένου τότε ἐνταῦθα.

Ἡ ἐκλογὴ ἀναγγέλλεται τηλεγραφικῶς εἰςτοὺς Ἐξοχ.τὸνΠρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν Νομάρχην Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ἐκλογῆς Π)χου ἰσχύει μέχρι τῆς σήμερον καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος τούτου ἐξελέγη τὴν 7ην Ὀ)βρίου 1929 καὶ ὁ τὸν Πάνσεπτον τῶν Χρυσοστόμων, Γρηγορίων καὶ Φωτίων Θρόνον κλείζων Φώτιος ὁ Β΄. ὁ ἀπὸ Δέρκων.

Η Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΦΩΤΙΟΣ ὁ Β΄

ΦΩΤΙΟΣ Ο Β΄. κατὰ κόσμον Δημήτριος Μανιάτης 269ος μὲν ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου 161ος δὲ ἀπὸ τῆς ἁλώσεως Οἰκ. Π)άρχης ὑπάρχων, ἐγεννήθη ἐκ γονέων εὐσεβῶν Σταύρου Μανιάτου καὶ Σεβαστῆς τῇ 16ῃ Ν)βρίου 1874 ἐν τῇ νήσῳ Πριγκήπῳ.

Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ δημοτικῇ Σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα ἐν τῇ ἐν Γαλατᾷ Γερμανοελβετικῇ Σχολῇ. Τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς ἐπέρανεν ἐν τοῖς Ζαριφείοις Διδασκαλείοις τῆς Φιλιππουπόλεως, ἔνθα ἀρχιεράτευε τότε ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος Του Φώτιος, ὁ ἀπὸ Εἰρηνουπόλεως, Μ)λίτης Φιλιππουπόλεως καὶ εἶτα Κοζάνης.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασιακῶν Του σπουδῶν, ἐφοίτησεν εἰς τὴν Θεολογικὴν καὶ Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Πα επιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξ ὧν ἀριστεύσας, ἔλαβε τὸ τῆς Φιλολογίας καὶ Φιλοσοφίας δίπλωμα, συμπληρώσας τὰς φιλοσοφικάς Του σπουδὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου.

Ἐπανακάμψας ἐξ Ἑσπερίας, εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ θείου Του Φωτίου ἐν Φιλιππουπόλει διάκονος λαβὼν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διορισθεὶς Ἀρχιδιάκονος καὶ Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μ)λεως Φ)πόλεως καὶ μετὰ διετίαν Πρεσβύτερος, διορισθεὶς Πρωτοσύγκελλος τῆς ἐπικαίρου τότε Μ)λεως Φ)πόλεως, ἣν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ θείου Του,διηύθυνεν ἐπιτροπικῶς μέχρι τοῦ 1906, ὅτε κατὰ τὰς ταραχὰς τῆς Φ)πόλεως ἐκ θαύματος διέφυγε τὸν θάνατον κακοποιηθεὶς καὶ ἐπὶ μακρὸν ταλαι-

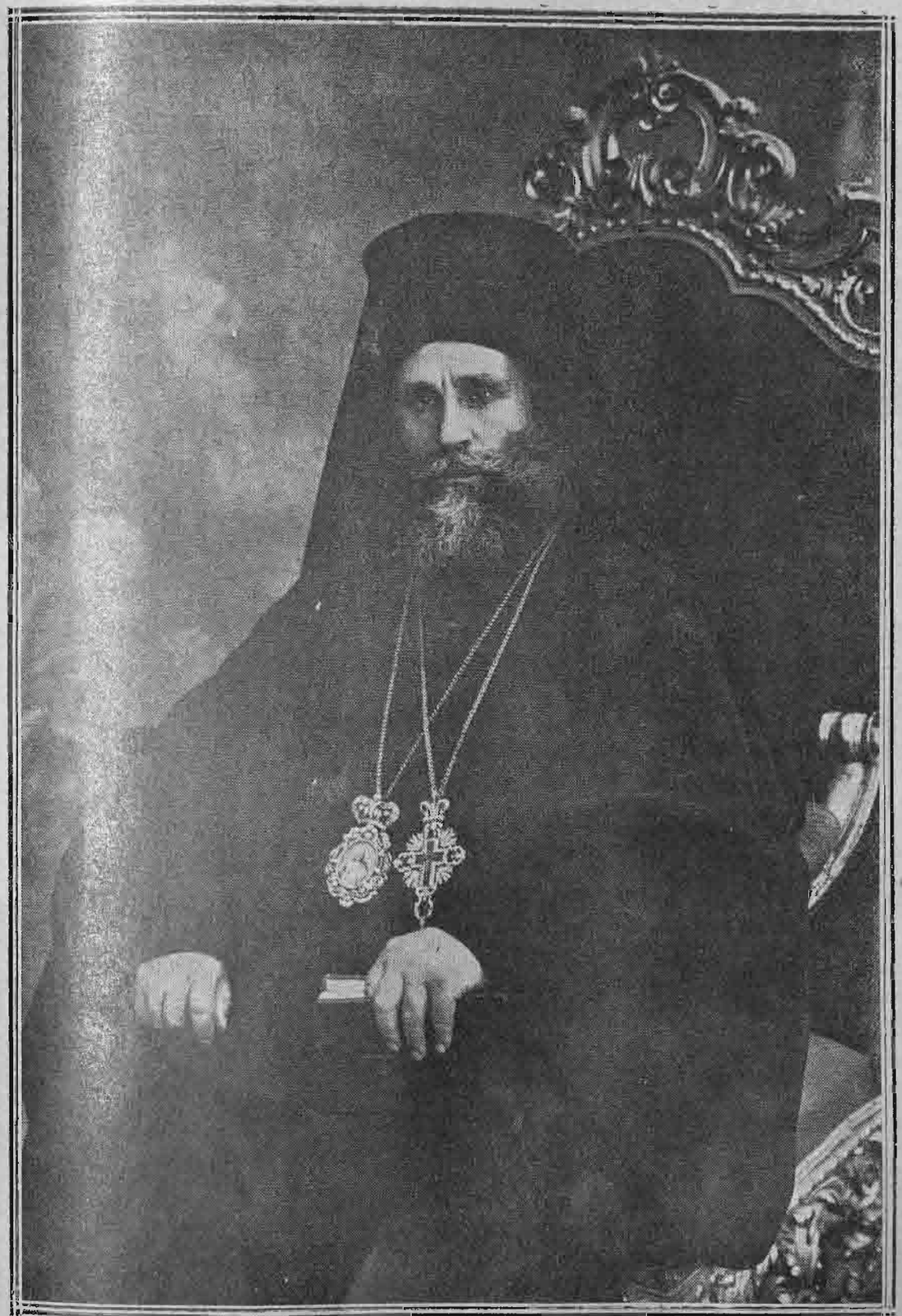

Η Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Κος Κος ΦΩΤΙΟΣ ὁ Β΄

πωρηθεὶς ἐν ἀσθενείαις, θλίψεσι, κακουχίαις καὶ διωγμοῖς.

Μετὰ τοὺς κατὰ τὸ 1906 διωγμοὺς καὶ τὴν ἀπέλασιν τῶν Ὀρθοδόξων Μ)πολιτῶν ἐκ Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρικῆς Κ)σεως, τοῦ θείου Του δὲ μετατεθέντος εἰς Κοζάνην, ὁ Πρωτοσύγκελλος Φώτιος, διωρίσθη Γενικὸς Π)χικὸς Ἐπίτροπος πρὸς διοίκησιν τῆς ἐν Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καταδυναστευομένης Ἐκκλησίας, Ἣν καὶ διώκησεν μετὰ σθένους καὶ αὐταπαρνήσεως οὐ τῆς τυγούσης μέχρι τῆς 29ης Ἰουνίου τοῦ 1914, ὅτε μεθ' ὅλου τοῦ ὁμογενοῦς Κλήρου ἐξεβλήθη ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Βουλγαρίας. Τυχὼν δὲ ἀδείας τοῦ Π)άρχου Γερμανοῦ τοῦ Ε'. Ὅστις καὶ ἐξέφρασε πρὸς Αὐτὸν ἐνώπιον τῶν Συνοδικῶν, τὴν εὐαρέσκειάν Του διὰ τὴν ζηλωτὴν ἐν Βουλγαρίᾳ διακονίαν του. τῷ ἐχορήγησεν ἀναρρωτικὴν ἄδειαν, ἵνα μεταβαίνων εἰς Εὐρώπην περιθάλψῃ τὴν ἐκ δεκαετῶν μόχθων παθοῦσαν ὑγείαν Του.

Μετὰ δύο ἔτη προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον Εἰρηνουπόλεως καὶ ὡς τοιοῦτος κατὰ τὸ 1919 διωρίσθη χωρεπίσκοπος τῆς Μεγαλωνύμου Κοινότητος Σταυροδρομίου, ὅπου ἐπὶ 6 ὁλόκληρα ἔτη διέγραψε διακονίαν ὑπερτέραν πάσης ἐξάρσεως.

Ὁ Ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως διεκρίθη ἐν Πέραν εἰς τὸ ἔργον τῆς Φιλανθρωπίας, εἰς τὴν διατροφὴν τῶν πτωχῶν καὶ ἀπόρων καὶ πρὸ παντὸς τῶν χιλιάδων ὁμογενῶν προσφύγων, οὓς ὡς φιλόστοργος πατὴρ ἀψηφῶν κάθε κίνδυνον, ἐπεσκέπτετο νυχθημερὸν εἰς τὰς προσφυγικὰς κατασκηνώσεις, τοὺς περιέθαλπε, τοὺς διέτρεφε, τοὺς ἐνέδυε καὶ οὕτω τοὺς ἔσωσεν ἐκ τοῦ ἐξ ἀσιτίας καὶ τοῦ ψύχους θανάτου.

Τὸ τῆς εὐποιΐας ἔργον τοῦ Εἰρηνουπόλεως Φωτίου, τυγχάνει γνωστὸν εἰς τὴν διεθνῆ κοινωνίαν τῆς Πόλεώς μας, ἐν ᾗ Οὗτος ἔδρασε φιλοχρίστως καὶ ἐξετιμήθη δεόντως ὑπ' αὐτῆς.

Γρηγόριος ὁ Ζ'. τιμῶν τὸν Εἰρηνουπόλεως Φώτιον καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιβραβεύσῃ τὰς πολυτίμους ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πλησίον ὑπηρεσίας του, προήγαγεν Αὐτὸν τὴν 21ην Μαρτίου τοῦ 1924 εἰς Μ)λίτην Φιλαδελφείας, καλέσας ἅμα Αὐτὸν Συνοδικὸν, διατηρήσαντα ταὐτοχρόνως καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Μεγαλωνύμου Κοινότητος Σταυροδρομίου.

Κων)τῖνος ὁ ΣΤ'. ὁ ἀπὸ Δέρκων ἐκπληρῶν διακαῆ πόθον τῆς Ἐπαρχίας Δέρκων, προήγαγε Τοῦτον τὴν 17ην Ἰκνουαρίου 1925 εἰς τὴν ἱστορικὴν τῶν Δέρκων Μητρόπολιν, διατηρήσας ἅμα Αὐτὸν καὶ Συνοδικόν.

Ὡς Μ)πολίτης Δέρκων ἀντεπροσώπευσε τὴν Ἐκκλησίαν Κων)λεως εἰς τὰς τελετὰς τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Π)άρχου τῆς Ρουμανίας Μύρωνος ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ διετέλεσε Πρόεδρος πλείστων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ἐν αἷς ἡ Προεδρεία Του εἶναι μεστὴ θετικῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας ἀ-

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν κ.κ. Ε. Βενιζέλου καὶ Α. Μιχαλακοπούλου εἰς τὰ Π)αρχεῖα

φειδῶς προσήνεγκον εἰς αὐτὴν τὰ ὑπέρογα προσόντα Του.

Ἡ ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ τῶν Δέρκων ποιμαντορία Του, ὑπῆρξε πλουσιωτάτη εἰς ἔργα εὐποιΐας, φιλανθρωπίας καὶ φιλομουσίας.

Ἀνεκαίνισε καὶ ηὐπρέπισε τὸ πρεσβυγενὲς Μ)λιτικὸν Μέγαρον, ἰδίαις δαπάναις τοῦ ὁποίου τὸν πλούσιον, καινουργῆ καὶ πολυτελῆ διάκοσμον, ἐδωρήσατο τῇ Ἐπαρχίᾳ, δι' Σεπτοῦ Π)γικοῦ Δ)ορητηρίου Ἐγγράφου, ὅπερ εὑρηται κατακεγωρημένον ἐν τῷ εἰκείῳ Κώδηκι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δέρκων.

Ἡ Ἐπαρχία Δέρκων μετὰ βαθείας εὐγνωμοσύνης θ' ἀναπολῇ τὰς πανευκλεεῖς ἡμέρας τῆς Ποιμαντορίας Φωτίου τοῦ ἀπὸΦιλαδελφείας, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ὁποίου εἶχεν εὕρῃ τὸν πραγματικὸν καὶ φιλόστοργον Ποιμένα, Ὅστις αὐτοπρο-

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν κ.κ. Π. Τσαλδάρη, Μαξίμουκαὶ Πεσματζόγλου εἰς τὰ Π)χεῖα

σώπως λίαν ἐπωφελῶς ἐνίσχυεν ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ κατηύθυνε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἐτιστατῶν συνάμα εἰς τὴν κανονικὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν εὐαγῶν Κοινοτικῶν Καθιδρυμάτων.

Τὸ Σεπτὸν Ὄνομα Φωτίου τοῦ Β'. χρυσοῖς γράμμασι ἀνεγράφη εἰς τὰ χρονικὰ τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἐπαρχίας Δέρκων καὶ θ' ἀποτελῇ ἐσαεὶ σύμβολον ἀγάπης, τιμῆς, σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης βαθείας καὶ ἀπεριορίστου.

Τὴν 7ην Ὀ]βρίου τοῦ 1929 κοινῇ καὶ ὁμοφώνῳ γνώμῃ τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐκδήλῳ προκρίσει καὶ ἐπιδοκιμασίᾳ τοῦ λαοῦ, ἐξελέγη Οἰκουμ. Πατριάρχης εἰς διαδοχὴν τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1929 Βασιλείου τοῦ Γ'.

Ἡ ἐτὶ τὸ Πανίερον Οἰκ. Θρόνον ἄνοδος Φωτίου τοῦ Β'. ἀφάτου χαρᾶς ἐνέπλησε τὰς καρδίας συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας σύνολμα, καθ' ὅσον οἱ οἴακες τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου περιῆλθον εἰς τὰς στιβαρὰς χεῖρας ἑνὸς τῶν κορυφαίων Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν, τοῦ Ὁποίου τὴν γεραρὰν καὶ ὑπέρογον Προσωπικότητα, τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ πεφωτισμένην παράστασιν, τὴν ἀγνὴν καὶ ἄμεμπτον ἐκκλησιαστικὴν πολιτείαν καὶ τὴν δεδοκιμασμένην καὶ πανθομολογουμένην δραστηριότητα καὶ φιλογένειαν, ἔχει λόγους νὰ τιμᾷ καὶ νὰ γεραίρῃ, πᾶς ἀμερολήπτως παρακολουθήσας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἔντιμον, ἄσπιλον καὶ καρπογόνον σταδιοδρομίαν Του.

Μετὰ τὴν Π)χείαν τοῦ ἐν λιπαρῷ γήρατι εὑρισκομένου Βασιλείου τοῦ Γ'., αἰσθητοτάτη ἀπέβαινεν ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναθέσεως τῆς διακυβερνήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὁλκάδος, εἰς δεδοκιμασμένην Κορυφὴν τῆς Ἱεραρχίας, εἰς ἐξέχοντα ποιμενάρχην, ὅστις νὰ συνεταύτιζε σὺν τῇ ἠθικῇ ἐπιβολῇ καὶ τῇ στιβαρᾷ διοικήσει καὶ τὸ πολύτιμον πλεονέκτημα τῆς δημοτικότητος καὶ τῆς πεποιθήσεως ἐκείνης, ἣν ἐκράτυναν εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ὑπέροχοι πνευματικαί. ἠθικαὶ καὶ διοικητικαὶ ἀρεταὶ Φωτίου τοῦ Β'.

Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Προσώπῳ Φωτίου τοῦ Β'. εὗρε τὸν ἐπιδέξιον καὶ ἄκαμπτον Οἰακοστρόφον τὸν Ὁποῖον δὲν πτοοῦν αἱ τρικυμίαι, τὸ Ὀρθόδοξον πλήρωμα εὗρε τὸν Ποιμενάρχην τὸν καλὸν, τὸν φιλόστοργον καὶ φιλάνθρωπον Πατέρα.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς Π)χείας Του ἐπανέφερε τὴν ἐκ τοῦ Π)χικοῦ περιβόλου ἐξωστρακισθεῖσαν τάξιν καὶ πειθαρχίαν. Ἡ ἀνατολὴ τοῦ Ἡλίου εὗρεν αὐτομάτως ὅλους ἐπὶ τὸ ἔργον των.

Ὁ ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα σιγήσας κωδωνίσκος τοῦ Π)χικοῦ Ναϊδρίου ἤχησε καί πάλιν χαρμοσύνως καὶ ἐσήμανε τοῖς πᾶσι τὸν ἑσπερινὸν τῆς μεγάλης λειτουργίας τῆς ἐπαύριον,τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἐκλήθη νὰ τελέσῃ Φώτιος ὁ Β'., ὁ Π)άρχης τῶν μεγάλων ἔργων καὶ κατευθύνσεων καὶ μετ' Αὐτοῦ πάντες οἱ ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου ἐργαζόμενοι.

Ἡ τετραετὴς εὐκλεὴς Πατριαρχεία Του, γέμει θετικῶν ἐργασιῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ὁποίαν ὑπηρετεῖ ἀνυστάκτως μὲ τὴν βαθυγνώμονα πεῖραν Του, μὲ τὴν ἔξοχον μόρφωσίν Του, μὲ τὴν φαεινότητα τοῦ πνεύματός Του, μὲ τὴν ἀκατάβλητον δραστηριότητά Του,καὶ μὲ τὴν χαλυβδίνην θέλησίν Του, πρὸ τῆς ὁποίας συνετρίβησαν ὄγκοι ἀφριζόντων κυμάτων.

Ἐφιλοδόξησε καὶ ἐπέτυχε τὴν συσσωμάτωσιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὴν ἐξύψωσιν συνάμα τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνεστήλωσε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ Πανορθόδοξον Κέντρον.Κατηύθυνε τὰ σπουδαιότερα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλουν ἀπὸ ἐτῶν τὸν Οἰκ Θρόνον καὶ κατερράκωναν τὸ κῦρος Του. Ἀπέστειλε ρέκτην Ποιμενάρχην εἰς τὸ Ὀρθόδοξον τῆς Ἀμερικῆς πλήρωμα καὶ ἀπεκατέστησε τὴν τάξιν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Αὐστραλίας.

Ἐπέτυχε τὴν ἐξυγίανσιν τοῦ οἰκονομικοῦ τῆς Ἐκκλησίας ζητήματος, ὅπερ ἐπίεζεν τὴν ζωήν Της καὶ τὴν ἀπησχόλει ἀπὸ ἐτῶν.

Κατεῖδε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀνταλλαγῆς σπουδαστῶν μετὰ τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς, ἣν καὶ ἐπραγματοποίησε διὰ τῆς ἀποστολῆς τοιούτων εἰς Ρουμανίαν, Σερβίαν, Πολωνίαν καὶ Ἀγγλίαν.

Συνεκάλεσεν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τὴν Πανορθόδοξον Ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην τῶν μεγάλων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ ἀναγκῶν ἁπασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ οὕτω ἔκαμε τὸ πρῶτον βῆμα τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, καθ' ἣν θὰ λυθῶσιν ὁριστικῶς ὅλα τὰ μεγάλα καὶ σοβαρὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπ' αἰώνων ἀπασχολοῦντα τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐκράτυνε τὰς μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας σχέσεις πρὸς μείζονα ἀλληλογνωριμίαν καὶ ἀμοιβαίαν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἠδλόγησε τὸ βαθύσκιον καὶ ὑψικάρηνον δένδρον τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας, τὸ ὁποῖον ἐφύτευσαν οἱ Ἡγέται τῶν δύο ὁμόρων Δημο-

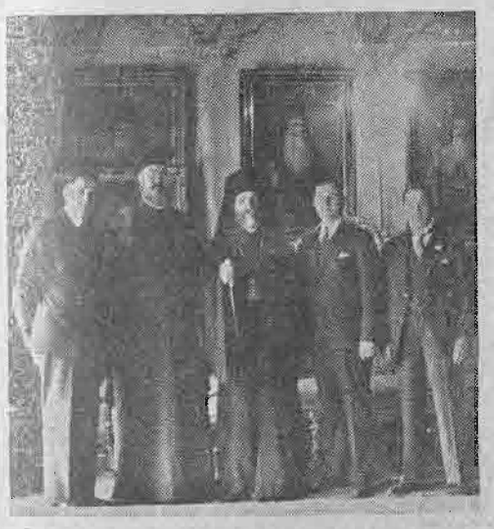

Τὸ Προεδρεῖον τῶν «Ἀχέπανς» μετὰ τοῦ Σεβ. Κορυνθίας εἰς τὰ Π)αρχεῖα,

κρατιῶν καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὁποίου μακρὰν τοῦ προαιωνίου μίσους καὶ τῶν παθῶν, κέκληνται ἵνα ἀναπαυθῶσι καὶ συνεργασθῶσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ τὰ δύο φίλα ἔθνη, πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς Παγκοσμίου Εἰρήνης καὶ προαγωγὴν τῶν ἰδίων συμφερόντων πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν.

Ἐκανόνισε, εὐδοκίᾳ τῆς Σεβαστῆς Δημοκρατικῆς Κ)σεως, τὴν προσωπικὴν Αὐτοῦ κατάστασιν, κατοχυρωθείσης ἐπισήμως καὶ τῆς Π)χικῆς Αὐτοῦ ἰδιότητος, γεγονὸς χαιρετισθὲν μετ' ἀνακουφίσεως ὑπὸ τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐδέχθη εἰς τὰ Π)χεῖα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχιγραμματέως τοῦ Ἐξοχ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Τεβφὶκ βέη, γεγονὸς ὡσαύτως μαρτυροῦν τὰς εὐμενεῖς διαθέσεις τῶν Μεγάλων Κυβερνητῶν τῆς Πατρίδος μας πρὸς τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὸ Πρόσωπον τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου.

Ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ ταπεινοὺς προσκυνητὰς, εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας Παλλάδιον, Βασιλικὰς Κορυφὰς καὶ Ὑψηλὰς Προσωπικότητας τοῦ Ὀρθοδόξου τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος.

Ἐπεφυλάσσετο εἰς Αὐτὸν, ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς θεμελιώσεως καὶ παγιώσεως τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας καὶ ἡ προσέλευσις διὰ πρώτην φορὰν ἐν τῇ Ἕδρᾳ τῆς Ὀρθοδοξίας, τῶν ἐργατῶν τοῦ κοσμοϊστορικοῦ τούτου θαύματος, τῶν Κυβερνητῶν τῆς φίλης γείτονος Δημοκρατίας κ.κ. Ἐλ. Βενιζέλου καὶ Π. Τσαλδάρη μετὰ τῶν συνεργατῶν Ὑπουργῶν Των.

Αὐτὸν τὸ πρῶτον διαπλεύσαντα

πελάγη καὶ Ὡκεκνοὺς ἐπεσκέφθησαν τὰ ἐν Ἀμερικῇ ἀπόδημα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ Προεδρεῖα τῶν δύο μεγάλων Ἑλληνοαμερικανικῶν ὀργανώσεων «Ἀγέπανς» καὶ «Γκάπανς», ὀργανώσεων, αἵτινες λίαν ἐπωφελῶς ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ ξένῃ ὁμογενείας. Προσῆλθον εὐλαβεῖς προσκυνηταί, ἵνα καὶ διὰ ζώσης ὑποβάλωσι τὰ σέβη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Ὕπατον τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀρχηγόν, διὰ τὴν ἐπιβραβευθεῖσαν αὐτοῖς εἰρήνην καὶ τὴν συντελεσθεῖσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀνασυγκρότησιν. Οἱ κ. κ. Χαρίλαος Μπούρας Ὕπατος Πρόεδρος τῶν «Ἀγέπανς» καὶ Θ. Μαυρογορδᾶτος Ὕπατος Πρόεδρος τῶν «Γκάπανς» διὰ γλαφυρῶν καὶ μεστῶν ἐκφράσεων εὐλαβείας, σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης προσλαλιῶν, διετράνωσαν τὰ ὑϊκὰ αἰσθήματα, τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ὑπερωκεανείου τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος ὅπερ, ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀκμὴν καὶ πρόοδον, τῆς τῇ μερίμνῃ τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ὀρθοδοξίας, ὀργανωθείσης Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας Ἀλεξάνδρου, δι' ἀνωτέρου Σερβικοῦ παρασήμου εἰς ἔκφρασιν τῆς πρὸς Αὐτὸν καὶ τὸν Οἶκ. Θρόνον αἰσθημάτων βαθείας στοργῆς καὶ σεβασμοῦ.

Ἐτιμήθη ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας διὰ τοῦ ἀνωτάτου Πολωνικοῦ παρασήμου καὶ ἐδέχθη πολύτιμα δῶρα τῆς Πολωνικῆς Κ]σεως εἰς ἔκφρασιν τῆς πρὸς Αὐτὸν τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας.

Ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως τῶν λειτουργικῶν βιβλίων καὶ πρὸς τοῦτο κατήρτισεν Ἐπιτροπήν, ἥτις ἐργάζεται διὰ τὴν εὐπρεπῆ καὶ κατὰ πάντα ἀκριβῆ ἔκδοσιν αὐτῶν.

Συνέταξε τὸ Τυπικὸν τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας κατὰ τὰς Π]χικὰς καὶ Συνοδικὰς λειτουργίας καὶ χοροστασίας καὶ ἐκωδικοποίησε πάντα τὰ Πρωτόκολλα τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Τελετῶν καὶ Ὑποδοχῶν διαφόρων Προσωπικοτήτων.

Ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν, φιλόμουσος καὶ φιλάνθρωπος εἰς τὸ ἄκρον Αὐτὸς ὑπάρχων καὶ διεκανόνισεν ἀπρήτοις κόποις καὶ ἐντατικαῖς προσπαθείαις δύο σπουδαῖα κληροδοτήματα, τὸ Σιδερίδειονὅπερ προώρισται πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἡμετέρων Νοσοκομείων καὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τὸ Λαμπαδαρίδειον, ὅπερ θὰ ἀνακουφίσῃ μεγάλως τὰς Κοινοτικάς μας Σχολάς.

Ἐπεδίωξε καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην καὶ ὀργάνωσιν τοῦ Π)χικοῦ Σκευοφυλακίου, τοῦ ὁποίου τὸν ἀμύθητον ἱστορικὸν πλοῦτον, ὅστις μᾶς φωτίζει μὲ τὸ ἀμίαντον αὐτοῦ φῶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐμελέτησε καὶ ἐταξινόμησεν ὁ τῇ εὐγενεῖ Αὐτοῦ πρωτοβουλίᾳ ἐξ Ἀθηνῶν κληθεὶς ἐπὶ τούτῳ διαπρεπὴς Βυζαντινολόγος κ. Γ.

Τὸ Προεδρεῖον τῶν «Γκάπανς» εἰς τὰ Πατριαρχεῖα

Σωτηρίου μετὰ τῆς Εὐγενεστάτης συζύγου του.

Ἔρων τὴν φιλοκαλίαν, τὴν εὐπρέπειαν δὲ καὶ καθαριότητα μέχρι πάθους φιλῶν, συνέλαβε τὴν εὐγενῆ ἰδέαν τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Π]χικοῦ Μεγάρου, τὸ ὁποῖον ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἠφάνισεν, ἵνα καὶ εἰς αὐτὸ ἀποδώσῃ τὴν προσήκουσαν εὐπρέπειαν καὶ παράστασιν, καὶ ἤρξατο τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου διὰ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ τμήματος τῆς Μεγ. Πρωτοσυγκελλίας, ἣν καὶ φιλοκάλως πάνυ ηὐπρέπισε.

Ἀνεκαίνισε, διερρύθμισε καὶ ηὐπρέπισε ἰδίαις δαπάναις, τὰ ἰδιαίτερα Π]χικὰ Δώματα καὶ ἐκόσμησε τὴν Αἴθουσαν τῆς Παναγίας μὲ τὰς εἰκόνας τῶν ἐξ Π]χικῶν Ναῶν, τοὺς ἀνὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἱστορικοὺς σταθμοὺς τοῦ Σεπτοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Κέντρου.

Τοιαῦτα ἐν σμικρᾷ σκιαγραφίᾳ ἀπειργάσθη καὶ ἐπετέλεσε ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Κ]πόλεως κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τετραετὲς χρονικὸν διάστημα τῆς εὐκλεοῦς Πατριαρχείας Του, ὁ τὴν Ἐκκλησίαν ἀνυστάκτως ποιμαίνων, Φώτιος ὁ Β΄. ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ μεγαλεπίβολος Πατριάρχης Κ]λεως.

Οὕτω χωρεῖ ἡ ἀφνειᾶ Π]αρχεία Φωτίου τοῦ Β΄. πληροῦσα τὰς δέλτους τῆς Π]χικῆς Ἱστορίας καὶ κοσμοῦσα ταύτας διὰ τουτ' αὐτὸ μεγαλουργημάτων ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τῆς ἐπισταμένης ἀνασκοπήσεως τοῦ παρελθόντος πείθεται

Οἱ «Γκάπας» μετὰ τοῦ Ἀρχιμ. κ. Σκάρπα ἐντὸς τοῦ Τεμένους τῆς Ἁγ. Σοφίας

τις καὶ διαβλέπει εὐρὺ καὶ καρποφόρον εἰς ἔργα θετικά, εἰς ἔργα ἐξυψώσεως τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἔργα εὐποιίας καὶ φιλανθρωπίας καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι Πγείαν Φωτίου Β΄.

Φώτιος ὁ Β΄. σὺν τῇ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας μερίμνῃ καὶ δραστηριότητί Του, τυγχάνει λεπτότατος τοὺς τρόπους, εὐγενέστατος τὴν συμπεριφορὰν, καλαίσθητος καὶ φιλόκαλος τὴν περιβολὴν, τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐμφάνισιν. Μεγαλοπρεπὴς τὴν παράστασιν, ἀξιοπρεπὴς ἄνευ ἐγωϊσμοῦ, ταπεινόφρων ἐν ἐπιγνώσει τοῦ ὑψηλοῦ Του ἀξιώματος, μορφώσεως εὐρυτάτης, γλωσσομαθέστατος (ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Τουρκικὴν, Γερμανικὴν, Γαλλικὴν καὶ Βουλγαρικὴν) ἐγκυκλοπαιδικώτατος καὶ ὁμιλητικώτατος ἀποτελεῖ τὸ χάρμα διὰ τοὺς ἐντυγχάνοντας Αὐτόν.

Φιλόξενος, ἄκακος, μειλίχιος καὶ προσηνὴς πρὸς πάντας, ἔχει μέγα προσὸν τὴν καταφρόνησιν πρὸς τὸ χρῆμα τοῦ ὁποίου ἀείποτε ἠγνόησε τὴν φειδωλὴν χρῆσιν καὶ ἕτερον μεῖζον τὴν ἔμφυτον, τὴν ἀνεπιτήδευτον φιλανθρωπίαν. Οὐδεμία θλῖψις τὸν εὑρίσκει ἀσυγκίνητον, οὐδεὶς κρούων τὴν θύραν Του ἀπέρχεται μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, οὐδεὶς ἀποτεινόμενος εἰς τὴν Μεγάλην καὶ φιλεύσπλαχνον Καρδίαν Του, ἀπέρχεται ἄνευ παρηγορίας. Πρόθυμότατος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν παντὸς ἔργου θεαρέστου, εὐγενοῦς, ἐντίμου, καλοῦ, ἀντιλαμβάνεται τὴν ὑψηλήν Του διακονίαν ἐν ὅλῃ τῇ εὐαγγελικότητι.

Φώτιος ὁ Β΄. ὁ κοσμῶν τὸν Πανίερον Θρόνον τῶν Χρυσοστόμων, Γρηγορίων, Φωτίων καὶ Σαμουὴλ, ὧν ἀντάξιος διάδοχος ὑπάρχει, τυγχάνει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ εὐσεβὲς Αὐτῆς πλήρωμα δώρημα τέλειον καὶ παρ' Αὐτοῦ πολλὰ εἰσέτι ἀναμένουσι διότι πολλὰ Τῷ ἐχάρισεν ὁ Κύριος.

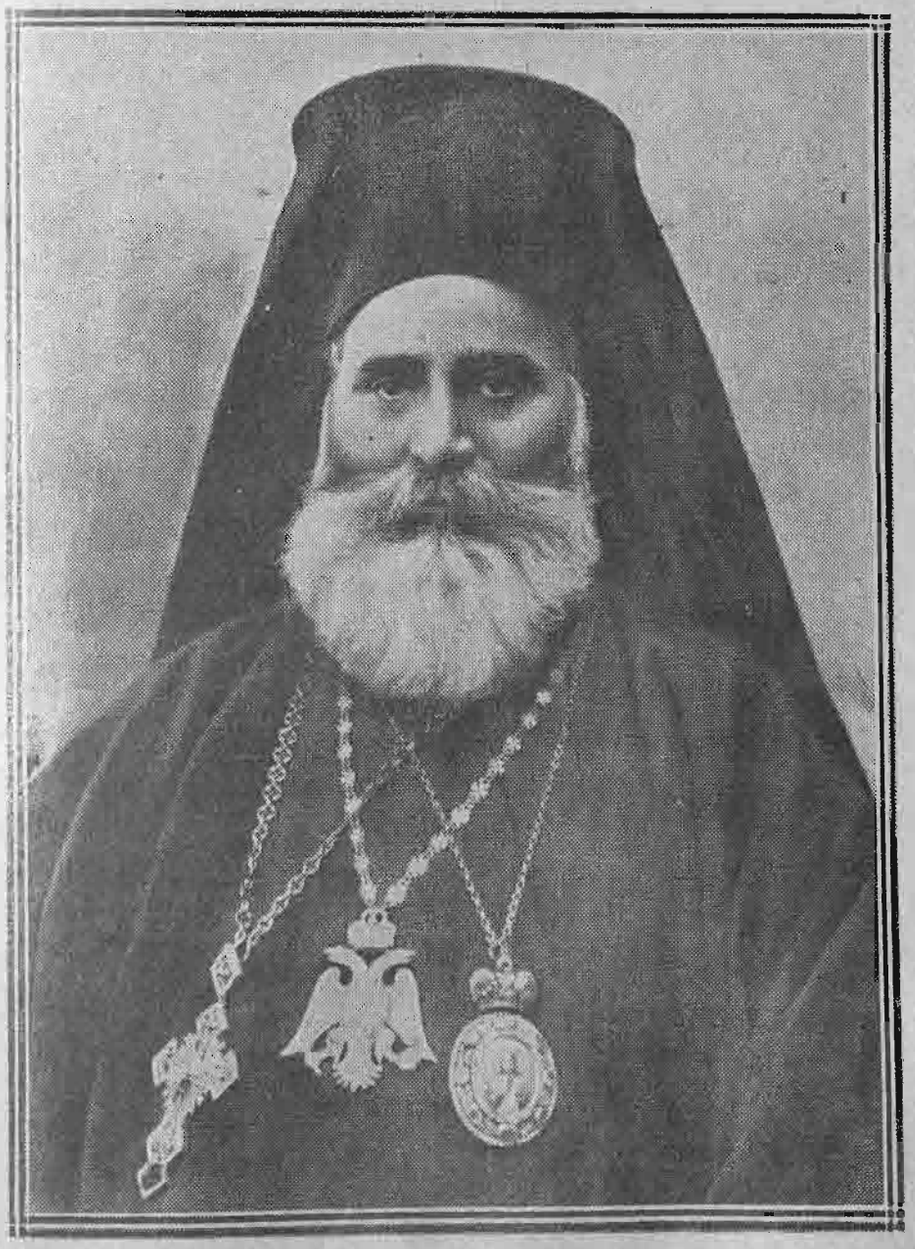

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας
ΜΕΛΕΤΙΟΣ ὁ Β΄.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ ὁ Β'

Ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ΜΕΛΕΤΙΟΣ Ο Β'. Μεταξάκης, ἐγεννήθη τῷ 1871 ἐν Παρσᾷ τῆς Ἐπαρχίας Ἱεραπέτρας τῆς μεγαλονήσου Κρήτης.

Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ Σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τὸ 1900. Τῷ 1892 ἐχειροτονήθη ἐν Δαμασκῷ διάκονος καὶ ὑπηρέτησεν ἐν τῇ Μητροπόλει Ἀμίδης τῆς Μεσοποταμίας.

Ἀπὸ τοῦ 1902 μέχρι τοῦ 1907 διετέλεσε Ἀρχιγραμματεὺς καὶ μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, διευθύνας συνάμα ἐπὶ τριετίαν καὶ τὰ 80 Σχολεῖα τοῦ Π. Τάφου, συστήσας καὶ «Πρακτικὴν Σχολὴν» ἐν Ἰόππῃ.

Τὸ 1910 ἐξελέγη Μ)λίτης Κιτίου, ἱδρύσας ἐν Λάρνακι τὸ «Παγκύπριον Ἱεροδιδασκαλεῖον» καὶ τὸ «Ἐμπορικὸν Λύκειον» καὶ διηύθυνε τὴν Ἐπαρχίαν ταύτην μέχρι τοῦ 1918, ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἀθηνῶν.

Ἐν Ἀθήναις ἵδρυσε τὸ ὀρφανοτροφεῖον «Ἡ στέγη τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἐποίμανε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς 1 Ν]βρίου 1920, ὅτε διὰ πολιτικοὺς λόγους ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ τοῦ Θρόνου καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀμερικήν.

Ἐν Ἀμερικῇ εὑρισκόμενος, τὴν 25ην Ν)βρίου 1921 ἐξελέγη Οἰκ. Πατριάρχης παμψηφεὶ καὶ τὴν 24 Ἰανουαρίου 1922 ἔφθασεν εἰς Κ)πολιν καὶ ἐτέλεσεν ἐν πρωτοραν εῖ συναγερμῷ τὴν ἐνθρόνισιν Του ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π)χικῷ Ναῷ.

Μελέτιος ὁ Δ'. ὡς Οἰκ. Π)άρχης διηυθέτησε πλεῖστα ὅσα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα συγκαλέσας τὸ πρῶτον ἐν τοῖς Π)χείοις Διορθόδοξον Συνέδριον πρὸς μελέτην καὶ ἐπίλυσιν διαφόρων ζητημάτων ἀπασχολούντων τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν (λ. χ. τὸ Ἡμερολογιακὸν, τὸ τοῦ β'. γάμου τῶν κληρικῶν κ. λ.) καὶ εἰργάσθη μετὰ ζήλου πολλοῦ καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Ὑψηλήν Του διακονίαν, πρὸς οἰκονομικὴν ἀνασυγκρότησιν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ γοήτρου τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας.

Περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου τοῦ 1923 ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Κ)πόλεως εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁπόθεν τὰς ἀρχὰς Ὀ]βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπέβαλεν τὴν ἀπὸ τοῦ Θρόνου παραίτησίν Του.

Μετὰ τὴν παραίτησίν Του μετέβη εἰς Ἀθήνας ὅπου ἰδιώτευσεν ὡς πρώην Κ]λεως μέχρι τῆς 7 Μαΐου 1926, ὅτε ἐκλήθη ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων ἵνα ποιμάνῃ τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Π]άρχου Φωτίου ἀπορφανισθεῖσαν Ἐκκλησίαν Των.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Π]άρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ὁ Β'. διακρίνεται διὰ τὴν εὐρεῖαν ἀντίληψιν Του, τὴν μεγάλην καὶ ἐγκυκλοπαιδικήν Του μόρφωσιν, τὴν ρητορικήν Του δεινότητα, δι' ἧς συναρπάζει τὸ ἐκκλησίασμα, τὴν γλωσσομάθειάν Του (ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς τὴν ἀγγλικὴν, γαλλικὴν, ἀραβικὴν καὶ ρωσσικήν). Ἄριστος χειριστὴς τοῦ καλάμου τυγχάνων ἐξέδωκε μέχρι τοῦδε πλεῖστα ἔργα καὶ ἐδημοσίευσε σειρὰν ἄρθρων καὶ ἐμβριθῶν μελετῶν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, ἴσταται δὲ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς Του καὶ εἶναι ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς καθ' ὅλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Α. Μ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ**

Ὁ νῦν τὸν τῆς τῶν Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας, Θρόνον λαμπρύνων Π)χης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ἐγεννήθη ἐν Δαμασκῷ κατὰ Μάϊον τοῦ 1869. Ἀφοῦ τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ Σχολῇ τῆς πατρίδος Του, παρελήφθη ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιδιακόνου τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου Ἀθανασίου ἐν τοῖς Π]χείοις ὡς ἰδιαίτερος αὐτοῦ μαθητὴς κατὰ τὸ 1880 καὶ τὴν 12 Σ]βρίου τοῦ 1886 καρεὶς Μοναχὸς ὑπὸ τοῦ Π]άρχου Ἀντιοχείας Γερασίμου, εἰσήχθη κατ' Αὔγουστον τοῦ 1887 ἐν τῇ ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολ. Σχολῇ. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1894 ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῆς Ἁγ. Τριάδος τῆς Θεολ. Σχολῆς, ὑπὸ τοῦ Μ)λίτου Αἴνου Λουκᾶ καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀνεκηρύχθη Διδάσκαλος τῆς Θεολογίας, τυχὼν τὸ πρῶτον δίπλωμα μετὰ παναριστίας.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοίτησιν, μετέβη παρὰ τῷ προστάτῃ καὶ διδασκάλῳ Του, Μ)λίτῃ Ἐμέσης Ἀθανασίῳ πλησίον τοῦ ὁποίου παρέμεινε μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1897, ὅτε ἀπεστάλη εἰς Κίεβον τῆς Ρωσσίας πρὸς συμπλήρωσιν τῶν Θεολογικῶν σπουδῶν Του ἐντῇ ἐκεῖσε Ἀκαδημίᾳ.

Ὁ Π]άρχης Μελέτιος μετεκάλεσε τοῦτον εἰς Δαμασκὸν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1900, χειροτονήσας δὲ Τοῦτον Πρεσβύτερον διώρισεν Αὐτὸν Ἡγούμενον τοῦ ἐν Μόσχᾳ Π]χικοῦ Μετοχίου τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου.

Ἐν Μόσχᾳ ὁ Ἱερομόναχος Ἀλέξανδρος ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ πεπροικισμένος ὢν δι' ἐξαιρετικῶν προσόντων, προήγαγε τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου ὡς καὶ τοῦ ἐκεῖσε Π]χικοῦ Μετοχίου, δι' ἀνεγέρσεως προσοδοφόρων κτημάτων καὶ ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως παραδειγματικῆς ἐπεσπάσατο τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν διακεκριμένων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν προσωπικοτήτων τῆς Ρωσσικῆς Αὐτοκρατορίας προχειρισθεὶς, Π)χικῇ ἐντολῇ, εἰς Ἀρχιμανδρίτην τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1902 ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Μόσχας κ. Βλαδιμήρου ἐν ᾧ αὐτόσε Ἱ. Ν. τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία Ἀντιοχείας ἐπιβραβεύουσα τὰς ὑπὲρ Αὐτῆς εὐόρκους ὑπηρεσίας τοῦ Ἀντιτροσώπου Της Ἀλεξάνδρου, προήγαγε Τοῦτον τὸν Αὔγουστον τοῦ 1903 εἰς Μ)λίτην Κιλικίας.

Ἡ χειροτονία Του ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Π)άρχου καὶ τῆς Συνόδου τὴν 30 Ν)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἐπαρχίας Του μεταβὰς τὸν Ν]βριον τοῦ 1905 διέμεινεν ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1906, ὅτε ὡς ἐκ τῆς εἰς Κύριον ἀποδημίας τοῦ Π)άρχου Μελετίου ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς Δαμασκὸν, ἵνα συμμετάσχῃ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Πατριάρχου.

Τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1908 ἐξελέγη Μητροπολίτης Τριπόλεως εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀπὸ Τριπόλεως ἐκλεγέντος Π)άρχου Γρηγορίου. Τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐποίμανεν θεοφιλῶς ἐπὶ 23 ἔτη ἤτοι μέχρι τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1931, ὅτε ὑπό τινων κληρικῶν μελῶν καὶ ἁπάντων τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς πρὸς ἐκλογὴν Π)άρχου συνελθούσης Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, ἐξελέγη κανονικὸς Π)άρχης Ἀντιοχείας καίπερ τὴν 6 Φεβρουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους μερικὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου εἶχον ἐκλέξει Πατριάρχην τὸν ἀπὸ Λαοδικείας Ἀρσένιον.

Οἱ Ὀρθόδοξοι Π)άρχαι καὶ μετ' Αὐτοὺς αἱ λοιπαὶ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι κατόπιν ἐπισταμένης ἐξετάσεως καὶ μελέτης δι' ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ τόπου ἀποσταλεισῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ ἀναφυέντος Π]χικοῦ ζητήματος, ἀνεγνώρισαν Κανονικὸν Π)άρχην Ἀντιοχείας τὸν Ἀλέξανδρον καίπερ οἱ περὶ τὸν Ἀρσένιον Ἀρχιερεῖς ἐπέμενον εἰς τὰς ἀπόψεις των.

Ἡ διαφορὰ αὕτη διήρκεσεμέχρι τῆς 11 Ἰανουαρίου 1932 ὅτε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Λαοδικείας Ἀρσενίου, ὁ Π]άρχης Ἀλέξανδρος ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν Ἀρχῶν τοῦ Τόπου ὡς Κανονικὸς Π)άρχης τῆς Ἀντιοχείας, διαγράφει δὲ διὰ τῆς συνέσεως, βαθυνοίας καὶ πείρας Του, Πατριαρχείαν λαμπρὰν καὶ καρπογόνον εἰς ἔργα ἀνασυντάξεως καὶ περισυλλογῆς τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας.

Ο ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ ΤΟΥ Π)ΡΧΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΟΣ **ΚΕΛΑΔΙΩΝ**

Ὁ τὸν τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου Θρόνον Τοποτηρητικῶς τόσον ἐπαξίως διευθύνων, Σεβ. Μ]λίτης Πτολεμαΐδος κ. ΚΕΛΑΔΙΩΝ κατὰ κόσμον Κων]τῖνος, ἐγεννήθη ἐν Ἱεροσολύμοις τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου τοῦ 1873 ἐκ τοῦ Δημητρίου Καντοπούλου Ροδίου τὴν πατρίδα.

Τὸ πρῶτον ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἐν Ἱερουσαλὴμ προκαταρκτικὴν Σχολὴν τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ καὶ εἶτα συνεπλήρωσε τὰς σπουδάς Του εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ ἐξ ἧς κατὰ τὸ 1899 ἀπεφοίτησε.

Ἐκάρη Μοναχὸς καὶ ἐχειροτονήθη Διάκονος ἐν τῷ Ναῷ τῆς Θεολ. Σχολῆς κατὰ τὸ 1897 ὑπὸ τοῦ Φιλαδελφείας Φωτίου.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Θεολ. Σχολῆς ἀποφοίτησίν Του τὸ 1899 διωρίσθη Διευθυντὴς τῶν Σχολῶν Γαλιλαίας, ἐν αἷς συγχρόνως ἐδίδασκε τὰ Ἱερὰ καὶ Ἑλληνικά, ἐκπληρῶν συνάμα καὶ καθήκοντα Γραμματέως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ναζαρὲτ, ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου πολλοῦ καὶ ἀφοσιώσεως εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιζήλους ταύτας θέσεις μέχρι τοῦ 1902.

Τῷ 1901 προεχειρίσθη εἰς Ἱερομόναχον ὑπὸ τοῦ Διοκαισαρείας Νικοδήμου ἐν τῷ Φρικτῷ Γολγοθᾷ. Τῷ 1903 διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, προχειρισθεὶς εἰς ἐπιβράβευσιν τῶν ὑπηρεσιῶν του τῷ 1907 εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὑπὸ τοῦ

Π]άρχουΔαμιανοῦ .Ἐκπληρώσας δὲ ἀνελλιπῶς καὶ μετὰπαραδειγματικῆς ἀκριβείας τὰ καθήκοντα τῆς Γραμματείας τῆς Συνόδου μέχρι τοῦ1909, διωρίσθη Ἐπίτροπος τῶν Ἐκπαιδευτικῶν καὶ προήχθη εἰς Ἀρχιγραμματέα καὶ μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τὴν Ἀρχιγραμματείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διηύθυνε μέχρι τοῦ 1911,

Ἡ Α. Σ. ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων Πτολεμαΐδος ΚΕΔΑΔΙΩΝ

ὅτε διωρίσθη Ἀντιπρόσωπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Κ]πόλει. Ὡς Ἀντιπρόσωπος τοῦ Παν. Τάφ ὑ ἐνταῦθα, ἀνέπτυξεν ὅλως ἔκτακτον δραστηριότητα καὶ εἰργάσθη ἐντατικῶς πρὸς προαγωγὴν τῶν συμφερόντων τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ, ἐπέτυχε τὴν ἐπισκευὴν πολλῶν κτημάτων τοῦ ἐνταῦθα Ἁγιοταφιτικοῦ Μετοχίου καὶ συνετέλεσε ταῖς προσωπικαῖς Αὐτοῦ ἐνεργείαις καὶ προσπαθείαις εἰς τὴν αὔξησιν τῶνπροσόδων καὶ πόρων τοῦ ἐνταῦθα Μετοχίου.

Ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης, τιμῶσα τὸν Ἐπίτροπόν Της, ὅστις τόσον ἐπαξίως ἀντεπροσώπευσεν Αὐτὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ἐπιβραβεύουσα τοὺς ὑπὲρ τοῦ ἹεροῦΚοινοῦ ἀτρύτους κόπους καὶ τὰς πολλαπλᾶς καὶ πολυτίμους ὑπὲρ Αὐτῆς ὑπηρεσίας Του, προήγαγεν Αὐτὸν κατὰ τὸ 1914 εἰς Μ]λίτην Πτολεμαΐδος.

Ἡ εἰς Ἀρχιερέα χειροτονία Του ἐγένετο ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἐνταῦθα Ἁγιοταφιτικοῦ Μετοχίου, ὑπὸ τῶν Σεβ. Μ]λιτῶν Νικαίας Βασιλείου, Νεοκαισαρείας Πολυκάρπου καὶ Τιτυλήνης Κυρίλλουἐν μέσῳ τῶν θερμοτέρων ἐκδηλώσεων τῆς ἀνωτέρας παρ' ἡμῖν Κοινωνίας, παρ' ἧς ἀπήλαυεν ἀμερίστου ἐκτιμήσεως, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης.

Μετὰ τὴν χειροτονίαν Του ἀνεχώρησεν ἀμέσως εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἀνέλαβε τὰ ποιμαντορικά Του καθήκοντα, διατελέσας συνάμα μέλος τῆς Ἱ.Συνόδου κατὰ διαφόρους περιόδους καὶ ἀπὸ τοῦ 1916 μέχρι 1917 καὶ Π]αρχικὸς Ἐπίτροπος ἐν Ἱεροσολύμοις.

Ὁ Σεβασμ. Πτολεμαΐδος ἀντεπροσώπευσε τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων λίαν ἐπαξίως εἰς τὴν ἐν Ἁγ. Ὄρει συνελθοῦσαν Διορθόδοξον Ἐπιτροπὴν κατὰ τὸ 1930 ὡς καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας διὰ τὴν διευθέτησιν τοῦ Π)χικοῦ ζητήματος κατὰ τὸ 1931.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀοιδίμου Π)άρχου Δαμιανοῦ, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὰ περικοσμοῦντα τὸν Σεβ. Μ)λίτην ΠτολεμαΐδοςΚελαδίωνα, πολλαπλᾶ καὶ σπάνια προσόντα καὶ δὴ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν πανθομολογουμένην πεῖρανΤου ἐξέλεξε Τοῦτον, τὴν 1ην Αὐγούστου 1931 Τόποτηρητὴν τοῦ χηρεύσαντος Π)χικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων.

Ὡς Τοποτηρητὴς ὁ Σεβ. Πτολεμαΐδος κατὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα τῆς μεσοπατριαρχείας, διεχειρίσθη καὶ διηυθέτησε μετὰ πολλῆς τῆς δεξιότητος τὰ διάφορα ἀναφυέντα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἀντιμετωπίσας τὰς ὑπερφιάλους ἀξιώσεις τῶν ἀραβοφώνων πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου, μετὰ θάρρους καὶ λελογισμένης εὐστροφίας, ἐπιτυχὼν ταῖς προσπαθείαις καὶ ἐνεργείαις Του καὶ τὴν πρὸς τοῦτο εὐνοϊκὴν ἔγκρισιν τῆς Βρεττανικῆς Κ]σεως.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ ἔντιμον καὶ ἄσπιλον παρελθὸν τοῦΣεβ. Γεραροῦ Μ]λίτου Πτολεμαΐδος κ. Κελαδίωνος, Τοῦ τόσον ἐπαξίως προϊσταμένου ἐν καιροῖς χαλεποῖς τοῦ Πανσέπτου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας Θρόνου, οὗτινος εἷς τῶν διαπρεπεστέρων καὶ νουνεχεστέρων Ἱεραρχῶν τυγχάνει, ἀξιοπρεπὴς ὢν τὴν παράστασιν,εὐγενὴς καὶ λεπτὸς τοὺς τρόπους, εὐθὺς, προσηνὴς καὶ μιλείχιος τὸν χαρακτῆρα, διακρινόμενος συνάμα διὰ τὴν εὐρεῖαν Του ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἄκραν ἀγάπην πρὸς τὴν εὐποιΐαν καὶ φιλανθρωπίαν προσόντα καὶ

ἀρεταὶ αἵτινες τὸν κατέστησαν προσφιλῆ καὶ λατρευτὸν πᾶσι τοῖς ἐντυχάνουσιν Αὐτῷ.

Ὁ Σεβ. Πτολεμαΐδος Κος Κελαδίων εἶναι ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Ἀραβικὴν καὶ Γαλλικὴν καὶ τυγχάνει παρασημοφορημένος διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ὀθωμανικοῦ Μετζηδιὲ γ΄. τάξεως, τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Ρουμανικοῦ Στέμματος καὶ τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Ἁγίου Σάββα τῆς Σερβίας.

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης τῆς Σερβίας ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πεκίου, Μητροπολίτης Βελιγραδίου καὶ Καρλοβιτσίου καὶ Πατριάρχης τῶν Σέρβων ΒΑΡΝΑΒΑΣ, καὶ κατὰ κόσμον Πέτρος, ἐγεννήθη ἐν Πλέβλε τοῦ Νόβι Παζὰρ, τὴν 29ην Αὐγούστου τοῦ 1880, ἐκ πατρὸς Θεοδώρου Ρόσιτς. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ Σχολῇ τῆς πατρίδος Του, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τῆς Πρεσρένης ἀποφοίτησίν Του, ἐποιήσατο τὰς σπουδάς Του ἐν τῇ Θεολογ. Ἀκαδημίᾳ τῆς Πετρουπόλεως, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε κατὰ τὸ 1905, χειροτονηθεὶς ἐν τῷ ναϊδρίῳ τῆς Ἀκαδημίας τῇ μὲν 6ῃ Μαΐου 1905 διάκονος, τῇ δὲ 5ῃ Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους πρεσβύτερος.

Ἅμα τῇ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας ἀποφοιτήσει Του, διωρίσθη πρωθιερεὺς τῆς ἐνταῦθα Σερβικῆς Πρεσβείας ὡς καὶ διευθυντὴς τῆς τότε ἐν τῇ πόλει μιας λειτουργούσης Σερβικῆς Σχολῆς, παραμείνας ἐν ταῖς θέσεσι ταύταις ἀπὸ τοῦ 1906 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1910, ὅτε ἐπὶ τῆς Π)χείας Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. ὑπὸ τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμ. Π)χείου, ἐψηφίσθη βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ ὑπὸ τὸν ψιλὸν Τίτλον Γλαβινίτζης χειροτονηθεὶς συνάμα ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π)χικῷ Ναῷ τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου.

Τὴν 18 Δ)βρίου 1920 προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Σκοπίων. Ὡς Ἐπίσκοπος μὲν ἔλαβε μέρος εἰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ἀποστολὰς, ἀντεπροσώπευσε δὲ τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν ἐν Ρωσσίᾳ κατὰ τὴν ἐπανίδρυσιν τοῦ Ρωσσικοῦ Π)χείου τῷ 1917, ὡς Σκοπίων δὲ διετέλεσε πλειστακις μέλος τῆς διαρκοῦς Συνόδου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐδημοσίευσε σοβαρὰ ἄρθρα καὶ μελέτας εἰς διαφόρους Ἐκκλ. ἐφημερίδας καὶ περιοδικά.

Τὴν 12ην Ἀπριλίου 1930 ἀνεδείχθη ὑπο τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως καὶ προεκρίθη ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας Πατριάρχης τῆς Σερβίας.

Ἡ Α.Μ. ὁ Π)ίρχης τῆς Σερβίας Βαρνάβας διακρίνεται διὰ τὴν μόρφωσιν, τὴν σύνεσιν καὶ τὸν ἱεροπρεπῆ Του ζῆλον, ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Σερβικῆς, τὴν Ρωσσικὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τυγχάνει παρασημοφορημένος δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρων παρασήμων τῆς Γιουγκοσλαβίας.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ Δωρ ΜΥΡΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας Δ-ωρ ΜΥΡΩΝ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βουκουρεστίου Μητροπολίτης πάσης Οὐγγροβλαχίας καὶ Πατριάρχης Ρουμανίας Δόκτωρ ΜΥΡΩΝ ΚΡΙΣΤΕΑ κατὰ κόσμον δὲ Ἠλίας, ἐγεννήθη τῇ 18 Ἰουλίου 1868 ἐν Τοπλίτσῃ τῆς Τρανσυλβανίας.

Τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθεν ἐν τῇ σχολῇ τῆς γενετείρας Του, συνεχίσας τὰς σπουδάς Του εἰς τὰ Λύκεια Βιστρίτσης καὶ Νασαοὺδ καὶ εἶτα ἐν τῷ ἐν Σιμπίῳ (Ἐρμανστὰδ) Σεμιναρίῳ «Ἀνδρέου Σαγγούνα» ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεφοίτησε τῷ 1890. Ὑπηρετήσας ἐπὶ ἓν ἔτος ὡς δημοδιδάσκαλος ἐν τῇ Σχολῇ Ὀρα-στίας, τῷ 1891 ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βουδαπέστης, ὅπου ἐσπούδασε τὴν Γερμανικήν, Οὐγγρικὴν καὶ Ρουμανικὴν φιλολογίαν ὡς καὶ τὰς παιδαγωγικὰς καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας ἀνακηρυχθεὶς τῷ 1895 διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας.

Ἐπιστρέψας ἐκ Βουδαπέστης εἰς Σιμπίου διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ Κονσιστορίου τῆς τότε αὐτοκεφάλου Ὀρθ. Ἐκκλησίας Ἐρμανστὰδ γειροτονηθεὶς τὴν 30 Ἰανουαρίου 1900 διάκονος, καὶ προαχθεὶς τὴν 15 Αὐγούστου 1901 εἰς Ἀρχιδιάκονον τῆς Μητροπόλεως Τρανσυλβανίας. Ἡ ἐν Τρανσυλβανίᾳ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ δρᾶσις τοῦ νεαροῦ Μύρωνος ὅστις ἐπὶ ἔτη διηύθυνε καὶ τὴν ἐφημερῖδα «Ρουμανικὸς Τηλέγραφος» δημοσιεύσας συνάμα πλείστας ὅσας ἠθικοθρησκευτικὰς μελέτας καὶ ἄρθρα φιλολογικὰ καὶ κοινωνιολογικὰ καὶ εἰς ἄλλας ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος.

Ὁ νεαρὸς διάκονος ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Κονσιστορίου εἰς Μόναχον δι' εἰδικὰς ἁγιογραφικὰς σπουδὰς μετὰ τὰς ὁποίας ἐπεχείρισε μακρὰν περιοδείαν ἀνὰ τὴν Ρουμανίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαίων Ναῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μελετῶν τούτων συνέγραψε τὸ περίφημον αὐτοῦ ἔργον «Περὶ εἰκονογραφίας καὶ οἰκονομίας τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν ἀνατολικῶν Ναῶν» καὶ ἐζωγραφήθη ὁ μνημειώδης Ναὸς τοῦ Ἐρμανστὰτ (Σιμπίου). Κατὰ τὸ 1908 προεχειρίσθη Ἱερεὺς καὶ τὴν 21 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους Ἐπίσκοπος Καρασεμπὲς τῆς Τρανσυλβανίας.

Τὴν 31 Δεκεμβρίου 1919 ἐξελέγη παμψηφεὶ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου τῆς Ρουμανίας Ἐκκλησιαστικοῦ συνεδρίου τῇ ἐγκρίσει καὶ τοῦ Βασιλέως Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας καὶ Πριμᾶτος Ρουμανίας. Τὸ 1926 ἀνακηρυχθείσης τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας εἰς Πατριαρχεῖον, ὁ Δόκτωρ Μύρων Κρίστεα ἀνεκρύχθη πρῶτος τῆς Ρουμανίας Πατριάρχης, τῆς ἐνθρονίσεως Αὐτοῦ γενομένης διὰ μεγαλοπρεπεστάτων τελετῶν, πρωτοστατοῦντος τοῦ Βασιλέως μετὰ τῆς Κ]σεως καὶ τῇ συμμετοχῇ τοῦ λαοῦ τῆς Ρουμανικῆς πρωτευούσης καὶ τῶν πέριξ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀνηλίκου βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Α'. τὰ δύο νομοθετικὰ τῆς Ρουμανίας Σώματα ἀνύψωσαν τὸν Μακαριώτατον Μύρωνα καὶ εἰς τὸ ὕπατον τοῦ Ἀντιβασιλέως ἀξίωμα, ὅπερ διετήρησε μέχρι τῆς 8ης Ἰουλίου 1930 ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ νῦν βασιλεὺς Κάρολος ὁ Β'.

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Δ-ωρ Μύρων ἵδρυσε εἰς ἑκάστην Ἐπαρχίαν Ἱερ. Σχολὰς πρὸς μόρφωσιν τοῦ Κλήρου, ἵδρυσεν ὡσαύτως 3 Θεολ Σχολὰς καὶ 2 Θεολ. Ἀκαδημίας, διέταξε τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ρουμ. Ἐκκλησίας «Biserica ortodoxa Romana», ἐπέτυχε τὴν αὐτονομίαν τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, συνέστησεν ἰδιαιτέρας Ἐπισκοπὰς, ἔλυσεν ὁριστικῶς τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τοῦ κλήρου, ἵδρυσε μεγαλοπρεπὲς μέγαρον Ἐκκλ. Μουσικῆς, ἐπέβαλε τὴν Κυριακὴν ἀργίαν καὶ πλεῖστα ὅσα εἰσέτι ἐπετέλεσεν ὑπὲρ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας ἐξέχουσα φυσιογνωμία καὶ δεινὸς ῥήτωρ, τυγχάνει.

ΟΙ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ

Ο ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

(Δελικάνης)

Ἐγεννήθη ἐν Λέσβῳ τῷ 1856 τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθεν ἐν τῇ πατρίδι του καὶ εἶτα ἐσυνέχισε ταῦτα εἰς καθολικὰ Σεμινάρια ἐν Ρώμῃ προσελθὼν καὶ εἰς τὴν λατινικὴν ὁμολογίαν ἐχειροτονήθη κληρικὸς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ὑποδιάκονος, διάκονος καὶ ἱερεύς, ἐφημερεύσας πρῶτον ἐν Ρώμῃ καὶ εἶτα ἐνταῦθα. Τῷ 1885 ἐπὶ Πατριαρχείας Ἰωακεὶμ τοῦ Δ΄.

προσῆλθεν καὶ πάλιν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Κατόπιν ἀποφάσεως Συνοδικῆς ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἱερέως, διορισθεὶς Ἱερ. προϊστάμενος τοῦ ἐν Γαλατᾷ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Μετ' οὐ πολὺ διωρίσθη ἐπόπτης τῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ Ἱεροκήρυξ τῆς Μεγαλωνύμου Κοινότητος Πέραν. Ἰωακεὶμ ὁ Γ΄. προήγαγε τοῦτον εἰς Ἀρχειοφύλακα τῶν Π]χείων, τῷ 1910 εἰς Μητροπολίτην Βελεγράδων καὶ τῷ 1911 εἰς Μητροπολίτην Βερροίας.

Τὴν Ἐπαρχίαν Βερροίας ἐποίμανεν ἐνεργῶς μέχρι τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1920 ὅτε ἦλθεν ἐνταῦθα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν Μελετίου τοῦ Δ΄. ὅστις τὸν προήγαγε εἰς Κυζίκου εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀπὸ Κυζίκου, εἰς Προύσης ὑποβιβασθέντος Κων]τίου τοῦ μετέπειτα Οἰκ. Π]χου. Ὁ Σεβ. Γέρων Καισαρείας Καλλίνικος ὡς Βερροίας ἀπετέλεσε μέλος τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ συνελθόντος προσωρινοῦ Ἀρχιερατικοῦ Συμβουλίου κατὰ Μάϊον τοῦ 1917 πρὸς διοίκησιν τῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκ. Π]χείου. ὡς καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις συνελθόντος ἐκτάκτου Ἐκκλ. Δικαστηρίου τοῦ ὁποίου μάλιστα διωρίσθη εἰσηγητής. Ὡς Κυζίκου παρήδρευσεν εἰς τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τὸ συνελθὸν εἰς τὰ Π]χεῖα κατὰ τὸ 1923 καὶ διετέλεσε Συνοδικὸς ἐπὶ Μελετίου τοῦ Δ΄. μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Ὁποίου προήδρευσε τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου, τῆς ἀναδειξάσης Π]χην Γρηγόριον τὸν Ζ΄. Διετέλεσεν ὡσαύτως Συνοδικὸς καὶ ὑπὸ τὸν Γρηγόριον τὸν Ζ΄. Κων]τῖνον τὸν Στ΄. Βασίλειον τὸν Γ΄. καὶ Φώτιον τὸν Β΄. , Ὅστις καὶ τῷ ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ Πρωτοθρόνου Καισαρείας.

Ὁ Σεβ. Γέρων Καισαρείας τυγχάνει ἐκ τῶν πλέον μορφωμένων συγχρόνων Ἱεραρχῶν, ἐξέδωκε τύποις πλεῖστα σοβαρὰ ἔργα καὶ μελέτας, ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς, τὴν λατινικήν, ἰταλικὴν καὶ γαλλικήν.

Ο ΕΦΕΣΟΥ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

(Μάγνης)

Ἐγεννήθη ἐν Μαγνησίᾳ τῷ 1864 ἔνθα διήκουσε τὰ πρῶτα μαθήματα

καὶ εἶταἐπὶ ἔνἔτος ἐφοίτησεν εἰςτὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν Σμύρνης. Κατὰ τὸ 1879 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης τῇ προστασίᾳ τοῦ ἀειμνήστου Μ]λίτου Ἐφέσου Ἀγαθαγγέλου, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν ἀριστεὺς τῷ 1886, διορισθεὶς ἀμέσως Ἀρχιδιάκονος τοῦ Γέροντός του Ἐφέσου Ἀγαθαγγέλου, παρ' ᾧ διετέλεσε μέχρι τοῦ 1892, ὅτε ἀπεστάλη εἰς Γερμανίαν ὡς ὑπότροφος τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Χρηστ. Ζω-

γράφου. Ἐπὶ τριετίαν σπουδάσας τὰ νομικὰ εἰς τὰ Πανεπιστήμια Μονάχου καὶ Βερολίνου, μετέβη εἰς Παρισίους ἔνθα ἐνέκυψεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λονδίνον πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἀγγλικῆς, ὁπόθεν τῷ 1896 προσεκλήθη εἰς Κ]πολιν καὶ ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῶν Νομικῶν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολ. Σχολῇ ἐν ᾗ ἐπὶ πενταετίαν εὐδοκίμως διδάξας, ἐψηφίσθη τῇ 2'Ο]βρίου1901 Μ)λίτης Γρεβενῶν. Τὴν Ἐπαρχίαν Γρεβενῶν ἐποίμανε μέχρι τοῦ 1910, ὅτε προήχθη εἰς Μ]λίτην Δράμας καὶ Ζιχνῶν, διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1922 ὅτε προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Νεοκαισαρείας. Τῇ 10ῃ Μαρτίου 1924 ἐψηφίσθη μητροπολίτης τῆς νεοσυστάτου Μ]λεως Πριγκηπεννήσων καὶ τὴν 2 Ἀπριλίου 1927 προήχθη εἰς τὴν ἱστορικὴν Μ]πολιν Χαλκηδόνος, ἐξ ἧς παρητήθη τὴν 28 Ἰουνίου τοῦ1932 οἰκειοθελῶς διὰ λόγους ὑγείας.

Ἡ Ἐκκλησία ἀπεδέχθη τὴν παραίτησιν του ἀλλὰ τιμῶσα τὰς πολυετεῖς ὑπὲρ Αὐτῆς ὑπηρεσίας του τῷ ἀπένειμε τὸν τίτλον τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Ἐφέσου τὴν 28 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ὁ Σεβ. Γέρων Ἐφέσου κ.Ἀγαθάγγελος ὁμιλεῖ καὶ γράφει τὴν Τουρκικὴν, Γερμανικὴν, Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν καὶ ἐξέδωκε τύποις πλεῖστα σοβαρὰ ἔργακαὶἐδημοσίευσεν ἐμβριθεῖς μελέτας εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ περιοδικά.

Διετέλεσε δὲ πλειστάκις μέλος τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ Συνόδου, πολλῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ὡς καὶ τῆς Ἐφορείας τῆς Θελογικῆς Σχολῆς Χάλκης.

Ο ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΒΕΝΙΑΜΙΝ

(Χριστοδούλου)

Γεννηθεὶς ἐν Ἀδραμυττίῳ τῷ 1871, τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ Σχολῇ τῆς πατρίδος

του ὡς καὶ ἐν τῷ ἡμιγυμνασίῳ τῶν Κυδωνιῶν.

Τῷ 1887 τῇ προστασίᾳ τοῦ φιλομούσου Μ]λίτου Ἐφέσου Ἀγαθαγγέλου τοῦ ἀπὸ Δράμας, εἰσήχθη διάκονος ὢν, εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολὴν τῷ 1889, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1896 διατελῶν τότε

ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀειμνήστου Μ]λίτου Ἐφέσου Κωνσταντίνου Βαλλιάδου τοῦ μετέπειτα Οἰκ. Πατριάρχου.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦ μεγάλου σεισμοῦ τῷ 1894 ἀργησάσης τῆς θεολ. Σχολῆς ὁ Ἱεροδιάκονος Βενιαμὶν ἐγχρημάτισεν ἐπὶ ἓν ἔτος Σχολάρχης ἐν τῇ πατρίδι του Ἀδραμυττίῳ. Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς ἀποφοίτησιν του διωρίσθη Ἱεροκήρυξ καὶ διευθυντὴς τῶν Σχολῶν Μαγνησίας, παραμείνας εἰς τὰς θέσεις ταύτας ἐπὶ τριετίαν.

Τοῦ προστάτου του Ἐφέσου Κων]τίνου ἐκλεγέντος Οἰκ. Π]άρχου, ὁ διάκονος Βενιαμὶν τῷ 1899 προσελήφθη εἰς τὰ Π]χεῖα ὡς Τριτεύων, διορισθεὶς ἅμα καὶ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν ἐν τῷ Ἰωακειμίῳ Παρθεναγωγείῳ, διατελέσας ὡς τοιοῦτος ἐπὶ ἐξαετίαν.

Ἰωακεὶμ ὁ Γ΄. προήγαγε τοῦτον εἰς Δευτερεύοντα, Μ. Ἀρχιδιάκονον καὶ Μ. Πρωτοσύγκελλον, ὑπηρέτησε δὲ μετὰ ζήλου ἐν τοῖς Π]χείοις ἐπὶ 13 ὁλόκληρα ἔτη,

Τῷ 1912 ἀπὸ Μ. Πρωτοσύγκελλος προήχθη εἰς τὴν Μ]πολιν Ρόδου καὶ τῷ 1914 παρεπιδημῶν ἐν Κ]πόλει ἐπὶ Γερμανοῦ τοῦ Ε΄. ἐξελέγη Μ]λίτης Φιλιππουπόλεως, παραμείνας ἔκτοτε ἐν Φαναρίῳ καθ' ὅσον ἡ εἰς τὴν νέαν ἐπαρχίαν του μετάβασίς του λόγῳ τῶν καιρικῶν περιστάσεων κατέστη ἀδύνατος.

Τῷ 1925 διεδέχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Νικαίας τὸν ἀοίδιμον Οἰκ. Π]άρχην Βασίλειον τὸν Γ΄, τῷ δὲ 1933 προήχθη εἰς τὴν Μ]πολιν Ἡρακλείας εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Φιλαρέτου Βαφείδου.

Ὁ Σεβ. Γέρων Ἡρακλείας ἐγρημάτισε μέλος καὶ πρόεδρος τοῦ Ἱν. Δικαστηρίου τῶν Π]χείων ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, πλειστάκις μέλος τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου ὡς καὶ τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου.

Ο ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ

(Βαπορτζῆς)

Ὁ Σεβ Μ]λίτης Χαλκηδόνος κ. Μάξιμος ἐγεννήθη ἐν Σινώπῃ τὴν 26ην Ὀ]κτωβρίου 1894, ἐκ γονέων εὐσεβῶν Ἐλευθερίου καὶ Αἰκατερίνης Βαπορτζῆ.

Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ ὀκταταξίῳ Σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα τῷ 1912 εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θ. Σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1919.

Ἅμα τῇ ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς ἀποφοιτήσει του προσελήφθη ὡς Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱ.Μ]λεως Χαλκηδόνος ἐπὶ ἀρχιερατείας τοῦ ἀειμνήστου Χαλκηδόνος Γρηγορίου, τοῦ μετέ-

πειτα Οἰκ. Π]άρχου καὶ μετ' οὐ πολὺ διωρίσθη Ἀρχιδιάκονος τοῦ ἀοιδίμου Μ]λίτου Ἐφέσου Ἰωακεὶμ τοῦ Εὐθυβούλη.

Ἀκολούθως προσελήφθη εἰς τὰ Π]χεῖα ἐπὶ Τοποτηρητείας τοῦ ἀειμνήστου Προύσης Δωροθέου διορισθεὶς πρῶτον Π]χικὸς διάκονος καὶ γραμματεὺς τῆς Ἐφορείας τῆς Θ. Σχολῆς καὶ εἶτα κωδηκαγράφος καὶ ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ Συνόδου.

Τῇ 17 Δ]βρίου τοῦ 1927 προήχθη εἰς Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱ.Συνόδου, χειροτονηθεὶς εἰς πρεσβύτερον καὶ χειροθετηθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1928 ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Π]άρχου Βασιλείου τοῦ Γ΄. ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π]χικῷ Ναῷ. Τὴν 8ην Φ]αρίου 1930 προήχθη εἰς Μ]λίτην Φιλαδελφείας, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου ἀπὸ Μιτυλήνης Κυρίλλου, τῆς χειροτονίας αὐτοῦ γενομένης ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Π]άρχου Φωτίου τοῦ Β΄. κατὰ τὴν Π]χικὴν καὶ Συνοδικὴν λειτουργίαν τῆς Ὀρθοδοξίας 9 Μαρτίου 1930. Ὡς Φιλαδελφείας διηύθυνε τὸ Γραφεῖον της Ἱ. Συνόδου μέχρι τοῦ Μαΐου τοῦ 1931 ὢν μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1931, ὅτε τὸ πρῶτον ἐκλήθη Συνοδικὸς, καὶ διατελεῖ τοιοῦτος ἕως σήμερον. Τῇ 9ῃ Σ]βρίου 1931 ἀνετέθησαν αὐτῷ τὰ καθήκοντα Τοποτηρητοῦ τῆς χηρευούσης Μ. Πρωτοσυγκελλίας, ὡς καὶ τῆς Προεδρείας τῆς Κ. Π. Ε. Ἐπιτροπῆς.

Διετέλεσε δὲ πλειστάκις μέλος Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ὡς καὶ τῆς Ἐφορείας τῆς Θ. Σχολῆς.

Τὴν 28 Ἰουνίου τοῦ 1923 Φώτιος ὁ Β΄. προήγαγε τὸν Πανιερ. Μ]λίτην Φιλαδελφείας κ. Μάξιμον εἰς τὴν ἱστορικὴν Μ]πολιν Χαλκηδόνος εἰς διαδοχὴν τοῦ οἰκειοθελῶς παραιτηθέντος ἀπὸ Πριγκηποννήσων Ἀγαθαγγέλου τοῦ Μάγνητος, ἣν καὶ καὶ μέχρι σήμερον ποιμαίνει, παρέχων συνάμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του.

Ο ΔΕΡΚΩΝ ΙΩΑΚΕΙΜ

(Πελεκᾶνος)

Ὁ Δέρκων Ἰωακείμ, κατὰ κόσμιον Λεωνίδας, ἐγεννήθη ἐν Δζουμπαλῇ τῷ 1892 ἐκ γονέων ἐκ Χίου ἑλκόντων τὸ γένος.

Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν Χίῳ, ὅπου μετώκησαν οἱ γονεῖς

του. Ἐπανελθὼν δ' ἐντεῦθα 11ετὴς ἐτυνέτισε τὰς σπουδάς του ἐν τῇ Σχολῇ τῆς νήσου Χάλκης φοιτήσας εἶτα μέχρι τῆς Γ'. τάξεως τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἐξ ἧς ἀποχωρήσας εἰσήχθη εἰς τὴν Θ. Σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε κατὰ τὸ 1917 Ἅμα τῇ ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοιτήσει του διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐν τῇ Θ Σχολῇ στεγαζομένου τότε ὀρφανοτροφείου τῶν ἀρρένων καὶ κατὰ Δ)ὁριον τοῦ 1918 προήχθη εἰς Διευθυντὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἓν ἔτος ἐστεγάσθη ἐντῷ ἐν Πρώτῃ ὀρφανοτροφείῳ τῶν θηλέων τοῦ ἀειμνήστου Σινιόσογλου. Ὅτε τὸ ὀρφανοτροφεῖον μετεφέρθη εἰς τὸ ἐν Πριγκήπῳ κτίριον, ὅπου ἐστεγάζοντο τὰ ὀρφανὰ πολέμου, διωρίσθη Διευθυντὴς τῶν Ἡνωμένων Ὀρφανοτροφείων, παραμείνας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1923, ὅτε διωρίσθη Σχολάρχης τῆς Θ. Σχολῆς Χάλκης εἰς διαδοχὴν τοῦ Ἀρχιμ. Μελετίου Λουκάκη (νῦν Χριστουπόλεως).

Διάκονος ἐχειροτονήθη ἐν τῷ ἐν Πριγκήπῳ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου τῷ 1922 ὑπὸ τοῦ Αἴνου Ἰωακειμ λαβὼν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χειροτονήσαντος αὐτὸν, Πρεσβύτερος δὲ τῷ 1923 ἅμα τῷ διωρισμῷ του ἐν τῇ Θ. Σχολῇ, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς Μ)λίτου Νικαίας Βασιλείου, παραστατουμένου καὶ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας Αἴνου Ἰωακειμ καὶ Πριγκηποννήσων Ἀγαθαγγέλου, χειροθετηθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην ἐν τῇ Ἱ. τῆς Σχολῆς Μονῇ τῆς Ἁγ. Τριάδος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ'.

Τῷ 1925 συνεδριαζούσης τῆς Ἱ. Συνόδου ἐν τῇ Θ. Σχολῇ ἐψηφίσθη Μ λίτης τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Μ)λεως Σταυρουπόλεως χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Χαλκηδόνος Ἰωακειμ συμπαραστατουμένου καὶ ὑπὸ 6 ἑτέρων Μ)λιτῶν.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1928 ἐκλήθη εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας ὡς μέλος τῆς συνελθούσης Ἐνδημούσης Συνόδου, μεταβὰς ἐπὶ τετραήμερον τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς καὶ εἶτα ἀποσυρθεὶς περιωρίσθη εἰς τὰ καθήκοντα Σχολάρχου τῆς Θ. Σχολῆς.

Τὴν 12 Δ)βρίου 1931 Φώτιος ὁ Β'. προήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν Μητρόπολιν Δέρκων, εἰς διαδοχὴν τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος τὴν 9ην Δ)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀπὸ Νεοκαισαρείας Ἀμβροσίου τοῦ Σταυρινοῦ Χίου ὡσαύτως τὴν πατρίδα, καλέσας τοῦτον καὶ Συνοδικόν.

Ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς του διατελεῖ μέλος τῆς Ἱ Συνόδου καὶ πλείστων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου δὲ 1933 καὶ πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῆς Θ. Σχολῆς.

Ο ΠΡΟΥΣΗΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(Κομνηνὸς)

Γεννηθεὶς τῇ 23ῃ Αὐγούστου 1857 ἐν Τενέδῳ διήκουσε τὰ πρῶτα γράμματα ἐν τῇ γενετείρᾳ του καὶ εἶτα ἐν Προύσῃ. Βραδύτερον μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ διήκουσεν ἐπὶ διετίαν ἐγκύκλια μαθήματα· ἐπανελθὼν δὲ εἰς Κων)πολιν ἐφοίτησεν ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν καὶ ἀκολούθως ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ θείου του Μ)λίτου Προύσης Νικοδήμου, εἰσήχθη εἰς τὴν ἐνΧάλκῃ Θεολ. Σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε κατὰ τὸ 1882.

Ἅμα τῇ ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοιτήσει του ἐχρημάτισεν ἱεροκήρυξ καὶ ἱεροδιδάσκαλος ἐν Μαγνησίᾳ καὶ Μιτυλήνῃ, ὁπόθεν μετέβη ἐκ νέου εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐπέκτασιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐφοίτησεν ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ εἶτα μετέβη εἰς Σμύρνην, ὅπου ἐχειροτονήθη τῷ 1885 διάκονος καὶ διωρίσθη ἱεροκήρυξ καὶ Σχολάρχης εἰς Πέργαμον καὶ Ἄξάριον.

Ἀκολούθως διωρίσθη ἱεροκήρυξ Σάμου καὶ τῷ 1888 ἀρχιδιάκονος τῆς Μ)λεως Ἡρακλείας μέχρι τοῦ

Φ)ρίου τοῦ 1891, ὅτε ἐψηφίσθη Ἐπίσκοπος Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως, διατελέσας ὡςτοιοῦτος μέχρι τοῦ 1894 ὅτε καὶ παρητήθη. Τῇ 1 Μαΐου 1899 ἐξελέγη Μητροπολίτης Βοδενῶν.

Ἰωακείμ ὁ Γ'. μετέθεσε τοῦτον εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Βιζύης καὶ μετά τινα ἔτη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Κώου. Μὴ ἀποδεχθεὶς ὅμως τὴν μετάθεσιν ταύτην παρέμεινεν ἐνταῦθα ὡς πρώην Κώου, μέχρις ὅτου Γερμανὸς ὁ Ε'. ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν τίτλον τῆς Ἐπαρχίας Βάρνης. Ὡς Βάρνης ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν Με-

λετίου τοῦ Δ΄. ὅστις τὸν ἐκάλεσε καὶ Συνοδικὸν, παραμείνας μέχρι τῆς 1 Ὀ)βρίου τοῦ 1923.

Γρηγόριος ὁ Ζ΄. ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν τίτλον τῆς Ἐπαρχίας Προύσης καλέσας συνάμα τοῦτον καὶ Συνοδικὸν παραμένει δ᾽ὡς τοιοῦτος μέχρι σήμερον.

Ὁ Σεβ. Γέρων Προύσης Νικόδημος εἶναι ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας τῶν ἐνταῦθα Ἱεραρχῶν.

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΘΩΜΑΣ

(Σαββόπουλος)

Ἐγεννήθη ἐν Νεαπόλει (Νεβσεχὴρ) τῆς Καππαδοκίας τῷ 1889. Τὰ

πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ γενετείρᾳ του, εἰσαχθεὶς τῷ 1906 εἰς τὴν Θ. Σχολὴν Χάλκης ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Κολωνίας Πολυκάρπου (νῦν Ξάνθης). Φοιτητὴς ὢν τὸν Σ)βριον τοῦ 1912 ἐχειροτονήθη ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῆς Σχολῆς διάκονος ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου Σελευκείας Γερμανοῦ.

Ἅμα τῇ κατὰ τὸ 1913 ἐκ τῆς σχολῆς ἀποφοιτήσει του προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Νικαίας Βασιλείου ὡς Ἀρχιδιάκονος καὶ μετὰ τρίμηνον διωρίσθη Ἀρχιδιάκονος καὶ Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Μ)λεως Χαλκηδόνος ἐπὶ Ἀρχιερατείας Γρηγορίου τοῦ μετέπειτα Οἰκ.Π]άρχου, παραμείνας ἐν τῇ Μ)πόλει ταύτῃ μέχρι τοῦ Σ)βρίου τοῦ 1917, ὅτε προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Π)άρχου Γερμανοῦ τοῦ Ε΄. διωρίσθη Τριτεύων καὶ Κωδικογράφος συνάμα τῆς Ἱ. Συνόδου, προαχθεὶς κατὰ τὸ 1918 εἰς ὑπογραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου. Μετὰ τὴν παραίτησιν Γερμανοῦ τοῦ Ε΄. ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ ἐκ τῶν καθηκόντων τοῦ ὑπογραμματέως εἰς τὰ ὁποῖα τὸν ἀντικατέστησεν ὁ διάκονος Γερμανὸς Ἀθανασιάδης (νῦν Σάρδεων) καὶ ν᾽ ἀναλάβῃ πάλιν τὰ καθήκονταΤριτεύοντος καὶ Κωδηγογράφου, ἅτινα διετήρησε μέχρι τοῦ Φ)ρίου τοῦ 1922, ὅτε ἐπὶ Μελετίου τοῦ Δ΄. προήχθη εἰς Μ)λίτην Ἀνέων.

Ἡ χειροτονία του εἰς Πρεσβύτερον μὲν ἐγένετο ἐν Καδήκιοϊ ὑπὸτοῦ Λεύκης Κων)τίνου (νῦν Σερρῶν) εἰς Ἀρχιερέα δὲ ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ὑπὸ τῶν Μ)λιτῶν Νεοκαισαρείας Πολυκάρπου, Ἀγκύρας Γερβασίου καὶ Λεύκης Κωνσταντίνου.

Τῇ 2 Ἀπριλίου 1927 προήχθη εἰς Μ)λίτην Πριγκηποννήσων, εἰς διαδοχὴν τοῦ εἰς Χαλκηδόνος προαχθέντος Ἀγαθαγγέλου· τυγχάνει δὲ κατὰ σειρὰν ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἐπαρχίας ταύτης Βος Μητροπολίτης.

Ὁ Σεβ. Πριγκηποννήσων ὡς Τριτεύων ἐστάλη ἐξαρχικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς Σμύρνην, ἔνθα ἐπιτυχῶς καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας διηυθέτησε τὴν κληρονομικὴν ὑπόθεσιν τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ Ἀνέων Ἀνθίμου τοῦ Χειμωνίου, ἣν καὶ περισώσας μετέφερεν εἰς τὰ Π]αρχεῖα. Ὡσαύτως ἐστάλη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Νικομηδείας πρὸς διευθέτησιν τῶν μεταξὺ Μ)λεως καὶ Κοινοτήτων ἀναφυέντων ζητημάτων, ὅπερ καὶ ἐπέτυχε.

Ὡς Μ)λίτης Ἀνέων δὲ περιώδευσε μετὰ τοῦ Νικαίας Βασιλείου τὰς παραλίους Κοινότητας τῆς Θράκης πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων των. Ὁ Σεβ. Πριγκηποννήσων διετέλεσεΤοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας μετὰ τὴν παραίτησιν Μελετίου τοῦ Δ΄. καὶ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς Π)χείας Γρηγορίου τοῦ Ζ΄. ὡς καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, πρόεδρος τοῦ ἐν τοῖς Π)χείοις Πνευμ. Δικαστηρίου καὶ τῆς Π. Κ. Ἐκ. Ἐπιτροπῆς, Συνοδικὸν δὲ μέλος ἀπὸ τῆς Π)χείας Μελετίου τοῦ Δ΄. μέχρι τοῦ νῦν, τυγχάνει δὲ πρόεδρος τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τετιμημένος δι᾽ ἀνωτέρου Ρουμανικοῦ παρασήμου.

Ο ΣΑΡΔΕΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

(Ἀθανασιάδης)

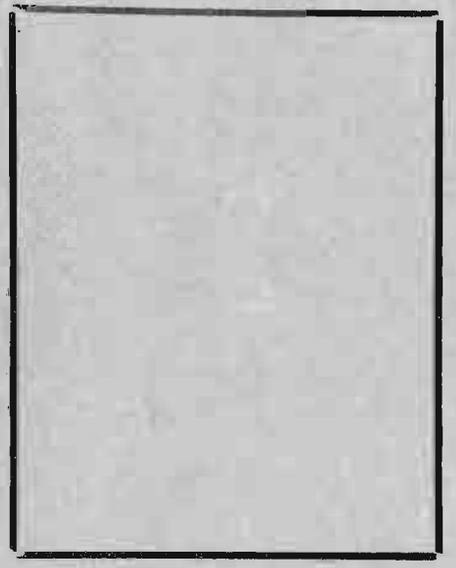

Ο ΣΥΛΗΒΡΙΑΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ

(Παπαθωμᾶς)

Ὁ Σεβ. Μ)λίτης Συληβρίας κ. Εὐγένιος, κατὰ κόσμον Δημήτριος,

ἐγεννήθη ἐν Κοζάνῃ τῷ 1859. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν εἰς τὸ

σχολεῖον τῆς πατρίδος του, συνεχίσας τὰς σπουδάς του εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας διωρίσθη τῷ 1881 καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον Κοζάνης. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ θείου του Μ)λίτου Κοζάνης Εὐγενίου καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἱερεὺς τῷ 1888.

Ἐλθὼν εἰς Κων)πολιν διετέλεσε Ἱερ. Προϊστάμενος τῶν Κοινοτήτων Μ. Ρεύματος καὶ Κοντοσκαλίου καὶ εἶτα προσελήφθη ὡς Πρωτοσύγκελλος τοῦ Μητροπολίτου Κυζίκου Νικοδήμου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου, διωρίσθη Πρωτοσύγκελλος τοῦ Ἡρακλείας Ἱερωνύμου, ὃν ἠκολούθησε μετατεθέντα καὶ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Νικαίας, ὅπου καὶ προήχθη τῷ 1906 εἰς Ἐπίσκοπον ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Ἀμφιπόλεως. Γερμανὸς ὁ Ε΄. προήγαγε τοῦτον τῷ 1913 εἰς Μ)λίτην Συληβρίας τῷ δὲ 1917 τὸν ἐκάλεσε Συνοδικὸν καὶ ἔκτοτε διατελεῖ τοιοῦτος συνεχῶς μέχρι σήμερον.

Κατὰ τὸ 1925 Βασίλειος ὁ Γ΄. προήγαγε τοῦτον εἰς Μ)λίτην Κοζάνης, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του, τῇ αἰτήσει του καὶ πάλιν τῷ ἐδόθη ὁ Τίτλος τῆς Ἐπαρχίας Συληβρίας.

Ὁ Σεβ. Συληβρίας κ. Εὐγένιος διετέλεσε πρόεδρος καὶ μέλος διαφόρων Ἐπιτροπῶν καὶ Ἐφορειῶν καὶ εἶναι παρασημοφορημένος δι' ἀνωτέρων Ρουμανικῶν καὶ Σερβικῶν παρασήμων.

Ο ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

(Ἀραμπατζόγλους)

Ἐγεννήθη ἐν Σαράντα Ἐκκλησίαις κατὰ τὸ 1875. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐντῇ πατρίδι του καὶ εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θ. Σχολήν, ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας ἐχρημάτισεν Ἀρχιδιάκονος τοῦ Λήμνου Γενναδίου ὑφ' οὗ καὶ ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ κατόπιν τοῦ Ἀδριανουπόλεως Καλλινίκου. Ἀποχωρήσας ἐξ Ἀδριανουπόλεως μετέβη εἰς Λωζάνην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του, ὁπόθεν ἐπανελθὼν διωρίσθη Ἱερ. Προϊστάμενος Κοντοσκαλίου. διδάσκων συνάμα καὶ ἐν τῷ ἐν Πέραν Ἑλληνογαλλικῷ Λυκείῳ.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1913 Γερμανὸς ὁ Ε΄. προήγαγε τοῦτον εἰς Ἐπίσκοπον Σκοπέλου, διορίσας αὐτὸν Ἀρχιερ. Προϊστάμενον Κοντοσκαλίου, ἔνθα παρέμεινε μέχρι τοῦ 1916, ὅτε ἠναγκάσθη ν' ἀποχωρήσῃ καὶ νὰ παραμείνῃ σχολάζων μέχρι τοῦ 1922.

Μελέτιος ὁ Δ΄. διώρισεν τοῦτον Ἀρχ. Προϊστάμενον Μ. Ρεύματος, ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ζ΄. Π)γικὸν Ἔξαρχον ἐν Γαλατᾷ.

Κωνσταντῖνος ὁ ΣΤ΄. τῇ 29 Ἰανουαρίου τοῦ 1925 προήγαγεν αὐτὸν εἰς Μ)λίτην Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων, Βασίλειος δὲ ὁ Γ΄. τὸν ἐκάλεσε Συνοδικόν.

Ὁ Ἡλιουπόλεως Γεννάδιος ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Τουρκικήν, τὴν Ἀραβοπερσικήν, τὴν Γαλλικήν, τὴν Ἰταλικὴν καὶ Ἀγγλικήν, καταγίνεται μὲ τὴν Βυζαντιολογίαν, διετέλεσεν Ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἀνέλαβε πρὸ διετίας ταξείδιον μελετῶν εἰς τὰς Βιβλιοθήκας Λονδίνου, Παρισίων, Ρώμης, Βατικανοῦ καὶ Ἀθηνῶν, συνέγραψεν ἀρκετὰς μονογραφίας καὶ μελέτας ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ καὶ τελευταίως ἐξέδωκε τὸν πρῶτον τόμον τῆς «Φωτιείου Βιβλιοθήκης» τυγχάνει δὲ Ἀντεπιστέλλον Μέλος τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γερμανίας.

Ο ΙΜΒΡΟΥ ΚΑΙ ΤΕΝΕΔ. ΙΑΚΩΒΟΣ

(Παπαπαϊσίου)

Ἐγεννήθη ἐν Νεαπόλει (Νεβσεχὴρ) τῆς Καππαδοκίας κατὰ τὸ 1885. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θ. Σχολήν ἐξ ἧς τῷ 1916 ἀπεφοίτησε.

Ἅμα τῇ ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς ἀποφοιτήσει του ἐχρημάτισεν Ἱεροκήρυξ τῆς Κοινότητος Κοντοσκαλίου

χειροτονηθεὶς διάκονος καὶ μετονομεσθεὶς ἀπὸ Ἰορδάνην Ἰάκωβος. Ἀκολούθως προσελήφθη Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκηδόνος. Τῷ 1919 προσελήφθη εἰς τὴν Π)γικὴν αὐλὴν ὡς γραφεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου μέχρι τοῦ 1921, ὅτε Μελέτιος ὁ Δ΄. προήγαγε τοῦτον εἰς Ἀρχειοφύλακα.

Γρηγόριος ὁ Ζ΄. διώρισεν αὐτὸν Μέγαν Ἀρχιδιάκονον παρέμεινεν ἐν τῇ Μ. Ἀρχιδιακονίᾳ μέχρι τῆς 23 Μαρτίου 1926, ὅτε ἐξελέγη Μ)της Ἴμβρου καὶ Τενέδου εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀπὸ Κωνσταντίας Ἰωάννου, τεθείσης ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν του καὶ τῆς νήσου Τενέδου ἥτις ὑπήγετο τῇ Ἐπαρχίᾳ Μιτυλήνης.

Ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία του ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἀνέων Θωμᾶ ἐν τῷ ἐν Πέραν Ἱ Ναῷ τῆς Ἁγ. Τριάδος τῇ 28 Μαρτίου, ἡ δὲ εἰς Ἀρχιερέα τῇ Γ΄. Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν 4 Ἀπριλίου 1926 ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π)χικῷ Ναῷ Ἱερουργούσης τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκ. Π)χου Βασιλείου τοῦ Γ΄. μετὰ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου.

Ὁ Ἴμβρου καὶ Τενέδου Ἰάκωβος κηρύττει Τουρκιστί, ὁμιλεῖ δὲ καὶ γράφει τὴν Τουρκικὴν καὶ Γαλλικήν. Διετέλεσε δὲ μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου κατὰ περιόδους ὡς καὶ μέλος πολλῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ὡς καὶ τῆς Ἐφορείας τῆς Θ. Σχολῆς. Εἶναι δὲ ὁ πρῶτος Μ)πολίτης Ἴμβρου ὅστις τὴν 18 Ὀ)κτωβρίου 1932 μετέβη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του, ἣν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ποιμαίνει καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς θεραπεύει.

Ο ΡΟΔΟΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ

(Χ΄΄ Παπαδημητρίου)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀλάτσαμ (ἀρχαία Λεοντούπολις) τῆς Ἐπαρχίας Ἀμασείας τῷ 1872 ἐκ τοῦ Ἰωάννου Χ΄΄ Παπαδημητρίου καὶ τῆς Μαρίνης.

Τὰ πρῶτα γράμματα ἐσπούδασεν εἰς τὴν Σχολὴν τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θ. Σχολὴν ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν κατὰ τὸ 1889, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1897 ὅτε χειροτονεῖται διάκονος ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ Ἱεροσολ. Μετοχίῳ μετονομασθεὶς ἀπὸ Ἀνδρόνικος—Κύριλλος καὶ διορίζεται Ἀρχιδιάκονος τοῦ Μιτυλήνης Κυρίλλου Μουιτζῆ καὶ μετ' οὐ πολὺ προάγεται εἰς Πρωτοσύγκελλον ὑπηρετήσας ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην μέχρι τοῦ 1908.

Ἐλθὼν εἰς Κ)πολιν κατ' Αὔγουστον τοῦ αὐτοῦ ἔτους διορίζεται

Ἱερ. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Μάλτεπε ἔνθα ἱεράτευσε μέχρι τέλους Σ)ρίου 1906, ὅτε προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Ροδοπόλεως (Μάτσκα).

Ὁ Μ)λίτης Ροδοπόλεως Κύριλλος ἐποίμανε τὴν Ἐπαρχίαν του μέχρι τοῦ 1918, ὅτε ἐλθὼν εἰς Κων)πολιν διωρίσθη μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ διατελεῖ τοιοῦτος ἐκ περιτροπῆς μέχρι σήμερον.

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΥΠΟΛΕΟΣ ΛΕΟΝΤΙΟΣ

(Λιβέριος)

Ὁρμᾶται ἐκ Περιστάσεως τῆς Ἐπαρχίας Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως. Ἐν πρώτοις ἐφοίτησεν εἰς τὴν Σχολὴν τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ θείου

τοῦ Ἰατροῦ Σ. Σταματιάδου εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης ἐπὶ Σχολαρχίας τοῦ Ἀρχ. Γ. Γρηγορᾶ.

Ἅμα τῇ ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς κατὰ τὸ 1897 ἀποφοιτήσει του διετέλεσε διευθυντὴς τοῦ ἀρρεναγωγείου Ὀρτάκιοϊ τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ εἶτα κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐφέσου Ἰωακεὶμ Εὐθυβούλη διωρίσθη Ἀρχιδιάκονος, ἱεροκήρυξ, καὶ καθηγητὴς τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὰς τῇ Ἐπαρχίᾳ Ἐφέσου ὑποκειμένας τότε Ἐπισκοπὰς Ἡλιουπόλεως καὶ Κρήνης. Μετὰ τριετῆ ἐν ταῖς Ἐπισκοπαῖς ταύταις ὑπηρεσίαν, ἐκλήθη Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἐπαρχίας Συληβρίας ὑπὸ τοῦ Συληβρίας Διονυσίου, παρ' οὗ ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος παραμείνας ἐπὶ δύο ἔτη παρ' αὐτῷ. Εἶτα ἐπὶ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. διωρίσθη Ἱερ. προϊστάμενος τῆς Ἱερ. Νοσοκομειακῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ παρχμείνας εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ τριετίαν, ὅτε τῇ ὑποδείξει τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Θεοδωρουπόλεως. διορισθεὶς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόγου Πηγῆς (Βαλουκλῆ) τῆς γειροτονίας του γενομένης τῇ 5 Νοεμβρίου 1906 ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π[γιν]ῷ Ναῷ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορείας τῶν Κα[των Μηθύμνης Στεφάνου συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Συληβρίας Διονυσίου καὶ Κολωνίας Πολυκάρπου. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ παρέμεινεν ὡς Ἡγούμενος ἐπὶ 22 ἔτη καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1927 προήχθη εἰς Τιτουλάριον Μητροπολίτην, ἀναλαβὼν ἐξαρχικῶς τὴν διεύθυνσιν τῆς Κοινότητος Ταταούλων

Τὸν Ἰούλιον 1928 ἐκλήθη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Γ΄. τὸ πρῶτον ἵνα συμμετάσχῃ τῶν Ἐργασιῶν τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου καὶ ἔκτοτε ἐκ περιτροπῆς διατελεῖ μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ο ΕΙΡΗΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΙΝΟΣ

('Αλατόπουλος)

Γεννηθεὶς ἐν Νεαπόλει (Νεβσεχὴρ) τῆς Καππαδοκίας τῷ 1892 μικρὸς ὢν μετώκησεν μετὰ τῶν γονέων του εἰς Σκούταρι ὅπου καὶ τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσε.

Εἶτα ἐφοίτησεν εἰς τὸ ἐν Πέραν ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον τοῦ Χατζῆ

Χρήστου ἐξ οὗ τῷ 1910 ἀποφοιτήσας εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης, τὸ πρῶτον μὲν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἰκονίου Ἀθανασίου μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ὑπὸ τὴν τοῦ Χαλκηδόνος Γερμανοῦ.

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1915 ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς ἀποφοίτησίν του διωρίσθη Διευθυντὴς τῶν σχολῶν (Ἀρεναγωγείου καὶ Παρθεναγωγείου) Σκουτάρεως ἄχρι τινὰς διηύθυνε μέχρι τοῦ 1917, ὅτε διωρίσθη Ἱερ. Προϊστάμενος Πριγκήπου χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ Λεύκης Κων)τίνου τῇ ἐντολῇ τοῦ Χαλκηδόνος Γρηγορίου.

Τὸν Δ)βριον τοῦ 1923 ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος Γρηγόριος ὁ Ζ΄. διώρισε τοῦτον Μ. Πρωτοσύγκελλον, τὸν δὲ Ἰανουάριον τοῦ 1925 Κων)τῖνος ὁ ΣΤ΄. διώρισεν αὐτὸν Χωρεπίσκοπον Σταυροδρομίου ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Εἰρηνουπόλεως, τῆς χειροτονίας του γενομένης ἐν τῷ Ναῷ τῶν Εἰσοδίων Πέραν τὴν 30 Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ τῶν Μ)λιτῶν Νεοκαισαρείας Ἀμβροσίου, Δυρραχίου Ἰακώβου καὶ Ἀνέων Θώμᾶ.

Τὴν 17 Δ)βρίου 1927 προήχθη εἰς Τιτουλάριον Μ)λίτην Εἰρηνουπόλεως, τὸν δὲ Ἰούλιον τοῦ 1928 ἐκλήθη ὡς μέλος τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου ὑπὸ τοῦ Π)χου Βασιλείου τοῦ Γ΄. ὅτε καὶ παρητήθη τῆς Προϊσταμενίας Πέραν.

Ὁ Π)άρχης Φώτιος ὁ Β΄. μετὰ τὴν ἐκ τῆς Προϊσταμενίας Σταυροδρομίου ἀποχώρησιν τοῦ Μιλήτου Αἰμιλιανοῦ, ἀνέθεσεν ἐξαρχικῶς εἰς τὸν Μ)λίτην Εἰρηνουπόλεως τὴν Πνευματικὴν διεύθυνσιν καὶ ἐποπτείαν τῆς Μεγαλωνύμου Κοινότητος Σταυροδρομίου, ἧς μέχρι σήμερον προΐσταται.

Ὁ Μ)λίτης Εἰρηνουπόλεως ὡς Προϊστάμενος Πριγκήπου διετέλεσε μέλος τοῦ Πνευμ. Δ)ρίου καὶ τῆς Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος, ὡς Μ. Πρωτοσύγκελλος μέλος τοῦ Πνευμ. Δικαστηρίου καὶ τῆς Π. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς, ὡς Μ)λίτης Εἰρηνουπόλεως δὲ μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ διαφόρων Ἐπιτροπῶν ὡς καὶ τῆς Ἐφορείας τῆς Θ. Σχολῆς, ἧς διατελεῖ καὶ νῦν Ταμίας.

Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

(Λευκάκης)

Ἐγεννήθη ἐν Ρόδῳ τῷ 1873 καὶ τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθεν εἰς τὴν σχολὴν τῆς πατρίδος του, εἶτα δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θ. Σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1897.

Ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ Χαλκηδόνος Γερμανοῦ τὴν 25 Δ)βρίου

1897 ἐν Καδήκιοϊ μετονομασθεὶς ἀπὸ Λουκᾶς, ὅπερ ἦτο τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του, Μελέτιος. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1898 ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Χαλκηδόνος Γερμανοῦ Πρεσβύτερος καὶ ἐχειροθετήθη Ἀρχιμανδρίτης, διορισθεὶς τὴν 23 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους Ἱερ. Προϊστάμενος Χάλκης ἔνθα παρέμεινε μέχρι τοῦ 1903, ὅτε διωρίσθη Ἱερ. Προϊστάμενος τῆς ἀκμαζούσης τότε Κοινότητος Δζιβαλίου ἐξ ἧς τῷ 1913 μετέβη εἰς Ρουμανίαν, ἱερατεύσας εἰς τὰς Κοινότητας Βραΐλας καὶ Γαλατσίου μέχρι τοῦ 1922.

Τῷ 1923 διωρίσθη Σχολάρχης τῆς Θ. Σχολῆς Χάλκης καὶ μετὰ 2 ἔτη Ἀρχειοφύλαξ τῶν Πατριαρχείων.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1925 προτάσει τοῦ Δέρκων Φωτίου (νῦν Οἰκ. Π)χου) ἐψηφίσθη Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως διορισθεὶς Ἀρχιερ. Προϊστάμενος Κοντοσκαλίου, ἔνθα καὶ ἐχειροτονήθη τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων 25 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ τῶν Μ)λιτῶν Καισαρείας Νικολάου, Ροδοπόλεως Κυρίλλου καὶ Θεοδωρουπόλεως Λεοντίου.

Τὸν Δ)βριον τοῦ 1927 προήχθη εἰς Τιτουλάριον Μ)λίτην καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1928 διὰ πιττακίου τοῦ Π)χου Βασιλείου τοῦ Γ΄. ἐκλήθη μέλος τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου, παρεδρεύων ἐν αὐτῇ ἄχρι σήμερον.

Ὁ Χριστουπόλεως Μελέτιος ὡς Προϊστάμενος Δζιβαλίου καὶ Ἀρχειοφύλαξ διετέλεσε σταθερὸν μέλος τοῦ Πνευμ. Δ)ρίου καὶ τῆς Π. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς τῶν Π)χείων, ὡς Μ)λίτης δὲ Συνοδικὸν μέλος ὡς καὶ διαφόρων ἄλλων Ἐπιτροπῶν.

Πολλάκις δοθείσης περιστάσεως νὰ παρασημοφορηθῇ ὁ Χριστουπόλεως Μελέτιος ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τοιαῦτα καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδὲν παράσημον φέρει.

Ο ΜΥΡΩΝ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

(Δημητριάδης)

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μύρων κ. Πολύκαρπος ὁ κατὰ κόσμον Νικόλαος Δημητριάδης ἐγεννήθη ἐν Πανόρμῳ τῆς Ἐπαρχίας Κυζίκου τῷ 1892. Ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἀστικὴν Σχολὴν (τὰ «Εὐγενίδεια Ἐκπαιδευτήρια») τῆς Προύσης, ἐξ ἧς ἀριστοῦχος ἀποφοιτήσας τὸν Ἰούνιον τοῦ 1907 εἰσήχθη εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχο-

λὴν Χάλκης, ἐκ τῆς ὁποίας ἀριστοῦχος ἀπεφοίτησε τῷ 1914. Χειροτονηθεὶς κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἐν τῇ Σχολῇ φοιτήσεως αὐτοῦ εἰς διάκονον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Προύσης Δωροθέου ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ ἐν λόγῳ Σχολῇ Πνευματικοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, νῦν Σεβ. πρώην Μητροπολίτου Χίου κ. Πολυκάρπου, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Προύσης Δωροθέου εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν αὐτοῦ, ἣν ὡς Γενικὸς Ἀρχιερατικῶς Ἐπίτροπος ἐκυβέρνησε πρῶτον ὡς Ἀρχιδιάκονος καὶ εἶτα ὡς Πρωτοσύγκελος ἐπὶ ὀκταετίαν ὅλην (1914-1921) τοῦ εἰρημένου Μητροπολίτου, ὡς τε Συνοδικοῦ πρῶτον καὶ εἶτα ὡς Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν τοῖς Πατριαρχείοις παραμένοντος.

Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ἐντολῇ τοῦ τότε Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Προύσης Δωροθέου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας καὶ Σχολάρχου αὐτῆς καὶ νῦν Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1919 καὶ ἐχειροθετήθη ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Τοποτηρητοῦ εἰς Ἀρχιμανδρίτην καὶ Πρωτοσύγκελλον τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Ἀποβιώσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Προύσης Δωροθέου περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1921 διωρίσθη Πρωτοσύγκελλος καὶ Γεν. Ἐπίτροπος τοῦ ἀειμνήστου Σεβ. Γέροντος Μητροπολίτου Δέρκων κ. Καλλινίκου, παρ' ᾧ ἐπὶ τριετίαν περίπου ὑπηρέτησεν. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1924 προσελήφθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὡς Α΄ Γραμματεὺς τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1925 ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Κωνσταντῖνος ὁ ΣΤ΄. ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν Μεγάλην Πρωτοσυγκελλίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, διωρίσας αὐτὸν καὶ Πατριαρχικὸν Ἐπίτροπον κατὰ τὴν εἰς Ἑλλάδα τῇ 30 Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀναχώρησιν Αὐτοῦ. Ἐπὶ τὴν ἰδιότητα ταύτην ὑπηρέτησεν ἐπὶ ἑξάμηνον μέχρι τῆς παραιτήσεως Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ΄ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Εἰς τὴν Μεγάλην Πρωτοσυγκελλίαν ἐκράτησεν αὐτὸν καὶ ὁ Κωνσταντῖνον τὸν ΣΤ΄ διαδεχθεὶς ἀείμνηστος Πατριάρχης Βασίλειος ὁ Γ΄ Ὅστις κατὰ Δ[βριον τοῦ 1927 προήγαγε τοῦτον εἰς Τιτουλάριον Μητροπολίτην ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Μητροπόλεως Μύρων, τὸν δὲ Ἰούλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους διὰ π[χικοῦ πιττακίου ἐγένετο μέλος τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου καὶ ἔκτοτε διατελεῖ τοιοῦτος.

Ἐπὶ Π[χείας Φωτίου τοῦ Β΄. διετέλεσε Τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας καὶ δὶς ἀπεστάλη ἐξαρχικῶς εἰς Ἑλλάδα διὰ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης.

Ὁ Μύρων Πολύκαρπος ὁμιλεῖ καὶ γράφει τὴν Τουρκικὴν καὶ Γαλλικήν, διατελεῖ μέλος διαφόρων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν. πρόεδρος τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Ἱ. Μονῶν Βλαχερνῶν καὶ Βεφᾶ ὡς καὶ ἱδρυτὴς τῆς Θεολ. Σχολῆς Χάλκης. τυγχάνει δὲ τετιμημένος δι' ἀνωτέρων παρασήμων τῶν Κυβερνήσεων Πολωνίας καὶ Ρουμανίας.

Ο ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

(Γεωργιάδης)

Ἐγεννήθη εἰς τ παρὰ τὸ Βέηκος τοῦ Βοσπόρου Ἀρβανιτοχώριον τῷ 1891. Ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν. Ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης τῷ 1917. Διωρισθη καθηγητὴς τῶν Θρησκευτικῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ. διδάξας ἐν αὐτῇ ἐπὶ πενταετίαν (1917-1922). Ἐχειροτονήθη Διάκονος τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1917 ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Προύσης Δωροθέου, Προέδρου τῆς Ἐφορείας τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, ἐν τῷ ἐν Γαλατᾷ ἱερῷ Ναῷ Παναγίας τῆς Καφφατιανῆς προσηρτημένῳ ὄντι τότε τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ. Τὸ κατὰ κόσμον ὄνομα αὐτοῦ ἦτο Νικόλαος Γ. Γεωργιάδης. Τῇ 28 Μαΐου 1922 διωρίσθη Τρίτος Γραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τῇ 27 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους προήχθη εἰς Ὑπογραμματέα. Τῇ 15 Ἀπριλίου 1924 εἰς Α΄ Γραμματέα. Καὶ τῇ 16 Ἰουλίου 1925 εἰς Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Τῇ 15 Αὐγούστου 1924 ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς ἐν τῷ ταν-σέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ καὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους ἐχειροθέτησεν αὐτὸν Ἀρχιμανδρίτην τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὁ Π[χης Γρηγόριος ὁ Ζ΄.

Τῇ 17 Δεκεμβρίου 1927 ἐξελέγη Τιτουλάριος Μητροπολίτης Λαοδικείας

καὶ διωρίσθη Εἰσηγητὴς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου παρακολουθῶν τὰ γενικὰ τῆς Ἐκκλησίας ζητήματα, παρακαθήμενος ἐν ταῖς Συνεδρίαις τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὑποβάλων εἰσηγήσεις. Ἡ εἰς Ἀρχιερέα χειροτονία αὐτοῦ ἐγένετο τῇ 1 Ἰανουαρίου 1928 ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἐν ἐπὶ τούτῳ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ Λειτουργίᾳ ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Βασιλείου τοῦ Γ΄. Τῇ 31 Ἰουλίου 1928 ἐνεγράφη ἐν τῷ Συνταγματίῳ τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἐκλήθη μέλος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Παραμένει ἔκτοτε συνοδικὸν μέλος

μὲ τὰ ὡρισμένα ἐξάμηνα διαλείμματα περὶ ὧν προβλέπουσιν αἱ περὶ συγκλήσεως Συνοδικῶν τελευταῖαι διατάξεις. Παρέχει τὴν συμβολήν του ὡς μέλος τῆς Ἐφορείας τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῶν σοβαροτέρων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἔχει τὴν φροντίδα τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς «Ὀρθοδοξίας», ἐν ᾗ τακτικότατα γράφει. Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1932 ἀνέλαβε τοποτηρητικῶς καὶ τὰς εὐθύνας τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας.

Ὁ Λαοδικείας Δωρόθεος ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν γαλλικὴν καὶ γερμανικὴν, ἀσχολεῖται μὲ τὴν Βυζαντιολογίαν καὶ ἔχει γράψει πρωτότυπον μελέτην διὰ τὴν Ἐπωνυμίαν τῆς Μονῆς τῆς χώρας, δημοσιεύσας καὶ διαφόρους ἐμβριθεῖς μελέτας εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ περιοδικά. Τυγχάνει δὲ παρασημοφορημένος μὲ ἀνώτερον Πολωνικὸν καὶ Ρουμανικὸν παράσημον.

ΟΙ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ

Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ
(Ἀλεξιάδης)

Ἐγεννήθη ἐν Μεσαιπόλει τῆς Ἐπαρχίας Προύσης κατὰ τὸ 1869. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ

εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1894.

Ἅμα τῇ ἀποφοιτήσει του διωρίσθη καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν ἐν Μαρωνείᾳ διατελέσας μέχρι τοῦ 1897, ὅτε διωρίσθη ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου προαχθεὶς τῷ 1902 εἰς Ἀρχιγραμματέα.

Ἰωακεὶμ ὁ Γ'. προήγαγε το τον τῷ 1905 εἰς Μ)λίτην Λήμνου χειροτονήσας αὐτὸν ἐν τῷ πανσέπτῳ Π)χικῷ Ναῷ ἐν ἐπὶ τούτῳ Π)χικῇ καὶ Συνοδικῇ λειτουργίᾳ.

Τῷ 1911 ἐκλήθη Συνοδικὸς καὶ τῷ 1912 Ἰωακεὶμ ὁ Γ'. προήγαγεν αὐτὸν εἰς Μητροπολίτηνθεσσαλονίκης.

Ὁ Σεβ. Γέρων Θ)νίκης Γεννάδιος συνέστησεν ἐν Θεσ)νίκῃ τὸ Ἐκκλ. Περιοδικὸν «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» τὸ φέρον τὸ ὄνομα τοῦ ἑτέρου πολιούχου Ἁγίου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁποίου τιμᾶται καὶ ὁ Μ)τικὸς Ναός, διετέλεσε μέλος τοῦ Ἀρχιερ. Συμβουλίου Θ)νίκης κατὰ τὸ 1917 τοῦ ἐκτάκτου ἐν Ἀθήναις Ἐκκλ. Δικαστηρίου ὡς καὶ μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱ.Συνόδου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος. Τιτλοφορεῖται δὲ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του ***Παναγιώτατος*** καὶ εἶναι τετιμημένος διὰ πολλῶν ἀνωτέρων παρασήμων ἑλληνικῶν τε καὶ ξένων.

Ο ΑΜΑΣΕΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
(Καραβαγγέλης)

Ἐγεννήθη ἐν Στύψῃ τῆς Μιτυλήνης κατὰ τὸ 1868 ἔνθα καὶ τὰς Ἐγκυκλίους σπουδὰς αὐτοῦ ἐποιήσατο.

Εἰσαχθεὶς βραδύτερον εἰς τὴν Θ. σχολὴν Χάλκης ἀπεφοίτησε ταύτης τῷ 1888 μεθ' ὃ μεταβὰς πρὸς συμ-

πλήρωσιν τῶν σπουδῶν του εἰς Γερμανίαν ἀνεκηρύχθη μετὰ τριετεῖς σπουδὰς διδάκτωρ τῆι φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειψίας. Ἐπανελθὼν εἰς Κων]πολιν διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Θ. σχολῆς διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 20 Φεβρουαρίου 1896, ὅτε ἐψηφίσθη χωρεπίσκοπος Σταυροδρομίου ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλαν Χαριουπόλεως.

Μετὰ τετραετῆ δὲ εὐδόκιμον διακονίαν ἐνΠέραν, τὸν 8]βριον τοῦ 1900 ἐξελέγη Μ)λίτης Καστορίας, τὸ δὲ 1908 προήχθη εἰς τὴν Μ]πολιν Ἀμασείας ἐξ ἧς ἀπομακρυνθεὶς τῷ 1917 ἀφίκετο εἰς Κ]πολιν ἔνθα παρέμεινε μέχρι τοῦ 1922, ὅτε ἐπιστρέφων ἐκ Βελιγραδίου, ὅπου εἶχε μεταβῇ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ Τόμου τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Π]χείου τῆςΣερβίας κατηυθύνθη εἰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ μετετέθη εἰς τὴν Μ]πολιν Ἰωαννίνων.

Τὴν 15 Ἀπριλίου 1924 ἐτέθη εἰς διαθεσιμότητα μέχρι τῆς 12 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὅτε τῷ ἀπενεμήθη καὶ πάλιν ὁ τίτλος τοῦ Ἀμασείας καὶ ἀνετέθη αὐτῷ συγχρόνως ἡ ἐξαρχικὴ ποιμαντορία τῆς ἀρτιυστάτου Μ πόλεως Κεντρώας Εὐρώπης (Αὐστρίας, Οὐγγαρίας καὶ Ἰταλίας) μὲ ἕδραν τὴν Βενετίαν.

Ὁ Ἀμασείας Γερμανὸς διετέλεσε μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκ. Θρόνου μετὰ τὸν θάνατον Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. προεδρεύσας τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως τῆς ἀναδειξάσης Π]άργην Γερμανὸν τὸν Ε'. ἔ αβε δὲμέρος εἰςτὴν ἐκλογὴν Μελετίου τοῦ Δ'. Ὁμιλεῖ καὶ γράφει τὴν γαλλικὴν καὶ γερμανικὴν καὶ εἶναι παρασημοφορημένος δι' ἀνωτέρων Ἑλληνικῶν καὶ Σερβικῶν παρασήμων.

Ο ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
(Βλάχος)

Γεννηθεὶς ἐν Χιλῇ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐκ γονέων ἐλκόντων τὸ γένος ἐξ Ἠπείρου κατὰ τὸ 1872, τὸ πρῶτον ἐσπούδασεν ἐν τῇ ἀστικῇ τῆς πατρίδος του σχολῇ καὶ εἶτα ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολ. Σχολῇ ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν ἀριστεύσας τῷ 1899.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς ἀποφοίτησίν του ἐγχειρήματίσεν ἱεροκήρυξ τῆς Μεγαλωνύμου Κοινότητος Γαλατᾶ καὶ τῷ 1900 Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τοῦ Ξάνθης Ἰωακείμ τοῦ Σγουροῦ ἐν Καβάλλᾳ ἔνθα τὰ ἴχνη τῆς παραμονῆς καὶ δράσεώς του ἔμειναν ἀνεξίτηλα.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1906 Ἰωακείμ ὁ Γ'. προήγαγε τοῦτον εἰς Μ)λίτην Βελλᾶς καὶ Κονίτσης, ἔνθα ὠργάνωσε τὰ σχολεῖα καὶ ἵδρυσε ἱεροδιδασκαλεῖον.

Τὸν Ὀ)δριον 1916 κοινῇ τῶν Ἠπειρωτῶν ἀπαιτήσει ἀνεδείχθη ὑπὸ Γερμανοῦ τοῦ Ε'. Μ)λίτης Ἰωαννίνων εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποθανόντος Γερβασίου.

Τὸν 7)δριον τοῦ 1917 ἀπεμακρύνθη ἐκ τῆς ἐπαρχίας του ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κ)σεως ἐπανελθὼν τὴν 1 9)δρίου 1920.

Μελέτιος ὁ Δ'. μετέθεσε τοῦτον εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀμασείας, Γρηγόριος δὲ ὁ Ζ'. τὴν 15 Ἀπριλίου 1924 ἐπανέφερε αὐτὸν καὶ πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ἐπαρχίαν ἣν καὶ μέχρι σήμερον ποιμαίνει.

Ὁ Σεβ. Ἰωαννίνων Σπυρίδων τυγχάνει κάτοχος εὐρείας μορφώσεως καὶ τῇ ἐπιστασίᾳ του ἐκδίδεται τὸ ὑψίστης σπουδαιότητος ἀξιόλογον ἔργον «Τὰ Ἠπειρωτικὰ Χρονικά».

Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ν. καὶ Β. Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρας, ἐγεννήθη εἰς Τσαραπλανὰ τῆς Ἠπείρου ἔνθα καὶ τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσε

Ἀκολούθως εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θ. Σχολὴν ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας προσελήφθη ὡς Ἀρχιδιάκονος τοῦ Πελαγωνείας Χρυσοστόμου

καὶ εἶτα τοῦ Ἀθηνῶν Μελετίου (νῦν Ἀλεξανδρείας) προαχθεὶς τῷ 1922 εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Κερκύρας καὶ Παξῶν.

Ὡς Κερκύρας ἀντεπροσώπευσεν ἐπαξίως τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐν Ἁγ. Ὄρει Διορθόδοξον Ἐπιτροπὴν, ἧς καὶ τὰ πρακτικὰ κατέστρωσε.

Τῷ 1930 ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν διακυβέρνησιν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἣν καὶ μέχρι σήμερον ποιμαίνει.

Ὁ Σεβ. Ἀμερικῆς τυγχάνει εὐρείας μορφώσεως, ὁμιλεῖ δὲ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Τουρκικὴν, Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν, Σερβικὴν καὶ Ἀλβανικήν. Ἄγει δὲ τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ο ΚΡΗΤΗΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ
(Βενέρης)

Ὁ Μητροπολίτης Κρήτης Τιμόθεος Μιχαὴλ Βενέρης, ἐγεννήθη ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης τῷ 1876 καὶ ὠνομάζετο κατὰ κόσμον Ἰωάννης. Διακούσας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῷ «Κρητικῷ Γυμνασίῳ» τῆς πόλεως ταύτης, ἐστάλη τῷ 1895 ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Χερρονήσου Διονυσίου Καστρινογιαννάκη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θεολογικὴν σχολὴν, ἐξ ἧς ἀπελύθη τῷ 1898 λαβὼν τὸ πρῶτον ἄριστα τῆς Σχολῆς.

Ἡ τότε ὀργανουμένη Κρητικὴ Πολιτεία ὑπὸ τὸν Πρίγκηπα Γεώργιον διώρισεν αὐτὸν Καθηγητὴν τῶν Θρησκευτικῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Χανίων, ὁπόθεν μετετέθη εἰς Ἡράκλειον ὅπου παρέμεινε διδάσκων ἐν τῷ Γυμνασίῳ καὶ τῷ Διδασκαλείῳ μέχρι τοῦ 1916. Ἐχειροτονήθη τῇ 28 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους τούτου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κρήτης Εὐμενίου Ξηρουδάκη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν χειρεύουσαν Ἐπισκοπὴν Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου. Τῇ 22 Ἰουλίου 1933 ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου Μητροπολίτης Κρήτης.

Ὡς Καθηγητὴς ἐδημοσίευσεν ἔν

τε τῷ ἡμερησίῳ καὶ περιοδικῷ τύπῳ τῆς Κρήτης ἱστορικάς, φιλοσοφικὰς καὶ θρησκευτικὰς μελέτας.

Κάτοχος ὢν τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ἐφιλοτέχνησε διαφόρους μεταφράσεις. Μετέφρασεν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τὴν συγγραφὴν τοῦ H. Couturier. Ἡ Κρήτη ἐξ ἀπόψεως τοῦ διεθνοῦς δικαίου» ἐξ ἧς μανθάνομεν ὅλην τὴν μακρὰν καὶ πολυμερῆ ἱστορίαν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος. Συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τοῦτο διὰ παντοειδῶν καὶ πολυπληθῶν σημειώσεων καὶ δι' ἐπιμέτρου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπισήμων διπλωματικῶν βίβλων. Εὐφήμως περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἔγραψαν οἱ διάφοροι παρ' ἡμῖν πολιτικοὶ ἄνδρες καὶ εἰδικοὶ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ν. Ν. Σαρίπολος καὶ Α. Ανδρεάδης. Πλὴν

τῶν ἀνωτέρω ἐδημοσιεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὰ ἀκόλουθα ἔργα: «Ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου» — «Στοιχεῖα Φλοσσαφικῆς ἠθικῆς ἐφηρμοσμένα εἰς τὴν ἀγωγὴν»—«Ποίημα περὶ τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ὑπὸ Παύλου πρεσβυτέρου (1736) ἐν Χριστιανικῇ Κρήτῃ» — Λόγοι —«Ἡ ζωὴ ἐν τῷ θανάτῳ» — Ὡς συνεργάτης τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ἐδημοσίευσεν ἐν αὐτῇ μακρὸν ἄρθρον περὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας ἐν Κρήτῃ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.

Ἐπετέλεσε κοινωφελῆ ἔργα ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Ρεθύμνης. Τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων ἐν Ρεθύμνῃ τὸ κτίριον τοῦ Παρθεναγωγείου οὗ ἡ δαπάνη ἐκ τοῦ Μοναστηριακοῦ Ταμείου Ρεθύμνης ἀνῆλθεν εἰς ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον δραχμῶν.

Ο ΡΟΔΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

(Τρύφωνος)

Ἐγεννήθη ἐν Κριθιᾷ χωρίον πλησίον τῆς Μαδύτου τῷ 1876 ἔνθα καὶ τὰ πρῶτα ἐδιδάχθη γράμματα. Μεταβὰς εἰς Κων)πολιν ἐφοίτησεν εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν καὶ εἶτα εἰς τὴν Θ. Σχολὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Σάρδεων Μιχαὴλ Κλεοβούλου ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας τῷ 1902 προσελήφθη εἰς τὰ Π)χεια ὡς διάκονος τῆς σειρᾶς, προβιβαζόμενος δὲ ἱεραρχικῶς ἐγένετο Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῷ 1913 ἐξελέγη Μ)λίτης Ρόδου.

Ὁ Ρόδου Ἀπόστολος διὰ τὴν παρρησίαν του περιωρίσθη εἰς Πάτμον καὶ εἶτα ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς Κων)πολιν, ὁπόθεν ἐπιστρέψας

εἰς Ρόδον μετετέθη τῇ 5 Φεβρουαρίου 1924 εἰς τὴν Μ)πολινΒερροίας καὶ Ναούσης, ἐξ ἧς καὶ πάλιν τῇ 30 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ρόδου.

Ὁ Σεβ. Ρόδου Ἀπόστολος διετέλεσε μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου ὡς καὶ πρόεδρος τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου ἐπὶ Π)χείας Μελετίου τοῦ Δ'. μέχρι τῆς 1 8)βρίου 1923, ὅτε καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

Ο ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

(Ἀάβ)

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας κ. Γερμανὸς, ἐγεννήθη τῇ 2 7]βρίου τοῦ 1878 ἐν Ἑλλάμᾳ τῆς νήσου Μουχοῦ τῆς Ἐσθονίας ἐκ τοῦ Βασιλείου Ἀάβ

ψάλτου τὸ ἐπάγγελμα.

Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα ἐφοίτησεν εἰς τὴν σχολὴν τῆς πόλεως Ἀρενσμπούργ (Κουρεσάαρ) καὶ εἰς τὴν Ἱερ. σχολὴν τῆς Ρήγα, τὰς δὲ Θεολογικὰς του σπουδὰς ἐπεράτωσε εἰς τὸ Σεμινάριον τῆς Ρήγα ἐξ οὗ ἀπεφοίτησε τὴν 24 Ἰουνίου 1900.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Σεμιναρίου ἀ-

ποφοίτησιν του διετέλεσε ἀπὸ τῆς 16 Ἰουλίου 1900 μέχρι τῆς 7 8]βρίου 1904 διδάσκαλος τῆς Κοινοτικῆς σχολῆς Χααπσάλου, διδάσκαλος τῶν θρησκευτικῶν ἀπὸ τῆς 10 8)βρίου 1904 μέχρι 24 Μαρτίου 1907 εἰς τὴν Κοινοτικὴν σχολὴν τῆς Λελλὲ, ἀπὸ τῆς 24 Μαρτίου 1907 μέχρι 14 Ἀπριλίου 1911 εἰς τὴν σχολὴν Βάνδρας καὶ εἰς τὴν σχολὴν τῆς Μουστζάλας ἀπὸ τῆς 14 Ἀπριλίου 1911 μέχρι τῆς 28 8]βρίου 1918.

Ὡσαύτως κατὰ τὰ ὡς ἄνω χρονικὰ διαστήματα, καθ' ἃ ἐδίδασκεν εἰς τὰς σχολὰς τῶν πόλεων Χαα-πσάλου, Λελλὲ. Βάνδρας καὶ Μουστζάλας διετέλει ταὐτοχρόνως καὶ ἐπόπτης ὅλων τῶν Κοινοτικῶν σχολῶν τῶν πόλεων τούτων.

Ἀπὸ τῆς 9 Ἰουλίου 1900 μέχρι της 6 8]βρίου τοῦ 1907 διετέλεσε καὶ ψάλτης Χααπσάλου.

Τὴν 20 7]βρίου 1904 ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν Ρήγᾳ ὑπὸ τοῦ Ρώσσου Ἀρχιεπ. Ρήγας Ἀγαθαγγέλου καὶ τὴν 26 7]βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους πρεσβύτερος ὑπὸτοῦ αὐτοῦ Ἀρχιερέως

Τὴν 17 Ἰουνίου 1922 ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ ἐν Σορταβάλα συνελθόντος συνεδρίου τῆς Αὐτονόμου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Φιλλανδίας βοηθὸς Ἐπίσκοπος, χειροτονηθεὶς ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ Πανσέπτῳ Π)γικῷ Ναῷ τὴν 8 Ἰουλίου τοῦ 1923 ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Π)άρχου Μελετίου τοῦ Δ'. καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου.

Ἀπὸ τῆς 1 Ὀ]βρίου 1923 διετέλεσε βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Αὐτον. Ὀρθοδ. Ἐκκλ. τῆς Φιλλανδίας ὀνομασθεὶς «Ἐπίσκοπος Καρελίας», ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1924 διοικεῖ τὴν ἐπαρχίαν Καρελίας καὶ τὴν 13 Ἰουνίου 1925 ἐξελέγη Ἀρχιεπ. τῆς Αὐτονόμου Ὀρθοδ. Ἐκκλ. τῆς Φιλλανδίας διατηρῶν συνάμα τὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας Καρελίας καὶ διευθύνων τὴν χηρεύουσαν ἐπαρχίαν Βίμπουργ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πάσηςΦιλλανδίας διετέλεσεν ἀπὸ τῆς 1 8]βρίου 1923 μέχρι τῆς 31 Δ]βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλ. Συμβουλίου τῆς Ὀρ-

θοδόξου Ἐκκλ. Φιλλανδίας, ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1924 μέχρι τῆς 14 Αὐγούστου 1925 ἐξεπλήρου χρέη προέδρου τοῦ Συμβουλίου τούτου καὶ ἀπὸ τῆς 14 Αὐγ. 1925 διατελεῖ τακτικὸς πρόεδρος αὐτοῦ.

Εὐρείας μορφώσεως τυγχάνων ὁμιλεῖ καὶ γράφει τὴν Φιλλανδικὴν, Ρωσσικὴν καὶ Ἐσθονικήν.

Ἐδημοσίουσε περὶ τὰ 200 ἄρθρα εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ Ἐκκλ. περιοδικὰ καὶ ἐξέδωκεν εἰς τὴν Ἐσθονίαν τῷ 1909 συλλογὴν λόγων καὶ ἄρθρων εἰς ἐσθονικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐλοῦ Κεβάδα» (Τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς).

Ἀντεπροσώπευσε τὰ Φιλλανδικὰ τμήματα τοῦ συνδέσμου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Βαλτικὴν διάσκεψιν τὴν συνελθοῦσαν ἐνΡήγᾳ τὴν 6—8 Μαΐου 1924.

Ἡγήθη τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Αὐτον. Ὀρθ. Ἐκκλ. τῆς Φιλλανδίας κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς εἰς τὴν αὐτόνομον Ὀρθ. Ἐκκλ. τῆς Ἐσθονίας τὴν 2—12 Ἰουλίου 1927. Ἀντεπροσώπευσε τὰ Φιλλανδικὰ τμήματα τοῦ συνδέσμου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐν Πράγᾳ τῷ 1928 συνελθοῦσαν Παγκόσμιον Διάσκεψιν.

Τυγχάνει δὲ τετιμημένος διὰ τοῦ παρασήμου πρώτης τάξεως τοῦ Μάρτυρος Ἐπισκόπου Πλάτωνος τῆς Ἐσθονικῆς Ὀρθ. Ἐκκλ. καὶ Ἱπποτης 1ης τάξεως τοῦτάγματος τοῦ «Λευκοῦ Ρόδου» τῆς Φιλλανδικῆς Δημοκρατίας.

Ο ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ

(Εὐαγγελινίδης)

Ὁ Πανιερ. Μ)λίτης Αὐστραλίας κ. Τιμόθεος κατὰ κόσμον Τηλέμαχος, ἐγεννήθη ἐν Πολυχνίτῳ τῆς Μιτυλήνης τῇ 23 Ἀπριλίου 1880 ἐκ τοῦ Ἰωάννου Εὐαγγελινοῦ Θεσσαλονικέως, ἔνθα καὶ τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσε.

Εἶτα ἐφοίτησεν ἐν τῇ ἐν Σμύρνῃ Εὐαγγελικῇ σχολῇ καὶ τῇ Μ. τοῦ Γ. σχολῇ, ἐξ ἧς τῷ 1906 ἀπεφοίτησε.

Μαθητὴς τῆς Μ. τοῦ Γ. σχολῆς ὢν ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ

Μ)λίτου Μηθύμνης Στεφάνου Σουλίδου τῇ 5 Δ]βρίου τοῦ 1899 ἐνΠτεροῦντι τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἱερεὺς δὲ καὶ Πρωτοσύγκελλος τῆς ἐπαρχίας ταύτης τῇ 12 Αὐγούστου1907 ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς εἰρημένης ἐπαρχίας Καλλονῇ, ὑπηρετήσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1910, ὅτε καὶ εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θ. σχολὴν ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας τῷ 1914 διωρίσθη προϊστάμενος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ

Ἑλλ. Ὀρθ. Κοινότητος ὡς καὶ καθηγητὴς τῆς ἐκεῖσε σχολῆς, ἣν περικαλλεστάτην ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων καὶ εἰς Γυμνάσιον προήγαγεν τῷ 1927.

Τῷ 1923 ὠνομάσθη Ἀποκρισάριος τοῦ Οἰκ. Π)χείου παρὰ τῇ Ρουμανικῇ Ἐκκλησίᾳ, διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 18 9]βρίου1931, ὅτε προήχθη εἰς Μ)λίτην Αὐστραλίας χειροτονηθεὶς τὴν 30 9]βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν τῷ πανσέπτῳ Π)χικῷ Ναῷ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκ. Π)άρχου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου.

Ὁ Αὐστραλίας Τιμόθεος τυγχάνει εὐρείας μορφώσεως, ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Τουρκικὴν, ἀγγλικὴν, γαλλικὴν καὶ ρουμανικὴν, ὁημοσιεύσας ἐμβριθεῖς μελέτας εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας ὡς καὶ εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος ἰδιαιτέραν μελέτην περὶ τῆς «Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας» τυγχάνει δὲ τετιμημένος διὰ τῶν Ἑλλ. Σταυρῶν ἀργυροῦ τοῦ Σωτῆρος, καὶ χρυσοῦ Γεωργίου τοῦ Α΄., τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Ρουμανικοῦ Στέμματος καὶ τοῦ Μ. Ταξιάρχου τοῦ Ρουμανικοῦ Ἀστέρος ὡς καὶ τοῦ χρυσοῦ Μεταλλίου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας «Ράσπλατα Πέντρου Μούνκα Βισερίτσεϊ».

Ο ΔΡΑΜΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

(Κομβόπουλος)

Ἐγεννήθη ἐν Σινώπῃ κατὰΜάρτιον τοῦ 1887 ἔνθα καὶ τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη. Ἀκολούθως ἐφοίτησεν εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. σχολὴν καὶ εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θ. σχολὴν Χάλκης καὶ ἐκεῖθεν συνεπλήρωσε τὰς σπουδάς του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ἐξ οὗ ἐξῆλθεν Διδάκτωρ τῆς Θεολογί-

ας κατὰ Δ)βριον τοῦ 1904, προσληφθεὶς ὡς Ἀρχιδιάκονος τοῦ Μιτυλήνης Κυρίλλου, ὅστις καὶ τὸν ἐχειροτόνησε κατὰ Μάϊον τοῦ 1905 διάκονον

Τὸν 7)βριον τοῦ 1908 προήχθη εἰς Πρωτοσύγκελλον τοῦ Μιτυλήνης καὶ τῷ 1914 εἰς βοηθὸν ἐπίσκοπον τῆς ἐπαρχίας Μιτυλήνης ὑπὸ τὸν τίτλον Χριστουπόλεως. Τῷ 1916 ἐξελέγη ὑπὸΓερμανοῦ τοῦ Ε΄. Μ)λίτης Μηθύμνης, ὑπὸ Μελετίου τοῦ Δ΄. δὲ τὴν 25 8)βρίου 1922 Μ)λίτης Χαλδείας.

Μὴ ἀποδεχθεὶς ὅμως τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερικὴν ὅπου ἐξηκολούθει ἱεροπράττων μέχρι τοῦ 1930, ὅτε ἐξελέγη Μ)λίτης Δράμας.

Ὁ Δράμας Βασίλειος Κομβόπου-

λος εἶναι μελετηρὸς καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐξέδωκε «Πρῶτοι λόγοι τῆς Ἐλευθερίας», «Βασιλεὺς καὶ Ἐκκλησία», «Κανονικὴ ἀπάντησις» κλπ. τυγχάνει δὲ τετιμημένος διὰ τοῦ χρυσοῦ Μεταλλίου Ἀριστείου Ἀνδρείας.

Ο ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

(Γκιγκίλας)

Ὁ Μιτυλήνης Ἰάκωβος κατὰ κόσμον Παναγῆς ἐγεννήθη ἐν Μοσχονησίοις τῇ 18 Ἰανουαρίου 1878 ἔν-

θα καὶ τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσε.

Χειροτονηθεὶς διάκονος τὴν 23 8]βρίου 1894 ὑπὸ τοῦ Μοσχονησίων Ἰακώβου εἰσήχθη τὸ ἐπιὸν ἔτος εἰς τὴν Θ. σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν ἀριστεύσας τῷ 1903.

Ἅμα τῇ ἀποφοιτήσει του διωρίσθη Ἀρχιδιάκονος τοῦ Σμύρνης Βασιλείου ἀναλαβὼν συγχρόνως καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀνωτέρων θρησκευτικῶν εἰς τὰ Γυμνάσια τῶν θηλέων «Ὁμήρειον» καὶ «Κεντρικὸν» μέχρι τῆς 16 Μαρτίου τοῦ 1908, ὅτε ἐψηφίσθη βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Σμύρνης Βασιλείου ὑπὸ τὸν φιλὸν τίτλον Χριστουπόλεως.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σμύρνης Βασιλείου ἐλθὼν εἰς Κων]πολιν προήχθη ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. τὴν 11 Φεβρουαρίου 1911 εἰς Μ]λίτην Δυρραχίου, ὁπόθεν κατὰ τὸ 1917 ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Κων]πολιν, ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς 18 Ἰανουαρίου τοῦ 1925 ὅτε ἐξελέγη Μιτυλήνης.

Ὁ Μιτυλήνης Ἰάκωβος, ὡς Ἀρχιδιάκονος τοῦ Σμύρνης κατὰ τῷ 1907 ἐστάλη Π]γικὸς ἔξαρχος εἰς Φιλαδέλφειαν πρὸς διευθέτησιν τοῦ Μ]τικοῦ ζητήματος ὅπερ καὶ ἐπιτυχῶς διεκανόνισε, ὡς Μ]λίτης Δυρραχίου ἐστάλη Π]γικὸς Ἔξαρχος ἐν Κορυτσᾷ τὸν Αὔγουστον 1919 ἔνθα παρέμεινε μέχρι τοῦ 8]βρίου 1921, διετέλεσε μέλος τοῦ ἐνΚων)πόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπὶ Μελετίου τοῦ Δ'. καὶ ὡς Μ]λίτης Μιτυλήνης διετέλεσε μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 1 8]βρίου 1931 μέχρι 1 8]βρίου 1932.

Ὁ Μ]λίτης Μιτυλήνης κ. Ἰάκωβος κάτοχος εὐρείας μορφώσεως ὁμιλεῖ καὶ γράφει τὴν Τουρκικὴν καὶ Γαλλικὴν, ἐξέδωκεν ἐν Κ]πόλει κατὰ τὸ 1918 τὴν «Ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Ἀστείου πρώτου Ἐπισκόπου Δυρραχίου», τυγχάνει δὲ τετιμημένος διὰ τοῦ Σερβικοῦ Μεγαλοσταύρου

τοῦ Ἁγ. Σάββα, καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Σωτῆρος καὶ Ταξιάρχου τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

(Σαρασίτης)

Ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας καταγόμενος ἐγεννήθη ἐν Ἀργυρουπόλει τῆς ἐπαρχίας Χαλδείας τῷ 1867. Ἀφοῦ διήκουσε τὰ πρῶτα μαθήματα

ἐν τῇ πατρίδι του εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θ. σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1893.

Διάκονος ἐχειροτονήθη φοιτητὴς ὢν τῷ 1896. Ἅμα τῇ ἐκ τῆς σχολῆς ἀποφοιτήσει του ἀπὸ τοῦ 1893 μέχρι τοῦ 1895 ἐχρημάτισε διευθυντὴς τοῦ Φροντιστηρίου Ἀργυρουπόλεως, ἀπὸ δὲ τοῦ 1895 μέχρι τοῦ 1900 διευθυντὴς τῆς Ἱερ. σχολῆς Ζιντζηδερὲ τῆς ἐπαρχίας Καισαρείας.

Ἐπὶ ἓν ἔτος 1900 - 1901 διηύθυνε τὸ Γυμνάσιον Ἀμισοῦ καὶ τῇ 6 Αὐγούστου 1901 ἐψηφίσθη Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ χρηματίσας πρῶτον μὲν βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Καισαρείας Ἰωάννου ἐπὶ ἓν ἔτος, εἶτα δὲ τοῦ Μ]λίτου Χαλδείας Γερβασίου μέχρι τοῦ 9]βρίου τοῦ 1902, ὅτε προήχθη εἰς Μητροπολίτην Ροδοπόλεως.

Μετὰ τριετῆ ποιμαντορίαν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ προήχθη τῷ 1906 εἰς Μ]λίτην Κορυτσᾶς καὶ τῷ 1910 εἰς Μ]λίτην Ἀγκύρας.

Ὡς Μητρ. Ἀγκύρας ἐχρημάτισε Συνοδικὸς ἐπὶ Γερμανοῦ τοῦ Ε'. τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1913 καὶ τὸ δεύτερον κατὰ τὸ 1917, ὅτε διωρίσθη καὶ πρόεδρος τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου.

Συνοδικὸς ὡσαύτως διετέλεσε καὶ ἐπὶ Μελετίου τοῦ Δ'. ἐπὶ Π]γείας τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ 1923 ἐξελέγη Μητρ. τῆς ἐπαρχίας Ἀλεξανδρουπόλεως. (Δεδέαγατς)

Ὁ Μητρ. Ἀλεξανδρουπόλεως ἐξέδωκε τὸ «Περὶ Γάμου τῶν κληρικῶν» καὶ ἐδημοσίευσε πλείστας γλαφυρὰς καὶ ἐμβριθεῖς μελέτας εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ Ἐκκλ. Περιοδικά.

Ο ΜΗΘΥΜΝΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

(Μηνᾶς)

Γεννηθεὶς ἐν Νικίοις τῆς Νισύρου τῷ 1879, τὰς πρώτας σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα ἐσυνέχισε ταύτας ἐν τῷ ἐν Πέραν Ζωγραφείῳ Γυμνασίῳ καὶ τὴν ἐν Χάλκῃ Θ. Σχολήν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1904. Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς ἀποφοίτησιν

του, ἐπὶ δύο ἔτη διετέλεσε διευθυντὴς τῆς σχολῆς καὶ ἱεροκήρυξ Πανόρμου καὶ τῷ 1906 εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Π]χείων, χρηματίσας κωδικογράφος, ὑπογραμματεὺς καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ.

Συνόδου ἀπὸ τοῦ 1913 μέχρι τῆς 22 Φ]ρίου 1922, ὅτε ἐξελέγη Μητρ. Βρυούλλων ἐπὶ Π]χείας Μελετίου τοῦ Δ΄.

Τῇ 25 8]βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους προήχθη εἰς Μητρ. Μηθύμνης εἰς διαδοχὴν τοῦ εἰς Χαλδείας μετατεθέντος Βασιλείου (νῦν Δράμας).

Ὁ Μητρ. Μηθύμνης κ. Διονύσιος διετέλεσεν ἐν τοῖς Π]χείοις ὡς Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Συνόδου μέλος τοῦ Πνευμ. Δ]ρίου, τῆς Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς, καὶ ἀρχισυντάκτης τῆς τότε ἐκδιδομένης «Ἐκκλ. Ἀληθείας», ὡς Μηθύμνης δὲ μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΧΙΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ

(Στρουμπῆς)

Ἐγεννήθη ἐν Χίῳ τῷ 1880, ὅπου καὶ τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθεν. Ἐφοίτησεν εἰς τὴν Θ. Σχολὴν Χάλκης ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας διωρίσθη Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἐπαρχίας Λήμνου ἐξ ἧς ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Ρόδον. Ἔνθα διετέλεσεν ἐπὶ τετραετίαν Πρωτοσύγκελλος.

Ἐκ Ρόδου ἦλθεν εἰς Κων]πολιν καὶ διωρίσθη ἐφημέριος καὶ ἱεροκήρυξ τῆς Κοινότητος Σταυροδρομίου ὡς καὶ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰς Κοινοτικὰς Σχολάς. Μετά τινα ἔτη ἐψηφίσθη Ἐπίσκοπος Ἀρδαμερίου καὶ ὡς τοιοῦτος ἦλθεν κατὰ τὸ 1921 ἐνταῦθα προαχθεὶς ὑπὸ Μελετίου τοῦ Δ΄. εἰς Μ]λίτην Κορυτσᾶς καὶ διορισθεὶς Τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας.

Τῇ 7 8]βρίου 1924 ἐψηφίσθη Μ]λίτης τῆς νεοσυστάτου ἐν Χίῳ Ἐπαρ-

χίας Καρδαμύλων, ἣν ἐποίμανε μέχρι τοῦ 9]βρίου τοῦ 1933 ὅτε ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος προήχθη εἰς Μ]λίτην Χίου εἰς διαδοχὴν τοῦ οἰκειοθελῶς παραιτηθέντος ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως Πολυκάρπου Βαρβάκη.

Ο ΒΙΖΥΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

(Κνήτης)

Ὁ Μητροπολίτης Βιζύης Χριστοφόρος Κνήτης, κατὰ κόσμον Χαρίδημος ἐγεννήθη ἐν λιμ. Βαθέος Σάμου τὸν 10]βριον 1872. Ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα εἰς τὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος του. Εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν

ἀριστοῦχος τῷ 1898, προχειρισθεὶς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Σχολῆς Διάκονος ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Ρόδου Κωνσταντίνου. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους διωρίσθη καθηγητὴς εἰς τὸ Πυθαγόριον Γυμνάσιον Σάμου εἰς ὃ ἐπὶ ὀκταετίαν ἐδίδαξε. Τῷ 1905 ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἰωακεὶμ Γ΄. εἰς Σκωτίαν ἐγγραφεὶς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ ἀκολούθως εἰς τὸ ὀνομαστὸν Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης ἔνθα ἀπεπεράτωσε τὰς σπουδάς του δαπάναις τῶν ἐν Λονδίνῳ ὁμογενῶν τυχὼν μετὰ αὐστηρὰν δοκιμασίαν φιλολογικοῦ πτυχίου τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1909 δεχθεὶς τὰ συγχαρητήρια τῶν καθηγητῶν του, οἵτινες ἐδημοσίευσαν ὁλόκληρον τὴν ἐναίσιμον διατριβήν του εἰς τὸ ὑπ' αὐτὸν ἐκδιδόμενον περιοδικὸν τῶν θεολογικῶν Σπουδῶν εὐμενῶς κριθεῖσαν καὶ ὑπὸ σοφῶν Γερμανῶν. Ἐπιστρέψας τῷ 1909 εἰς Κων]πολιν διωρίσθη Ἀρχειοφύλαξ τῶν Πατριαρχείων καὶ συντάκτης τῆς Ἐκκλ. Ἀληθείας. Τῷ 1910 ἐξελέγη ἐπίσκοπος Σταυροπόλεως καὶ Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ Ὀρθ. Κοινότητος τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἐννέα ἔτη διηύθυνε. Ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς τὴν 12 10]βρίου ἰδίου ἔτους ὑπὸ τοῦ Ἰωακεὶμ Γ΄. μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ Ναῷ τῶν Εἰσοδίων τοῦ Πέραν. Διετέλεσε μέλος τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου καὶ τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς. Τῷ 1914 ἀπεστάλη ὡς Πρόεδρος ἐπιτροπῆς ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχείων εἰς Ρουμανίαν ἐκραγέντος ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Κατὰ τὸ διάστημα ἰδίᾳ τοῦ Μεγάλου Πολέμου περέσχεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Κοινότητα Πέραν, τῇ συνεργασίᾳ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν συνέστησε συσσίτια διὰ τοὺς ἀπόρους καὶ πρόσφυγας τῆς Κων]πόλεως. Περισυνέλεξε τὰ ὀρφανὰ καὶ τὰ ἄστεγα. ἠγηθεὶς αὐτὸς πάσης φιλανθρωπικῆς κινήσεως. Ῥήτωρ τοῦ λόγου ἀπαράμιλλος συναρπάζων τὸ ἀκροατήριον του, τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς ἐκρέματο ἐκ τῶν χειλέων του.

Ἐπὶ Γερμανοῦ Ε΄. ἐξελέγη τῷ 1918 Μητροπολίτης Σερρῶν. Τὸν Ἰανουάριον 1919 ἐκλήθη τηλεγραφικῶς ἵνα μεταβῇ εἰς Παρισίους καὶ Λονδῖνον ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ. Συμπληρώσας τὴν ἐν Εὐρώπῃ ἀποστολήν του ἐπέστρεψεν εἰς τὴν νέαν ἐπαρχίαν του. Περισυλλέξας ἄνω τῶν 600 χιλ.δραχ. ἀνήγειρεν εὐπρεπὲς Μητροπολιτικὸν Μέγαρον ἐν Σέρραις. ἐπρονόησεν ἅμα διὰ τὴν ἐγκατάστασιν καὶ συντήρησιν τῶν πτωχῶν προσφύγων. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1924 προήχθη εἰς τὴν ἀρτισύστατον Μητρόπολιν Αὐστραλίας Ἔφθασεν εἰς Αὐστραλίαν τὸν Ἰούλιον 1924.

Ἔκτισεν ἐν Σύδνεϋ τῷ 1927 τὸν

πρῶτον Ὀρθόδοξον Ἑλλ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας εἰς τὸ Νότιον Ἡμισφαίριον.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1928 μετετέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Βιζύης. Τὸν Δεκέμβριον 1928 ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς Κύπρον καὶ εἶτα εἰς Ἀβησσυνίαν ἵνα διαβιβάσῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ἀβησσυνίας τὰς εὐχὰς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐν Ἀβησσυνία ἔτυχε μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Χάϊλε Σελασιέ, καὶ ἐπαρασημοφορήθη μὲ τὸν ἀνώτερον Ταξιάρχην τοῦ Αἰθιοπικοῦ Ἀστέρος. Συμπληρώσας τὴν τιμητικὴν ταύτην ἀποστολὴν ἐπέστρεψε κατὰ Μάρτιον 1929 καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του Πατρίδα Σάμον.

Συνέγραψε Ὀρθ. Χριστ. Κατήχησιν χάριν τῶν Γυμνασίων.

Ἐδημοσίευσε περισπουδάστους μελέτας καὶ ἄρθρα ἐπὶ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν ζητημάτων. Ἐξέδωκεν εἰς ἐπιτυχῆ Ἀγγλικὴν μετάφρασιν ἐν Σύδνεϋ 1927 τὴν ἀκολουθίαν τῶν Ἐγκαινίων Πραγματείαν ἀγγλιστὶ περὶ τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ Ὀρθ. Ἐκκλησίας εἰς τὸ The Orient Observer τοῦ Λονδίνου τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1932.

Ο ΔΡΥΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

(Παπαχρήστου)

Ἐγεννήθη ἐν Ἄνω Λαμπόβῳ τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως τῷ 1858. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν ἐν ταῖς σχολαῖς Πριγκήπου, Χαρταλιμὴς καὶ Χρυσουπόλεως, ἐν αἷς Κοινότησιν ὁ πατὴρ του Ἀρχιμανδρίτης Χρύσανθος ἱεράτευε, καὶ εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν Θ. σχολὴν Χάλκης ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας τῷ 1882 διωρίσθη καθηγητὴς τῶν ἐν Κεστορατίῳ Ζωγραφείων Διδασκαλείων τῆς Ἠπείρου, ταὐτοχρόνως δὲ καὶ Ἱεροκήρυξ Ἀργυροκάστρου παραμείνας ἐπὶ πέντε ἔτη.

Τῷ 1888 διωρίσθη καθηγητὴς καὶ ἱεροκήρυξ Σερρῶν παραμείνας μέχρι τοῦ 1891, ὅτε διωρίσθη κα-

θηγητὴς τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει Γυμνασίου ὡς καὶ τοῦ αὐτόσε Ζαππείου Παρθεναγωγείου ἐκπληρῶν καὶ καθήκοντα ἱεροκήρυκος.

Τῷ 1893 Διονύσιος ὁ Ε΄, ὁ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως προήγαγε τοῦτον εἰς Ἐπίσκοπον Δαφνουσίας μὲ ἕδραν τὸ Δεμὶρ Χισάρ. Τῷ 1894 ἀπεστάλη Π[χικὸς Ἔξαρχος εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μελενίκου, ἣν καὶ ἐπὶ τινας μῆνας διηύθυνε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ οἰκείου Μ[του Ἀλεξάνδρου. Τὸ αὐτὸ ἔτος προήχθη εἰς Μητροπολίτην Λιτίτσης καὶ τῷ 1895 ἐκλήθη εἰς Κων]πολιν ὑπὸ τοῦ Π[χου Ἀνθίμου τοῦ Ζ΄. ὡς Τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας. Τῷ 1898 μετετέθη εἰς τὴν Μ[λιν Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν μετὰ δὲ τριετίαν προήχθη εἰς Μητροπολίτην Βελεγραίδων καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐξελέγη Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Δελβίνου, Χειμάρρας καὶ Πωγωνίου. Ὁ Παν. Δρυϊνουπόλεως κ. Βασίλειος προήδρευσε πολλῶν ἐπιτροπῶν, αἵτινες ἀντεπροσώπευσαν τὴν Ἤπειρον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τῷ δὲ 1916 ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας του καὶ νὰ μετοικήσῃ ἐξ Ἀργυροκάστρου εἰς Δελβινάκιον ὅπου ἄχρι σήμερον ἐδρεύει.

Τυγχάνει δὲ τετιμημένος διὰ τοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Ταγματος τοῦ Σωτῆρος ὡς ἐπίσης διὰ μεταλλίου τοῦ Ἀγγλικοῦ οἴκου Attwoot Matheus καὶ διὰ τοῦ Ἐλληνικοῦ Μεταλλίου τοῦ 1914.

Ο ΞΑΝΘΗΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

(Ψωμιάδης)

Ὁ Μητροπολίτης Ξάνθης κ. Πολύκαρπος, ἐγεννήθη ἐν Κοτυώροις (Ὀρδοῦ) τὴν 11 Ἰανουαρίου 1864 ἐκ πατρὸς Σάββα Σπυρ. Ψωμιάδου ἐμπόρου ἀποικιακῶν, τῆς ἀριστοκρατικῆς καὶ ἑλληνοπρεπεστάτης οἰκογενείας τῶν Ψωμιαδῶν.

Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ συμπληρώσας αὐτὰ ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους σχολῇ. Μεθ' ὃ κατετάχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν σχολήν.

Ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς σχολῆς τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1888 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Βιζύης Κωνσταντίου.

Ἀποφοιτήσας τῷ 1892, ἐχειροτονήθη τὸν Αὔγουστον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἱερεὺς παρὰ τοῦ μουσοτραφοῦς Γέροντος Κυροῦ Γερβασίου, Μητροπολίτου Χαλδείας, καὶ παρὰ

τοῦ Οἰκουμενικοῦ Π)χου Νεοφύτου τοῦ Η΄ Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, διορισθεὶς ἱερατικῶς προϊστάμενος τοῦ ἐν Γαλατᾷ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων μέχρι τοῦ 1893, ὅτε προσελήφθη Πρωτοσύγκελλος τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ παρὰ τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἡρακλείας καὶ μετέπειτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Ε΄.

Τὸν Μαΐον τοῦ 1897 τοῦ Γέροντός του μετατεθέντος εἰς τὴν Μητρόπολιν Χαλκηδόνος, μετετέθη καὶ οὗτος εἰς τὴν Πρωτοσυγκελλίαν τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος. μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὅτε λόγοι ὑγείας ὑπεχρέωσαν αὐτὸν ν' ἀποχωρήσῃ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας καὶ νὰ ἐφησυχάσῃ εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Σκήτην τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ὅπου ὑπὸ τύπον διατριβῶν ἐδημοσίευσε σπουδαίας θεολογικὰς

μελέτας. Ἀκολούθως διωρίσθη ἱερατικῶς προϊστάμενος τῆς ἐν Γαλατᾷ Ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μέχρι τοῦ 1899.

Τότε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθηκεν αὐτῷ σπουδαιοτάτην ἀποστολήν, τὴν συμφιλίωσιν τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς Σουμελᾶ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐξαρχείας Τὰ πράγματα εἶχον φθάσει εἰς ὀξύτατον σημεῖον, καθ' ὃ ἐπενέβη καὶ ἡ Νομαρχία Τραπεζοῦντος, νομαρχοῦντος τοῦ ἀειμνήστου Καδρῆ Βέη, ὅστις ἐπρότεινεν εἰς τὴν Σεβασμιότητά του νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν ἀπόσπασμα χωροφυλακῆς, διότι ὑπώπτευεν ἀντίστασιν τῶν μοναχῶν, ἀλλ' ἡ Σεβασμιότης του εὐχαριστήσας αὐτῷ μετέβη μόνος εἰς τὴν Μονὴν ὅπου διὰ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ ἔφερεν εἰς αἴσιον πέρας μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν καὶ οὕτως ἀπέσπασε τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Κατόπιν τούτου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δια τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας του ἀνέδειξεν αὐτὸν εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ἐκλέξασα αὐτὸν Μητροπολίτην Κολωνίας τὸ 1899. Τῇ 29 Ἀπριλίου 1899 ἐψηφίσθη Μητροπολίτης Κολωνίας καὶ τῇ 16 Μαΐου ἰδίου ἔτους ἐχειρονονήθη Ἀρχιερεὺς ἐν τῷ Γαλατᾷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τὸ 1905 ἐκλήθη συνοδικὸς χρηματίσας καὶ ὡς μέλος τοῦ Δ.Ε.Μ. συμβουλίου, ἐφοροταμίας τῆς Θεολ. σχολῆς καὶ πρόεδρος τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου.

Τῷ 1907, ληξάσης τῆς συνοδικῆς του περιόδου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Τῷ 1910 ἐκλήθη ἐκ νέου συνοδικὸς παραμείνας μέχρι τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1911, ὅτε προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων.

Καὶ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν ταύτην εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὑπὲρ ἧς καὶ ἀνήγειρεν ἐν τῇ γενετείρᾳ του Κοτύωρα (Ὀρδοῦ) καλλιπρεπὲς Παρθεναγωγεῖον, ἐπικληθὲν Πολυκάρπειον, καὶ ὅπερ ἐπροίκισε διὰ μαγαζείων καὶ κτημάτων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συντηρήσεώς του.

Τῷ 1913 ἐκλήθη τὸ τρίτον συνοδικὸς διατελέσας τοιοῦτος μέχρι τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1917 λήξεως τῆς συνοδικῆς περιόδου.

Μετὰ τὴν ἀνακωχὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἐπαρχίας του, τὸν Μάρτιον τοῦ 1920 ἐπέστρεψεν εἰς Κων]πολιν ὅπου καὶ παρέμεινε, διευθετῶν τὰς ἀνάγκας τῶν παρεπιδημούντων λριστιανῶν τῆς Ἐπαρχίας του.

Κατὰ τὸν Μάϊον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους τῷ ἀνετέθη ἡ Τοποτηρητεία τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας καὶ κατὰ Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους διωρίσθη μέλος συνοδικὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Πρόεδρος τοῦ Δ.Ε.Μ Συμβουλίου καὶ ἔλαβε σπουδαῖον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἐκλογὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐν ᾧ εἶχε μεγάλας πιθανότητας ἐκλογῆς αὐτοῦ ὡς Πατριάρχου, παρητήθη ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1922, ἐξελέγη παμψηφεὶ Μητροπολίτης Ξάνθης, ἀναλαβὼν δὲ οὕτω καὶ τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἐπαρχίας ταύτης ἀνέπτυξε μεγάλην δραστηριότητα ἐργασθεὶς ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τοῦ νέου ποιμνίου του.

Σπουδαιοτάτας ἰδίᾳ ὑπηρεσίας προσέφερεν εἰς τὰ ἐν Ξάνθῃ Ἐθνικὰ Ὀρφανοτροφεῖα Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὧν πρόεδρος ἦτο ὁ Σεβασμιώτατος, καὶ ἀνήγαγε ταῦτα, διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς καὶ πατρικῆς μερίμνης του ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν, εἰς πρότυπα τοιαῦτα.

Τὴν Α. Σεβασμιότητα ἐτίμησεν ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις διὰ τῶν παρασήμων 1) Μετζητιὲ Γ'. τάξεως 2) Ὀσμανιέ Γ'. τάξεως καὶ 3) Μεταλλίου φιλοπατρίας, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διὰ τοῦ Σταυροῦ τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ἁγίου Σάββα Α' τάξεως.

Ἡ Α. Σεβ. διακρίνεται διὰ τὸν ὀξὺν κάλαμον συνέγραψε δέ :

1ον) Περὶ Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ἀπόψεως Ὀρθοδόξου.

2ον) Ἐπιστολιμαίαν διατριβὴν περὶ νηστείας καὶ προτεσταντισμοῦ.

3ον) Σκέψεις καὶ μελέτας περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς ζωῆς.

4ον) Διάλεξιν περὶ «Ἄλλοτε καὶ νῦν».

5ον) Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου μετὰ προλεγομένων.

6ον) Περὶ τῆς ἐν τῇ ἀποστολικῇ ἐποχῇ ἱερᾶς ψαλμωδίας.

7ον) Περὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, δημοσιευθέντα τὰ δύο τελευταῖα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν καὶ πλείστας ἄλλας μονογραφίας δημοσιευθείσας εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας.

Ἤδη συνεχίζων τὴν φωτεινὴν σταδιοδρομίαν του ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων διὰ τῆς βαθείας συνέσεως, πείρας καὶ ἰδίᾳ διὰ τῆς ἀκαμάτου δραστηριότητος αὐτοῦ, ἀναδεικνύεται πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΕΔΕΣΣΗΣ ΚΩΣΤΑΝΤΙΟΣ

(Ρούσης)

Γεννηθεὶς ἐν Κοζάνῃ κατὰ τὸ 1873 διήκουσε τά πρῶτα γράμματα ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα ἐφοίτησεν εἰς τὴν Θ. Σχολὴν Χάλκης ἐξ ἧς ἀριστεύσας ἐξῆλθε κατὰ τὸ 1898.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς ἀποφοίτησίν του, διάκονος ὢν διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ἐν Βουγιούκδερε πλήρους ἀστικῆς σχολῆς τῶν ἀρρένων, διατελέ-

σας διδάσκαλος καὶ τοῦ χαράσσοντος τὰς γραμμὰς ταύτας ἐκδότου τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου, ὡς καὶ ἱεροκήρυξ τῆς εἰρημένης Κοινότητος ἐπὶ ἐξαετίαν.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἀκμαζούσης τότε Κοινότητος Βουγιούκδερε ἀποχώρησίν του, ἀπεστάλη Π)χικὸς Ἔξαρχος εἰς Ἀνατ. Μακεδονίαν ὁπόθεν ἐπανακάμψας διετέλεσεν ἐπί τι διάστημα Πρωτοσύγκελλος τῆς Μ)λεως Δέρκων, καὶ τῷ 1910 προήχθη εἰς Μ)λίτην Μογλενῶν καὶ Φλωρίνης, τὸν δὲ Ἰούνιον τοῦ 1912 εἰς Μ)λίτην Βοδενῶν.

Ἐπὶ Μελετίου τοῦ Δ΄. προήχθη εἰς τὴν Μ)πολιν Βερροίας καὶ Ναούσης ἐξ ἧς καὶ πάλιν τῇ αἰτήσει του τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1924 ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Ζ΄. ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βοδενῶν μετονομασθεῖσαν Ἐδέσσης ἐκ τῆς ἀρχαίας ὀνομασίας τοῦ τόπου.

Ὁ Μ)λίτης Ἐδέσσης κ. Κωστάντιος διετέλεσε μέλος τοῦ Ἐκτάκτου Ἐκκλ. Δ)ρίου Ἀθηνῶν ὡς καὶ μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

(Λαμπρινίδης)

Γεννηθεὶς ἐν Ἔξ Μαρμάροις ἐκ γονέων ἐλκόντων τὸ γένος ἐκ Δαρδανελλίων τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ σχολῇ τῆς Πατρίδος του, εἶτα εἰς τὴν Μ.τοῦΓ.σχολὴν καὶ ἀκολούθως ἐν τῇ Θεολ. σχολῇ Χαλκης ὡς ὑπότροφος τοῦ θείου του Μητροπολίτου Δέρκων Καλλινίκου.

Τῇ 9 Ἀπριλίου 1906 ἐχειροτονήθη διάκονος ὁ κατὰ κόσμον Τιμολέων λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦ θείου του Καλλινίκου καὶ μετὰ τὴν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐκ τῆς σχολῆς ἀποφοίτησίν του Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δέρκων παραμείνας μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1908, ὅτε προσελήφθη εἰς τὰ Πʹχεῖα ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄ ὡς διάκονος τῆς Σειρᾶς ἱεραρχικῶς δὲ προαγόμενος διεξῆλθεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας κατὰ βαθμίδας, ὡς Τριτεύων Δευτερεύων, Ἀρχιδιάκονος καὶ τὴν 22 Ἀπριλίου 1914 διωρίσθη Μ. Πρω-

τοσύγκελλος. Τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1918 Γερμανὸς ὁ Ε΄. προήγαγε τοῦτον εἰς Μ[την Κρήνης, ἐξ ἧς τὸ 1922 κατέφυγεν εἰς Ἑλλάδα.

Ἐπὶ Μελετίου τοῦ Δ΄ μετετέθη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως ἐξ ἧς τῇ 15 Ἀπριλίου 1924 ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν πρωτέραν Ἐπαρχίαν αὐτοῦ.

Τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1914 προήχθη εἰς τὴν Μ[λιν Ἐλασσῶνος ἣν καὶ μέχρι σήμερον ποιμαίνει. Ὡς Κρήνης διετέλεσεν ἐπίτροπος τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἐλασσῶνος δὲ μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΚΟΖΑΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

(Ἀποστολίδης)

Ὁ Μ)λίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωακεὶμ κατὰ κόσμον Ἰωάννης, ἐγεννήθη ἐν Ὀρτάκιοϊ τῆς Νιπομηδείας τῷ 1883 ἐκ τοῦ Ἀποστόλου Ἀποστολίδου ἀρχιτέκτονος. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἰ-

τα εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θ. Σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν κατὰ τὸ 1906χειροτονηθεὶς διάκονος ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄.

Ἅμα τῇ ἐκ τῆς σχολῆς ἀποφοιτήσει του διωρίσθη ἐπόπτης τῶν σχολῶν καὶ ἱεροκήρυξ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων καὶ συνάμα διευθυντὴς τῆς πλήρους ἀστικῆς σχολῆς τῆς Κοινότητος Γενῆ Μαχαλὲ τοῦ Ἄνω Βοσπόρου.

Μετὰ ἓν ἔτος προσελήφθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. ὑπηρετήσας μέχρι τοῦ 1914 ὅτε ἀπὸ Δευτερεύων Γερμανὸς ὁ Ε΄. τὸν προήγαγεν εἰς Μ]λίτην Μετρῶν.

Ὡς Μ)λιτης Μετρῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν Μελετίου τοῦ Δ΄. ὅστις τὸν ἐκράτησε ὡς μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τὸν διώρισε συνάμα μέλος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἐξωτερικῶν ζητημάτων.

Τῷ 1923 προήχθη εἰς Μητροπ. Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἣν ἐποίμανε μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου 1926 ὅτε ἐψηφίσθη Μητρ Αὐστραλίας.

Μὴ ἀποδεχθεὶς ὅμως τὴν ἐκλογήν του παρέμεινεν ἐν Ἑλλάδι καὶ μετά τινα χρόνον ἡ Ἐκκλησία ἐπανέφερε τοῦτον εἰς τὴν προτέραν του ἐπαρχίαν.

Ὁ Μητρ. Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἰωακεὶμ ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Τουρκικὴν, Γαλλικὴν καὶ Ἀρμενικὴν, ἐδημοσίευσεν ἄρθρα καὶ μελέτας εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ τυγχάνει παρασημοφορημένος διὰ τοῦΣερβικοῦ παρασήμου τοῦ Ἁγ. Σάββα πρώτης τάξεως καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Ο ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΥ ΦΙΛΟΘΕΟΣ

(Λουκίδης)

Ὁ Μ)λίτης Νευροκοπίου Φιλόθεος, κατὰ κόσμον δὲ Ἰωάννης, ἐγεννήθη ἐν Ταταούλοις Κων)λεως τῇ 29 Αὐγούστου 1877. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθεν ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θ. σχολήν. Ἐχειροτονήθη διάκονος μαθητὴς ὢν

τῷ 1898 ὑπὸ τοῦ θείου του Μητροπολίτου Δράμας ἐν Ἀλιστράτῃ. Μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1904 ἐκ τῆς Θ. σχολῆς ἀποφοίτησιν του, διετέλεσε μέχρι τοῦ 1905 ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱ. Μ)λεως Ἴμβρου, εἶτα δὲ Διευθυντὴς τῆς σχολῆς καὶ ἱεροκήρυξ τῆς Κοινότητος Χορόσκιοϊ τῆς Μαγνησίας καὶ ἀκολούθως ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἰδιότητας ἐν τῇ Κοινότητι Κινικίου τῆς Περγάμου χειροτονη-

θεὶς εἰς πρεσβύτερον καὶ χειροθετηθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην ἐν Σμύρνῃ κατὰ τὸ 1908 ὑπὸ τοῦ Ἐφέσου Ἰωακεὶμ τοῦ Εὐθυβούλη. Ἐλθὼν εἰς Κων)πολιν διωρίσθη ἱερ. Προϊστάμενος Ἁγ. Εὐφημίας Χαλκηδόνος ἔνθα παρέμεινεν ἐπί τι διάστημα καὶ εἶτα κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυζίκου Γρηγορίου τοῦ μετέπειτα Οἰκουμ. Π)άρχου διωρίσθη Πρωτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιερ. αὐτοῦ Ἐπίτροπος ἐν τῇ Κοινότητι Βάλιας.

Τῷ 1914 ἠκολούθησε τὸν Κυζίκου Γρηγόριον προαχθέντα εἰς Χαλκηδόνος καὶ ἀνέλαβε τὴν ἱερ. Προσταμενίαν τῆς Μεγαλωνύμου Κοινότητος Πριγκήπου παραμείνας ἐν αὐτῇ μέχρι τῆς 22 Δ)βρίου 1916. ὅτε ἐψηφίσθη ἐπὶ Γερμανοῦ τοῦ Ε'. Ἐπίσκοπος Μυρέων καὶ διωρίσθη Ἀρχ. Προϊστάμενος τῆς ἀκμαζούσης Κοινότητος Κοντοσκαλίου, χειροτονηθεὶς ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ τῆς Παναγίας Ἐλπίδος τὴν 16ην Δ)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ σεβ. Χαλκηδόνος Γρηγορίου συλλειτουργούντων αὐτῷ, τοῦ Μητρ. Καλλιουπόλεως Κων)τίνου (νῦν Πλωμαρίου) καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Λεύκης Κων)τίνου (νῦν Σερρῶν).

Ἐκ Κοντοσκαλίου τῷ 1919 προήχθη εἰς τὴν Προϊσταμενίαν τῆς Κοινότητος Γαλατᾶ, ἐν ᾗ παρέμεινε μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1923, ὅτε διωρίσθη Τοποτηρητὴς τῆς χηρευούσης Μ)πόλεως Μετρῶν. Τὴν 22 8)βρίου τοῦ 1924 ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Ζ'. προήχθη εἰς Μ)λίτην Νευροκοπίου.

Ὁ Μ)λίτης Νευροκοπίου κ. Φιλόθεος ὡς Ἱ. Προϊστάμενος Πριγκήπου διετέλεσε μέλος τοῦ Πνευματικοῦ Δ)ρίου καὶ τῆς Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς τῆς ἐπαρχίας Χαλκηδόνος ὡς Μυρέων δὲ τοῦ Πνευμ. Δ]ρίου καὶ τῆς Κ. Π. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς τῶν Π)χείων.

Ὡς Νευροκοπίου διετέλεσε μέλος τῆς Ἱ. Συνέδου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος, ἐπλούτισε τὴν ἐπαρχίαν του διὰ καλλιδμήτου Μ)λιτικοῦ Μεγάρου ὅπερ καὶ λίαν φιλοκάλως ηὐπρέπισε καὶ ἐπίπλωσε, ἀνήγειρε Ναοὺς καὶ σχολικὰ κτίρια εἰς διάφορα χωρία τῆς ἐπαρχίας του καὶ

ἐξακολουθεῖ δραστηρίως ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων καὶ τῶν αὐτόσε εὐκτηρίων Κοινοτικῶν Καθιδρυμάτων.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

(Σταμούλης)

Ὁ Μ)λίτης Ἐλευθερουπόλεως Σωφρόνιος κατὰ κόσμον Σωτήριος, ἐγεννήθη ἐν Σηλυβρίᾳ τῇ 21 Ἰανουαρίου 1875.

Ἀφοῦ ἐξέμαθε τὰ πρῶτα γράμματα ἐν τῇ σχολῇ τῆς γενετείρας του, ἐφοίτησεν εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ.

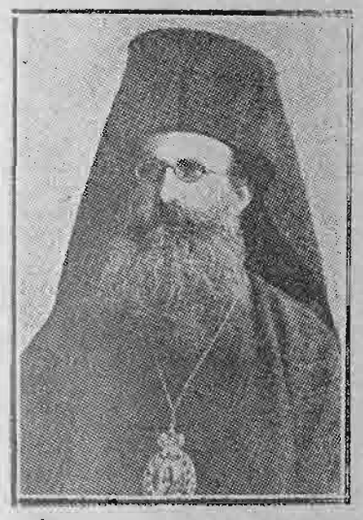

σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1890. Διακαῶς ἐπιθυμῶν νὰ ἀκολουθήσῃ Θεολογικὰς σπουδὰς καὶ νὰ ἱερωθῇ ἠναγκάσθη νὰ παραμείνῃ ἐν Σηλυβρίᾳ ἐπὶ 2 ἔτη καὶ νὰ ἐργασθῇ ἐν τῷ ἀτμομύλῳ τοῦ πατρός του, ὅστις ἤρνεῖτο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸν ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸ κληρικὸν στάδιον.

Πεισθέντος τοῦ πατρός του, ὁ Σωτήριος ἐνεγράφη εἰς τὴν νομικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἔνθα παρηκολούθησε καὶ μαθήματα φιλοσοφικὰ, ἱστορικὰ καὶ Θεολογικὰ, ἀναγορευθεὶς τῷ 1898 διδάκτωρ τῆς νομικῆς.

Ἀκολούθως ἐγγραφεὶς εἰς τὴν Θ. σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἀνεχώρησε εἰς Γερμανίαν, ὅπου παραμείνας ἐπὶ πενταετίαν, ἐφοίτησεν εἰς τὰ Πανεπιστήμια Γοτίγγης, Βερολίνου καὶ Ἰένης ἐγκύψας εἰς θεολογικὰς καὶ παιδαγωγικὰς σπουδὰς ἀνηγορεύθη δὲ ἐνατὰ τὸ 1904 διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας ἐν Ἰένῃ «μετ' ἐπαίνων».

Ἐξ Ἑσπερίας ἐπανακάμψας προσελήφθη ὑπὸ τοῦ τότε Βερροίας Ἀποστόλου (ἀπὸ Σχολάρχου τῆς Θ. σχολῆς Χάλκης) ὅστις ἐχειροτόνησε τοῦτον Ἀρχιδιάκονον προαγαγὼν αὐτὸν εἰς πρεσβύτερον καὶ Ἀρχιμ. τὸν διώρισεν Ἐπίτροπόν του ἐν Ναούσῃ καὶ καθηγητὴν τῶν θρησκευτικῶν τῶν Κοινοτικῶν σχολῶν.

Ἀπογωρήσας μετὰ ἓν ἔτος διωρίσθη Μ)λιτικὸς Ἐπίτροπος ἐν Καβάλλᾳ παραμείνας ἐπὶ ἓν ἔτος (1908 – 1909) ὅτε ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ εἰς Κων)πολιν, ὅπου διωρίσθη Π)χικὸς Ἐπόπτης τῶν σχολῶν τῆς Ἀρχιεπ. Κ)λεως παραμείνας ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 28 Φεβρ. 1917 ὅτε προήχθη εἰς Μ)λίτην Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως.

Τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐποίμανε μέχρι τοῦ 8)βρίου 1922 εἶτα δὲ παρέμεινεν ὡς σχολάζων Μ)λίτης Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου 1924 ὅτε Γρηγόριος ὁ Ζ'. ἐπανέφερε τοῦτον εἰς τὴν πρώτεραν αὐτοῦ ἐπαρχίαν.

Τὴν 7 8)βρίου 1924 ἐξελέγη Μ)λίτης Βερροίας καὶ Ναούσης καὶ τὴν 19 8)βρίου 1927 μετετέθη εἰς τὴν Μ)πολιν Ἐλευθερουπόλεως ἣν ἐξακολουθεῖ νὰ δ.ευθύνῃ μέχρι σήμερον.

Ὁ Ἐλευθερουπόλεως Σωφρόνιος τυγχάνει εὐρείας μορφώσεως, ὡς ἐπόπτης τῶν σχολῶν Κων)λεως ἐδημοσίευσε πλείστας μελέτας καὶ διατριβὰς εἰς τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν» καὶ εἰς διάφορα γερμανικὰ φιλοσοφικὰ καὶ Παιδαγωγικὰ περιοδικά, διηύθυνε ἐπὶ 2 ἔτη τὸ περιοδικὸν «Εὐαγγελισμὸς» τοῦ ἐν Κων)πόλει συλλόγου «Ἀνόρθωσις», ὡς Μυριοφύτου δὲ περιώδευσε τὰς Θρακικὰς ἐπαρχίας πρὸς τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν χριστιανῶν.

Ο ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Μισαηλίδης)

Ἐγεννήθη ἐν Σινώπῃ τὴν 25ην Δ)βρίου τοῦ 1882. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος του καὶ εἶτα ἐφοίτησεν εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν καὶ τὴν ἐν Χάλκῃ Θ.Σχολὴν, ἐν ᾗ τῇ 5 8)βρίου 1908 ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ Μ)λίτου Πελαγωνείας Ἰωακεὶμ Φοροπούλου διατηρήσας τὸ ὄνομά του Γεώργιος.

Ἀποφοιτήσας δὲ ταύτης διετέλεσε καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὸ Γαλλικὸν Λύκειον τοῦ Φὼρ καὶ τὸ Κεντρ. Παρθεναγωγεῖον Χαλκηδόνος ὡς καὶ ἱεροκήρυξ τῶν Ναῶν τῆς Κοινότητος ταύτης, μέχρι τοῦ Μαΐου 1912 ὅτε προήχθη εἰς Ἀρχιδιάκονον τῆς Ἱ. Μ]λεως Χαλκηδόνος.

Τὸν Φεβρ. τοῦ 1913 εἰσῆλθεν εἰς τὰ Π]χεῖα, διορισθεὶς τὸ πρῶτον Κωδικογράφος καὶ εἶτα Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου διατελέσας ὡς τοιοῦτος ἀπὸ 7 Μαρτίου 1913

μέχρι τῆς 24 Ἀπριλίου τοῦ 1914, ὅτε Γερμανὸς ὁ Ε΄. προήγαγε τοῦτον εἰς Μ. Ἀρχιδιάκονον καὶ τὴν 9 8]βρίου 1918 εἰς Μ. Πρωτοσύγκελλον.

Μετὰ τὴν παραίτησιν Γερμανοῦ τοῦ Ε΄. ἀπεμακρύνθη ἄνευ λόγων τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ πρώην Μ Πρωτοσύγκελλος Ἀθηναγόρας καὶ παρέμεινε σχολάζων μέχρι τῆς 23 Αὐγούστου 1920, ὅτε διωρίσθη Π]χικὸς Ἔξαρχος τῆς χηρευούσης ἐπαρχίας Προικοννήσου, ἀναδειχθεὶς Μ]λίτης αὐτῆς τὴν 10ην Φεβρ. 1922, τῆς χειροτονίας αὐτοῦ γενομένης ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π]χικῷ Ναῷ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας 20 Φεβρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ Π]άρχου Μελετίου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου.

Τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1924 ἐξελέγη Μ]λίτης τῆς νεοτεύκτου ἐπαρχίας Θάσου, ἣν ἐποίμανε μέχρι τῆς 6ης 7]βρίου τοῦ 1932, ὅτε ἐξελέγη Μ]λίτης Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου.

Ὁ Πανιερ. Παραμυθίας ὁμιλεῖ καὶ γράφει τὴν ἑλληνικὴν, τουρκικὴν καὶ γαλλικήν.

Ο ΤΥΡΟΛΟΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Παπαχρήστου)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀρναούτκιοϊ τῆς Ἐπαρχίας Δέρκων τῷ 1868 ἔνθα καὶ τὰ πρῶτα διήκουσε μαθήματα φοιτήσας ἀκολούθως εἰς τὴν Μ. τοῦ

Γ Σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1891, καὶ εἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν Θ.Σχολὴν Χάλκης.

Μετὰ τὴν κατὰ τῷ 1897 ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς ἀποφοίτησίν του, ἐχειροτονήθη διάκονος μετονομασθεὶς ἀπὸ Ἰωάννης Χρυσόστομος. Διωρίσθη Διευθυντὴς τῶν Σχολῶν καὶ Ἱεροκήρυξ Γκιουμουλτζίνης ἔνθα ἐχρημάτισεν μέχρι τοῦ 1903 ὅτε διωρίσθη πρωτοσύγκελλος τοῦ Ρόδου Ἰωακεὶμ παρ' ᾧ ἐπὶ τετραετίαν ὡσαύτως ὑπηρέτησε. Τῷ 1908 ἐψηφίσθη βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Μ)λίτου Ἰωαννίνων Γερασίμου ὑπὸ τὸν τίτλον Φωτικῆς, τῷ δὲ 1911 προήχθη εἰς Μητροπολίτην Τυρολόης καὶ Σερεντίου.

Ὁ Πανιερ. Τυρολόης κ. Χρυσόμος διετέλεσε μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπὸ τοῦ 1919 μέχρι τῆς 25 Ν)βρίου τοῦ 1920, ὅτε καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του, διακυβερνήσας αὐτὴν μέχρι τοῦ Ὀ)βρίου τοῦ 1922, ὅτε μετέβη εἰς Θεσ)νίκην ἔνθα μέχρι σήμερον διαμένει.

Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Χατζῆ Σταύρου)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀϊδινίῳ τῷ 1879 ἔνθα διήκουσε τὰ πρῶτα μαθήματα καὶ εἶτα ἐφοίτησεν ἐν τῇ ἰδιωτικῇ σχολῇ Ἀρώνη, τῷ Πυθαγορείῳ Γυμνασίῳ Σάμου καὶ τῇ Θ. σχολῇ Χάλκης ἐξ ἧς ἀριστεύσας τῷ 1902 ἀπεφοίτησε.

Χειροτονηθεὶς δὲ διάκονος καὶ μετονομασθεὶς ἀπὸ Θεμιστοκλῆς Χρυσόστομος, προσελήφθη ὡς Ἀρχιδιάκονος τῆς Μ]λεως Δράμας. Ἐκ Δράμας ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς Κων]πολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λωζάνην τῆς Ἑλβετίας πρὸς πλουτισμὸν τῶν γνώσεών του, ὁπόθεν μεταβὰς εἰς Σμύρνην προήχθη τῷ 1910 εἰς

βοηθὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Γέροντός του Μ]λίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Τράλλεων. Τῷ 1913 προήχθη εἰς Μ]λίτην Φιλαδελφείας καὶ τῷ 1918 ἐκλήθη Συνοδικὸς διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1919, ὅτε ἠγήθη τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἀντιπροσωπευσάσης

τὸ Οἰκ. Π]χεῖον εἰς τὸ ἐν Οὐψάλῃ τῆς Σουηδίας συγκροτηθὲν Παγχριστιανικὸν Συνέδριον.

Τῷ 1920 διωρίσθη Τοποτηρητὴς τῆς ἐπαρχίας Ἡλιουπόλεως, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Ἐφέσου Ἰωακεὶμ Εὐθυβούλη διωρίσθη τῷ 1921 καὶ Τοποτηρητὴς τῆς ἐπαρχίας Ἐφέσου μέχρις ὅτου ἐπὶ Μελετίου τοῦ Δ΄. προήχθη εἰς Μ]λίτην Ἐφέσου.

Τὴν ὃ Φεβρ. 1924 ἐξελέγη Μ]λίτης Ρόδου, τὴν 30 Ἀπρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους Μ]λίτης Βερροίας καὶ Ναούσης καὶ τὴν 7 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐξελέγη Μ]λίτης τῆς νεοτεύκτου ἐπαρχίας Καβάλλας μετονομασθείσης ἀργότερον εἰς Μ]πολιν Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως. Ὁ Μ]λίτης Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομος τυγχάνει εὐρείας μορφώσεως, ἐδημοσίευσε πλείστας μελέτας εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, ἐξέδιδε ἐν Φιλαδελφείᾳ τὸν «Ἄγγελον τῆς Φιλαδελφείας» περιοδικὸν εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων, τὸν «Ἱερὸν Πολύκαρπον» ἐξέδωσεν ἐν Σμύρνῃ καὶ νῦν ἐν Καβάλλᾳ τὸ περιοδικὸν «Ἀπόστολος Παῦλος». Ἐξέδωκε δὲ τύποις πλεῖστα ὅσα σπουδαῖα καὶ σοβαρὰ ἔργα.

Τυγχάνει δὲ τετιμημένος διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ πολεμικοῦ Σταυροῦ.

Ο ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

(Κοϊδάκης)

Ὁ Μητροπολίτης Πλωμαρίου Κωνσταντῖνος ἐγεννήθη ἐν Ἁγίᾳ Παρασκευῇ τῆς ἐπαρχίας Κρήνης τῇ 3 Ἰουλίου 1876. Ἀποφοιτήσας τοῦ Σχολαρχείου τῆς Κρήνης μετέβη εἰς Σμύρνην καὶ ἐφοίτησεν ἓν ἔτος ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ σχολῇ. Τῷ 1895 εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολ. σχολὴν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1901, λαβὼν δίπλωμα θεολογίας μετὰ βαθμοῦ «λίαν καλῶς». Διάκονος ἐχειροτονήθη ἐν τῇ Θεολ. σχολῇ τῷ 1900. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτοῦ προσελήφθη τῷ 1903 Διάκονος εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας καὶ καθηγητὴς τῶν Ἱερῶν εἰς ἀμφοτέρας τὰς σχολὰς Χαλκηδόνος ἔχων ἅμα καὶ καθήκοντα ἱεροκήρυκος. Διδάσκων τὰ ἱερὰ συνέγραψε καὶ ἐξέδωκεν Κατήχησιν, ἥτις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἄριστον θεολογικὸν βοήθημα εἰς διδάσκοντας ἱερὰ μαθήματα.

Πρεσβύτερος ἐν Χαλκηδόνι ἐχειροτονήθη τῇ 21 Μαΐου 1906 καὶ διωρίσθη προϊστάμενος τῆς Ἁγίας Εὐφημίας. Προσληφθεὶς δὲ ἀργότε-

ρον ὑπὸ τοῦ Χαλκηδόνος Γερμανοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ἐχειροτονήθη τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1908 βοηθὸς ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν τίτλον Δαφνουσίας.

Μετὰ τετραετῆ ἐπισκοπικὴν ὑπηρεσίαν προήχθη εἰς Μητροπολίτην Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου τῇ 8 Μαρτίου 1912. τὴν ὁποίαν ἐποίμανε ἐπὶ 12 ἔτη ὑποστὰς ἀνεκδιήγητα βάσανα συνεπείᾳ τοῦ μεγάλου σεισμοῦ τοῦ Βαλκανικοῦ καὶ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ πενταετοῦς ἐκπατρισμοῦ μετὰ τοῦ ποιμνίου του. Ὡς Μητροπολίτης Καλλιπόλεως ἐκλήθη δὶς συνοδικὸς διατελέσας Πρόεδρος τῆς Π.Κ.Ε. Ἐπιτροπῆς καὶ μέλος τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου. Ὡς Μητροπολίτης Καλλιουπόλεως διὰ τὰς ὑπηρεσίας καὶ ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας προσέφερε εἰς τὰ Ρωσσικὰ στρατεύματα καταφυγόντα ἐν Καλλιπόλει ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βράγγελ διὰ παρασήμου τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου Γ΄ Ταξεως.

Ἐκ Καλλιπόλεως, τῷ 1922 κατέφυγεν ὡς πρόσφυξ εἰς Χῖον καὶ παρέμεινε μέχρι τοῦ 1924.

Κατὰ τὴν ἐν Χίῳ διαμονήν του ἐξέδωκεν νέον βιβλίον «τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ». Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1924 μετετέθη εἰς τὴν προσωρινὴν Μητρόπολιν Πλωμαρίου ἥν ποιμαίνει μέχρι σήμερον.

Κατὰ Μαΐον 1932 ἐκλήθη συνοδικὸς τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος καὶ διετέλεσεν ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 30 Σ]βρίου 1933. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων συγγραμμάτων κατὰ τὸ ἐννεαετὲς διάστημα τῆς ποιμαντορίας του ἐν Πλωμαρίῳ ἐπεδόθη εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν ἑξῆς συγγραμμάτων.

1) Κῶδιξ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως ἐξ ἐννεακοσίων περίπου σελίδων.

2) Τὸ Δισύνθετον τοῦ ἀνθρώπου (ἀνέκδοτον). 3) Γεωλογία καὶ Ἁγία Γραφή (ἀνέκδοτον) 4) Γνησιότης τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων καὶ ἁπάντων τῶν Ἱερῶν βιβλίων τῆς Κ.Δ. (ἀνέκδοτον) 5) Κῶδιξ ἐκκλησιαστικῶν λόγων καὶ Πραγματειῶν ἐκ 2000 σελ. (ἀνέκδοτον) 6) Πραγματεία κατὰ τοῦ Μασωνισμοῦ (ἀνέκδοτος).

Τὸν Μητροπολίτην Πλωμαρίου ἐπεσκέφθη ἐσχάτως εἰς Πλωμάριον ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης

Ἀλεξανδρείας κ. Μελέτιος ὁ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου ἐν Μυτιλήνῃ φιλοξενηθείς, ὅστις καὶ ἐπήνεσε τὸν ζῆλον καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὑπηρεσίας τοῦ Μ[ου Πλωμαρίου Κων]τίνου.

Ο ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

(Νινολάκης)

Ὁ ἐκ τῶν Ἐπισκόπων τῶν ὑποκειμένων τῇ Ἱ. Μ[λει Κρήτης Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Ἀγαθάγγελος κατὰ κόσμον δὲ Ἀθανάσιος ἐγεννήθη ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης κατὰ τὸ ἔτος 1874. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Ἐμμανουὴλ Νινολάκης. Ἀπὸ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας προσελήφθη ὑπὸ τοῦ θείου του Χ΄ Ἱεροθέου Καλογριδάκη

προηγουμένου τῆς παρὰ τὰ Χανία Ἱ. Μονῆς Χρυσοπηγῆς ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν πρώτην πνευματικὴν ἀνατροφὴν καὶ Χριστιανικὴν παιδείαν. — Ὅτε κατὰ τῷ 1891 ἱδρύθη τὸ ἐν Ἁγίᾳ Τριάδι τῆς Κρήτης Ἱεροδιδασκαλεῖον ἐφοίτησεν ἐν αὐτῷ τρία ἔτη, καὶ ἐπειδὴ πάντοτε ἠρίστευε ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῆς ἐφορείας προεβρευομένης ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ἐπισκόπου Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Νικηφόρου καὶ προτάσει του τότε διευθύνοντος τὸ ἱεροδιδασκαλεῖον Ἀρχιμανδρίτου Χρυσ. Τσεπετάκη, χειροτονηθεὶς διάκονος κατὰ τὸ 1894 ἀπεστάλη εἰς τὴν Θεολ. σχολὴν Χάλκης καὶ κατετάχθη ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει αὐτῆς.

Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ ἑπταετίαν ἐφοίτησεν ἐν αὐτῇ, ὄντος τότε ὀκταετοῦς τοῦ κύκλου τῶν μαθημάτων τῆς Θεολ. σχολῆς, διακριθεὶς ἀνεκηρύχθη κατὰ τὸ ἔτος 1902 διδάκτωρ τῆς Θεολογίας μετὰ τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ «ἄριστα» Ἐπανακάμψας μετὰ τό πέρας τῶν σπουδῶν αὐτοῦ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Κρήτην, ἐχειροτονήθη κατὰ τὸ ἔτος 1904 ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Μ[του Κρήτης Εὐμενίου ἐπὶ τούτῳ κληθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ Κρήτης Πρίγκηπος Γεωργίου εἰς Πρεσβύτερον καὶ Ἀρχιμανδρίτην προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος ὡς ἴδιαίτερος ἱερεὺς αὐτοῦ διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἐκ Κρητης τῷ 1906. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τῆς Θεολ. σχολῆς διωρίσθη καθηγητὴς τῶν Θρησκευτικῶν ἐν τῷ ἐν Χανίοις Γυμνασίῳ, ἀλλ' ἐκτὸς τῶν πολλαπλῶν του καθηγητικῶν καθηκόντων κατεγίνετο πάντοτε εἰς τὴν συγγραφὴν καὶ ἔκδοσιν διαφόρων ἄρθρων καὶ ἐπιστημονικῶν πραγματειῶν.

Ἐκ τούτων διακριτέαι : «Βίος καὶ ἡ πολιτεία Μελετίου τοῦ Πηγᾶ τοῦ Κρητὸς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἐπιτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου (1580 1602). «Ἡ πρὸς τοὺς Κρήτας ἀλληλογραφία Μελετίου τοῦ Πηγᾶ»3) Ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψις καὶ διὰ σχολίων δημοσίευσις, τοῦ μέχρι τινὸς ὡς ἀπολεσθέντος θεωρουμένου περισπουδάστου ἔργου τοῦ μεγάλου τούτου Ἐθνικοῦ ἀνδρὸς Μελετίου τοῦ Πηγᾶ». «Κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάππα» καὶ 4) Ἡ ἔκδοσις τοῦ περισπουδάστου περιοδικοῦ Χριστιανικὸν Φῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1908 μέχρι σήμερον ἐκδιδομένου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1912 ἐξελέγη παμψηφεὶ ἀπὸ τῆς Ἱ. Ἐπαρχιακῆς Συνόδου Κρήτης καὶ προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου χειροτονηθεὶς συλλειτουργούντων πάντων τῶν Σεβ. Ἐπισκόπων τῆς Κρήτης μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Κρήτης Εὐμενίου τῇ 23 Μαΐου 1912 ἐν τῷ ἐν Ἡρακλείῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς Ἐπισκόπου καὶ κατὰ τοὺς μετ' οὐ πολὺ ἀρξαμένους Βαλκανικοὺς πολέμους ὁ Σεβ. Κυδωνίας ἐξελέγη πρόεδρος τῆς γενικῆς ἐν Κρήτῃ Ἐπιτροπῆς πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων Κρήτης, ἀπέδειξε δὲ ζῆλον οὐ τὸν τυχόντα, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μετὰ ταῦτα διὰ τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίας αὐτοῦ διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν δύο τιμητικῶν μεταλλίων τοῦ πολέμου.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1919 διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ συνεστήθη ἐν Χανίοις ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Ἐθνοφελὴς δρῶν Θρησκευτικὸς σύλλογος. «Ὁ Ἀπόστολος Τίτος», τοῦ ὁποίου πρόεδρος διατελεῖ εἰσέτι καὶ τοῦ ὁποίου τυγχάνει ὄργανον καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθὲν Θρησκευτικὸν Περιοδικὸν «Χριστιανικὸν Φῶς».

Τέλος κατὰ τὸ ἔτος 1927 ἵδρυσε ἐν Χανίοις τὸ «Ταμεῖον Ἐλεημοσύνης» τῆς Ἱ. Ἐπισκοπῆς Κυδ. καὶ Ἀποκορώνου τὸ ὁποῖον δρᾷ κοινωφελέστατα συντηρῶν ὑπὲρ τὰς 100 ἀπόρους οἰκογενείας τῶν Χανίων καὶ χορηγεῖ πολλὰ ἔκτακτα βοηθήματα εἰς τοὺς δι αφόρους ἀναξιοπαθοῦντας.

Οἱ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΘΡΟΝΟΥ

Ο ΧΑΡΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

(Ζησιάδης)

Ἐγεννήθη κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1879 ἐν Σταυροδρομίῳ ἐκ τοῦ Χρυσοστόμου Ζησιάδου, παραγγελιοδόχου τὸ ἐπάγγελμα καὶ τῆς Δεσποίνης.

Μετὰ τὰς προκαταρκτικὰς σπουδὰς ἐν τοῖς Σχολείοις Πέραν, εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. σχολὴν διακούσας μέχρι τῆς 6ης τάξεως τὰ μαθήματα αὐτῆς, ὁπόθεν ἀποχωρήσας ἐνεγράφη κατὰ τὸ 1898 εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Σχολήν, ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας κατὰ τὸ ἔτος 1904 ἐχειροτονήθη διάκονος τῇ 6 Αὐγούστου 1903 ἐν τῇ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως Πριγκήπου ὑπὸ τοῦ Μ]του Ἐφέσου, Ἰωακεὶμ Εὐθυβούλη καὶ τοῦ τότε Σχολάρχου τῆς Σχολῆς Σταυροπόλεως Ἀποστόλου, μετὰ καὶ τοῦ Βοδενῶν κ. Νικοδήμου μετονομασθεὶς ἀπὸ Γεώργιος Γεννάδιος.

Ἀποφοιτήσας τῆς Ἱ. Θεολ. Σχολῆς διωρίσθη τὸ πρῶτον διευθυντὴς τῶν Σχολῶν καὶ Ἱεροκήρυξ Ἐσκησεχὴρ τῆς Ἐπαρχίας Ἀγκύρας καὶ εἶτα ἐν Πύργῳ τῆς Ἐπαρχίας Δέρκων, ὁπόθεν προσελήφθη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, ὡς Ἱεροδιάκονος ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, Ἱεροκήρυξ τῆς Ἐπαρχίας καὶ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν τῶν ἐν Χαλκηδόνι Σχολῶν τῆς Κοινότητος, τῆς Σχολῆς Ταρσῆς Βκρείδου καὶ τῆς Ἑλληνογαλ. Φώρ.

Μετὰ τετραετῆ ὑπηρεσίαν ἐν Χαλκηδόνι διωρίσθη Ἀρχιδιάκονος τὸ πρῶτον καὶ εἶτα Πρωτοσύγκελλος καὶ γενικὸς Ἐπίτροπος τοῦ Κυζίκου Γρηγορίου, χειροτονηθεὶς ἱερεὺς τῷ1909. Μετὰ διετῆ αὐτόθι ὑπηρεσίαν διωρίσθη Προϊστάμενος Ζογκουλδὰκ καὶ Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος τοῦ ἐκεῖ τμήματος τῆς Ἐπαρχίας.

Ἐπανελθὼν εἰς Κων]πολιν παρέμεινε ἐπὶ μικρὸν ἐν τῇ θέσει Προϊσταμενίας Παναγίας Νεοχωρίου, καὶ εἶτα ἱερατικ. Προϊσταμένου Μακροχωριου καὶ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ ἐκεῖσε τμήματος, ἐπὶ ὀκταετίαν χρηματίσας μέλος ὅλων τῶν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Δέρκων ἐπιτροπῶν καὶ δικαστηρίων.

Μεθ' ὃ ἐχρημάτισε ἐφημέριος Πέραν, προϊστάμενος Διπλοκιονίου καὶ Γαλατᾶ, ὁπόθεν προσελήφθη εἰς τὰ

Πατριαρχεῖα, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ'. διευθυντὴς τοῦ Πρωτοκόλλου. Μετὰ τριετῆ ἐν αὐτῷ ὑπηρεσίαν προήχθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου Γ' εἰς Ἀρχιερ. Προϊστάμενον Ταταούλων ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Χαριουπόλεως. χειροτονηθεὶς τῇ 11 Ἀπριλίου 1926 ἐν τῷ αὐτόσε Ναῷ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου ὑπὸ τῶν Σάρδεων Γερμανοῦ, Ἀνέων Θωμᾶ καὶ Ροδοπόλεως Κυρίλλου, ὁπόθεν μετὰ τριετῆ ὑπηρεσίαν ἀποχωρήσας διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου Γ' εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχειοφύλακος τῶν Π]χείων, ἔνθα καὶ παραμένει ἄχρι σήμερον.

Ο ΕΛΑΙΑΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

(Παπαθεοδώρου)

Ἐγεννήθη ἐκ πατρὸς ἱερέως Θεοδώρου ἐν Λουλέβουργας τῆς Θράκης τῷ 1885, διακούσας ἐν τῇ πατρίδι του τὰ πρῶτα μαθήματα καὶ ἐν Ἀδριανουπόλει τὰ γυμνασιακά. Μερίμνῃ τοῦ Ἀ)πόλεως Κυρίλλου εἰσήχθη εἰς τὴν Θ. Σχολὴν Χάλκης ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1909, ὑπηρετήσας ὡς κληρικὸς ἐν Χαλκηδόνι, Πέραν καὶ Γαλατᾶ. Ἐγρημάτισε καθηγητὴς τῶν ἱερῶν ἐν τῷ Ἀρρεναγωγείῳ Χαλκηδόνος, ἐν τῷ Λυκείῳ τοῦ Φὼρ καὶ ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ Π. Βαρείδου. Ἔπειτα ἐν τοῖς Γυμνασίοις Ἀ]πόλεως ἐν τῇ σχολῇ Μέλα καὶ τῷ Κεντρικῷ Π]γείῳ Σταυροδρομίου.

Ἐχειροτονήθη διάκονος τῷ 1909 ὑπὸ τοῦ Χαλκηδόνος Γερμανοῦ, πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Καρδαμύλων Ἰωακεὶμ τῷ 1924 μετονομασθεὶς ἀπὸ Ἰωάννου Ἀγαθάγγελος καὶ ψηφισθεὶς Ἐπίσκοπος Ἐλαίας τὴν 15 Ἀπριλίου 1926 ἐχειροτονήθη τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου ὑπὸ τῶν Νεοκαισαρείας Ἀμβροσίου, Σηλυβρίας Εὐγενίου καὶ Ἴμβρου Ἰακώβου, ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντα Ἀρχιερ. Προϊσταμένου ἐν Γαλατᾷ, ὅπου εὑρίσκεται μέχρι σήμερον.

Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην διετέλεσε μέλος τῆς Π.Κ.Ε. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τετραετίαν, ἐπὶ τετράμηνον δὲ καὶ ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος αὐτῆς, πρὸς τούτοις δὲ καὶ Ἐπόπτης τῶν Ναῶν τῆς Ἀρχ]πῆς ἐπὶ δεκαπεντάμηνον.

Καλλιεργῶν τὸ κήρυγμα ἔχει ἀνέκδοτον ὑλικὸν σημειώσεων ὑπερτριακοσίων λόγων καὶ ὁμιλιῶν, ἔχει δὲ δημοσιεύσει μέχρι τοῦδε εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ πλεῖστα ἠθικοθρησκευτικὰ ἄρθρα, μαρτυροῦντα εὐρεῖαν κλασικὴν καὶ πατερικὴν

μόρφωσιν, μελετηρότητα καὶ καλλιέπειαν.

Ἐκ τῶν ἄρθρων τούτων τὰ 65 ἐξεδόθησαν εἰς δύο τομίδια ὑπὸ τὸν τίτλον «Θρησκεία καὶ Ζωή».

Ἡ ἐν τῇ ἐπικαίρῳ ἐνορίᾳ Γαλατᾶ δρᾶσις τοῦ Ἁγίου Ἐλαίας ἐπηνέθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. πρ. 845 καὶ ἡμερομ. 22 Ἀπριλίου 1933 σεπτοῦ Π)αρχικοῦ πιττακίου Φωτίου τοῦ Β'.

Ο ΛΕΥΚΗΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ

(Βατοπεδινὸς)

Κατὰ κόσμον Παραδείσης ἐγεννήθη ἐν Βάβδῳ τῆς Χαλκιδικῆς τῷ 1870 καὶ ἀφοῦ τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῇ πατρίδι του ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. τῷ 1889.

Ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἀθωνιάδα Ἀκαδημίαν ἐπὶ 2 ἔτη καὶ εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θ. Σχολὴν Χάλκης ἐξ ἧς τῷ 1898 ἀπεφοίτησε. Τὴν 25 Μαρτίου 1900 ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Βερροίας Κ)τίνου καὶ διωρίσθη Ἱερ. Προϊστάμενος ἐν Ρουστσουκίῳ ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου 1906, ὅτε κατέφυγεν ἐνταῦθα καὶ διωρίσθη ἐφημέριος Σταυροδρομίου.

Τῷ 1908 ἐστάλη ἱερ. Προϊστάμενος Βραΐλας, ὁπόθεν μετὰ τετραετίαν ἐπανελθὼν διωρίσθη Ἱ. Προϊστάμενος Βλόγκας, εἶτα Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῶν Χίων καὶ ἐκεῖθεν ἐκ νέου προϊστάμενος Βραΐλας. Ἐπανακάμψας ἐκ Ρουμανίας ἐφημέρευσεν ἐν Σταυροδρομίῳ καὶ τὴν 15 Σεπτ. 1926 διωρίσθη Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαλουκλῆ ψηφισθεὶς τὴν 5 Νοεμβ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους Ἐπίσκοπος Λεύκης, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῶν Καισαρείας Νικολάου, Δέρκων Φωτίου καὶ Νεοκαισαρείας Ἀμβροσίου καὶ παρέμεινεν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ μέχρι τέλους τοῦ 1928 ὅτε διωρίσθη Ἀρχ. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Ταταούλων, ἔνθα μέχρι σήμερον παραμένει.

Μορφωμένος, μελετηρὸς τυγχάνων ἐκτὸς πολλῶν δημοσιεύσεων εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, ἔχει ἐκδόσει σειρὰν ἀξιολόγων πονημάτων «Τριγωνομετρικὰς ἀσκήσεις» «Νέον Ἡμερολόγιον», «Διόρθωσιν ἐμμετρον τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου», «Μουσικὴν Κλίμακα», «Ἐναρμόνισιν Βυζαντινῆς Μουσικῆς», «Οἱ Παλαιοημερολογῖται καὶ Νεοημερολογῖται» κ.λ.

Ο ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ

('Εν 'Αμερικῇ)

Ο ΤΡΩΑΔΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

(Ποπέσκος)

Εἶδε τὸ φῶς ἐν Γεσίλκιοϊ ('Αγ. Στεφάνῳ) τῷ 1863. 'Αποφοιτήσας τῆς Μ. τοῦ Γ Σχολῆς διήκουσε τὰ νομικὰ ἐν'Οδησσῷ καὶ Πετρουπόλει ἀνὰ δύο ἔτη, εἶτα δὲ καὶ ἐπί τι διάστημα ἐν Σορβώνῃ.

Τῷ 1903 ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ συντόμως ἱερεὺς ἐργασθεὶς ὡς Προϊστάμενος Σκουτάρεως, Χάλκης, 'Αντιγόνης καὶ Μακροχωρίου. 'Εδίδαξεν πρὶν ἱερωθῇ ἐν Διδυμοτείχῳ, ἐν τῷ Λυκείῳ Χατζηχρήστουπέραν καὶ τῇ σχολῇ Βασματζίδου. Εἰργάσθη ἐπίσης ὡς γραμματεὺς τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κων)λεως καὶ ἔχει δημοσιεύσει μὲ τὴν ὑπογραφὴν «'Αναχωρητὴς» θρησκευτικὰς ἑβδομαδιαίας περὶ τὰς 100 διατριβὰς εἰς τὸν «Νεολόγον», εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέστελλεν τοιαύτας ἐκ Πετρουπόλεως φοιτητὴς ὢν εἰσέτι.

Τὸν Μάϊον τοῦ 1928 ἐψηφίσθη 'Επίσκοπος Τρωάδος καὶ ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῶν Μ]λιτῶν Δέρκων Φωτίου, Ροδοπόλεως Κυρίλλου καὶΔικαιείας Δωροθέου καὶ διετέλεσεν 'Αρχιερ. Προϊστάμενος Μακροχωρίου.

Τῷ 1930 διωρίσθη 'Ηγούμενος Βαλουκλῆ ὅπου εὑρίσκεται ἐπανελθὼν μετὰ διάλειμμα 2 ἐτῶν κατὰ τὰ ὁποῖα ἐμόναζεν ἐν τῇ προσφιλεῖ του Χαλκίτιδι Μονῇ, τῇ ἐπιλεγομένῃ τοῦ 'Αρσενίου.

Ο ΜΙΛΗΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

(Παπαδημητρίου)

'Ο Μιλήτου Αἰμιλιανὸς κατὰ κόσμον Κων]τῖνος τῷ 1915 ἀπεφοίτησε τῆς ἐν Χάλκῃ Θ. Σχολῆς ἀριστοῦχος, ἀφοῦ διήκουσε τὰ πρῶτα μαθήματα ἐν τῇ πατρίδι τουΠανόρμω ὅπου ἐγεννήθη τῷ 1892.

'Εργασθεὶς ὡς ἱεροκήρυξ καὶ καθηγητὴς ἐπὶ πενταετίαν εἰς τὰς ἐπαρχίας, προσελήφθη τῷ 1920 εἰς τὴν Π]χικὴν Αὐλὴν καὶ διήνυσεν ἐν αὐτῇ ὅλα τὰ στάδια ἀπὸ διακόνου τῆς σειρᾶς μέχρι τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἐκ παραλλήλου διατελέσας μέλος συνοδικῶν καὶ ἄλλων

ἐπιτροπῶν καὶἐργασθεὶς ἐντῇ«'Εκκλ. 'Αληθείᾳ» τῇ «'Αναγεννήσει» καὶ τῇ «'Ορθοδοξίᾳ».

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1928 ἐψηφίσθη 'Επίσκοπος Μιλήτου καὶ διωρίσθη 'Αρχ. Προϊστάμενος Σταυροδρομίου ὅπου καὶ ἐχειροτονήθη τῇ 17 Αὐγούστου 1928 ὑπὸ τοῦ Π]γου Βασιλείου Γ'. καὶ τῆς 'Ι. Συνόδου ἐν τῷ Ναῷ τῶν Εἰσοδίων. Τὸν Μάϊον τοῦ 1931 διωρίσθη 'Αρχιγραμματεὺς τῆς 'Ι. Συνόδου κατ' Αὔγουστον δὲ τοῦ ἰδίου ἔτους καὶ καθηγητὴς τῆς Θ. Σχολῆς.

Τὸν Φεβρ. 1932 χηρευσάσης τῆς θέσεως Σχολάρχου διωρίσθη Συνοδικῶς Σχολάρχης τῆς ἐν Χάλκῃ 'Ι. Θ. Σχολῆς καὶ ἄχρι σήμερον παραμένει τριοῦτος.

Εὐφραδὴς καὶ γλυκὺς ῥήτωρ τυγχάνων, γλαφυρὸν δὲ καλάμου κάτοχος ἐδημοσίευσεν ἱστορικὸν σημείωμα περὶ τοῦ ναοῦ τῆς 'Αγ. Τριάδος Πέραν—ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι του—λόγους τινὰς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἄρθρα τινὰ εἰς τὴν «'Εκκλ. 'Αλήθειαν» καὶ τὴν «'Ορθοδοξίαν».

Ο ΑΒΥΔΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

(Γαροφαλίδης)

'Ο 'Αβύδου Γερμανὸς, κατὰ κόσμον Γεώργιος υἱὸς δὲ τοῦ 'Ιερέως Βασιλείου, ἐγεννήθη ἐν Δαρδανελλίοις τῷ 1893.

Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσε ἐν τῇ ἑπταταξίῳ σχολῇ του Ρέγκιοϊ ('Οφρύνειον) καὶ τῷ 1910 εἰσήχθη εἰς τὴν Θ. Σχολὴν Χαλκης ἐξ ἧς τῷ 1917 ἀπεφοίτησε.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Θ. Σχολ. ἀποφοίτησίν του διηύθυνεν ἐπὶ ἕν ἔτος (1917-1918) τὴν σχολὴν Κουσκουντζουκίου ὡς καὶ ἐπὶ τετραετίαν (918 922) τὴν ἑπτάτακτον σχολὴν Χάλκης ἣν καὶ προήγαγεν εἰς ὀκτατάξιον. Τὴν 18 Φεβρ. 1918 ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ Σελευκείας Γερμανοῦ ἐν Πριγκήπῳ, τὸν Μάϊον δὲ τοῦ 1922 διωρίσθη Πατριαρχικὸς Διάκονος ὡς καὶ διευθυντὴς τοῦ γραφείου τῆς «'Εκκλ. 'Αληθείας»

Προήχθη τῷ 1923 εἰς Τριτεύοντα, τῷ 1926 εἰς Δευτερεύοντα, τὸν Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς Μ. 'Αρχιδιάκονον, τὸν 'Ιούλιον δὲ τοῦ 1928 εἰς Μ. Πρωτοσύγκελλον χειροτονηθεὶς 'Ιερεὺς καὶ προχειρισθεὶς εἰς Μ. Πρωτ]λον τῇ 6 Αὐγ. 1928 ἐν

τῷ Π[χικῷ Ναῶ ὑπὸ τοῦ Π]χου Βασιλείου Γ′ καὶ τῆς Ἐνδημούσης Ἱ. Συνόδου.

Τὸν Μάρτιον δὲ τοῦ 1931 προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Ἀβύδου, διορισθεὶς Ἀρχιερ. Προϊστάμενος καὶ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Βαλουκλῆ) ἐν ᾗ καὶ

ἐχειροτονήθη τῇ 25 Μαρτίου 931 ὑπὸ τῶν Μ[τῶν Χριστουπόλεως Μελετίου, Λαοδικείας Δωροθέου καὶ Φιλαδελφείας Μαξίμου.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ Π[χικῇ Αὐλῇ διακονίαν του διετέλεσε μέλος τῶν κυριωτέρων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν (Συντάξεως Καταστατικοῦ Ἐκκλ., Ἐξελεγκτικῆς, ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ, Σκευοφυλακείου, Καταρτισμοῦ Ἐκκλ. Ταμείου Ἀρχιεπ. Κ]λεως, Ἐξωραϊσμοῦ Π[χείων καὶ τῆς Π. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς ἧς καὶ πρόεδρος ὡς Μ. Πρωτοσύγκελλος διετέλεσε).

Ὁ Ἀβύδου Γερμανὸς εὐρὺς τὴν ἀντίληψιν, δραστήριος καὶ ἱκανὸς τὴν διοίκησιν, ὀξὺς δὲ τὸν κάλαμον ἔγραψε διαφόρους μελέτας εἴς τε τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν» καὶ τὸν ἐνταῦθα ἡμερήσιον τύπον.

Παρέστη εἰς τὰς τελετὰς τῆς Προβλήσεως τοῦ πρώτου Π(χου τῆς Ρουμανίας (1 Νοεμβρίου 925) μετὰ τῆς Π[χικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἔλαβε τὸ παράσημον τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ρουμανικοῦ Στέμματος.

Τὴν 16 Δεκεμβρίου 1933 διωρίσθη προτάσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκ. Π(χου Φωτίου τοῦ Β′ καὶ συνοδικῇ διαγνώμῃ Ἐπόπτης τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κ]λεως.

Ο ΝΑΖΙΑΝΖΟΥ ΦΙΛΟΘΕΟΣ

(Παπακωσταντίνου)

Ἐγεννήθη ἐν Κατιρλὶ τῆς ἐπαρχίας Νικομηδείας τῇ 21 Νοεμ. 1885 ἐκ τῶν Κων)τίνου Σταυρίδου, ἱερέως ἐν Κατιρλὶ καὶ τῆς Εὐδοξίας Ἀθανασίου ὀνομασθεὶς κατὰ κόσμον Ἰωάννης.

Ἀποφοιτήσας ἐκ τῆς ἀστικῆς σχολῆς Νικομηδείας ἔνθα καὶ ἀνετράφη, ἱερατεύοντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὡς Ἀρχιμανδρίτου ἐν τῷ Μ)τικῷ αὐτόθι Ναῷ, μετέβη εἰς τὸ ἐν Τσοτυλίῳ Γυμνάσιον, ὁπόθεν μετὰ ἓν ἔτος ἤτοι κατὰ Σεπτέμ. τοῦ 1901 εἰσελθὼν εἰς τὴν Θ. Σχολὴν Χάλκης ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ τότε Μ)λίτου Νικομηδείας Φιλοθέου Βρυεννίου, ἀπεφοίτησεν ἐξ αὐτῆς ἀριστοῦχος τῷ 1908, χειροτονηθεὶς τὴν 5 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἐν Νικομηδείᾳ διάκονος ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Μ)λίτου.

Ἐργασθεὶς κατ' ἀρχὰς ἐν Γαλαζίῳ τῆς Ρουμανίας ὡς διδάσκαλος καὶ ἱεροκήρυξ, διωρίσθη μετὰ διετίαν ἀρχιερ. ἐπίτροπος τοῦ Μ)λίτου Ἐφέσου Ἰωακεὶμ Εὐθυβούλη ἐν Ἀδραμυττίῳ, ἔνθα καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τῇ 15 Αὐγούστου 1910 ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Μυρήνης (νῦν Μ]λίτου

Ζιχνῶν) Ἀλεξάνδρου, χειροθετηθεὶς ἅμα ὑπ' αὐτοῦ αὐθημερὸν εἰς Ἀρχιμανδρίτην.

Ἐκεῖθεν εἰσηγήσει τοῦ Οἰκουμ. Π)άρχου Ἰωακεὶμ Γ′. καὶ ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου διωρίσθη ἡγούμενος καὶ διευθυντὴς τῆς ἀρτισυστάτου ἱερατικῆς σχολῆς ἐν τῇ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Γηρομερίου (ἐπαρχ. Παραμυθίας). Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1913 ἐλθὼν εἰς Κ)πολιν διωρίσθη ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Μεσαχώρου, διατελέσας ὡς τοιοῦτος καὶ εἰς ἄλλας ἐνορίας μέχρι τοῦ 1924.

Τῇ 8 Ἰανουαρ. 1925 διωρίσθη 6′. γραμματεὺς τοῦ ἐν τοῖς Π)χείοις Πνευμ. Δ)ρίου καὶ μετὰ 15θήμερον α′. γραμματεὺς αὐτοῦ, διατελέσας ὡς τοιοῦτος ἐπὶ διετίαν.

Τῷ 1927 προχειρισθεὶς τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκ Π)χου Βασιλείου Γ′. Μ. Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκ. Θρόνου διετέλεσεν ὡς τοιοῦτος καὶ γραμματεὺς εἰς διαφόρους ἐν τοῖς Π]χείοις διαρκεῖς Ἐπιτροπὰς, εἶτα δὲ ὠνομάσθη ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀναλαβὼν ἅμα κατ' Αὔγουστον τοῦ 1928 καὶ τὰ καθήκοντα Μ. Ἀρχιδιακόνου καὶ κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1929 καὶ τὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου ὡς καὶ τὰ τοῦ προέδρου τῆς Π.Κ.Ε. Ἐπιτροπῆς, ἐπὶ δίμηνον δὲ καὶ τὰ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου.

Τῇ 19 Μαρτίου 1931 εἰσηγουμένου τοῦ νῦν εὐκλεῶς Π)χεύοντος κ. Φωτίου Β′. ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξελέξατο Ἐπίσκοπον τὸν Πρωτοσυγκελλεύοντα Μ. Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκ. Θρόνου Φιλόθεον ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Ναζιανζοῦ, χειροτονηθέντα εἰς τοιοῦτον ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγ. Κυριακῆς Κοντοσκαλίου ὑπὸ τοῦ Μ)λίτου Πριγκηποννήσων Θωμᾶ, συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν Μ)λιτῶν Λαοδικείας Δωροθέου καὶ Φιλαδελφείας Μαξίμου, ἔνθα καὶ διετέλεσεν ὡς ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος ἐπὶ διετίαν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΥΛΗ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑ

Τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας : ὁ Μητροπόλιτης Λαοδικείας Δωρόθεος
Γραμματεύς : Ἀλέξανδρος Ἄκατος

Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1932 τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν διευθύνει λίαν ἐπαξίως Τοποτηρητικῶς ὁ Σεβ. Μ[της Λαοδικείας κ. Δωρόθεος Γεωργιάδης, προεδρεύων συνάμα καὶ τῆς Π. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς, Ἱεράρχης ἐκ τῶν νεωτέρων διακρινόμενος

διὰ τὴν εὐρεῖαν μόρφωσίν του τὴν λεπτότητα, τὴν προσήνειαν καὶ μιλειχιότητα, τὸ ἀκέραιον καὶ ἀνεπίληπτον τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην.

Ἡ παρουσία τοῦ Σεβ. Λαοδικείας εἰς τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν, τοῦ λεπτοῦ καὶ μορφωμένου. τούτου Ἱεράρχου, τοῦ ἐπικοινωνοῦντος ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του μὲ προσωπικότητας τοῦ διεθνοῦς κόσμου τόσον τῆς πόλεώς μας, ὅσον καὶ τῆς Ὑφηλίου ὁλοκλήρου τοῦ ἐρχομένου εἰς προσκύνησιν τοῦ Σεπτοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Κέντρου, καταδεικνύει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν μέριμναν τῆς Α.Θ.Π. περὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς παραστάσεως καὶ ἐμφανίσεως τοῦ Ο.κ. Π]χειου, πρᾶγμα ὅπερ κατάδηλον ἄλλωστε τυγχάνει καὶ ἐκ τῆς ἐν γένει κανονικῆς καὶ ἀξιοπρεποῦς λειτουργίας τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν Π[χείων καὶ τῆς βασιλεύουσης ἐν αὐτοῖς τάξεως, καθαριότητος καὶ φιλοκαλίας.

Ὁ Λαοδικείας Δωρόθεος διαχειρίζεται μὲ εὐστροφίαν ἱκανὴν τὴ ὑπηρεσίαν τῆς Μ. Πρωτ]λίας καὶ κατευθύνει ἐπιτυχῶς τὰ ἐν τῇ Π. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῇ παρουσιαζόμενα ζητήματα, γραμματεύοντος τοῦ κ. Ἀλεξ. Ἀκάτου προθύμου καὶ ἱκανοῦ Π]χικοῦ ὑπαλλήλου

Ἀφ' ἧς εἰς τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν διωρίσθη διακαῶς ἐπόθει νὰ ἴδῃ ηὐπρεπισμένον τὸ διαμέρισμα τῆς Πρωτ[λίας, τὸ ὁποῖον ὁ χρόνος εἶχεν ἀφανίσει.

Τοῦτο καὶ ἠξιώθη νὰ ἴδῃ ὡς καρπὸν τῆς Π[χικῆς πρωτοβουλίας, καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς Μ. Πρωτοσυγκέλλου ἐρχόμενος ε᾽ς ἐπαφὴν μὲ ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἀνακουφίζει, τὴν δυστυχίαν τῶν πτωχῶν, παραμυθεῖ τοὺς πενομένους. Πονεῖ ἀληθινά τοὺς πτωχούς, ἀντιλαμβάνεται ἐν ὅλῃ τῇ πραγματικότητι τὴν δυστυχίαν τῶν ἀναξιοπαθούντων. Ἡ ἔλλειψις ὅμως ἐπαρκῶν μέσων πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας τὸν στενοχωρεῖ. Ἡ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητος καρδιὰ τοῦ ἰδεολόγου καὶ φιλανθρώπου Ἱεράρχου ὑποφέρει, αἱμάσσει. Οἱ ὀφθαλμοί του πληροῦνται δακρύων, ὅταν ἀντικρύζει τὸν πόνον καὶ τὴν δυστυχίαν.

Ἀγαπᾶ τὴν μουσικήν, τὴν ποίησιν, τὰ ἄνθη. Εἶναι εὐχάριστος ε᾽ς τὰς συναναστροφάς του, γλαφυρὸς καὶ ποιητικώτατος εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰ κηρύγματά του. τὰ ὁποῖα γέμουσι πάντοτε ὑψηλῶν ἰδεῶν.

Ὁ Γρηγόριος Ξενόπουλος ἀναγνώσας δύο Ἐπικηδείους Λόγους του ἐγοητεύθη. Τοὺς ὀνομάζει ἐξόχους, ἀριστουργήματα εἰς τὸ εἶδός των. Εὑρίσκει τὴν γλῶσσάν των ὡραίαν, ζωντανὴν, λογοτεχνικήν. Κρίνει τὸ γεγονὸς πολὺ φωτεινὸν. ἀποκαλυπτικὸν, εὐοίωνον. Δὲν ἐφαντάζετο, γράφει, ὅτι θὰ ἐπρόφθαινε νὰ ἴδῃ Ἱεράρχην νὰ γράφῃ τόσον ὡραῖα καὶ λογοτεχνικά. Ἀναγνώσας τοὺς δύο λόγους του ἐνεθυμήθη, γράφει τὸ «Νῦν ἀπολύεις». Ἐπίσης τὸ τάλαντον τῆς Α. Σεβασμιότητος διαιτέρως ἐξετίμησε καὶ ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου. Ἡ κυρία Σοφία Κ. Σπανούδη εὑρίσκει τὴν γνωριμίαν τῆς Α. Σεβασμιότητος ἔκπληξιν ἀληθινήν. Ὁμιλεῖ μὲ θαυμασμὸν διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λογοτεχνικοῦ της ταλάντου.

Ὁ ἅγιος Λαοδικείας ἐν ἑνὶ λόγῳ ἵσταται ε᾽ς τὸ ὕψο τῆς ἀποστολῆς του. εἶναι ὁ εὐαγγελικὸς ἱεράρχης ὁ τιμῶν ἑαυτὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ε᾽ς ἣν ἀνήκει.

ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἀρχιγραμματεύς : Ἀρχιμανδρίτης Ἀδαμάντιος
Ὑπογραμματεύς : Διάκονος Κύριλλος
Κωδικογράφος : . . . . . .

Τὴν Ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Τραχείας Ἀλεξάνδρου, διευθύνει λίαν ἐπαξίως ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ Ἀρχιμ. κ. Ἀδαμάντιος Κασαπίδης Κων)λίτης τὴν πατρίδα, ἐκ τῶν ἀριστούχων ἀποφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θ. Σχολῆς, ἥτις ἅμα τῇ ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοιτήσει του, προσελήφθη εἰς τὰ

Π)χεῖα τὸ πρῶτον ὡς ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, προαχθεὶς εἰς Ἀρχιγραμματέα τὸν παρελθόντα Σ]βριον χειροτονηθεὶς εἰς πρεσβύτερον καὶ χειροθετηθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην κατὰ τὴν Π]χικὴν καὶ Συνοδικὴν λειτουργίαν τῆς 25 Δεκεμ. π. ἔτους.

Ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων του ἐπεδείξατο ἐπιμέλειαν, ἀφοσίωσιν καὶ δραστηριότητα ἐπισπασάμενος οὕτω ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην τόσον τῆς Α. Θ. Π. ὅσον καὶ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων.

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου διακρίνεται διὰ τὴν ὀξύνειαν τοῦ πνεύματός του καὶ τὴν φιλοπονίαν του, προσόντα ἅτινα τῷ διανοίγουσιν εὐρὺ μέλλον ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ βαρὺ τῆς Ἀρχιγραμματείας ἔργον ὑποβοηθεῖται ὑπὸ τοῦ ὡσαύτως φιλοπόνου καὶ δραστηρίου ὑπογραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου Ἱερολ. Διακόνου κ. Κυρίλλου Ἀξιώτου τοῦ ἀπὸ ἀρχιδιακόνου τῆς Ἱ. Μ)λεως Χαλκηδόνος.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Μέγας Ἀρχιδιάκονος Γρηγόριος
Δευτερεύων Μάξιμος
Τριτεύων . . . . .
Διάκονος Σειρᾶς . . . . .

Ὁ Πανοσ. Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Γρηγόριος Μαρκόπουλος γεννηθεὶς τῷ 1899 ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ἀποφοιτήσας τῆς Καπλανείου καὶ Ζωσιμαίας σχολῆς, ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ριζάρειον σχολὴν ἐξ ἧς ἀριστεύσας εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θ Σχολὴν Χάλκης τῇ προστασίᾳ τοῦ Κυδωνιῶν Γρηγορίου οὗ καὶ τὸ ὄνομα κατὰ τὴν εἰς διάκονον χειροτονίαν του ἔλαβε.

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν του ἐχρημάτισε Ἀρχιδιάκονος τοῦ Δέρκων Κων]τίνου, Ἱεροκήρυξ ἐπὶ τριετίαν τῆς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων, ἐπὶ ἔτος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῶν Χίων, Γριτεύων τῶν Π]χείων ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Γ'., προαχθεὶς ὑπὸ Φωτίου τοῦ Β'. εἰς Δευτερεύοντα καὶ Μ. Ἀρχιδιάκονον καὶ χειροθετηθεὶς τὴν 13 Αὐγ. π. ἔ. Ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Γρηγόριος λεπτὸς, προσηνὴς καὶ μιλείχιος πρὸς πάντας διακρίνεται διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν του εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἱεροπρεπῆ καὶ ἀξιοπρεπῆ παράστασιν του.

Ὑποβοηθεῖται δὲ εἰς τὸ ἔργον του ὑπὸ τοῦ Ἱερολ. Δευτερεύοντος κ. Μαξίμου Γεωργιάδου, τοῦ ἐκπληροῦντος συνάμα χρέη Εἰσηγητοῦ τῆς Α.Θ.Π., κληρικοῦ χρηστοῦ καὶ φιλοπόνου ὡσαύτως μὲ εὐρὺ μέλλον.

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΡΧΗΣ

Ὁ Μ. Ἐκκλησιάρχης κ. Ἄνθιμος Γοργόλης γεννηθεὶς ἐν Ἀλατσάτοις τῷ 1875 προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Κορυτσᾶς Ἀνθίμου τοῦ μετέπειτα Οἰκ. Π]χου ὑφ' οὗ καὶ ἐχειροτονήθη διάκονος τῷ 1894 μετονομασθεὶς ἀπὸ Παράσχος Ἄνθιμος. Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τῷ 1901 καὶ διωρίσθ.η Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Χριστοῦ τῆς Ἀντιγόνης.

Ἀπὸ τοῦ 1902 διετέλεσε ἱερατ. Προϊστάμενος διαφόρων Κοινοτήτων καὶ τῷ 1914 ὑπὸ Γερμανοῦ τοῦ Ε'. διωρίσθη Π]χικὸς ἐφημέριος. Τῷ 1924 Γρηγόριος ὁ Ζ'. προήγαγε τοῦτον εἰς Μ. Ἐκκλησιάρχην προχειρίσας τοῦτον ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π]χικῷ Ναῷ.

Διακρίνεται δὲ διὰ τὴν σεμνοπρέπειάν του καὶ τὴν εἰς τὰ καθήκοντά του ἀφοσίωσιν.

Α΄ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Διευθυντὴς : ὁ Μέγας Πρωτονοτάριος Χρῆστος Παπαϊωάννου

Β΄ Γραμματεὺς : Σωτήριος Ζώης

Γ΄ Γραμματεύς : Γαβριὴλ Γαβριηλίδης

ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α΄. Διερμηνεύς Σπυράκης Κωνσταντινίδης

Ἐγεννήθη ἐν Φαναρίῳ τῇ 12ῃ Δεκεμβρ. 1874. Ἀπεφοίτησε τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς τῷ 1892 καὶ τοῦ Αὐτοκρ. Λυκείου Γαλατᾶ Σεραϊ τῷ 1894.

Διπλωματοῦχος ἀριστεὺς ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω σχολῶν, ὁμιλεῖ

καὶ γράφει τὴν ἑλληνικὴν, τουρκικὴν καὶ γαλλικήν.

Τῷ 1895 διωρίσθη Γραμματεὺς τοῦ Γραφείου τῶν προξενικῶν ὑποθέσεων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας, τῷ δὲ 1896 διωρίσθη βοηθὸς ὑποδιοικητὴς Πλωμαρίου τῆς Μιτυλήνης.

Τῷ 1903 ἀποφάσει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐκλήθη Βος Καπουκεγαγιὰς τῶν Π)χείων διὰ Τακριρίου τοῦ Π]χου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄. πρὸς τὸ Ὑ. τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἡ Κοινότης Πλωμαρίου διὰ τιμητικοῦ Διπλώματος ἐξέφρασε κατὰ τὴν ἀναχώρησιν του τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὰς ἐκ μέρους του παρασχεθείσας πολλαπλᾶς καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας, ἡ δὲ Ὀθωμ. Κ)σις τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ βαθμοῦ «Μουτε αἰζ» καὶ τῶν παρασήμων Ὀσμανιὲ καὶ Μετζιδιὲ Γ΄. τάξεως.

Κατὰ τὴν 30ετῆ ἐν τοῖς Π]χείοις ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, διεκρίθη «διὰ τὸ διπλωματικόν του τάκτ, τὴν εὐπρεπῆ παράστασιν καὶ τὴν κατὰ πάντα ἀξίαν ἐκπροσώπευσιν ἐξ ἀφορμῆς διαφόρων ζητημάτων. Μετέσχεν εἰς 4 ἐπισήμους Π]χικὰς ἀποστολὰς ὡς διερμηνεὺς διαφόρων Ἐπιτροπῶν ἐπισκεφθεισῶν δὶς τὴν Βαρσοβίαν καὶ δὶς τὸ Βουκουρέστιον (1925).

Ἐτιμήθη δι' ἀνωτέρων παρασήμων ὑπὸ τῆς Σερβικῆς Κ]σεως διὰ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Ἁγ. Σάββα καὶ τοῦ Ἀξιωματικοῦ τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ, ὑπὸ τῆς Αὐστρακῆς διὰ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Τάγματος Φραγκίσκου Ἰωσὴφ, ὑπὸ τῆς Ρουμανικῆς διὰ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Ρουμανικοῦ Ἀστέρος καὶ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Ρουμανικοῦ Στέμματος, ὑπὸ τῆς Πολωνικῆς διὰ τῶν Ταξιαρχῶν τῆς Παλινορθώσεως τῆς Πολωνίας καὶ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τῆς Πολιτικῆς Ἀξίας, ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς διὰ τοῦ Ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἰταλικοῦ Στέμματος, ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς διὰ τοῦ Ἀξιωματικοῦ Ἀκαδημίας καὶ διὰ τοῦ Ἀξιωματικοῦ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως καὶ τέλος ὑπὸ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ διὰ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ αὐτοῦ Σταυροῦ. Πολλάκις δὲ διὰ Π)χικῶν Πιττακίων ἐξεφράσθη πρὸς αὐτὸν ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν εὔορκον καὶ ἀνελλιπῆ ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, ὡς Β΄. Καπουκεχαγιὰ, Α΄. Διερμηνέως καὶ ἀνατληρωτοῦ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τουρκικοῦ Γραφείου τῶν Πατριαρχείων.

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Διευθυντής : Εὐθύμιος Γ. Μαυρίδης

Γεννηθεὶς τῷ 1875 ἐν Καισαρείᾳ, ἀριστοῦχος τελειόφοιτος τῆς ἐν Καισαρείᾳ ἱερατικῆς σχολῆς, διπλωματοῦχος τῆς Νομικῆς σχολῆς τῶν

Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Κ]λεως ἐξήσκησε τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ἐπὶ 25ετίαν εὐδοκίμως ἐνώπιον τῶν Τουρκικῶν Δ)ρίων, τοῦ Ἑλλ. Προξεν Δ)ρίου καὶ τῶν Ἐκκλ. Δικαστηρίων.

Πρὸ 7ετίας προσελήφθη ὡς διευθυντὴς τοῦ Τουρκικοῦ Γραφείου καὶ διερμηνεὺς ἐπὶ τῶν Τουρκικῶν.

Κατὰ τὴν 7ετῆ ἐν τοῖς Π)χείοις ὑπηρεσίαν του, διεκρίθη διὰ τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν εἰς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσιν του. Περισυνέλεξε τοὺς διαφόρους κώδικας τοῦ Τουρκικοῦ Γραφείου τῶν Π]χείων, κατέταξε κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τὰ φιρμάνια τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας τῶν κτημάτων αὐτῶν ὡς καὶ τῶν Κοινοτικῶν τοιούτων, τὰς αἰτήσεις τὰς ὑποβληθείσας εἰς τὸ Κτηματολόγιον Σταμποὺλ κατὰ τὸ 1913 914 καὶ ἐν γένει ἐκπληροῖ ἀνελλιπῶς τὴν πολυσχιδῆ καὶ πολυποίκιλον ἐργασίαν τοῦ Τουρκ. Γραφείου τῶν Πατριαρχείων

ΑΡΧΕΙΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

Ἀρχειοφύλαξ: Ὁ Ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως Γεννάδιος

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ

Διευθυντής: Ἰωάννης Λεωνίδου

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρχιλογιστής: Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης

ΤΑΜΕΙΟΝ

Ταμίας: Γεώργιος Σαββόπουλος

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Διευθυντής: Αλέξανδρος Μελίδης

Δακτυλογράφος: Θεμιστοκλῆς Χατζηδημητρίου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Βιβλιοφύλαξ: Τριαντάφυλλος Γεωργιάδης

ΟΙ ΟΦΦΙΚΙΑΛΟΙ
ΤΗΣ Μ. ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἀλατσάτοις τῷ 1870. Διδαχθεὶς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ Ἀναξαγορείῳ Βρυούλλων, ἐσπούδασε τὴν Θεολογίαν ἐν Χάλκῃ, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1896. Διατελέσας ἐπὶ ὀκτάμηνον ἱεροκήρυξ τῆς ἐν Σμύρνῃ «Εὐσεβείας», διωρίσθη εἶτα ἔφημέριος ἐν Πέραν, κηρύττων συγχρόνως καὶ ὡς ἱεροκήρυξ τοῦ «Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ διδάσκων τὰ ἱερὰ ἐν τῷ Ἑλληνογαλλικῷ Λυκείῳ, τῷ Ζωγραφείῳ, τῷ Ἑλληνογαλλικῷ Παρθεναγωγείῳ, τῷ Ἀγγλικῷ Παρθεναγωγείῳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν Πέραν ὁ Κ.Κ. εὑρισκόμενος διετέλεσε μέχρι τέλους τῆς αὐτόθι διαμονῆς του πρόεδρος τοῦ φιλολογικοῦ τμήματος τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, πρόεδρος τῆς Φιλοπτώχου ἀδελφότητος τοῦ ἁγ. Μηνᾶ καὶ μέλος τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς.

Τῷ 1904 πληθεὶς ἀνέλαβε καθήκοντα τακτικοῦ ἐφημερίου

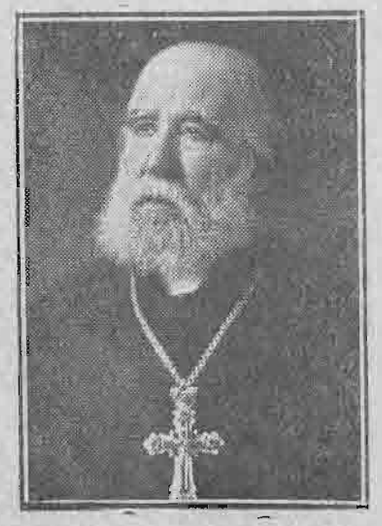

τῆς ἐν Μαγκεστρίᾳ Ἑλλην. Κοινότητος, ἔχων συγχρόνως καὶ τὴν ἐπίβλεψιν ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων τῶν ἐν τῇ Β. Ἀγγλίᾳ ἐγκατεστημένων, εἰς οὓς τελευταίως προσετέθη καὶ ἡ Κοινότης τοῦ Λιβερπουλ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Κ.Κ. συνεπλήρωσε τὰς θεολογικὰς του σπουδὰς φοιτήσας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐπὶ τριετίαν. Τῷ 1911 ἀντιπροσώπευσε τὸ Οἰκουμεν. Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Σκωτίαν ἐπὶ τῇ πεντακοσιετηρίδι τῶν Πανεπιστημίων τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.

Τῷ 1920 ὑπῆρξε μέλος τῆς τριμελοῦς Πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας ἐν τῇ ἐν Λονδίνῳ Παναγγλικανικῇ Συνόδῳ τοῦ Λαμπετοῦ. Ὁ Κ. Κ. παρεκτὸς ποικίλων ἄρθρων, μελετῶν καὶ διηγημάτων, ἐσκορπισμένων εἰς τὰ θρησκ. ἑλλ. περιοδικά, ἔγραφεν ἐπὶ ὀκταετίαν τὰ θρησκ. ἀναγνώσματα τοῦ ἐν Κ[πόλει «Παιδικοῦ Κόσμου», συνέτασσε δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν ἐν Λονδίνῳ ἐκδιδομένην «Εἰρήνην», περιοδικὸν ἀγγλοελληνικόν, τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν στοχαζόμενον.

Ἔργα του αὐτούσια ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἑλληνιστὶ τὰ ἑξῆς: 1. Ἡ προσευχή. 2. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. 3. Ἡ ἁμαρτία. 4. Πέραν τοῦ τάφου. 5. Χριστιανισμὸς καὶ πόλεμος. 6. Ὁμιλίαι εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια. 7. Ὁ Χριστιανικὸς Ναός. 8. Τὰ θεμέλια τῆς πίστεως. 9. Πεντηκονταδύο κοινωνικαὶ ὁμιλίαι. 10. Εἰσαγωγὴ Παροιμίας Σολομῶντος καὶ 15. Ὑπόμνημα εἰς Παροιμίας Σολομῶντος.

Ἔμμετρα ἔργα τοῦ Κ. Κ. παρεκτὸς ἄλλων, ἐν περιοδικοῖς δημοσιευθέντων, εἶναι οἱ 150 ψαλμοὶ παραφρασθέντες εἰς δεκαπεντασυλλάβους καὶ ἡ νῦν δημοσιευομένη «Θεοτοκιὰς». Ἀγγλιστὶ δὲ ἐξέδωκεν ὁ Κ Κ. τὰ ἀκόλουθα: 1. Δυσχέρειαι καὶ πρόοδοι ἐν τῇ συγχρόνῳ Ὀρθοδ. Ἐκκλησίᾳ. 2. Ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία. 3. Κατήχησις τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας (μεταφρασθεῖσα καὶ γερμανιστὶ καὶ γαλλιστί) καὶ 4. Ἱστορία τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας.

Ὁ Κ Κ. ἐτιμήθη ὑπὸ μὲν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄ διὰ τοῦ ὀφφικίου τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· ὑπὸ δὲ τοῦ νῦν ἐὐκλεῶς. Πατριαρχεύοντος διὰ τοῦ ὀφφικίου του Μεγ. Οἰκονόμου τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως διὰ τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τῶν ἱπποτῶν τοῦ Σωτῆρος.

Ο ΜΕΓΑΣ ΡΗΤΩΡ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΜΙΡΜΙΡΟΓΛΟΥΣ

Γεννηθεὶς τῷ 1881 ἐν Ρυσίῳ (Ἀρετσοῦ) ἀπεφοίτησε τῷ 1898 ἀπὸ τὸ Πολιτικὸν Γυμνασιον Κων)λεως, τῷ δὲ 1903 ἀπὸ τὴν ἐνταῦθα Νομικὴν Σχολήν. Ἐπὶ Π)χείας Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1904 ἐξελέγη μέλος τῆς τε Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Π)χείων, τῷ 1910 τῆς Ἐφορείας τῆς Μαρασλείου Σχολῆς καὶ τῷ 1911 τῆς Βακουφικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Πατριαρχείων.

Γερμανὸς ὁ Ε΄. ἀφοῦ διὰ Π)χικοῦ Πιττακίου ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν

εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν κοινοφελῆ του δρᾶσιν, διώρισε τοῦτον τῷ 1916 μέλος τῆς διαρκοῦς Νομικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῷ 1917 τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου. Ὁ κ. Βλαδίμηρος Μιρμίρογλους παρέχων ἀφειδῶς τὰς πο-

λυτίμους ὑπηρεσίας του, εἴς τε τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὰ διάφορα ἀνώτερα εὐαγῆ τῆς ὁμογενοῦς Μειονότητος Κων)λεως καθιδρύματα διετέλεσε κατὰ περιόδους μέλος τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου, μέλος καὶ Πρόεδρος μέχρι τοῦ νῦν τῆς Ἐφορείας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, τῆς τοῦ Ἰωακειμίου Παρθεναγωγείου, καὶ τῆς τῶν Ὀρφανοτροφείων Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τοῦ Διαρκοῦς Νομ. Συμβουλίου τῶν Π)χείων ἐν ᾧ ἐξοκολουθεῖ νὰ παρεδρεύει, μέλος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων (ἐπὶ 8 συνεχῆ ἔτη), τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας τῆς Μεγαλωνύμου Κοινότητος Σταυροδρομίου καὶ πολλῶν ἄλλων ἐθνοφελῶν σωματείων ὡς καὶ μέλος διαρκὲς τοῦ Μ. Συμβουλίου τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος ἀπὸ τοῦ 1909 μέχρι τοῦ 1919 ἐπὶ ἀρχιερατείας τῶν ἀειμνήστων Μ)τῶν Γερμανοῦ καὶ Γρηγορίου τῶν μετέπειτα Οἰκ. Π)χῶν.

Οἱ κατὰ καιροὺς Οἰκ. Π)χαι διὰ Πιττακίων ἐξέφρασαν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Μ. Ἐκκλησίας Βασίλειος δὲ ὁ Γ'. τιμῶν τοῦτον καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς Του φιλίας τῷ 1925 τῷ ἀπένειμε τὸ ***Ὀφφίκιον τοῦ Ἄρχοντος Μεγάλου Ῥήτορος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.***

Ὁ κ. Βλ. Μιρμίρογλους τῷ 1903 ἐτιμήθη καὶ ὑπὸ τῆς Ὀθωμ. Κ)σεως διὰ τοῦ πολιτικοῦ βαθμοῦ Γ' τάξεως, τῷ 1912 ἐξελέγη μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου Κων)λεως, μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Σωματείου προστασίας τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων, μέλος τοῦ Διοικ. Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Κων]λεως εἰς δύο περιόδους, εἰς τρεῖς περιόδους ἐκλέκτωρ Κων]λεως δι' ἐκλογὴν βουλευτῶν καὶ ἐπανειλημμένως ἀντιπρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἐρυθρ. Ἡμισελήνου ἐν Πέραν.

Πολυτίμους ὡσαύτως ὑπηρεσίας προσήνεγκε καὶ εἰσέτι ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ καὶ πρὸς τὴν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν ἧς πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ 1910 Νομικὸς Σύμβουλος τῆς ἐνταῦθα Ἐπιτροπείας ἐτύγχανεν, ἀπὸ τοῦ 1920 δὲ Π]χικὸς αὐτῆς Ἐπίτροπος τυγχάνει.

Ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία τιμῶσα τὰς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας τοῦ ἐνταῦθα Ἐπιτρόπου της τῷ 1914 ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἄρχοντος Πρωτεκδίκου τῷ δὲ 1917 τὸ ἀνώτατον ὀφφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Λογοθέτου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας.***

Ὁ κ. Βλ. Μιρμίρογλους τυγχάνει τετιμημένος διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Ρουμανικοῦ Στέμματος καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Μεγάλου ἀξιωματικοῦ τῶν Σταυροφόρων τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ο Μ. ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ πρῶτος ἱστοριογράφος τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, γεννηθεὶς τῷ 1862 εἰς Ἐξ Μάρμαρα τῆς πόλεώς μας. Ἀποπερατώσας τῷ 1881 τὰς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ σπουδάς του, ἐτράπη εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα, τιμήσας διὰ τῆς συνεργασίας του τὰς στήλας τῶν ἐνταῦθα ἐφημερίδων καὶ δι' ἀρθρογραφικῶν ἀνταποκρίσεων τὰς ἐγκριτωτέρας ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ τὴν Τεργεσταίαν «Νέαν Ἡμέραν».

Αὐτὸς πρῶτος τῷ 1899 ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλ. ἡμῶν Μουσικῆς» ἱστορικὸν ἔργον πρωτότυπον καὶ κλασικὸν εἰς τὸ εἶδος του, ἐν τῷ ὁποίῳ βλέπομεν τὴν ἱστορικὴν εἰκόνα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἐν ὅλαις αὐτῆς ταῖς ἐξελίξεσι καὶ ταῖς μεταβολαῖς. Διὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο πόνημα ἐπιφανεῖς Εὐρωπαῖοι μουσικοφιλόσοφοι ἀπεκάλεσαν τὸν κ. Παπαδόπουλον «Ἡρόδοτον τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς».

Ἄλλα ἔργα τοῦ κ. Παπαδοπούλου εἶναι «Ἱστορικὴ ἐπισκόπησις

τῆς' Β. Ἐκκλ. Μουσικῆς», «Περὶ τῆς Γρηγοριανῆς Μουσικῆς» καὶ ἡ «Σύγγρονος ἱεραρχία τῆς Ὀρθοδ. Ἀν. Ἐκκλησίας».

Ἡ μόρφωσις, ἡ δρᾶσις, ὁ ζῆλος καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς ἐκκλ. ἡμῶν μουσικῆς ὑπηρεσίαι τοῦ κ. Παπαδοπούλου ἐτιμήθησαν κατὰ καιροὺς ὑπὸ ὑπερόχων Κέντρων, καὶ ἰδίᾳ τῷ 1902 ὑπὸ τοῦ Π]άρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. διὰ τοῦ ὀφφικίου τοῦ ***Ἄρχοντος Πρωτεκδίκου τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας***, ὑπὸ τῆς Ἐκκλ. τοῦ Ἀδελφοθέου διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπὸ τοῦ Πάπα Πίου τοῦ Γ'. διὰ φωτογραφικῆς αὐτοῦ εἰκόνος μετὰ ἰδιοχείρου ἀφιερώσεως

καὶ διαπύρων εὐγῶν, ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐκκλ. Μουσικοῦ Συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς» διὰ τοῦ τίτλου τοῦ Ἐπιτ. Προέδρου, ὑπὸ τῆς ἐν Κερκύρᾳ Φιλαρμονικῆς Ἑταιρείας διὰ Χρυσοῦ Μεταλλίου καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Μασσαλίᾳ ΔιεθνοῦςΚαλλιτεχν. Ἐκθέσεως τοῦ 1905 διὰ τοῦ Ἀνωτάτου Βραβείου αὐτῆς καὶ Χρυσοῦ Μεταλλίου.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος συνετέλεσεν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἐν Γαλατᾷ Μουσ. Συλλόγου (1880) τοῦ ἐν Φαναρίῳ Μουσ. Συλλόγου «Ὀρφεὺς», οὗτινος καὶ πρόεδρος ἐπὶ διετίαν (1888) ἐχρημάτισεν.

Ἵδρυσε τὸν ἐν τοῖς Π)χείοις Ἐκ. Μουσ. Σύλλογον, ὃν διεκυβέρνησεν ἐπὶ 26 ἔτη (1898) τοῦ ὁποίου αὐτὸς ὑπῆρξε κυριολεκτικῶς ἡ ψυχή. Ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Μουσ. Συλλόγου ἦν οὗτος διηύθυνεν ἐδίδαξε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκ. Μουσικῆς τὴν ἱστορίαν τῆς παρασημαντικῆς καὶ τοῦ Τυπικοῦ.

Τήν 18 Δεκεμ. 1932 τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Α. Θ Π. τοῦ νῦν εὐκλεῶς Π)χεύοντος Φωτίου τοῦ Β′. ἑωρτάσθη ἐν τοῖς Π]χείοις πανηγυρικῶς ἡ 50ετηρὶς τῆς μουσικοφιλολογικῆς δράσεως τοῦ κ. Παπαδοπούλου πρὸς ἠθικὴν ἀμοιβὴν τῆς φιλοτίμου πολυμεροῦς καὶ ἀκαταπονήτου διακονίας του.

Ο Μ. ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος υἱὸς τοῦ στρατιωτικοῦ ἰατροῦ Βασιλάκη βέη Παπαδοπού͂ου ἐγεννήθη ἐν Κ)πόλει τῷ 1877.

Ἀποφοιτήσας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἐφοιτησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τῆς φιλολογίας κατὰ τὸ1908.

Ἐπανελθὼν εἰς Κ)πολιν διωρίσθη καθηγητὴς τῶν γαλλικῶν εἰς τὸ Ζωγράφειον Γυμνάσιον, καὶ τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν διατελέσας συνάμα καὶ Λυκειάρχης τοῦ Ἐθν. Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου ἐπί τινα ἔτη.

Ἀναχωρήσας ἐκ Κ)λεως μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Θ)νίκην ὅπου τῷ 1925 διωρίσθη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ ἐκεῖσε νεοσυσταθέντος Πανεπιστημίου κατέχων μέχρι τῆς σήμερον τὴν Ἕδραν τῆς Μεσαιωνικῆς Ἑλλ Φιλολογίας.

Ὁ κ Ἰ. Παπαδόπουλος διετέλεσε μέλος τοῦ Δ.Ε.Μ.Συμβουλίου ἐπὶ Π)χείας Μελετίου τοῦ Δ′. ὡς καὶ πρόεδρος τοῦ Ἑλ. Φιλολ. Συλλόγου Κ)λεως. Βαθὺς γνώστης τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας καὶ πολυγραφώτατος συνάμα τυγχάνων, ἐξέδωκε τύποις πλεῖστα ὅσα συγγράμματα ὧν προέχουσι ἑλληνιστὶ μὲν «Περὶ τῆς ἐν Τραπεζοῦντι σχολῆς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν», «Αἱ Βλαχέρναι», «Γρηγορίου Χιονιάδου τοῦ Ἀστρονόμου ἐπιστολαὶ» γαλλιστὶ δὲ Theodor II Lascaris Empereur de Nicèe», «Les Palais et les Eglises de Blacheres . Ὑπὸ τὰ πιεστήρια δὲ εὑρίσκεται τὸ κράτιστον τῶν συγγραμάτων του «Κριτικὴ ἔκδοσις τῆς Μ. Χρονογραφίας τοῦ Γεωργίου Φραντζῆ» τὸ ὁποῖον ἐκδίδει ὁ ἐν Παρισίοις ἐκδοτικὸς Οἶκος Guillaume Budè Belles Lettres.

Ὡσαύτως ἐδημοσίευσε πλείστας μελέτας καὶ πραγματείας εἰς διάφορα περιοδικὰ τῶν Ἀκαδημιῶν Παρισίων, Σόφιας καὶ Τουρίνου. Ἡ Γαλλικὴ Κ)νησις τιμῶσα τὸν ἄνδρα ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ παράσημον τῶν Ἱπποτῶν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς» καὶ τὸ ἀνώτατον γαλλικὸν παράσημον Officier de l' Instruction Publique. Τὴν 2 δὲ Σεπτ. τοῦ 1929 ὁ ἀείμνηστος Π]χης Βασίλειος ὁ Γ′. ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ ὀφφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Μ. Ὑπομνηματογράφου τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,***

Ο Μ. ΠΡΩΤΟΝΑΤΟΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Ἐγεννήθη ἐν Ἀγχιάλῳ τῷ 1867 καὶ τῷ 1886 ἀπεφοίτησε τῆς ἐνταῦθα Ἱερ. Σχολῆς, τῷ δὲ 1891 ἔλαβε καὶ τὸ δίπλωμα τῆς ἐνΣμύρνῃ Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.

Τῷ 1895 ἐπέστρεψεν εἰς Κ)πολιν ἀφοῦ ἀπεφοίτησε καὶ τῆς ἐν Πετρουπόλει Θεολ. Ἀκαδημίας μετὰ τετραετῆ φοίτησιν, μὲ τὸν βαθμὸν Μαγιστρὰντ καὶ διωρίσθη Β′.γραμματεὺς τοῦ Α′. Π)χικοῦ Γραφείου καὶ συνόμα διερμηνεὺς τῶν σλαυϊκῶν γλωσσῶν ἐπὶ Ἀνθίμου Ζ′.

Τῷ 1906 προήχθη εἰς διευθυντὴν τοῦ Α′. Π)χικοῦ Γραφείου διαδεχθεὶς τὸν Ι. Δ. Ταντηλίδην ἐπὶ Ἰωακείμ Γ′. ἀπονείμαντος αὐτῷ συνοδικῶς τῷ 1912 τὸ ὀφφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Μ. Πρωτονοταρίου.***

Ἔχει γράψει πραγματείας καὶ διατριβὰς δημοσιευθείσας εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικά. Φέρει παράσημα Ὀσμανιὲ καὶ Μετζηδιὲ δ′ τάξεως μετὰ τοῦ βαθμοῦ Σαλισὲ, τὸ ρωσσικὸν τῆς Ἁγ. Ἄννης γ′ τάξεως, σερβικὰ τοῦ Ἁγ. Σάββα καὶ τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ γ′ τάξεως, πρὸς τούτοις δὲ τὸν Σταυρὸν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Π. Τάφου.

Ο Μ. ΔΙΚΑΙΟΦΥΛΑΞ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Κων]πόλει τῇ 19 Δεκεμ. τοῦ 1859. Ἀφοῦ ἀπεφοί-

τησε τῆς Μ. τοῦ Γ.Σχολῆς, μετέβη εἰς Παρισίους ἔνθα ἀνεκηρύχθη Διδάκτωρ τῆς αὐτόσε Νομικῆς σχολῆς. Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ν. Σχολῆς ἀποφοίτησιν του δικηγορεῖ παρὰ τοῖς Ἐφέταις Παρισίων.

Μελέτιος ὁ Δ΄. διώρισε τοῦτον Ἀποκρισάριον τοῦ Οἰκ.Θρόνου παρὰ τῇ Γαλλικῇ Κ]νήσει, Βασίλειος δὲ ὁ Γ΄. ἐκτιμῶν τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ τῷ ἀπένειμε τὸ ὀφφίκιον του ***Αρχοντος Μ. Δικαιοφύλακος τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.***

Ο Μ. ΝΟΜΟΦΥΛΑΞ ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ε. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Πωγωνίσκῳ τῆς Ἐπαρχίας Βελλᾶς καὶ Κονίτσης τοῦ Νομοῦ Ἰωαννίνων τῷ 1886. Τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν τῷ Ζωγραφείῳ Γυμνασίῳ Κων)λεως καὶ ἐτελειοφοίτησεν τὸ Ἐθν. Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν.

Εἰσελθὼν, τῷ 1914, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπ. τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐτοποθετήθη τὴν 27 7)βρίου ἰδίου ἔτους, ὡς Γραμματεὺς —Ἀρχειοφύλαξ τῆς τότε ἐν Κων)πόλει Ἑλλην. Πρεσβείας, ἔνθα παρέμεινε μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1915, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπουργικοῦ Γραμματέως Β΄. τάξεως. Διηύθυνεν εἶτα τὸ Ἑλλ. Προξενεῖον Δεδέαγατς (νῦν Ἀλεξανδρουπόλεως) ἀπὸ 19 Μαΐου μέχρι 2 Σ)βρίου 1915, μεθ' ὃ ἀπεστάλη ἐπὶ εἰδικῇ ὑπηρεσίᾳ εἰς Ἰωάννινα μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου 1916.

Μετακληθεὶς εἰς Ἀθήνας ἀπε-

σπάσθη εἰς τὸ Β΄. Πολιτ. Τμῆμα τοῦ Ὑπ. τῶν Ἐξωτερικῶν μέχρι τοῦ 9)βρίου 1918, ἀπὸ δὲ τῆς 16ης τοῦ μηνὸς τούτου μέχρι τῆς 4ης Δ)βρίου 1922 ὑπηρέτησε παρὰ τῇ Ὑπάτῃ Ἀρμοστείᾳ τῆς Ἑλλάδος ἐν Κων)πόλει, ἐπὶ ἐκτάκτῳ ἀποστολῇ.

Τὴν 1 Δ)βρίου 1921 προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπ.Γεν.Γραμματέως Α΄. τάξεως.

Προσεκολλήθη, ἀπὸ τῆς 5 Δ)βρίου 1922 μέχρι τέλους Ν)βρίου 1923, παρὰ τῇ ἐν Κων)πόλει Ἱσπανικῇ Πρεσβείᾳ, ἐπεφορτισμένη τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλλήνων ὑπηκόων, μεθ' ὃ ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας.

Ἀποτελῶν μέλος τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ ἐγκατασταθείσης Ἑλληνικῆς Πρεσβείας ἐν Τουρκίᾳ, ἀπεσπάσθη, ἀπὸ Φ)ρίου 1924 μέχρι Ὀ)βρίου 1926 παρὰ τῷ ἐν Κων)πόλει Γεν. Προξενείῳ τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν 19 Αὐγούστου 1925 προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν Τμηματάρχου Β΄. τάξεως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Τὴν 18 8)βρίου 1926 διωρίσθη εἰς τὸ Ἑλλ. Γεν. Προξ. Κων)λεως, ὅπου καὶ ἐξακολουθεῖ ὑπηρετῶν, προαχθεὶς τὴν 1 Μαρτίου 1930 εἰς τὸν βαθμὸν τμηματάρχου Α΄. τάξεως τοῦ Ὑπ. τῶν Ἐξωτερ. τῆς Ἑλλάδος

Ἐτιμήθη ὑπὸ μὲν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπὸ δὲ τῆς Ἑλλ. Κ)σεως διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ Γεωργίου τοῦ Α΄.

Ὁ Οἰκ. Π)άρχης Βασίλειος ὁ Γ΄., κρίνων ποιμαντικῶς τὴν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν εὔορκον καὶ εὐσεβόφρονα διακονίαν του, ἀνήγαγεν αὐτὸν, συνοδικῶς, κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1929, εἰς τὸ ὀφφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Μ. Νομοφύλακος τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας*** (ἀριθ. Πρωτ, Εὐεργετηρίου Γράμματος 742), χειροθετήσας αὐτὸν, ἐν τοῖς Π)χείοις, τὸ Μέγα Σάββατον τοῦ ἰδίου ἔτους.

Ο Μ. ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΣ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Θεραπείοις τοῦ Βοσπόρου τῇ 30 Νοεμ. τοῦ 1865. Ἀπεφοίτησε τῆς Μ. τοῦ Γ.Σχολῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τῷ 1890.

Τῷ 1893 μεταβὰς εἰς Παρισίους

συνεπλήρωσε τὰς σπουδάς του εἰς τὴν αὐτόθι, ἰατρικὴν σχολὴν ἐργασθεὶς ἐπὶ διετίαν παρὰ τῷ διασήμῳ καθηγητῇ Potain ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Charitè.

Ἐπανελθὼν εἰς Κ)πολιν ἐξήσκησεν τὴν ἰατρικὴν διορισθεὶς καὶ μέλος τοῦ ὑγειονομικοῦ συμβουλίου τῆς

Ν)χίας καὶ τιμηθεὶς διὰ παρασήμων τῆς Ὀθ. Κ]τεως.

Διετέλεσε μέλος διαφόρων ἐπιστημονικῶν σωματείων τῆς Κων]λεως καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀρχειοφύλαξ καὶ ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐνταῦθα ἰατρικῆς ἑταιρείας ἔφορος γραμματεὺς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ὡς καὶ μέλος πολλῶν ἄλλων σωματείων καὶ Ἐφορειῶν.

Ὁ Οἰκ. Π]χης Γρηγόριος ὁ Ζ΄. ἀπένειμεν αὐτῷ τῷ 1924 τὸ Ὀφφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Μ Ρεφερενδκρίου τῆς Μ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας***.

Ο Μ. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ

Γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου τοῦ 1862 ἀπεφοίτησε τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Παν. Ἀθηνῶν τῷ 1886 ἀναγορευθεὶς Διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας.

Ἠκολούθησεν ἀνωτέρας σπουδὰς Ἀστρονομίας εἰς Σορβώνην, Παρισίους καὶ Λονδίνον, ἐργασθεὶς συνάμα εἰς διάφορα Ἀστεροσκοπεῖα καὶ Μετεωροσκοπεῖα τῆς Εὐρώπης μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1890, ὅτε ὁ Χ. Τρικούπης διώρισε τοῦτον Διευθυντὴν τοῦ Ἐθν. Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν.

Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ἀστρονομίας καὶ Γεωδαισίας εἰς τὴν Στρ. Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, τῆς Ἀστρονομίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, κατ' ἐπανάληψιν Κοσμήτωρ τῆς φιλοσοφικῆς καὶ τῆς φυσικομαθηματικῆς σχολῆς καὶ δὶς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Ἀντεπροσώπευσε τὴν Ἑλλάδα εἰς πλεῖστα διεθνῆ σεισμολογικὰ γεωγραφικά, γεωδαισικὰ καὶ γεωφυσικὰ συνέδρια, διατελεῖ μέλος τῆς ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογίου εἰδικῆς Ἐπι-

τροπῆς τῆς Κ.Τ.Ε. ὡς καὶ πλείστων διεθνῶν ἐπιστημονικῶν Ἑταιρειῶν. Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν διωρίσθη Ἀκαδημαϊκὸς καὶ ἀπὸ τοῦ 1933 Γεν. Γραμματεὺς αὐτῆς.

Ἡ ἀνάδειξις τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν εἰς περιωπὴν πρωτύπου ἐπιστημονικοῦ ἱδρύματος καὶ ὁ πλουτισμὸς αὐτοῦ διὰ τῶν ἀναγκαιούντων ὀργάνων καὶ βιβλίων εἶναι ἔργον τῶν προσπαθειῶν τῆς φιλοπονίας καὶ δραστηριότητος τοῦ κ. Δ. Αἰγινήτου.

Ἡ πολυσχιδὴς καὶ πολυποίκιλος ἐπιστημονικὴ δρᾶσις του καταφαίνεται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων ὑπ' αὐτοῦ γαλλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ σπουδαίων συγγραμμάτων καὶ τῶν δημοσιευθέντων εἰς διάφορα ἐπιστημονικὰ ξένα περιοδικὰ ἄρθρων, πραγματειῶν καὶ μονογραφιῶν ἐπὶ διαφόρων θεμάτων ἀστρονομικῶν, μετεωρολογικῶν κλπ.

Ὁ κ. Δ. Αἰγινήτης ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Π)χείου διὰ τοῦ ὀφφικίου τοῦ ***Ἄρχοντος Μ. Διδασκάλου τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας*** Τυγχάνει δ' ὡσαύτως τετιμημένος διὰ διαφόρων παρασήμων, μεταλλίων, διπλωμάτων καὶ βραβείων.

Ο Μ. ΜΥΡΕΨΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΙΜΙΛΙΑΔΗΣ

Ἐκ Πρεμετῆς ὁρμώμενος ἐσπούδασεν εἰς τὴν σχολὴν Δζιβαλίου, εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν καὶ τὴν Φαρμακευτικὴν Σχολήν, τοῦ

ἐνταῦθα Πανεπιστημίου, ὁπόθεν ἀπεφοίτησεν τῷ 1901.

Τῷ 1921 μεταβὰς εἰς Παρισίους διέμεινεν ἐν ἔτος διὰ νὰ εἰδικευθῇ εἰς τὰς χημικὰς ἀναλύσεις παρὰτῷ καθηγητῇ Marsel Lablè. Ἐδημοσίευσε τῷ 1930 μακρὰν περιγραφὴν περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ποιημάτιον περὶτοῦ ἐν Βλαχέρναις ἁγιάσματος, καθὼς καὶ ἀρκετὰ ἄρθρα ποικίλης φύσεως. Βασίλειος ὁ Γ΄. τῷ 1928 ἐπὶ τῇ κατασκευῇ Ἁγ. Μύρου ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ ὀφφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Μ. Μυρεψοῦ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας***.

Ο Μ. ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΚΛΗΡΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΨΑΧΟΣ

Τέκνον τοῦ Μ. Ρεύματος ἔνθα ἐγεννήθη τῷ 1887, ἀπεφοίτησε τῆς Κεντρ Ἱερατικῆς Σχολῆς καὶ μέχρι τοῦ 1894 διήνυσε τὸ πρῶτον μουσικὸν στάδιόν του ἐνταῦθα, διδάσκον ἅμα τὴν μουσικὴν καὶ τὰ ἀνώτερα ἑλληνικὰ γράμματα.

Τῇ αἰτήσει τῆς Ι. Συνόδου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῇ ὑποδείξει Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. κατέλαβε τὴν ἣν κατέχει ἄχρι σήμερον ἐν τῷ Ὠδείῳ τῶν Ἀθηνῶν ἱδρυθεῖσαν ἕδραν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Κατέχει ὡσαύτως τὴν Εὐρωπαϊκὴν καὶ Ἀσιατικὴν μουσικήν, τὴν δὲ παράδοσιν τῆς Βυζ. μουσικῆς ἀπεκρυστάλλωσεν ἐν τῷ «Παναρμονίῳ» ἰδιαιτέρῳ ὀργάνῳ. ἐπινοηθέντι ὑπ' αὐτοῦ καὶ κατασκευασθέντι ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ἔτυχε πολλῶν τιμῶν κατόπιν συναυλιῶν καὶ διαλέξεων δοθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἀξίας καὶ σημασίας τῆς ἐν γένει ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Ἐδημοσίευσε πλείστας μελέτας καὶ ἄρθρα περὶ μουσικῶν ζητημά-

των εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ καὶ ἐξέδωκε μουσικὰ ἔργα ὧν κυριώτερα εἰσί: «Ἡ Παρασημαντικὴ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ'

ἡμᾶς», «Συλλογαὶ ἑλληνικῶν καὶ ἀσιατικῶν δημωδῶν ἀσμάτων» κ.λ.

Ἰωακεὶμ ὁ Γ'. τιμῶν αὐτὸν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1911 τῷ ἀπένειμε τὸ ὀρφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Μ. Μουσικοδιδασκάλου καὶ Κληρικοῦ τῆς Π)χικῆς Αὐλῆς τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας***. ὁ δὲ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς ἐτίμησε τοῦτον διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ ὀρφικίου τοῦ Ἄρχοντος Δικαιοφύλακος τοῦ Ἀποστολικοῦ καὶ Π)χικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων.

Ἡ Ἑλλ. Κ]νησις διὰ νόμου εἰδικοῦ διώρισεν αὐτὸν Ἐπόπτην τῆς μουσικῆς ἐν τοῖς ναοῖς τοῖς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ο Μ. ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ ΝΑΥΠΛΙΩΤΗΣ

Γεννηθεὶς ἐν Νάξῳ τῷ 1865 ἐφοίτησεν εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολήν. Διετέλεσε πρῶτον κανονάρχης ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Γαλατᾶ καὶ εἶτα τοῦ Π]χικοῦ Ναοῦ, προσληφθεὶς ἐπὶ Α΄. Π]χείας Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. τῷ 1879. Τῇ 6 Ἰανουαρίου 1882 ἐχειροθετήθη ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. Βος καὶ τῇ 17 Ἰαν. 1888 ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Ε΄ Αος Δομέστιχος τοῦ Π)χικοῦ Ναοῦ διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 30 Ἰαν. 1905 ὅτε ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. ἐχειροθετήθη Λαμπαδάριος τοῦ Π]χικοῦ Ναοῦ.

Τῷ 1911 διωρίσθη καὶ ἐχειροθε-

τήθη ὡσαύτως ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. ***Ἄρχων Μέγας Πρωτοψάλτης τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας***, διατηρῶν ἄχρι σήμερον τὴν ἀρίζηλον ταύτην θέσιν, ἣν λαμπρύνει διὰ τῆς καλλιφωνίας καὶ τοῦ μουσικοῦ του ταλάντου.

Ἐξέδωκε τὴν «Φόρμιγγα» καὶ μετήνεγκεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν παρασημαντικὴν τὸ Δοξαστάριον τοῦ Πέτρου Λαμπαδαρίου. Διετέλεσεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καθηγητὴς τῆς Μουσικῆς εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν, εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης, εἰς τὸ Ζάππειον Παρθεναγωγεῖον, εἰς τὴν Μαράσλειον καὶ ἄλλας ἀνωτέρας Σχολὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κων)πόλεως.

Αἰτήσει τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενῶν καὶ Συνοδικῇ διαγνώμῃ ἐπὶ Γερμανοῦ τοῦ Ε΄. ἔψαλε διάφορα ἐκκλησιαστικὰ τροπάρια φωνοληφθέντα ἐπὶ φωνογραφικῶν πλακῶν.

Ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Γ΄. ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκονταετοῦς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας ἐν τῷ Πανσέπτῳ Π)χικῷ Ναῷ ἐξεφράσθη αὐτῷ διὰ Π]χικοῦ πιττακίου ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας.

Ο Μ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΒΙΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ κ. Εὐστάθιος Βιγγόπουλος ἐγεννήθη ἐν Κανδυλλὶ τοῦ Βοσπόρου (ἐπαρχίας Χαλκηδόνος) τῷ 1882. Ἀποφοιτήσας τῆς ἀστικῆς σχολῆς Μ. Ρεύματος ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς μαθητεύσας παρὰ τῷ τότε Β΄. δομεστίχῳ τοῦ Π)χικοῦ Ναοῦ Μ. Παυλίδῃ ὁρμωμένῳ ὡσαύτως ἐκ Κανδυλλί.

Ἀφοῦ ἐπί τινα ἔτη μετῆλθεν τὸ τοῦ ἱεροψάλτου ἐπάγγελμα εἰς διαφόρους Ναοὺς, τῷ 1903 προσελήφθη ὡς πρωτοψάλτης τοῦ ἐν Φαναρίῳ Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου ὅπου παρέμεινεν μέχριτοῦ1908, ὅτε διωρίσθη πρωτοψάλτης τοῦ Μ)τικοῦ Ναοῦ Προύσης διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1913. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διωρίσθη δ΄ Δομέστιχος τοῦ Π)χικοῦ Ναοῦ καὶ τῷ1916 ὁ ἀοίδιμος Π)χης Γερμανὸς ὁ Ε΄.

προήγαγεν αὐτὸν εἰς ***Ἄρχοντα Λαμπαδάριον τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.***

Ὁ Εὐστ. Βιγγόπουλος ἀπὸ τοῦ 1915—1920 διετέλεσε καὶ Μουσικοδιδάσκαλος τῆς ἐνΦαναρίῳ Π)χικῆς Ἐκκλ. Μουσικῆς Σχολῆς διδάξας μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως καὶ ἀναδείξας πλείστους ὅσους δοκίμους μαθητὰς, κατέχοντας σήμερον ἐπιζήλους θέσεις ἐν τῷ Μουσικῷ κλάδῳ.

Ο Μ. ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΙΝΙΟΣΟΓΛΟΥΣ

Πατρώζων υἱὸς τοῦ Μεγ. Ἐθν. Εὐεργέτου Συμεὼν Σινιόσογλου ἐγεννήθη ἐν Μερσήνῃ τῆς Κιλικίας τῇ 18 Ἰουλίου τοῦ 1873. Ἀποφοι-

τήσας τοῦ ἐν Κων)πόλει Γυμνασίου τοῦ Ι. Βασματζίδου, ἐπεδόθη τὸ πρῶτον εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἶτα εἰς τὴν ναυτιλίαν ἱδρύσας συνάμα καὶ πλείστους ὅσους μεγάλους βιομηχανικοὺς οἴκους ἐν τῇ πόλει μας. Ὁ Ἀλέξ. Σινιόσογλους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἠκολούθησε

τὰ ἴχνη ἐκείνου, ἰδίαις δαπάναις συντηρῶν τὸ ἐν Πρώτῃ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου πατρός του ἱδρυθὲν Ὀρφανοτροφεῖον τῶν θηλέων καὶ παρέχων ἀφειδῶς τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του εἴς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὁμογένειαν ἐν γένει, ὡς μέλος τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου καὶ ὡς πρόεδρος καὶ μέλος διαφόρων ἐφορειῶν τῶν Εὐαγῶν ἡμῶν Καθιδρυμάτων.

Ἰωακείμ ὁ Γ΄, ἐπιβραβεύων τὸ πρὸς τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς πένητας ἀμέριστον αὐτοῦ καὶ πατρικὸν ἐνδιαφέρον τῷ ἀπένειμε τὸ ὀφφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Μ. Ὀρφανοτρόφου***, ὀφφίκιον δι' οὗ ἦτο τετιμημένος καὶ ὁ ἀείμνηστος πατήρ του.

Ο Μ. ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Λ. ΧΘΛΕΝΜΠΑΧ

Γεννηθεὶς ἐν Σμύρνῃ τὸ 1901 ἐκ πατρὸς ἀνήκοντος εἰς τὴν Βαυαρικὴν ἀριστοκρατίαν καὶ μητρὸς Χίας, ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Σχολὴν [1909 –1914] καὶ εἰς τὸ Κολλέγιον τοῦ Ἁγ. Γεωργίου (1914—19].

Ὁμιλεῖ ἓξ γλώσσας Τουρκικήν, Ἑλληνικήν, Λατινικήν, Ἀγγλικήν, Γαλλικὴν καὶ Γερμανικήν. Ἐνεφανίσθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1931 εἰς τὸ δημόσιον δι' ἑνὸς σπουδαίου ἄρθρου περὶ τῆς Διεθνοῦς Ἱστορικοθρησκευτικῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχείου Κων]λεως, δημοσιευθέντος εἰς τὴν «Ρεπουπλίκ» καὶ μεταφρασθέντος εἰς πολλὰς ἐγχωρίους καὶ ἑλληνικὰς ἐφημερίδας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐπίσης ἐπιτυχίαν ἔσχε καὶ τὸ β΄

ἄρθρον τῆς 19)7)31 περὶ Τουρκορθοδοξισμοῦ, ἰδίᾳ δὲ τὸ ἐν τῇ ἀμερικανικῇ Ἐκκλ. Ἐπιθεωρήσει The Church Monthly τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1932 ἐπὶ τῇ Γ΄. ἐπετείῳ τῆς πατριαρχείας Φωτίου τοῦ Β΄., ἀναδημοσιευθὲν πολλαχοῦ.

Ἕτερα τεκμήρια κριτικῆς καὶ ἐργατικότερος εἶναι «Τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἱστορίας» δημοσιευθὲν εἰς τὴν Akcham 9 Ἰουνίου 1932 καὶ ἄρθρον ἐπὶ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Παπικῆς ἐγκυκλίου Lux Veritatis γερμανιστὶ ἐν τῇ Ἐκκλ. Ἐπιθ. Βέρνης, Σ)βριος (1932). Μακρὰ μελέτη περὶ τοῦ Παπικοῦ ἀλαθήτου (Ἀπογευματινὴ 28)8)33—17)9)33) πρὸς τούτοις δὲ σειρὰ ἄλλων μικρῶν ἄρθρων ἠθικῆς καὶ ἀπολογητικῆς φύσεως εἰς ἐπιθεωρήσεις Αὐστρίας καὶ Γερμανίας.

Τὴν 8 Φεβρουαρίου 1932 ὠνομάσθη ***Ἄρχων Μ. Χαρτουλάριος τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου*** καὶ ἐχειροθετήθη τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Πολλάκις διέθεσε τὴν μόρφωσιν καὶ γλωσσομάθειάν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου.

Ο Μ. ΠΡΙΜΙΚΗΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ

Γόνος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Μακριδῶν, ἐγεννήθη ἐνταῦθα τῷ 1877. Ἐφοίτησεν εἰς τὴν Κοινοτικὴν σχολὴν Φαναρίου ὡς καὶ εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολήν.

Τῷ 1911 ἐπὶ Π)χείας Ἰωακείμ τοῦ Γ΄. εἰσήχθη ὡς ἀποθηκάριος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Π)χείων χρηματίσας ἰδιαίτερος εἰσηγητὴς καὶ φροντιστὴς τοῦ Π)χου Γερμανοῦ τοῦ Ε΄. καὶ τῶν Τοποτηρητῶν τοῦ Οἰκ. Θρόνου Προύσης Δωροθέου καὶ Καισαρείας Νικολάου.

Ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Γ΄. ἐχρημάτισεν ἐπί τινα χρόνον Μ. Διαγγελεὺς

καὶ εἶτα διώρισεν αὐτὸν ***Ἄρχοντα Μ. Πριμικήριον τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας*** χειροθετήσας αὐτὸν τὴν 25 Δ]βρίου τοῦ 1928.

Ο Μ. ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Τ. ΟΥΝΟΥΦΡΙΑΔΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Κουρτουλοὺς τῷ 1870 καὶ διήκουσε μαθήματα ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ μέχρι τῆς ΣΤ΄. Γυμνασίου.

Ἐπὶ 17 ἔτη ἐγρημάτισε Α΄ δομέστιχος παρὰ τῷ ἠδυμόλτῳ μουσικοδιδασκάλῳ Εὐστρ. Παπαδοπούλῳ ἐν Πέραν, καὶ θανόντος αὐτοῦ, Α΄ ψάλτης τῶν εἰσοδίων μέχρι 1920. Ἐδίδαξε τὴν Βυζ. Μουσικὴν ἰδιωτικῶς μὲν εἰς πλείστους βοηθοὺς καὶ παῖδας μέλη τοῦ καλῶς κατηρτισμένου χοροῦ του, ἐπισήμως δὲ εἰς τὴν ἐνΦαναρίῳΜουσ.Σχολὴν,καὶ τὸ

ἐν Ἰμὰμ σοκὰκ παράρτημα αὐτῆς ἀναδείξας πλείστους ἴσους μαθητὰς κατέγοντας περιβλέπτους θέσεις ἐνταῦθα τε καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὴν 12 Ἰουλίου 1924 Γρηγόριος ὁ Ζ'. τιμῶν τὴν 30ετῆ μουσικὴν καὶ ψαλτικὴν δρᾶσιν εὐλογηθεῖσαν διὰ εἰδικῆς τελετῆς ἐν τῷ Ναῷ τῶν Εἰσοδίων Σταυροδρομίου, ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ ὀφφίκιον τοῦ ***Ἄρχοντος Μουσικοδιδασκάλου τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας***.

ΣΗΜ.—Εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1935 τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου, θὰ καταχωρηθῶσιν αἱ προσωπογραφίαι καὶ βιογραφικαὶ σημειώσεις τῶν Μακαρ. Προέδρων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, αἱ τῶν ἐναπολειφθέντων Σεβ. Μ)λιτῶν τοῦ Οἰκ. Θρόνου ὡς καὶ αἱ τῶν Σεβ. Μ)λιτῶν τῶν Π)χικῶν Θρόνων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων.

ΓΝΩΜΑΙ

Mendacem oportet esse me morem ἤτοι ὁ ψευδόμενος πρέπει νὰ ἔχῃ μνήμην (ἰσχυράν).

Ἀπυλλαῖος

Ὁ ἐθισθεὶς νὰ ψεύδηται θὰ ψεύδηται πάντοτε καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἄνευ ἀνάγκης, θὰ ψεύδηται μέχρι τῆς ἐπιθανατίου αὐτοῦ στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ πνεῦμα ἀποχωρίζεται τοῦ σώματος.

Χέμνιτζερ

Τὶς θὰ φορολογήσῃ τὴν ἐπιτυχοῦσαν κακοήθειαν ἢ θὰ καλέσῃ εἰς λογοδοσίαν τὸν ὑψούμενον προδότην;

Χάδαρδ

Πᾶς ἀγύρτης εὑρίσκει θαυμαστὰς καὶ πᾶς ψευδοδιδάσκαλος ὀπαδούς.

Τὰ τῶν ἀδίκων χρήματα, ὡς ποταμοὶ θὰ ξηρανθῶσι καὶ ὡς βροντὴ μεγάλη ἐν δετῷ θὰ ἐξηχήσωσι.

Σειρὰχ

Ἡ ἐπιτυχία ἁγιάζει καὶ τὰ μιαρότερα ἐγκλήματα.

Σενέκας

Αἱ γυναῖκες εἶνε οἱ φύλακες τῆς ἠθικῆς.

Πρὲνς ντὲ Λίγν

Θάνατος καὶ ἔρως αἱ δύο πτέρυγες αἱ φέρουσαι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν.

Μιχαὴλ Ἄγγελος

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΩΣΟΠΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η Α. Ε. Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ Κος Κος ΚΩΝΣΤ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διπλωμάτης πρώτης τάξεως, ἀριστοκράτης ἀληθὴς τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους, υἱὸς τοῦ καθηγητοῦ Μιχ. Σακελλαροπούλου καὶ ἔγγονος τοῦ Κων)τίνου Σακελλαροπούλου, καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας εἰς τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν, ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον νεώτατος πρὸ εἰκοσαετίας, ἅμα τῇ ἀποπερατώσει τῶν πανεπιστημιακῶν αὐτοῦ σπουδῶν.

Κατήρξατο τοῦ σταδίου του ὡς Γραμματεὺς τῶν πρεσβειῶν Κ)πόλεως (1915—1917), Παρισίων (1917—1920), Βουκουρεστίου [1921—1922], προήχθη εἰς Σύμβουλον καὶ Ἐπιτετραμμένον ἐν Ρουμανίᾳ [1923—1925] εἰς Ἀντιπρόσωπον τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ Μ. Ἐπιτροπῇ τῆς Ἀνταλλαγῆς [1925] εἰς Διευθυντὴν τῶν Πολιτικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν (1925 1927) καὶ ἡ πόλις μας τὸν ἐγνώρισε καὶ ἐξετίμησε τὰ περικοσμοῦντα αὐτὸν πολλαπλᾶ καὶ σπάνια προσόντα καὶ τὰς ἀρετάς του ὡς Γεν. Πρόξενον (1927 – 1929).

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς πόλεώς μας ἀποχώρησίν του ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀφῆκε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων, διετέλεσε καὶ πάλιν Διευθ. τῶν Πολιτ. Ὑποθέσεων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτ. (1930 – 1932) συντελέσας τὰ μάλα ὡς ἰδιαίτερος σύμβουλος τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ κ. Ἐλ Βενιζέλου, ὃν ἠκολούθησε καὶ εἰς τὴν Ἄγκυραν, εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφόρων Τουρκοελληνικῶν ζητημάτων καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συμφώνου τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας, τῆς ὁποίας θερμὸς θιασώτης καὶ εἷς τῶν κυριωτέρων συντελεστῶν τυγχάνει. Χρησιμοποιηθεὶς ὁ κ. Κ. Σακελλαρόπουλος ὑπὸ τῆς Κ)σεώς του καὶ εἰς ἄλλας ἐκτάκτους καὶ σπουδαίας διπλωματικὰς ἀποστολὰς εἰς τὰς ὁποίας διεκρίθη διὰ τὸ ἔξοχον διπλωματικὸν του τάκτ, τῷ 1931 προήχθη εἰς Πρεσβευτὴν καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1932 τῷ ἀνετέθη ὡς μόνῳ καταλλήλῳ ἡ διεύθυνσις τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Πρεσβείας.

Ἡ Α. Ε. θερμὸς ὀπαδὸς καὶ θιασώτης τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας,

ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀφίκετο εἰς Ἄγκυραν, διέθεσεν ὅλας Της τὰς δυνάμεις πρὸς καλλιέργειαν στενωτέρων σχέσεων καὶ ἔτι περισσοτέραν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τῶν δύο ὁμόρων καὶ φίλων Δημοκρατιῶν, ἀποτέλεσμα δὲ προφανὲς τῆς διπλωματικῆς Της ταύτης ἱκανότητος, ὑπῆρξεν ἡ ἐπιδεξία διαχείρισις καὶ ἐπιτυχὴς λύσις καὶ τῶν λεπτοτέρων ἔτι μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Ἡ Α. Ε. ὁ κ. Κ. Σακελλαρόπουλος, ὁ εὔστροφος καὶ ὀξύνους διπλωμάτης, ἀντιπροσωπεύει λίαν ἐπαξίως τὴν φίλην γείτονα παρὰ τῇ Κυβερνήσει τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας καὶ καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν πρὸς προαγωγὴν τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας, ἀπολαύων ὡς ἐκ τούτου τῆς ἀμεροίστου καὶ βαθείας ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης τόσον τῶν Τούρκων ἰθυνόντων, ὅσον καὶ τῶν εἰς τὴν φιλόξενον ταύτην χώραν διαβιούντων Ἑλλήνων πολιτῶν.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΟΞΕΝΟΣ Κος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

Ὁ ἐν τῇ Πόλει μας Γενικὸς Πρόξενος τῆς φίλης καὶ γείτονος χώρας κ. Δημήτριος Καψάλης, ὁ συμπαθὴς καὶ εὐγενὴς διπλωμάτης, τὸν ὁποῖον δι' ἀμεροίστου ἀγάπης περιβάλλει ἡ διεθνὴς Κοινωνία καὶ ἰδίᾳ ἡ Ἑλληνικὴ Παροικία τῆς πόλεώς μας, υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου προέδρου

τοῦ Ἀρείου Πάγου Χρήστου Καψάλη, γόνος δὲ ἱστορικῆς οἰκογενείας τοῦ Μεσολογγίου, εἰσελθὼν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον τῷ 1917, ὑπηρέτησε πρῶτον ἐν τῷ Ὑπ. τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἶτα ἐχρημάτισε Γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας Βουκουρεστίου(1918—1920), Γραμματεὺς καὶ Ἐπιτετραμμένος τῆς ἐν Βρυξέλλαις Πρεσβείας (1921), Γραμματεὺς τῆς Ἑλλ. Ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Εἰρήνης ἐν Λωζάννῃ (1923), μέλος τῆς Ἑλλ. Γραμματείας παρὰ τῇ Κ.Τ.Ε. ἐν Γενεύῃ, Ὑποπρόξενος τοῦ ἐν Κων]πόλει Γ. Προξενείου (1924), Α΄ Γραμμ. καὶ Ἐπιτετραμμένος τῆς ἐν Ρώμῃ Πρεσβείας (1926—1930), Τμηματάρχης τοῦ Ὑπ. τῶν Ἐξωτερικῶν (1930 – 1932) καὶ ἀπὸ τοῦ Δ]βρίου τοῦ 1932 διωρίσθη Γ. Πρόξενος ἐνταῦθα. Ὁ κ. Δημήτριος Καψάλης ἐκ τῶν ἀρίστων ἀνωτέρων διπλωματικῶν ὑπαλλήλων τῆς γείτονος χώρας, ἐμφορούμενος ὑπὸ ζήλου θερμουργοῦ καὶ κοσμούμενος ὑπὸ σπανίων προσόντων καὶ ἀρετῶν,

ὧν προέχουσιν ἡ λεπτότης καὶ ἡ προσήνεια, τὸ μιλείχιον, ἀνεπίληπτον καὶ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τὸ ἄσπιλον διπλωματικόν του παρελθόν, προσφέρει καρποφόρους ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἑλληνικὴν Παροικίαν, ἡ ὁποία εὑροῦσα ἐν τῷ Προσώπῳ του τὸν δραστήριον καὶ ἀκαταπόνητον προστάτην τῶν συμφερόντων της, τὸν περιβάλλει δι' ὅλως ἐξαιρετικῆς τιμῆς, ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μέσα στὴν καρδιά μου ἔσκαψα ἕνα μνῆμα κι' ἔθαψα τὸ αἴσθημά μου.

Τὴν ἀγάπη μου.....

Τὴν ἔθαψα ἕνα βράδυ τοῦ Νοέμβρη, μὲ πόνους καὶ μὲ δάκρυα, ὅπως ἡ μάννα θάβει τὸ μονάκριβο παιδί της!

Γιὰ σάβανο τὴν τύλιξα μέσα σ' ἕνα χαρτὶ γεμᾶτο κοκκινισμένο δηλητήριο, ποῦ ἐχάλκευσαν τὰ ἴδια της τὰ χέρια....

Τὴν ἔθαψα βαθειὰ μέσα στὸ μνῆμα, γιὰ νὰ μὴ ξανάβγῃ καὶ μὲ πλανέψῃ μὲ τὰ μαγικά της χάδια καὶ μὲ κεράσῃ κι' ἄλλα φαρμάκια μὲ τὸ ποτῆρι τῆς ἀπιστίας, ποῦ κρατάει στὰ κοραλένια της τὰ χείλη.

Μαζὺ μ' αὐτὴν ἔθαψα καὶ ὅλα τὰ ὄνειρά μου...

Γιὰ ἐπιτύμβιο τῆς ἔγραψα: «Δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ ν' ἀποφύγῃς τῆς Μοίρας σου τὸ γραφτό».

Γιὰ ἄνθη, ἐφύτευσα, τὸ μνῆμα της, ὅλες τὶς ὡραῖες ἀναμνήσεις μου καὶ μαζὺ μ' αὐτὲς καὶ μερικὰ ἀπ' ἐκεῖνα τ' ἄνθη τὰ χλωμὰ καὶ ταπεινὰ ποῦ τὰ λὲν «Μὴ μὲ λησμόνει.»

Μὲ δάκρυα βρέχω τὸ μνῆμα της καὶ ποτίζω τ' ἄνθη του τὰ χλωμιασμένα.

Χορταριασμένο μνῆμα!...

Ὅποιος μπορέσῃ ν' ἀποκυλίσῃ τὴν βαρειὰ πέτρα ποῦ σὲ καλύπτει, θὲ νἄβρῃ 'κεῖ μέσα νεκρὸ καὶ παγωμένο πλέον τὸ αἴσθημά μου...

Τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τὸ ἀγνὸ καὶ φλογερὸ ποῦ γεννήθηκε, ἄθελα ἕνα βράδυ, μὲ τόσες χρυσὲς ἐλπίδες, κάτω ἀπ τὸ λαμπερὸ φῶς ἑνὸς Μαρτιάτικου φεγγαριοῦ.

Ἐκεῖ μέσα πλέον νεκρὰ καὶ σκελετωμένα κεῖνται τὰ ὄνειρα, οἱ πόθοι, ἡ ἐλπίδες μου!...

Συμφορά μου!...

Γκρέμισε τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας μου...

Ἔσβυσεν ἡ ἀγάπη μου, πάει... ἐχάθη...

Τὸ μνῆμα της θὰ προσκυνῶ γονατιστὸς γιὰ πάντα...

Χορταριασμένο μνῆμα!...

1—12—933 **Στρ.**

ΘΛΙΨΙ

Ἦλθες καὶ κάθησες κοντά μου
κι' ἦσουν χλωμὸς, βουβὸς, θλιμμένος.
Μὲ κύτταζες βαθειὰ στὰ μάτια
κι' ἦταν στὴν ὄψι σου ἁπλωμένος
κάποιος βαθὺς, μεγάλος πόνος.
Καὶ σοῦ ἄπλωσα δειλὰ τὰ χέρια,
καὶ σοῦ μιλοῦσα γιὰ τὰ ρόδα,
καὶ σοῦ μιλοῦσα γιὰ τ' ἀστέρια,
γιὰ νὰ ξεχάσῃς τὸν καϋμό σου·
Μὰ σὺ δὲν μ' ἄκουγες. Τὰ μάτια
κρατοῦσες πάντα καρφωμένα
στοὺς χρυσοπύργους, στὰ παλάτια
ποῦ ἦσαν στὰ σύννεφα στημένα.
Μέσα στὴς μποῦκλες μου ἡ πνοή σου
παιγνίδιζε. Κι' ὅμως μακρυά μου
ἄϋλη φτερούγιζ' ἡ ψυχή σου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Θ. ΚΟΤΙΩΝΗ

ΚΑΝΔΗΛΑ ΚΑΙ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ

Λαμβάνομεν δοχεῖον ὑάλινον κυλινδρικὸν, μικρᾶς διαμέτρου. Πληροῦμεν αὐτὸ δι' ἐλαίου καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ δοχείου προσκολλῶμεν κατακορύφως ταινίαν ἐκ χάρτου λευκοῦ. Εἰς τὸ σημεῖον τῆς ταινίας ταύτης τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐλαίου σημειοῦμεν π.χ. τὸν ἀριθμὸν 8 καὶ ἀνάπτομεν τὴν κανδήλαν ταύτην τὴν 8ην ἑσπερινὴν ὥραν.

Τὴν 8ην πρωϊνὴν παρατηροῦμεν εἰς ποίαν θέσιν τῆς χαρτίνης ταινίας ἀντιστοιχεῖ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐλαίου, σημειοῦμεν δὲ ἐκεῖ πάλιν τὸν ἀριθμὸν 8.

Κατόπιν τὸ μεταξὺ τῶν δύο σημειωθέντων ἀριθμῶν διάστημα διαιροῦμεν εἰς 12 ἴσα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα σημειοῦμεν κατὰ σειρὰν τοὺς ἀριθμοὺς 9, 10, 11, 12, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, οἱ ὁποῖοι θὰ σημαίνουν τὰς ἀπὸ τῆς 8ης ἑσπερινῆς μέχρι τῆς 8ης πρωϊνῆς ὥρας

Δυνάμεθα μάλιστα, λαμβάνοντες καὶ τὰ μέσα τῶν διαστημάτων τούτων, νὰ ἔχωμεν καὶ τὰ ἡμίση τῶν ὡριαίων διαστημάτων. Οὕτω, ἐξυπνῶντες κατὰ τὴν νύκτα θὰ βλέπωμεν εἰς τὸ φῶς τῆς κανδήλας ταύτης τὴν ἀκριβῆ ὥραν.

ΤΑ ΡΩΜΑΙΪΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΩΝ

ΠΟΙΟΣ ΠΤΑΙΕΙ;

Πολὺ ἐπίκαιρο ἐθεώρησα νὰ ρίψω μερικὲς σκέψεις στὴ δημοσιότητα, ὅσον ἀφορᾷ τὰ Ρωμαίϊκα Σχολεῖα. Ἐκ πείρας ἔχω διαπιστώσει μιὰ θλιβερὴ κατάστασι καὶ ἀναλύων τὰ αἴτια προτείνω μὲ θάρρος νὰ ἐξευρεθοῦν τὰ μέσα τῆς θεραπείας.

Καταφερόμαστε κατὰ τῶν ὁμογενῶν σχολείων, κατηγοροῦμεν τὴν ἐργασία ποῦ γίνεται σ' αὐτά, καὶ μὲ ὅλους τοὺς προσηλυτισμοὺς, καταλήγουμε νὰ προτιμοῦμε τὰ φράγκικα σχολεῖα καὶ νὰ ἐμπιστευόμαστε ἐκεῖ τὰ παιδιά μας, τὸ μέλλον μας, καὶ μὲ τὰ χρήματά μας νὰ συντελοῦμε στὴν ὁλικὴ τόνωση τῶν ξένων.

Εἶναι ἀστεῖο νὰ μὴ θέλουμε ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσουμε «οἱ καυχώμενοι ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ πολιτισμῷ» ὅτι ἡ κακοδαιμονία τῶν σχολῶν μας ὀφείλεται εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους.

Νομίζουμε ὅτι ὅλοι μᾶς πταίουν : οἱ διδάσκαλοι, τὰ δίδακτρα, οἱ Ἔφοροι. Δὲν μᾶς πταίει τίποτε ἀλλὰ μᾶς πταίει κυρίως ἡ ξενομανία μας ! Καὶ γιὰ νὰ μὴ πελαγόνουμε, ἂς ἐξετάσουμε τὰ ζητήματα ἕνα-ἕνα.

Ἐγγραφαί: Ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ξένα σχολεῖα ἀρχίζουν καὶ περατώνουν τὶς ἐγγραφές των μέσα στὶς πρῶτες μέρες τοῦ Σεπτέμβρη. Ἐμεῖς προκειμένου γιὰ ἐγγραφὲς, δημοσιεύουμε, τοιχοκολλοῦμε, βάζουμε τὸν ἱερέα νὰ τὸ πῇ «ἐπ' ἐκκλησίας», τοῦ κάκου !

Πρέπει νὰ κατεβῇ ἡ οἰκογένεια ἀπ' τὴν ἐξοχὴ, πρέπει νὰ γίνουν ἐνέργειες γιὰ τὸν ψαλιδισμὸ τῶν διδάκτρων, κ' ἔτσι πιάνουμε τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Ὀκτώβρη κτλ.

Θὰ τὸ πιστέψετε ὅτι ὑπάρχουν σχολεῖα, ποῦ ἐξακολουθοῦν τὶς ἐγγραφές των καὶ τὸν Νοέμβρη ; Στὸ ξένο σχολεῖο, αἱ ἐγγραφὲς τελειώνουν σὲ δύο μέρες. Στὸ ξένο σχολεῖο, ὁ γονιὸς βιάζεται νὰ στείλῃ τὸ παιδί του τὴν ὡρισμένη μέρα, καὶ φροντίζει ἐγκαίρως νὰ τελειώσῃ ὅλες τὶς διατυπώσεις, διότι ξέρει ὅτι ἄμα κλείσῃ ἡ προθεσμία τῶν ἐγγραφῶν θὰ μείνῃ ἔξω. Σ' ἐμᾶς ἂν τολμοῦν ἂς ἐφαρμόσουν οἱ Ἔφοροι ἢ ὁ Διευθυντὴς τὸν ἀποκλεισμό. Θὰ σηκωθοῦμε νὰ τοὺς πνίξουμε!

Ὑπεύθυνος Διευθυντή: Ἡ Διεύθυνσις τῆς Παιδείας, πολὺ δίκαια, ζητεῖ ὁ Διευθυντὴς ἑνὸς σχολείου νὰ εἶναι τουρκομαθής. Ὅπως ὅμως σὲ κάθε κλάδο, ὁ Διευθυντὴς πρέπει νὰ κατέχῃ τὴν ἐργασία ποῦ καλεῖται νὰ διευθύνῃ, ὅπως ὁ Διευθυντὴς ἑνὸς Νοσοκομείου πρέπει νὰ εἶναι Γιατρὸς, ὁ Διευθυντὴς ἑνὸς Ἀστεροσκοπείου πρέπει νὰ εἶναι ἀστρονόμος, κ.τ.λ., ἔτσι καὶ στὰ σχολεῖα. ὁ διευθυντὴς πρέπει πρῶτα νὰ εἶναι «διδάσκαλος».

Ἐμεῖς, μὲ τὴν πρόφαση ὅτι δὲν βρίσκουμε καταλλήλους, διορίζουμε Διευθυντὰς (!) πρώην μπακάληδες, πρώην μεταπράτες, πρώην γραμματεῖς, καὶ.. ἂς μὴ προχωρήσω παρακάτω. Τώρα, τὶ προκοπὲς μπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὴν Διεύθυνση ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὰ ἄλλα ἠμπορεῖ νὰ εἶναι οἱ ἄριστοι, δὲν ἔχουν ὅμως ἐκεῖνο ποῦ τοὺς χρειάζεται στὴ δουλειάτους. σᾶς ἀφίνω νὰ τὸ σκεφθῆτε σεῖς. Εἶναι τὸ ἴδιο, ὡσὰν νὰ κινδυνεύῃ ὁ ἀσθενής σας καὶ νὰ ἔχῃ ἀνάγκη χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως καὶ σεῖς νὰ προσκαλῆτε ἕνα λαμπρὸν μουσικὸ, ἕνα διάσημο ποιητὴ, ἕνα πρώτης τάξεως ἁμαξηλάτη. Κατὰ τὶ θὰ μπορέσουν

αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ βελτιώσουν τὴν θέσιν τοῦ ἀρρώστου σας ;

Διδάσκων προσωπικόν : Τὸ νὰ ἐξακριβώσῃ κανεὶς τὰ προσόντα ἑνὸς διδασκάλου δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολο πρᾶγμα. Ποιὰς σχολῆς εἶναι ἀπόφοιτος, πόσων ἐτῶν πεῖρα ἔχει, ποιὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς προηγουμένης του ἐργασίας, αὐτὰ εἶναι πράγματα ποῦ ἐξακριβώνονται εὔκολα. Ὅταν ὅμως εὕρουμε τὸν κατάλληλο διδάσκαλο, γιατὶ δὲν θέλουμε νὰ τὸν δώσουμε ἕνα μισθὸ ἀνθρωπινὸ γιὰ νὰ ζήσῃ; Βρίσκουμε αἰτία καὶ πρόφαση τὴν οἰκον. κρίση.

Ἀλλὰ μήπως ἡ κρίσις περιέκλεισε μὲν ἐντὸς τῆς ἐπιρροῆς της τοὺς πάντας, ἀφῆκε δὲ ἔξω τοὺς διδασκάλους; Ἂν τολμήσῃ ἄς ζητήσῃ κανεὶς διδάσκαλος μισθὸ ἀξιοπρεπῆ ! Ἀμέσως ὁ τσορμπατζὴς θὰ βροντοφωνήσῃ : ἐγὼ μὲ τόσο μισθὸ πέρνω 3 δασκάλισσες! Καὶ ἀναγκάζεται ὁ καϋμένος ἢ νὰ ὑποκύψῃ, διότι ἀπὸ πίσω του στέκεται στρατὸς ὁλόκληρος ἀπὸ δασκάλισσες, ἕτοιμος νὰ κυκλώσῃ τὴ θέση «ὥσπερ μέλισσαι κηρίον». Καὶ βλέπουμε σήμερα τὰ πλεῖστα σχολεῖα νὰ κατακλύζουνται ἀπὸ δεσποινίδια χθεσινά, ἄπειρα, τὰ ὁποῖα μάλιστα ἀναλαμβάνουν καὶ τὴ Διεύθυνση!!

Ἄλλοτε, ἕνας δάσκαλος ἢ δασκάλισσα διορίζουνταν σὲ μιὰ σχολή, ἐδίδασκε κατὰ σειρὰ ὅλα τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἀπὸ τῆς Α΄. μέχρι τῆς ΣΤ΄. τάξεως, ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τουλάχιστον ἐπὶ 10 ἔτη, ἐχώνευε τὸ ὑλικό, τὰ Προγράμματα, τὰ Ὡρολόγια, παρακολουθοῦσε διάφορα παιδαγωγικά, συνεπλήρωνε τὰ κενὰ μὲ τὴν μελέτη καὶ κατόπιν ἀπεφάσιζε νὰ ἀναλάβῃ Διεύθυνση.

Τώρα ὁ χθεσινὸς ἀπόφοιτος ἢ ἡ ἀπόφοιτος ἀπὸ τὰ μαθητικὰ θρανία κάθεται κατ' εὐθεῖαν στὸ ἑδώλιο τοῦ Διευθυντοῦ, Ἠμπορεῖ νὰ μὲ πῇς: «ἀφοῦ δὲν ἔχουμε καταλλήλους διδασκάλους καὶ διευθυντὰς τί πρέπει νὰ γίνῃ;» Ἀπαντῶ: Εἴχαμε ἀρκετοὺς καλοὺς διδασκάλους. Ἀλλὰ τοὺς ἀναγάσαμε μὲ τὴν ἐξευτελιστικὴ πληρωμὴ νὰ ἀποχωρήσουν.

Ὅλοι οἱ συμπολῖται διδάσκαλοι ποῦ «ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ γειτονικὸν κράτος ἄγουσαν, σήμερα διαπρέπουν, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας των κρίνονται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἱκανοποιητικώτατα.

Ὑπερπληθώρα διδασκαλισσῶν: Εἶναι πλέον καιρὸς. καὶ μάλιστα ἀργά. (ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ), νὰ καταλάβουμε ὅτι, σκοπὸς τοῦ σχολείου δὲν εἶναι νὰ βγάζουν δασκάλους καὶ δασκάλισσες. Ὁ σκοπὸς τοῦ σχολείου εἶναι μορφωτικός· ἔπειτα εἶναι νὰ διδάξῃ στὸ παιδὶ τὴ γλῶσσα του καὶ νὰ τὸ ἐφοδιάσῃ μὲ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ἐφόδια, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα σὲ κάθε κλάδο ἐργασίας. Δὲν μιλῶ ἐδῶ γιὰ ἐκείνους ποῦ θὰ ἀκολουθήσουν ἀνώτερες σπουδὲς, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ὀλιγώτεροι καὶ ὑποτίθεται ὅτι ἔχουν κάποια οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία. Γιὰ τὴ μεγάλη ὅμως μᾶζα τοῦ λαοῦ, τὰ Λύκεια σύμφωνα μὲ τὴ διαμόρφωση τῆς σημερινῆς Κοινωνίας, εἶναι, τολμῶ νὰ πῶ ζημία. Ἐξηγοῦμαι:

Ὁ μὲν νέος ἅμα τελειώσῃ ἕνα Γυμνάσιο θεωρεῖ ἐξευτελιστικὸ ὡς σπουδασμένος νὰ συνεχίσῃ τὸ πατρικὸ ἐπάγγελμα. Σὲ γραφεῖο δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ προσληφθῇ, πρῶτα διότι δὲν ὑπάρχει ζήτηση ἕνεκα «ἡ κρίσις» καὶ δεύτερο διότι ἀπὸ πίσω του στέκεται ἕτοιμος στρατὸς ὁλόκληρος δεσποινιδίων, τὰ ὁποῖα προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες των μὲ τὰ μισά.

Ὁ σπουδασμένος τώρα περιφέρεται ἄεργος, μὴ δυνάμενος νὰ «σταυρώσῃ δεκάρα» ἀφ' ἑτέρου δὲ μὴ καταδεχόμενος νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἐπάγγελμα κατ' αὐτὸν ἐξευτελεστικό. Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ζημία τὸ Γυμνάσιο γιὰ τὸν νέο;

Προκειμένου γιὰ τὸ κορίτσι, ἅμα τελειώσῃ ἕνα Γυμνάσιο νομίζει πειὰ ὅτι λύθηκε τὸ ζήτημα. Μὴ τὸ μιλήσῃς γιὰ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ μαγείρεμμα, γιὰ πλύση, γιὰ σίδερο κ.τ.λ. Ἔπαυσε πειὰ νὰ εἶναι ἡ κόρη τῆς πλύστρας, τῆς σιδερώτρας, τῆς ράφτρας.

Μανικιοὺρ, μπερετάκι, σινεμά, περίπατο, χορὸ, καὶ ἀναμένει τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθίου τὸ ὁποῖονάργεῖ νὰ παρουσιασθῇ καὶ τὸ δεσποινίδιο ἐν τῷ μεταξὺ κυττάζει ὅσα-ὅσα νὰ βολευθῇ σὲ καμμιὰ διδασκαλικὴ θεσοῦλα, ὄχι γιὰ νὰ μορφώσῃ τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ψωμί. Ἡ ζήτηση ὅμως σήμερον διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν εἶναι ἐλαχίστη, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπερπληθώρα τῶν ἀποφοιτούντων καὶ ἔτσι τὰ 95 ο)ο μένουν ἔξω τοῦ νυμφῶνος.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στὶς ἄλλες κοινωνικὲς θέσεις. Ἡ μεγάλη προσφορὰ ὑπηρεσιῶν ἐπέφερα τὴν κατρακύλα τῶν μισθῶν καὶ τὸ δεσποινίδιο ἢ μένει ἄεργο, ἢ ἀναγκάζεται νὰ ἐργασθῇ μὲ ἐξευτελεστικώτατο μισθὸ ὄχι ὅμως χωρὶς ἠθικὲς ἀβαρίες.

Μὲ τὴν κεκτημένη ταχύτητα ἀκολουθοῦμε τὸ δρομολόγιο τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς, ὅπως ἀπαιτοῦσε ἡ τότε Κοινωνία.

Τώρα, ἀφοῦ οἱ ὅροι καὶ συνθῆκες τῆς ζωῆς ἀλλάξανε, πρέπει νὰ ἀλλάξουμε τὸ δρομολόγιο.

Λοιπόν : Κύριοι ἂς ἀφήσουμε τὶς θεωρίες καὶ τὶς ἰδέες οἱ ὁποῖες εἶνε ἀπομεινάρια περασμένης ἐποχῆς καὶ ἂς κυττάξουμε μὲ ψυχραιμία τὴνπραγματικότητα. Ἕνα καὶ μόνο γυμνάσιο γιὰ ἀγόρια καὶ ἕνα καὶ μόνο Γυμνάσιο γιὰ κορίτσια εἶναι ἀρκετὰ γιὰ τὴνἐδῶ Ρωμαίικη Μειονότητα. Σ' αὐτὰ νὰ φοιτοῦν μόνον ὅσοι θὰ ἀκολουθήσουν ἐπιστημονικὲς σπουδὲς, ἢ ἁπλῶς θέλουν νὰ ἀποκτήσουν μιὰΓυμνασιακὴ μόρφωση ὄχι γιὰ βιοποριστικὸ μέσο.

Στὴ θέση τῶν καταργουμένων Γυμνασίων καὶ περισσότερα ἀκόμη νὰ ἱδρυθοῦν Ἐπαγγελματικὰ Σχολεῖα ὅπου τὸ ἀγόρι θὰ γίνῃ ράπτης, ξυλουργὸς, ὑποδηματοποιὸς, ἐπιπλοποιὸς, πτηνοτρόφος, γεωργὸς, κτηνοτρόφος, τὰ δὲ κορίτσια θὰ διδαχθοῦν ραπτικὴ, κοπτικὴ, πλεκτικὴ, κέντημα, καπέλλα ποικιλτικὴ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀπαιτεῖ ἡ σημερινή μας Κοινωνία.

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο:

α) Θὰ παύσῃ ἡ ὑπερπληθώρα τῶν ἀποφοίτων, καὶ ἐπομένως Θὰ σταματήσῃ αὐτομάτως ἡ πολιορκία πρὸς ἀλωσιν θέσεων στὰ διάφορα γραφεῖα.

β) οἱ παρουσιαζόμενοι γιὰ νὰ ζητήσουν θέσιν θὰ εἶναι κατὰ πολὺ ὀλιγώτεροι, περισσότερο κατηρτισμένοι καὶ σχεδὸν βέβαιοι ἀπὸ πρὶν ὅτι οἱ ἀπαιτήσεις των, λογικὲς πάντοτε, θὰ ἱκανοποιηθοῦν.

Προκειμένου γιὰ τὴν πρώτη παίδευση, θὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους μὲ ὀλιγώτερους κανόνες καὶ θεωρίες, μὲ πλουσιώτερο ἐγκυκλοπαιδικὸ πρόγραμμα, μὲ ἐποπτικὰ μέσα διδασκαλίας ἄφθονα. μὲ πολὺ ἐκπεσμένα δίδακτρα.

Ὁ διδάσκαλος τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς, ὄχι κοινωνικὸ ναυάγιο, ὄχι περιφρονημένος ἀπὸ τὸν τυχόντα ἐφίπλοὐτο, ὄχι θῦμα τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ τσορμπατζῆ, ἀλλὰ ἀξιοπρεπὴς, ἰδεολόγος, μὲ βαθειὰ γνώση τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου καὶ τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ, μὲ τὴν τρανὴ συναίσθηση ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πνευματικὸς πατέρας, ὁ δημιουργὸς τοῦ μέλλοντος τοῦ παιδιοῦ μας μὲ τὴν αὐτοπεποίθηση καὶ τὴ δίκαιη ὑπερηφάνεια ὅτι ἀπ' αὐτὸν περιμένει ἡ Κοινωνία τὴ διάπλαση τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς, ἐν γνώσει, λέγω, ὅλων αὐτῶν θὰ ἀφοσιωθῇ καὶ μὲ τὸ σῶμα καὶ μὲ τὴ ψυχὴ στὸ μορφωτικό του ἔργο, ἐκτιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος ἀπὸ ὅλους.

Πληρωμὴ διδασκάλων : Ποιὰ λογικὴ, ποιὰ ἠθικὴ. ποιὰ δικαιοσύνη ποιὰ καρδιὰ τὸ παραδέχεται αὐτὸ, νὰ πληρώνουνται ὅλοι καὶ ὁ διδάσκαλος νὰ μένῃ ἀπλήρωτος ; Καὶ τὸ χειρότερο:

μέσα στὸ ἴδιο σχολειό, ἄλλοι νὰ πληρώνουνται καὶ ἄλλοι, ὄχι! Ἔχει ἡ Κοινότης ἔλλειμμα.—Πολὺ καλά. Ὑπάρχει κρίσις.—Ὡραῖα. Δὲ φθάνουν τὰ ἔσοδα.—Σύμφωνοι. Ὅλα αὐτὰ ἀληθινὰ καὶ παραδεκτά. Γιατὶ ὅμως νὰθέλουμε νὰ κάμῃ ὁ δάσκαλος τὸν πιστωτή (!) τῆς Κοινότητος καὶ ὄχι ἄλλος;

Ὅλα τὰ Σχολεῖα εἶναι ἀνοικτὰ καὶ ἐργάζονται. Πρὸ πολλοῦ θὰ ἦσαν κλειστά, ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς πῶ μὲ πόνο ψυχῆς. Ξέρετε σὲ τὶ ὀφείλεται τὸ μὴ κλείσιμο τῶν Σχολῶν ; Ὀφείλεται οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, στὴν κλασικὴ ἀνικανότητα τῶν διδασκάλων νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς ἄλλα ἐπαγγέλματα.

Ἠμποροῦσε κανεὶς γιὰ τὴ θέσι τῶν Σχολείων μας νὰ γράψῃ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἀλλὰ ὁ φιλόξενος χῶρος τοῦ Ἡμερολογίου δὲνμὲἐπιτρέπει περισσότερα.

Ἐν συμπεράσματι: Μόνον προσθέτω ὅτι ἐδῶ ἔρριψα μερικὲς ἰδέες ὄχι βέβαια νέες, ἀλλὰ γνωστὲς πρὸ πολλοῦ. Μελετήστε, βασανίστε, συζητήστε τες, ὅ,τι θέλετε κάμετε,ἀλλὰ βελτιώστε τὴ θέση τῶν σχολείων μας, διότι ἔτσι. ὅπως εἶναι, καμμιὰ συστηματικὴ δουλειὰ δὲ γίνεται, καὶ γοργὰ, πολὺ γοργὰ θὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ γενικὸ κλείσιμο. Εἴθε οἱ λόγοι μου αὐτοὶ νὰ συντελέσουν εἰς τὸ νὰ γίνῃ μιὰ ἀνδρικὴ, σοβαρὰ, ἀπόφαση γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ κακοῦ.

25 - 11—933

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΦΙΛΩΤΗΣ
Ὑπ. Διευθ. τῆς Σχ. Κουτζουκίου

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Ἡ ἐπιτυχία χρωματίζει τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ· κάμνει μωροὺς νὰ θαυμάζωνται καὶ κακοήθεις τιμίους.

Θόμπσων

Ἡ ἀδικία χαράττεται ἐπὶ τοῦ μετάλλου ἡ δὲ εὐεργεσία γράφεται ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Ι. Βερτώ.

Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντ' ἀγαθὰ οἱ Θεοί. Ἄνευ πόνου οὐδεὶς εὐτυχεῖ. Ξενοφῶν

Ἅπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονοῦντος γίνεται. Σοφοκλῆς

Αἱ γυναῖκες εἶναι πάντοτε τὰ θύματα τῆς ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας των. Βαλζάκ

Μηδέποτε δοῦλον ἡδονῆς σαυτὸν ποίει· Λάγνης γυναικὸς ἐστὶν οὐκ ἀνδρὸς τόδε.

Ἀναξανδρίδης

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΝΕΑΝ

α') Δυσπίστει πρὸς τὴν ἰσχυρὰν ἀγάπην ἡ ὁποία ἔρχεται πολὺ αἰφνιδίως.

β') Δυσπίστει πρὸς τοὺς λεπτοὺς τρόπους, οἵτινες καταμαγεύουσι τόσον σφοδρῶς.

γ') Δυσπίστει πρὸς τοὺς γλυκεῖς λόγους, οἵτινες θέλγουσι καὶ συγκινοῦσι πολύ.

δ') Δυσπίστει πρὸς τὰ βιβλία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σέ ρίπτουσιν εἰς ρεμβασμούς.

ε') Δυσπίστει πρὸς τὰ μυστικὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς τὴν μητέρα σου.

στ') Θησαύρισον τὰς συμβουλὰς αὐτὰς ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ συχνάκις ἀναγινώσκουσα ταύτας ἐρώτα σ' ἑαυτὴν τὸ «Διατί ....;»

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

Ἡ Τουρκικὴ Δημοκρατία χωροῦσα ἁλματωδῶς ἐπὶ τὰ πρόσω ἀπὸ τοῖς 31 Δεκεμβρίου 1341 ἐγκατέλιπε τὸ μέχρι τοῦδε ἐν ἰσχύϊ ἡλιακὸν ἡμερολόγιον καὶ παρεδέχθη ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1926 τὸ διεθνὲς τοιοῦτον τόσον διὰ τὰς οἰκονομικὰς ὅσον καὶ πολιτικὰς αὐτῆς συναλλαγάς. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς ὅλα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα ὡς καὶ εἰς τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις (νοφούσιω) αἱ χρονολογίαι εἶνα γεγραμμέναι κατὰ τὸ παλαιὸν ἡλιακὸν καὶ σεληνιακὸν ἔτος πρὸς εὐκολωτέραν εὕρεσιν τῆς ζητουμένης ἀντιστοίχου χρονολογίας παραθέτομεν κατωτέρω 74 ἐτῶν χρονολογικὸν πίνακα τοῦ διεθνοῦς ἡμερολογίου μὲ τὰς ἀντιστοίχους χρονολογίας τοῦ ἡλιακοῦ καὶ σεληνιακοῦ τοιούτου ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ 1860 – 1276 - 1278.

Ἤτοι ὁ γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1860 τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἡλιακὸν ἔτος 1276 καὶ τὸ σεληνιακὸν 1278 κατὰ τὸ 1934 ἄγει ἡλικίαν 74 ἐτῶν

860	276	278	74	885	301	303	49	910	326	328	24
861	277	279	73	886	302	304	48	911	327	329	23
862	278	280	72	887	303	305	47	912	328	330	22
863	279	281	71	888	304	306	46	913	329	331	21
864	280	282	70	889	305	307	45	914	330	332	20
865	281	283	69	890	306	308	44	915	331	333	19
866	282	284	68	891	307	309	43	916	332	334	18
867	283	285	67	892	308	310	42	917	333	335	17
868	284	286	66	893	309	311	41	918	334	336	16
869	285	287	65	894	310	312	40	919	335	337	15
870	286	288	64	895	311	313	39	920	336	338	14
871	287	289	63	896	312	314	38	921	337	339	13
872	288	290	62	897	313	315	37	922	338	340	12
873	289	291	61	898	314	316	36	923	339	341	11
874	290	292	60	899	315	317	35	924	330	342	10
875	291	293	59	900	316	318	34	925	341	343	9
876	292	294	58	901	317	319	33	926	342	344	8
877	293	295	57	902	318	320	32	927	343	345	7
878	294	296	56	903	319	321	31	928	344	345	6
879	295	297	55	904	320	322	30	929	345	347	5
880	296	298	54	905	321	323	29	930	346	348	4
881	297	299	53	906	322	324	28	931	347	349	3
882	298	300	52	907	323	325	27	932	348	350	2
883	299	301	51	908	324	326	26	933	349	351	1
884	300	302	50	909	325	327	25	934	350	352	0

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ «ΗΛΙΟΣ, ΑΕΡΑΣ, ΝΕΡΟ» ΚΑΙ

Ο ΕΡΩΣ

Ὁ Ἔρως ὁ ἀληθινὸς εἶναι στὸν κόσμο κάτι
τόσῳ χρυσὸ καὶ φωτεινὸ
ὁποῦ σὲ Γῆ καὶ Οὐρανὸ
μόνο μὲ Ἥλιο ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ κομάτι.

◎

Ἀλλ' ὄχι! Εἶν' ἀνώτερος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν φύση
γιατὶ ὁ Ἥλιος δὲν μπορεῖ
μ' ὅλη τὴ λάμψη ποῦ φορεῖ
ποτὲ τὴν νύχτα τῆς καρδιᾶς ποτὲ νὰ τὴν φωτίσῃ...

◎

Κι' ἀπ' τὸν Ἀέρα ἀνώτερος κι' ἀπ' τὸ Νερὸ ἐπίσης,
διότι καὶ τὰ Δυὸ αὐτὰ
δὲν εἶνε διόλου ἀρκετὰ
ποῦ νὰ μπορῇς τὴν κάψα του μ' Ἐκεῖνα νὰ δροσίσῃς.

◎

Ἐνῷ οἱ ἀγαπώμενοι μὲ φλογερὴ λατρεία
δίνουν τὸ φῶς μ' ἕνα φιλί...
κι' ὅταν ἡ κάψα πυρπολῇ
χύνουν δροσιὰ μ' ἄλλο φιλὶ, νικῶντας καὶ τὰ Τρία!

◎

Ἥλιος, Ἀέρας καὶ Νερὸ μπρὸς στῶν φιλιῶν τὴ χάρη
ἀνίκανα νὰ συγκριθοῦν
δὲν ἠμποροῦνε ν' ἀρνηθοῦν
τὴν ἧττά τους στοῦ Ἔρωτα τὸ δυνατὸ ζευγάρι.

◎

Ὁ Ἔρως εἶν' μυστήριο κ' αἴνιγμα τόσῳ μέγα
ποῦ μπρὸς σ' Αὐτὸν θὰ νικηθῇ
ὅ,τ' ὑψηλὸ κι' ὅ,τι βαθύ,
καὶ στὸ Βιβλίο τῆς Ζωῆς εἶν' τ' Ἄλφα καὶτ' Ὠμέγα!

. . . . . , ... , ...

Πέραν, 1930 **ΚΩΝΣΜΑΡΚ**

ΘΡΑΚΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἐπ. ΕΛΑΙΑΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

ΒΕΡΓΟΥΛΑΙ-ΑΡΚΑΔΙΟΥΠΟΛΙΣ-ΛΟΥΛΕΒΟΥΡΓΑΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΡΚΑΔΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ Τέαρος καὶ ἡ στήλη τοῦ Δαρείου — Παρὰ τάς συμβολὰς τῶν ποταμῶν — Συγκοινωνίαι — Τοῦμπες — Περιπέτειαι κατὰ τοὺς μέσους χρόνους — Πεδιάς, φύσις, ἰτέαι — Ἐκκλησία Ἀρκαδιουπόλεως — ὁ Ναζιανζοῦ Ἰγνάτιος
Τὰ εἰρηνικὰ ἔτη καὶ τὰ ἔτη 1912—22
Ἡ ἔνδοξος σημαία

Ο ΤΕΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ

Ὁ Ἡρόδοτος περιγράφων τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν (508 π. Χ.) διηγεῖται ὅτι μετὰ τὴν διάβασιν τοῦ Βοσπόρου, τὸν ὁποῖον ἐγεφύρωσεν ὁ Σάμιος Μανδροκλῆς, ὁ μὲν στόλος περιλαμβάνων ἑξακόσια πλοῖα ἐπέρασε τὰς Κυανέας πέτρας καὶ ἔπλευσε πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ, αἱ δὲ ἑπτακόσιαι χιλιάδες τοῦ πεζικοῦ διέβησαν τὸν πολύιχθυν Βοσπόρειον πορθμὸν ἐζευγμένον εἰς τὸ μέσον τῶν στομίων μὲ τὴν γέφυραν τοῦ Σαμίου ἀρχιτέκτονος καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς βορρᾶν διὰ μέσου τῆς Θράκης ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλέως. Μετὰ τὴν πρώτην πορείαν ὁ στρατὸς ἐστρατοπέδευσε πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Τεάρου ποταμοῦ καὶ ἀνεπαύθη τρεῖς ἡμέρας. Ἐξηκολούθησε δὲ τὸν δρόμον ὁ Δαρεῖος ἀφοῦ προηγουμένως ἔστησεν ἐκεῖ στήλην ἀναμνηστικὴν μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν: ***Αἱ κεφαλαὶ τοῦ Τεάρου δίδουσιν ἄριστον ὕδωρ καὶ ὡραιότατον. Ἐς ταύτας ἦλθε στρατηλατῶν κατὰ τῶν Σκυθῶν ἀνὴρ ἄριστος καὶ ὡραιότατος πάντων ἀνθρώπων Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπους, βασιλεὺς τῶν Περσῶν καὶ ἁπάσης τῆς ἠπείρου.*** (1)

Ἦσαν δὲ τριανταοκτὼ αἱ πηγαὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, τρέχουσαι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πέτραν καὶ ἄλλαι μὲν ψυχραί, ἄλλαι δὲ θερμαὶ προσφέρουσαι ὕδωρ ἰαματικὸν εἰς δερματικὰς παθήσεις ἀνθρώπων καὶ ἵππων. (Ἡροδ. βιβλ. Δ΄ 87—92).

Τὰς πηγὰς αὐτὰς ἐπεσκέφθη ὁ

(1) Τεάρου ποταμοῦ κεφαλαὶ ὕδωρ ἀριστόν τε καὶ κάλλιστον παρέχονται πάντων ποταμῶν καὶ ἐπ' αὐτὰς ἀπίκετο ἐλαύνων ἐπὶ Σκύθας στρατὸν ἀνὴρ ἄριστός τε καὶ κάλλιστος πάντων ἀνθρώπων Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπους, Περσέων τε καὶ πάσης τῆς ἠπείρου βασιλεύς. (Βιβλ. Δ΄ 91).

γράφων τὰ πενιχρὰ ταῦτα σημειώματα. Ἀλλὰ ἡ ἐντυπωτικὴ πληροφορία τοῦ Ἡροδότου περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πέτρας δὲν φαίνεται πιθανή, ἐκτὸς ἂν ὑπονοήσωμεν τὴν πετρώδη λοφοσειρὰν παρὰ τὴν ὁποίαν σήμερον κεῖνται τὰ γειτονικὰ χωρία Γέννα καὶ Βουνάρχισαρ ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρίσκονται εἴκοσι καὶ μία, ψυχραὶ ὅμως ὅλαι αἱ πηγαί, ὧν αἱ 16 εἶναι πηγαὶ τοῦ ***Γένναδερεσι***. Αὐτὸς μᾶλλον πρέπει νὰ εἶναι ὁ Τέαρος ὁ ὁποῖος, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας σημειώνει, χύνεται εἰς τὸν Κοντάδεστον (Καραγάτσδερεσι) ὁ δὲ Κοντάδεστος εἰς τὸν Ἀγριάνην ὁ δὲ Ἀγριάνης εἰς τὸν Ἕβρον καὶ ὁ Ἕβρος εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Αἴνου. Ἡ συμβολὴ τοῦ Τεάρου ἀπέχει εἰκοσιπέντε χιλιόμετρα ἀπὸ τὰς πηγάς του καὶ ἓξ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν Ἐργίνην. Δὲν ἀναφέρει μόνον ὁ Ἡρόδοτος τρίτον τι ρεῦμα τὸ σημερινὸν ***Μαναστήρδερε***, (2) τὸ ὁποῖον ἔχει τὰς πηγάς του ὀλίγον βορειότερον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Κονταδέστου μέσα εἰς τὰς φάραγγας τοῦ Μικροῦ Αἵμου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου Σκεπαστοῦ. Τὸ ρεῦμα αὐτὸ ἑνώνεται σήμερον μὲ τὸν Τέαρον ἑκατὸν μέτρα πρὸ τῆς συμβολῆς μετὰ τοῦ ***Καραγάτσδερε***.

(2) Δὲν εἶναι ἀπίθανον ὅτι εἰς τὸ πλησιόχωρον δασύλλιον Σαρχανλῆ ὑπῆρχε μοναστήριον ἐξ οὗ καὶ ὁ διαρρέων παραπόταμος τοῦ Τεάρου ἔλαβε τὸ ὄνομα. Ἐκεῖ ὑπῆρχε τὸ ἁγίασμα τῆς 8ης Σεπτεμβρίου πανηγυριζόμενον ὡς Σαρχανλῆ παναϊρῆ ἐν τυμπάνοις καὶ χοροῖς ἐπὶ τριήμερον ἐν συρροῇ καὶ περιοίκων ὀρθοδόξων χωρικῶν. Ἄλλα δύο ἁγιάσματα πλησιέστερα ἐτιμῶντο τῆς Ἁγίας Κυριακῆς κοντὰ στὴ μάννα καὶ τὸν ὑδατοφράκτην (μπέντ) τοῦ Κονταδέστου, τῆς δὲ Ἁγίας Παρασκευῆς παραπλάγι εἰς τὸ σταμπόλγιολου, ἀριστερὰ τῷ εἰσιόντι εἰς τὴν κωμόπολιν.

ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΣΥΜΒΟΛΑΣ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ

Κοντὰ εἰς τὰς συμβολὰς τῶν ρευμάτων τούτων ἔκειτο ἡ παλαιὰ θρακικὴ πόλις ***Βεργοῦλαι ἢ Βεργούλη ἢ Βεργούλιον***. Ὁ γεωγράφος Πτολεμαῖος ὀνομάζει τὴν Βεργούλην μεγάλην τῆς Θράκης πόλιν, τῆς ὁποίας ὅμως ἄγνωστος εἶναι ὁ κτίτωρ καὶ ὁ χρόνος τῆς κτίσεως. Καταστραφεῖσα κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Γότθων, ἀνεκτίσθη κατὰ μὲν τὸν Κεδρινὸν ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου καὶ μετωνομάσθη ***Ἀρκαδιούπολις*** πρὸς τιμὴν τοῦ υἱοῦ του Ἀρκαδίου, κατὰ τὴν γνώμην δὲ τοῦ Θεοφάνους, Λέοντος τοῦ Γραμματικοῦ, Μιχαὴλ Χωνιάτη κ. ἄ., ἀνεκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀρκαδίου (383—408). Εἶναι πιθανὴ ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὁ πατὴρ ἐσχεδίασε ἢ καὶ ἤρχισε τὴν ἀνέγερσιν ὁ δὲ υἱὸς καὶ διάδοχος ἀπετελείωσε τὴν ὀχύρωσιν τῆς Ἀρκαδιουπόλεως, ἡ ὁποία μετὰ πάροδον χιλίων ἐτῶν μετωνομάσθη ***Τσατάλβουργας*** μέχρι τοῦ 1750 καὶ ἔπειτα ***Λουλέβουργας*** ὅπως ὀνομάζεται καὶ σήμερον. Τὸ *τσατάλ* σημαίνει διακλάδωσιν καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι παρὰ τὴν Ἀρκαδιούπολιν ἤρχιζεν ἡ διακλάδωσις τῆς ἁμαξιτῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς

τὴν Οὐγγαρίαν καὶ Πολωνίαν. Ἡ δὲ σημερινὴ ὀνομασία προῆλθεν ἀπὸ τοὺς πύργους οἱ ὁποῖοι ἐσώζοντο μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, (3) ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς πηλίνας καὶ χρυσωμένας καπνοσύριγγας (lulè) ποὺ κατεσκευάζοντο, ὅπως γράφει εἰς τὰς ὁδοιπορικάς του ἀναμνήσεις (1767) ὁ ἐκεῖθεν διελθὼν Ἰγνάτιος Σαράφογλους ὁ Ναζιανζοῦ ἐν συμφωνίᾳ μὲ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλον τὸν ΣΤ′ (1813—1818).

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

Τὸ Λουλέβουργας σιδηροδρομικῶς συνεδέθη μὲ τὴν Σταμποὺλ τὸ ἔτος 1873, ὁπότε ἐπεκταθεῖσα ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ἡ γραμμὴ μέχρι Κούλελη-βουργας τοῦ νῦν Πυθίου. Ὁ ὁμώνυμος σταθμὸς εὑρίσκεται μεταξὺ τοῦ 212ου καὶ 213ου χιλιομέτρου ἀπὸ τῆς Πόλεως, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς γεφύρας τῆς ***Ἐργίνας***. Σήμερον ἐκτὸς τῆς ἀτμαμάξης ἐξυπηρετεῖ τὴν συγκοινωνίαν καὶ τὸ λεωφορεῖον τὸ ὁποῖον καθεκάστην διατρέχει τὴν παλαιὰν καὶ μεγάλην ἀρτηρίαν ***Σταμποὺλ—Ἐδίρνε***, μήκους 250 χιλιομέτρων. Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Λουλέβουργας προσεγγίζει τὸν Τσεκμεδζὲ τὴν Σηλύβριαν, Τσορλοῦν, Καριστρὰν καὶ διέρχεται πρὸ τοῦ ***σαράη αὐλουσοῦ***, διὰ μέσου τῆς ἀγορᾶς τῆς κωμοπόλεως, ἔμπροσθεν τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ μουσουλμανικοῦ τεμένους, κάτωθεν τοῦ ***κουμπὲ*** ποὺ ἑνώνει τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶνος μὲ τὸ προαύλιον τοῦ τεμένους. Ἔπειτα τὸ λεωφορεῖον διασχίζει συνοικίαν καὶ φθάνει ***στὴν ἄκρα***, ὅπου κεῖται ἡ πετρίνη γέφυρα (Taş Köpru) (4) τῶν ἡνωμένων ποταμῶν, περνᾷ καὶ ἐπὶ ἐδάφους ἐλαφρῶς ἀνηφορικοῦ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εὑρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ***Ἐδίρνε μπαϊρὶ*** καὶ φθάνει εἰς ***Ἐδιρνὲ*** ἀπέχουσαν 75 χλμ. ἀφοῦ προσεγγίσῃ εἰς Βαβάεσκη καὶ Χάφσαν.

(3) Οἱ κάτοικοι τοῦ γειτονικοῦ χωρίου Ἀϊβαλῆ μέχρις ἐσχάτων ὠνόμαζον τὸ Λουλέβουργας «Κάστρον» καὶ τοὺς κατοίκους »Καστρηνούς» καὶ ἔλεγαν· Θὰ πάγ' στοὺ Κάστρου, ἔρχουμ' ἀπ' τοὺ Κάστρου, αὐτὸς εἶνι καστρ'νός. Οἱ Βουργασγιανοὶ μὴ βλέποντες τείχη καὶ πύργους ἐγελοῦσαν ἀκούοντες τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν τῆς κωμοπόλεώς των, τὴν ὁποίαν ἐκ παραδόσεως ἐγνώριζαν μόνον μὲ τὸ ὄνομα Κάστρον οἱ Ἀϊβαλιῶται, ποὺ εἶχον ἀποικισθῇ ἐκεῖ περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος ἐκ τῆς περιφερείας τῶν Κυδωνιῶν καὶ ἑπομένως εἶχον γνωρίσει ἀκέραιον τὸ φρούριον μὲ τὰ τείχη καὶ τοὺς πύργους, ὠνόμασαν Κάστρον τὴν κωμόπολιν καὶ καστρηνοὺς τοὺς κατοίκους.

ΤΟΥΜΠΕΣ

Συνήθεια ἐπεκράτει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις—ὁμιλοῦν περὶ τούτου καὶ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη νὰ συσσωρεύουν μέγαν ὄγκον χώματος καὶ νὰ σχηματίζουν κωνικοὺς τύμβους ἐπάνω

(4) Τὸ τζαμὶ καὶ ἡ πετρίνη γέφυρα μὲ τέσσαρες καμάρες εἶναι ἔργα τοῦ περιφήμου Καισαρέως ἀρχιτέκτονος Σινὰν ὅστις ἔχει κτίσει 51 οἰκοδομήματα καὶ 81 τζαμία, ὧν σπουδαιότατον τὸ ἐν Ἐδιρνὲ τέμενος Σουλτὰν Σελὶμ (1600).

εἰς τοὺς τάφους ἐνδόξων νεκρῶν. Ἡ λαϊκὴ γλῶσσα ὀνομάζει **τοῦμπες** μαγούλες ἢ κουρμούλες, τοιούτους τεχνητοὺς λοφίσκους, ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὴν Βοιωτίαν, Θεσσαλίαν, Μακεδονίαν καὶ Θράκην χωρὶς ὅμως νὰ σκεπάζουν πάντοτε τάφους. Δύο τοιαῦται **τοῦμπες** εὑρίσκονται ἀνατολικῶς τοῦ Λουλέβουργας ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων Σταμπὸλ μπαϊρί, εἰς ἡμίωρον πεζῇ ἀπόστασιν ἡ πλησιεστέρα, ἄλλη δὲ μία ὑπάρχει δυτικῶς εἰς τριπλασίαν ἀπόστασιν πλησίον τοῦ χωρίου Ἰβαλῆ. Αἱ κορυφαὶ τῶν λοφίσκων αὐτῶν ποὺ κεῖνται ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν ὑψωμάτων τῆς θρακικῆς πεδιάδος, συγκοινωνοῦν ὀπτικῶς καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανος ἡ γνώμη ὅτι ἐν καιρῷ νυκτὸς ἠνάπτοντο ἐκεῖ φῶτα ἢ φλόγες διὰ νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ φρουρὸς το πλησιεστέρου τύμβου καὶ αὐτὸς πάλιν νὰ κάμῃ εἰς τὸν παρακάτω τὸ ἴδιον σῆμα ὥστε νὰ δικαιοῦνται νὰ ὀνομασθοῦν πρόδρομοι τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου. Τὴν γνώμην αὐτὴν ἐνισχύει ἡ κατασκευὴ λοφίσκων κατὰ μῆκος τῆς παλαιᾶς ὁδοῦ Ἀδριανουπόλεως—Ἀρκαδιουπόλεως — Τυρολόης Σηλυβρίας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΜΕΣΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

Ὡς ἐκ τῆς στρατηγικῆς θέσεώς της ἡ κωμόπολις ὑπέστη ἐχθρικὰς καταστροφάς. Τὸ 376 μ. Χ. οἱ Βισιγόθθοι—μεταξὺ Δουνάβεως καὶ Αἵμου—ἐπανεστάτησαν κατὰ τοῦ Οὐάλεντος καὶ ἐλεηλάτησαν τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν. Ὁ Οὐάλης τότε ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν καταρτίζει τὰς στρατιωτικάς του δυνάμεις ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν μάχεται κατὰ τῶν Βισιγότθων, ἀλλὰ νικᾶται καὶ ἐξαφανίζεται. Θεοδόσιος ὁ Μέγας ἐφρόντισε νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς βλάβας τῶν ἐπιδρομέων καὶ ἀνήγειρε τὰς καταστραφείσας πόλεις. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ Βεργούλη, ἡ ὁποία μετὰ δεκαεπτὰ ἔτη ὑπέστη νέαν δήωσιν ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου, ὅστις ὅταν ἀποθανόντος τοῦ Θεοδοσίου ἐν Κωνσταντινουπόλει περιῆλθεν ἡ ἀρχὴ εἰς τὸν ἑνδεκαετῆ Ἀρκάδιον (395) ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Γότθων εἰσέβαλε καὶ ἐλεηλάτησε τὴν Θράκην καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν τειχῶν τῆς πρωτευούσης.

Ἔκτοτε ἀχρηστεύεται τὸ θρακικὸν ὄνομα Βεργούλη, ἡ ὁποία ὅπως εἴπομεν μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου ὡς μεγάλη πόλις τῆς Θράκης μὲ ἄγνωστον κτίτορα καὶ σκοτεινὴν ἱστορίαν, ὁποία εἶνε ἡ ἀρχικὴ ἱστορία καὶ τῶν ἄλλων θρακικῶν πόλεων. Ὀνομάζεται **Ἀρκαδιούπολις** ἀπὸ τοῦ ἔτους 403 ἐκ τοῦ Ἀρκαδίου. Καταστρέφεται καὶ λεηλατεῖται ὑπὸ τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἀττίλα ὁ ὁποῖος τὸ 442 ἐπεχείρησε φοβερὰν ἐπιδρομὴν μὲ στόχον τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἑβδομῆντα διάφοροι πόλεις ἐκυριεύθησαν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ νεοτείχιστος Ἀρκαδιούπολις.

Τὸ 559 ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ οἱ Οὖννοι ὑπὸ τὸν Ζαβεργὰν ἔφθασαν μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Πόλεως, ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Βελισαρίου καὶ ὑποχωροῦντες ἐστρατοπέδευσαν μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀρκαδιουπόλεως τὰς ὁποίας δεινῶς ἀλλὰ ματαίως ἐπολιόρκησαν. Τρεῖς ἄλλας ἐπιδρομὰς ἔκαμαν οἱ Σκλαβῆνοι καὶ Οὖννοι ὀλεθρίας διὰ τὴν Θράκην ἀπὸ τοῦ 580 μέχρι τοῦ 610.

Ἐπὶ Λέοντος τὸ 813 εἰσέβαλεν ὁ Κροῦμος εἰς τὴν Θράκην καὶ ἐρείπια ἐκάπνιζον ἀπὸ Προποντίδος μέχρι Αἵμου. Ἡ πλουσία καὶ πολυάνθρωπος Ἀρκαδιούπολις ἐκυριεύθη τότε διηρπάγη καὶ ἐξηνδραποδίσθη. Ἠναγκάσθη δὲ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὁ βάρβαρος ἐπὶ 15 ἡμέρας λόγῳ τῆς πλημμύρας τῶν ποταμῶν καὶ ἀπέθανεν ἀπροόπτως ἐν Ἀρκαδιουπόλει ὁ Κροῦμος τὴν 14ην Ἀπριλίου, ὅταν ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λέοντος κατὰ κράτος ἐπεχείρησε τὸ ἑπόμενον ἔτος 814 νέαν εἰς Θράκην εἰσβολήν.

Τὸ 970 ὁ Τσιμισκῆς εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀρκαδιουπόλεως διὰ στρατηγήματος ἐνίκησε τοὺς Πατσινάκας Ρώσους νίκην παραδόξως πως ἀμφισβητουμένην ὑπὸ Ρώσων ἱστορικῶν.

Τὸ 1047 ὁ ἐξόριστος στρατηγὸς Λέων Τορνίκιος μαζὺ μὲ ἄλλους ἐξορίστους κατέστησε τὴν Ἀρκαδιούπολιν κέντρον ἐνεργειῶν ἐπαναστατικῶν κατὰ τοῦ Μονομάχου ἀλλὰ ἡττήθη.

Τὸ 1080 ἡ Ἀρκαδιούπολις προσεβλήθη ὑπὸ Σκυθῶν ἐπιδρομέων τὸ δὲ 1194 εἰς τὴν πεδιάδα της ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν Βλαχοβουλγάρων οἱ δομέστικοι Γίδος καὶ Βατάτσης.

Τὸ 1204 κατελήφθη ὑπὸ τῶν Φράγκων.

Τὸ 1205 δεινῶς πιεζόμενοι ὑπὸ των Ἐνετῶν ἐπανεστάτησαν οἱ Ἀρκαδιουπολῖται μετὰ καὶ ἄλλων Θρακῶν ἐν συμμαχίᾳ μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Βουλγάρων Ἰωαννίτση. Ὁ Βαλδουῖνος ἔστειλε στρατὸν ὅστις ἔφθασε μέχρι Δρυζιπάρας (Καριστρὰν) καὶ οἱ ἐν Ἀρκαδιουπόλει κάτοικοι ἀπεμάκρυναν τὰ γυναικόπαιδα, ἐνῶ οἱ νέοι ὡπλισμένοι ἐπανῆλθον καὶ ἐπολιόρκησαν τὴν λατινικὴν φρουρὰν ἐπὶ μίαν νύκτα ἡ ὁποία ἦτο προτεραία ἥττης καὶ ἀνηλεοῦς σφαγῆς ὅλων τῶν πολιορκητῶν ὑπὸ τῶν σταυροφόρων. Τὸν Ἀπρίλιον ὅμως τοῦ ἰδίου ἔτους ὁ Βαλδουῖνος ἡττήθη παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν ἠχμαλωτίσθη καὶ ἐθανατώθη, αἱ δὲ μεσόγειοι θρακικαὶ πόλεις ἀνεκτησαν τὴν ἐλευθερίαν. Ὁ ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Βαλδουῖνου Ἑρρῖκος ἐξελθὼν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκυρίευσε τήν καὶ πάλιν ἐκκενωθεῖσαν Ἀρκαδιούπολιν «ἀνέμοις μόνον οἰκήσιμον.» Οἱ κάτοικοι ἀργότερον ἐπανῆλθον καὶ κατώκησαν προτιμήσαντες τὸν φραγκικὸν τοῦ βουλγαρικοῦ ζυγοῦ, ὁπότε νέα εἰσβολὴ τοῦ «Ἑλληνοκτόνου»—ὅπως ἀπεκάλεσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰωαννίτσης—νέας συμφορὰς ἔφερεν εἰς Θράκην καὶ δὴ εἰς τὴν Ἀρκαδιούπολιν καὶ τὸν Ἀφύραν.

Ἀπηλευθερώθη τὸ 1261 μ. Χ. ὁμοῦ μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἡ τύχη τῆς κωμοπόλεως ἦτο συνδεδεμένη μὲ τὴν Πρωτεύουσαν, τῆς ὁποίας μακρυνὰ ἀμυντικὰ ἔργα ἦσαν τὰ διάφορα θρακικὰ ὀχυρὰ πολίσματα, κτισθέντα πρὸς ἐξάντλησιν τοῦ κατὰ τῶν τειχῶν τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ βορρᾶ προελαύνοντος στρατοῦ. Ὁ μετ' ἐμποδίων αὐτὸς πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν δρόμος οὐκ ὀλίγον συνετέλει εἰς τὸ νὰ εἶναι ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνα τὰ εἰσελαύνοντα φῦλα. Μό-

νον ἡ στρατιωτικὴ ἰδιοφυΐα τῶν Ὀσμανιδῶν καὶ ἡ μεθοδικὴ πρόοδος καὶ προετοιμασία πρὸς τὴν μεγάλην ἅλωσιν ἐπέτυχε καὶ κατελήφθη τὸ 1453 ἡ Κωνσταντινούπολις ἀφοῦ προηγουμένως ἀπεγυμνώθη τῶν μακρυνῶν αὐτῆς προπυργίων Οὕτω ἡ Ἀρκαδιούπολις σὺν τῷ φρουρίῳ ἀνοικοδομηθεῖσα τὸ 1342 ὑπὸ τοῦ Καντακουζηνοῦ (5) κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ὀρνὸζ δέη ἔρημος κατοίκων τὸ 1361 καὶ ἀπετέλεσε μέρος τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ὑπὸ τὸ τελευταῖον ὄνομα ***Λουλέβουργας***, ἔγινε πασίγνωστος περὶ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου 1912 διὰ τῆς ἡρωϊκῆς ἀμύνης τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἐναντίον τοῦ Δημητρίεφ, ἐλευθερωθεῖσα μετὰ ἐννέα μῆνας πρώτη, ὡς εὑρισκομένη πολὺ πλησίον καὶ πέραν τῆς γραμμῆς Αἴνου Μηδείας.

ΠΕΔΙΑΣ. ΦΥΣΙΣ, ΙΤΕΑΙ

Τὰ τρία ὀνόματα ***Βεργοῦλαι, Ἀρκαδιούπολις, Λουλέβουργας,*** σημειώνουν τὴν θρακικὴν ἱστορίαν τῆς κωμοπόλεως, τὴν Βυζαντινὴν καὶ τὴν Τουρκικήν. Καίτοι δὲ πλέον ἡ ἅπαξ κατεστράφη, ἀνεκτίζετο καὶ πάλιν ὄχι μόνον διότι ἦτο θέσις στρατηγικὴ ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν τοῦ τόπου διότι ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν κέντρον γεωργικὸν κείμενον ἐν τῷ μέσῳ ὁμαλωτάτης πεδιάδος, ἡ ὁποία δικαίως χαρακτηρίζεται ὡς σιτοβολών. Τὴν πεδιάδα κλείει ἡ γαλάζια ὀροσειρὰ τοῦ Μικροῦ Αἵμου, ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ μὲ τὸ Τεκήρδαγ (Ἱερὸν Ὄρος) καὶ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἔβρου. Θαυμάσιον θέαμα καὶ εὐρύτατος ὁρίζων ἀναίγεται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἱσταμένου πλησίον τοῦ κώδωνος τοῦ δημοσίου ὡρολογίου ποὺ εἶναι τοποθετημένον ἐπάνω εἰς κυκλοτερὲς ξύλινον κτίσμα κείμενον ἐπὶ τοῦ ἑνὸς σωζομένου λιθίνου πύργου.

Γῆ ἐριβῶλαξ καὶ πλουσία εἰς ***γέννημα*** Ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὸν γεωργὸν τὸν ὁποῖον προκαλεῖ διὰ νὰ ὀργώσῃ καὶ νὰ σπείρῃ τὰ σιτάρια τὰ κριθάρια τὴν σίκαλιν τὴν βρώμην, τὸν ἀραβόσιτον. Εὔφορος εἰς πέπονας ὄσπρια καὶ λαχανικὰ καὶ ἀμπελοκήπους. Κατὰ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέρος ἁπλώνεται τὸ πράσινον μὲ ὅλας του τὰς ἀποχρώσεις. Ἐκ τῶν καρποφόρων ἡ ἐλαία καὶ τὰ ἰσπεριδοειδῆ δὲν εὐδοκιμοῦν καὶ δὲν καλλιεργοῦνται. Ἀειθαλῆ δένδρα ἐπίσης δὲν ὑπάρχουν καὶ ὁ χειμὼν σφυρίζει διὰ τῶν γυμνῶν Κατὰ τὰς ἄλλας ὅμως ἐποχὰς λαμπρῶς θάλλουν ἡ λεύκη ἡ αἴγειρος ἡ πίτυς ἡ πτελέα καὶ ἡ ἰτέα ἐν παρατάξει κατὰ μῆκος τῶν ποταμίων καὶ ἡ ἀγριάδα ὀργιάζει εἰς τὰς ὄχθας τοῦ αὐλακιοῦ Τεάρου τοῦ ὁποίου τὸ γρήγορον ρεῦμα τρέχει νὰ κινήσῃ τὰς ἕλικας ἀλλεπαλλήλων ρωμαντικῶν ὑδρομύλων ὅπου τὰ εὐθυτενῆ καβάκια στέκονται ὡς φρουροὶ ἢ ὡς κατάρτια πλοίων βυθισθέντων εἰς τὸ χῶμα καὶ ὅπου περιφέρονται μετὰ τὰ μεσάνυκτα νηρηίδες κρυπτόμεναι τὴν ἡμέραν μέσα εἰς τὰ ἀκανθώδη δικτυωτὰ τῶν ***βατσινιῶν*** ἀγκαλιασμένων μὲ ἀγριοτριανταφυλλέας. Εἰς τὸ ἀκαλλιέργητον τμῆμα τοῦ ἐδάφους ἡ ἀγκαθωτὴ ἀγριοφουντουκιὰ προσφέρεται νὰ σκιάσῃ τὴν ὁδοιπορίαν τῆς ἀκούραστης χελώνης καὶ νὰ προφυλάξῃ τὴν ἐπώασιν ἀσήμου ζωῆς, ἐνῶ οἱ σχοῖνοι (τὰ σάζια) στολίζουν τοὺς ἑλώδεις συνοικισμοὺς τῶν βατράχων ποὺ τὸ βράδυ τραγουδοῦν τὰς δειλὰς νεροχελώνας καὶ τὸν ἄφωνον μικρόκοσμον τῶν ἰχθύων τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Χορτάρια ἀγρολούλουδα, λουλούδια τῆς ἀντροπῆς λάπατα μαγκούτες ***σαρμασίκια*** χαμομήλια ***παπαδίτσες*** παπαροῦνες ἐν ἀφθονίᾳ – ὑπενθυμίζουσαι τὸ αἷμα μὲ τὸ ὁποῖον οἱ αἰῶνες ἐπότισαν τὴν πεδιάδα — μαργαρίτες γαλάζιες καὶ ἀσπροκίτρινες, ξινίθρες σπαθολούλουδο, πικραγγουριὲς — τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς ἀντικαθίστα τὴν κινίνην — ψαροφάδες — ἀντὶ τοῦ κακοήχου ψωροφάδες ποὺ ἡ ρίζα των ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν δερματικὴν πάθησιν — ἀκαλῆφαι τσουκνίδες καὶ τριβόλοι κεντοῦν τὸ ἀκαλλιέργητον τμῆμα τοῦ κάμπου, χρωματισμένον ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς. Πιπτούσης τῆς χιόνος κάτασπρο σινδόνι σκεπάζει τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον λερώνει μετὰ τὸ πλύσιμον τῆς χειμωνιάτικης βροχῆς. Ὅταν ἐπικρατήσῃ ἡ νοτιὰ καὶ διαλύωνται τὰ χιόνια τοῦ Μικροῦ Αἵμου, τότε ἡ πανσέληνος τοῦ Φεβρουαρίου θολὴ κατοπτρίζεται μέσα εἰς τὴν πλημμυρισμένην συμβολὴν τῶν ποταμῶν, ὁπότε σκεπάζονται οἱ γειτονικοὶ λαχανόκηποι καὶ ἀπειλεῖται ὁ βορειοδυτικὸς ***μαχαλᾶς*** τῆς κωμοπόλεως. Ὁ ὀλιγοήμερος κατακλυσμὸς τοῦ Κονταδέστου καὶ τοῦ Μαναστήρδερε εἶνε ἡ ἐνδιαφέρουσα ποικιλία τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου τῆς φύσεως, οἱ δὲ γεωργοὶ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὰ πενιχρὰ καφενεῖα καὶ τὰ μονόφυλλα σπίτια των παρακολουθοῦν τὰ δύο ἀγριεμένα ρεύματα—διότι ὁ Τέαρος ἐλαφρότατα πλημμυρεῖ - καὶ μετροῦν τὰς ζημίας τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ.

Τὸν χειμῶνα ὁ Ὀρφεὺς στέλλει τὰ σφυρίγματά του ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τοῦ Τεάρου διὰ τοῦ θρακιώτη βορρᾶ, ὁ ὁποῖος μαστίζει τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ τοὺς γυμνοὺς κλώνους τῶν ἰτεῶν ποὺ ἐζέσταιναν καὶ τὰ χέρια τῶν ἀτάκτων μαθητῶν πρὶν καταργηθῇ τὸ ξύλο καὶ ἡ βέργα ὑπὸ τῆς νεωτέρας παιδαγωγικῆς. Τὴν ἄνοιξιν διαλαλοῦν τὰ κελαδήματα τοῦ σπουργίτου τοῦ κορυδαλοῦ καὶ τοῦ σπίνου. Χελιδόνια ἄπειρα, ἄγγελοι τῆς καλοκαιρίας ἐπανέρχενται καὶ ξαναβρίσκουν τὰς φωλεάς των καὶ πλῆθος πελαργῶν παραθεριζόντων ποὺ διπλασιάζεται τὸν Αὔγουστον, καθαρίζουν τὰ ἕλη καὶ τὴν πεδιάδα ἀπὸ τὰ ***νεροφείδια*** καὶ τοὺς ***βαθρακούς***.

Τὸ Σαββατόβραδο τοῦ Λαζάρου ἐκόπτοντο νεοπρασινισμένοι κλάδοι τῶν ἰτεῶν ποὺ κατοπτρίζονται εἰς τὰ θολὰ ποταμάκια καὶ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν διὰ τῆς ἱερᾶς εὐχῆς

---

(5) Πρὸ Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ Ἀνδρόνικος ὁ νέος διενοήθη ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν ἀνακτίσῃ τὴν Ἀρκαδιούπολιν «ἀγασθεὶς τὴν εὐφυΐαν τοῦ τόπου καὶ πολυτελῶς ἀνοικοδομήσαι καὶ οἰκήτορας ἐκ τῶν ἐπιφανῶν ἐγκαθιδρύσας εὐδαίμονά τε καὶ ὀλβίαν ἀποδεῖξαι καὶ τῶν κατὰ τὴν Θράκην ἄλλων ὑπερέχουσαν πολλῶν μετὰ τὴν μεγάλην Πόλιν»

μεταβάλλοντο εἰς βαΐα τῶν φοινίκων καὶ τὰ δένδρα μετωνομάζοντο ***βαγιές***.Ἡ τελευταία προσφορὰ τῶν ἀπαρχῶν τῆς ὡραίας ἐκείνης ἀνοιξιάτικης φύσεως εἶχε κοπῆ ἀπὸ τὰς ἰτέας τὸ ***Λαζαροσάββατον τοῦ 1922***.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΚΑΔΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶχε διαδοθῆ ἐν Θράκῃ κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα ὑπὸ τῶν ἀποστολικῶν διαδόχων καὶ αἱ Βεργοῦλαι ἐνωρίτατα ἐγνώρισαν τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν. Πρὸ τῆς πέμπτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ ἐκκλησία Ἀρκαδιουπόλεως δὲν ἐκέκτητο ἰδίαν Ἐπισκοπὴν διετέλει δὲ ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Βιζύης. Οὕτω, ἐν Ἐφέσῳ ὑπογράφει ὁ ***Εὐπρέπιος*** ὡς Ἐπίσκοπος Βιζύης καὶ Ἀρκαδιουπόλεως, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ***Λουκιανὸς*** ἢ Λουκᾶς ἐν Χαλκηδόνι. Περὶ τὰ τέλη τοῦ πέμπτου αἰῶνος χωρίζεται ὡς ἰδιαιτέρα Ἐπισκοπὴ καὶ πρῶτος ὁ ***Σαββάτιος*** εἶναι γνωστὸς ὡς Ἐπίσκοπος Ἀρκαδιουπόλεως μετέχων τῆς πέμπτης Οἰκουμενικῆς, μετ' αὐτὸν ὁ ***Ἰωάννης*** ὡς Ἀρκαδιουπόλεως καταδικάζει τοὺς εἰκοκλάστας ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Νικαίας, καὶ ὁ ***Βασίλειος*** ἢ Συμεὼν λαμβάνει μέρος τὸ 879 εἰς τὴν σύνοδον Φωτίου, παρευρίσκεται ὁ ***Νικηφόρος*** ἢ Νικόλαος εἰς τὴν σύνοδον τοῦ 1146 ὑπογράφων ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀρκαδιαυπόλεως καὶ ὁ ***Κωνσταντῖνος*** εἰς δύο συνόδους τοῦ 1156 καὶ 1166. Σημειωτέον ὅτι ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ ψευδοεπιφανίου (650) ἡ Ἀρκαδιούπολις ἀλματωδῶς προαχθεῖσα εἶναι ἕδρα Ἀρχιεπισκόπου κατέχοντος τὴν 11ην τάξιν, Μητρόπολις δὲ ἐπὶ Ἰσαὰκ Ἀγγέλου (1186 - 1196) κατέχουσα τὴν 82αν τάξιν ἐκ τῆς ὁποίας μετατίθεται εἰς τὴν 101ην ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν 86ην ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ τρίτου. Ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, λέγει Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος, ὅτι ὁ Λεοντοπόλεως μετετέθη εἰς Ἀρκαδιουπόλεως, διότι αἱ δύο πόλεις ἦσαν τῆς αὐτῆς τάξεως, δηλαδὴ αὐτόνομοι Ἀρχιεπισκοπαί.

Μετὰ τὸ 1360 ὁ Ἀρκαδιουπόλεως ἐξαφανίζεται καὶ ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος δὲν εὑρίσκεται πλέον ἐντὸς τῶν καταλόγων. (6)

Τὸ Λουλέβουργας διετέλεσε μέχρι τοῦ 1922 ὑπὸ τὴν πνευματικὴν κυριαρχίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως (7) ὑπερτίμου καὶ ἐξάρχου παντὸς Αἱμιμόντου Ὁ ἔσχατος δὲ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ τέως γεραρὸς Μητροπολίτης Χίου ***Πολύκαρπος***.

(6) Περὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρκαδιουπόλεως ἔγραψεν ὁ συμπολίτης μου Ἄνθιμος Τουμπαλίδης ὅταν ἦτο βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Δέρκων Καλλινίκου ὑπὸ τὸν τίτλον Σεβαστείας. Ἡ μελέτη αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ (ἔτος 22ον σελ. 211—213) τῆς 17ης Μαΐου 1902. Ἐκ δὲ τῆς ἀνεκδότου ἐργασίας τοῦ Σάρδεων Γερμανοῦ, σημειῶ ὅτι τὸ 1827 αἰτήσει τοῦ Ἀδριανουπόλεως ἐψηφίσθη ὑπὸ τὸν ψιλὸν τιτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς ὁ Ἀρκαδιουπόλεως Ἄνθιμος. Ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον ἕτεροι ἓξ ἐξελέγησαν Ἐπίσκοποι τῇ αἰτήσει τοῦ Ἐφέσου, ἐξ οὗ συνάγει ὁ Σάρδεων ὅτι πρόκειται περὶ πόλεως τῆς Μ. Ἀσίας.

Ο ΝΑΖΙΑΝΖΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Τοῦ Ἰγνατίου Σαράφογλου Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ (1760) ὑπάρχει περιγραφὴ τῆς πατρίδος του Ἀδριανουπόλεως, ἡ ὁποία περιγραφὴ εὑρέθη μεταξὺ τῶν χειρογράφων (8) τοῦ ἀξιολογωτάτου τῆς θρακικῆς γῆς ἀρχαιοδίφου Γεωργίου Λαμπουσιάδου. Μεταξὺ τῶν ποτὲ Ἐπισκόπων τοῦ Ἀδριανουπόλεως, ὑπὸ τοῦ Ναζιανζοῦ ἀναφέρεται ἐκεῖ ὡς τρίτος «Ὁ Βουκέλλου ἢ Βεργουλῶν ἢ Βεργοῦλες κατὰ τὸν Κεδρηνὸν, Ἀρκαδιουπόλεως καὶ κοινῶς τανὸν Μπουργάζι λέγεται ἀπέχον τῆς Ἀδριανουπόλεως ὥρας 14, ἐνταῦθα ἐμαρτύρησεν ἡ Ἁγία Σεβαστιανή. Μηνολόγιον Σεπτεμβρίου 16».

Ὁ Θεοφιλέστατος συγγραφεὺς τῆς περιγραφῆς ἔκαμε φαίνεται σύγχυσιν τῆς Σεβαστιανῆς μὲ τὴν Μελιτινὴν ἐκ Μαρκιανουπόλεως τῆς Θράκης, ὅπως γράφει τὸ Συναξάριον τῆς 16ης Σεπτεμβρίου. (9) Ἐὰν ὑπῆρχεν Ἁγία Σεβαστιανὴ Ἀρκαδιουπολίτισσα θὰ ὑπῆρχε καὶ ἡ εἰκόνα της μέσα εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον, ναὸν ἴδιον κτισθέντα τὸ 1834, εἴτε κανὲν ἁγίασμα ὅπως ἐτιμῶντο αἱ παρθενομάρτυρες Κυριακὴ καὶ Παρασκευή. Εὔλογον θὰ ἦτο ἐπίσης νὰ συνηθίζετο τὸ ὄνομα τῆς συμπολίτιδος Ἁγίας μεταξὺ τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ποὺ ἀπετέλει τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως. Ἀλλὰ εἶναι γνωστὸν ὅτι οὐδεμία ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τῶν δύο χιλιάδων γυναικῶν αἱ ὁποῖαι τὸ ῥθινόπωρον τοῦ 1922 πρὶν γίνῃ ὁ ***τρύγος*** μετηνάστευσαν πέραν τοῦ Ἕβρου.

ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΕΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΤΗ 1912—1922

Κλείων τὴν μελέτην αὐτὴν περὶ τῆς πατρίδος μου θεωρῶ ὡς ἀξίαν λόγου τὴν διαγραφὴν τοῦ κύκλου ποὺ ἔκαμε τελευταίως ἐντὸς ἕνδεκα

(7) Ἄπαξ τοῦ ἔτους ὁ Μητροπολίτης ἐπεσκέπτετο τὸ Λουλέβουργας ὑπὸ κωδωνοκρουσίας καὶ μὲ πανηγυρικὸν συναγερμὸν τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Διὰ τὴν ἐποπτείαν, τὴν παρεδρείαν εἰς τὸ ἱδαρὲ μετζλισὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ καϊμακάμη — ἐπειδὴ εἶναι ἕδρα ὑποδιοικήσεως — καὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀδειῶν θρησκευτικῶν γάμων ὑπῆρχε διαρκὴς ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ὁρίζων καὶ τὰ πέριξ χωρία Αἰβαλὴ καὶ Τρούμπεη. Κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν ἐπετρόπευσαν τὸν Μ)πολίτην ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δωρόθεος, ὁ Οἰκονόμος Παπαμαργαρίτης καὶ ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Οἰκονόμος Παπαθεόδωρος ὁ ἔσχατος ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος ἐν Λουλέβουργας ἀπὸ 1894 μέχρι 1922.

(8) Τὸ χειρόγραφον ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον ἐνίαυσιον περιοδικὸν «Θρακικά».

(9) Ἡ Μαρκιανούπολις ἢ Μαρκιανόπολις ἦτο πρωτεύουσα τῆς κάτω Μοισίας καὶ ἕδρα Ἐπισκοπῆς περιληφθεῖσα ἀργότερον εἰς τὴν ἐπαρχίαν Θράκης καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ συμπεριλαμβανομένη εἴς τινας καταλόγους τῶν θρακικῶν πόλεων. Ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κων)πόλεως—Οὐγγαρίας.

ἐτῶν διὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος εἰς τὴν Τουρκικὴν Δημοκρατίαν.

Τὸ Λουλέβουργας ἐπὶ 550 ἔτη ἀπετέλει εἰρηνικὸν τμῆμα τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐκτὸς τῆς ληστρικῆς ἐπιδρομῆς τῶν Κιρτζαλίδων περὶ τὸ τέλος τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος ἐπὶ Σελὴμ Γ΄, ὀλίγους μόνον μῆνας τοῦ 1829 καὶ καὶ 1879 ἐταράχθη, δηλαδὴ κατὰ τὸν ἕκτον καὶ ὄγδοον ρωσοτουρκικὸν πόλεμον. Τὸ 1829 μάλιστα ὑπῆρξε καὶ εἷς συνταγματάρχης, Λουδοβῖκος Κάρολος Μπουτπεργκ ***ἀποθανὼν κατὰ τὸν ἀξιομνημόνευτον ἐκεῖνον πόλεμον*** καὶ ταφεὶς ἐκεῖ ὅπως σὺν ἄλλοις γράφει ἡ ἐν τῷ αὐλογύρῳ τῆς Ἐκκλησίας (10) ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή του χαραγμένη ἐπὶ μαρμάρου τετραγώνου μὲ ὕψος πάχος καὶ πλάτος ἑνὸς μέτρου, λατινιστὶ καὶ ρωσιστὶ ἐπὶ δύο ἀντιθέτων πλευρῶν τοῦ μνημείου, τὸ ὁποῖον ἔχει μαρμάρινον ὀκτὼ ἑκατοστομέτρων ἐπιστέγασμα ὁμοιάζον πεπιεσμένον κιονόκρανον, τὸ ἴδιον δὲ ἀνεστραμμένον ὡς βάσιν Κατὰ δὲ τὸν ὄγδοον ρωσσοτουρκικὸν πόλεμον μεταξὺ Κοζάκων καὶ Κιρκασίων ἀψιμαχίαι ἀσήμαντοι καὶ ἀθρόα εἰσβολὴ πεινασμένων προσφύγων ἐτρομοκράτησαν τὴν κωμόπολιν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα.

Ἐνῶ λοιπὸν ἀπό τοῦ 1361 μέχρι τοῦ 1912 ἐλάχιστα ἐταράχθη ἡ εἰρηνικὴ γεωργικὴ καὶ ἡ ἐσχάτως

Παπᾶ Θεόδωρος ἀρχ. Ἐπίτροπος

προαχθεῖσα ἁλματωδῶς ἐμπορικὴ ζωὴ τῆς κωμοπόλεως ὅλως τοὐναντίον ἐντὸς τῶν ἐτῶν 1912 ἕως 1922 ἔσχε τύχην περίεργον καὶ περιπετειώδη. Κατελήφθη ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ (1912) τοῦ ὀθωμανικοῦ (1913) τοῦ διασυμμαχικοῦ (1919) καὶ (1922) καὶ τοῦ *Τουρκικοῦ* (1922) στρατοῦ.

ὁποίας ἡ πέραν τῆς γραμμῆς Αἶνου-Μηδείας Θράκη παρεδίδετο εἰς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις, αἵτινες θὰ ἐμοίραζον τὰς καταληφθείσας ὀθωμανικὰς χώρας μεταξὺ τῶν συμμάχων βαλκανικῶν Κρατῶν, ὁπότε τὸ Λουλέβουργας θὰ περιήργετο ὑπὸ τὴν Βουλγαρίαν. Ἡ δὲ ἄνευ αἱματοχυσίας ***ὀθωμανικὴ*** κατοχὴ προηγήθη τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὴν ὀθωμανικὴν Πατρίδα διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου (1913 Ἰούλιος) ἡ πρώτη διασυμμαχικὴ προηγήθη τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν (1919 Ἰούνιος) διὰ τῆς ὁποίας προσηρτήθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ὁπότε καὶ ἔλαβε τὴν παλαιὰν ὀνομασίαν ***Ἀρκαδιούπολις*** (1919 1922) (11) καὶ μετὰ τὴν ἀνακωχὴν τῶν Μουδανίων (1922 Ὀκτώβριος) κατελήφθη εἰρηνικῶς ὑπὸ ἀποσπάσματος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐκ μέρους τῶν συμμάχων Δυνάμεων διὰ νὰ παραδοθῇ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὸν νικηφόρον στρατὸν τῆς Ἀγκύρας.

Ἡ τελευταία αὐτὴ κατοχὴ προηγήθη τῆς ἐπισήμου ἐπανόδου τοῦ Λουλέβουργας εἰς τὴν τουρκικὴν Πατρίδα διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης (24 Ἰουλίου 1923).

Η ΕΝΔΟΞΟΣ ΣΗΜΑΙΑ

Ἔκτοτε τῆς σφριγώσης Τουρκικῆς Δημοκρατίας ἡ σημαία, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἡ μηνοειδὴς σελήνη ἐναγκαλίζεται τὸ ἄστρον, αἰσίως κυματίζει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὀρφανοῦ Πύργου.

Κατὰ τὸ θέρος δέχεται τὰς θωπείας τῶν ἐτησίων, ποὺ διευκολύνουν τὸ ἀπογευματινὸν λύχνισμα εἰς τὰ ἀλώνια, τὸν δὲ χειμῶνα τὰς παγερὰς πνοὰς τοῦ ***θρηίκιο βορέα*** ὁ ὁποῖος φυσᾷ ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τοῦ Τεάρου. (12)

† ***Ὁ Ἐλαίας ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ***

---

(10) Εἰς τὸν αὐλόγυρον τοῦ ναοῦ ὑπῆρχε τὸ πέτρινον τετράγωνον κωδωνοστάσιον καὶ ἀριστερά του ἁπλοῦν ξύλινον κτίριον ἡ Ἀστικὴ Σχολὴ τῶν Ἀρρένων. Ἐκεῖ μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ ἀλληλοδιδακτικοῦ συστήματος ἐδίδαξαν κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν ὁ Γιαννόπουλος ὁ Καλλίας, ὁ Τρυφωνίδης ὁ Χριστοφίδης, ὁ Σταυρόπουλος, ὁ Κ. Βογᾶς, ὁ Ι. Περισσοράτης, ὁ Ε. Τυαννίδης καὶ οἱ ἐντόπιοι Γ. Γεωργιάδης Μ.Τουμπαλίδης, Α. Κοσμίδης, Λ. Ἀλεξανδρίδης, Λ. Γ. Λεόντιος, Χ. Σταματιάδης Δ. Κλαφίδης, Λ, Ζαχαριάδης, Γ. Σαζανίδης καὶ Ι. Παπαθεοδώρου.

(11) Ὁ Σκοπὸς, τὸ Κουρὶ ἡ Ἀρετσοῦ, ἡ Μηχανιώνα ἐτιμήθησαν διὰ νέων ὁμωνύμων συνοικισμῶν πέραν τοῦ Ἕβρου, ἐνῶ τὸ ἱστορικὸν ὄνομα τῆς Ἀρκαδιουπόλεως δὲν ἐδόθη παρὰ μόνον εἰς ἕνα ἄσημον δρόμον ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ εἰς μίαν ὁδὸν τῆς Κομοτινῆς ὅπου ἐγκατεστάθη μέρος τῆς ἀστικῆς τάξεως τῶν Ἀρκαδιουπολιτῶν. Τὸ ἄλλο τμῆμα διεσπάρη εἰς τὴν Δράμαν καὶ Θεσ)νίκην, ὁ δὲ γεωργικὸς κόσμος εἰς τὰς μακεδονικὰς πεδιάδας.

12 ΠερὶΤεάρου ἐγράφησαν ἀνακρίβειαι ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Μελισσηνοῦ Χριστοδούλου ἐκδόσεως τοῦ ἔργου «Ἡ Θράκη καὶ αἱ Σαράντα Ἐκκλησίαι.» Ὁ Σαμαρτζίδης πιθανολογῶν ἐτοποθέτει τὰς πηγάς του πλησίον τῶν Σαράντα Ἐκκλησιῶν, ἐπειδὴ ὁ Ἡρόδοτος γράφει ὅτι αἱ πηγαὶ εἶναι σαράντα πλὴν δύο! Ἄλλος πάλιν ἀρθρογραφῶν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κων)πολις» τὸν Κοντάδεστον καὶ τὸν Τέαρον θεωρεῖ πηγάζοντας ἀπὸ τὴν Γέννναν καὶ τὸ Βουνάρχισαρ χωρὶς νὰ διασαφηνίζῃ. Ὁ Χάμερ ὁρίζει πηγὰς τοῦ Τεάρου τὰς ἐντὸς τῆς Βρύσεως (Βουνάρχισαρ) ὁ δὲ Βλάσιος Σκορδέλης εἰς τὰς Θρακικὰς μελέτας του πλανώμενος, γνωμοδοτεῖ ὅτι ὁ Τεκέτερες εἶναι ὁ Κοντάδεστος τοῦ Ἡροδότου. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρόδοτος δὲν εἶναι ἀκριβὴς εἰς τὴν καταμέτρησιν τῆς θέσεως τῶν πηγῶν, αἱ ὁποῖαι γράφει ὅτι ἐξ ἴσου ἀπέχουν ἀπὸ τὴν Ἀπολλωνίαν τοῦ Εὐξείνου καὶ ἀπὸ τὴν Πέρινθον τῆς Προποντίδος. Διότι ἡ Πέρινθος εἶναι πλησιεστέρα. Ἐδέχθην τὴν περὶ Τεάρου γνώμην τοῦ Μελισσηνοῦ Χριστοδούλου ὡς πιθανωτέραν. Διότι ἐὰν διὰ γεωλογικοὺς λόγους ἐχάθησαν αἱ θερμαὶ πηγαὶ καὶ ἠλαττώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν 38 πηγῶν εἰς 21. διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ὑποθέτω ἤλλαξε καὶ ἡ κλίσις τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐχωρίσθη ὁ Τέαρος εἰς δύο ρεύματα, τὸ ἐκ Γέννης καὶ τὸ ἐκ Βρύσεως. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρῶτον ἔχει 16 πηγὰς τὸ δὲ δεύτερον μόνον 5, τὸ ὄνομα πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν μείζονα, ὡς ἔγραψεν ὁ Μελισσηνὸς μὴ συμφωνῶν μὲ τὸν Χάμερ καὶ τὸν Λαμπουσιάδην οἱ ὁποῖοι θεωροῦν διάδοχον τοῦ Τεάρου τὸ ρεῦμα τῶν 5 πηγῶν, στηριζόμενοι εἰς τὸ ὅτι καὶ αὐτὸ χύνεται εἰς τὸν Κοντάδεστον.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ἡ Ἐπαρχία Αὐστραλίας καὶ πάσης Ὠκεανίας συνεστήθη τῷ 1924 καὶ κατετάχθη κε΄. εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Συνταγματίου, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κατωτέρω Κοινοτήτων :

1) Ἑλληνικὴ Κοινότης Σύδνεϋ. Ναοί : α΄. Ὁ Κοινοτικὸς ναὸς τῆς Ἁγ. Τριάδος. Ἐφημέριος ὁ Ἀρχιμ. Νικόδημος Ἀντωνίου Π)κελλος τῆς Ἱ. Μ)λεως Αὐστραλίας. Rev. Nicodimos Bourke and Ridge sts. Sydney-Australia, 6΄. καθεδρικὸς ναὸς τῆς Ἁγ. Σοφίας. Ἐφημέριος ὁ Ἀρχιμ. Μητροφάνης Νικολαΐδης Rev. Mitrofanis 79 Beach Road. Edgeclife Sydney-Australia. Κοινότης Συρίων, γ΄. Ναὸς ὁ Ἅγιος Γεώργιος. Ἐφημέριος ὁ αἰδεσ. Νικόλαος Σιχάδης Rev. Nicholas-Syrian orthodox church-Australia.

2) Ἑλληνικὴ Κοινότης Μελβούρνης. α΄. Ναὸς Εὐαγγελισμός. Ἐφημέριος Ἀρχιμ. Θεοφ. Παπαθανασόπουλος. Rev. Th. Papathanasopoulos 52 Mathoura Road. Toorak. Melbourne-Australia. Κοινότης Συρίων, 6΄. Ναὸς Ἅγ. Νικόλαος. Ἐφημ. Ἀρχιμ. Ἀντώνιος Mobayet Rev. Antonios 961 Rathdown st. North Carlton no. 4 Melbourne-Australia.

3) Ἑλληνικὴ Κοινότης Νοτίου Αὐστραλίας. Ἀδελαΐς καὶ Πὸρτ Πιρί. Ναὸς Ἅγ. Γεώργιος. Ἐφημ. Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ἡλιοῦ. Rev. Germanos Heliou 9 Beans Road. Thebarton-S. Australia.

4) Ἑλληνικὴ Κοινότης Πέρθης. Εὐκτήριος Οἶκος. Ἐφημ. αἰδ. Χριστοφόρος Μανέσσης Rev. Ch. Manessis 122 Aberdeen st Perth. W. Australia.

5) Ἑλληνικὴ Κοινότης Βρισβάνης. α΄. Ναὸς Ἅγ. Γεώργιος. Ἐφημ. αἰδ. Ἠλίας Κωτιάδης Rev. El. Kotiadis 36 Manning st. S. Brisbane Australia. Ρωσσικὴ Κοινότης. 6΄. Ναὸς Ἅγ. Νικόλαος. Ἐφημέριος αἰδ. Πρωθ. V. Antonieff Mitchelton Brisbane-Australia.

6) Κοινότης Βορείου Αὐστραλίας. Ἐφημ. Ἀρχιμαν. Χρύσανθος Κωνσταντινίδης Rev. Chrysanthos Creek orthodox Church-Darwin-N. Australia.

7) Παροικίαι Βορείου Κουϊνσλάνδης. Κέντρον. Innisfail-Greek Community Ἐφημέριος . . . .

8) Παροικία Νέας Ζηλανδίας Wellincton.

Πανελλήνιος Σύλλογος.

9) Χριστοφόρος Δημόπουλος Αἰδεσ. Πρωθ. περιοδεύων μετὰ τῆς Α. Σ. τοῦ Μ)λίτου καὶ Ἐφημερεύων ἐν τῇ Παροικίᾳ New Castle Νέας Νοτίου Οὐαλίας Rev. Chr. Demopoulos 2 Mooramie Avenue-Kensington. Sydney-Australia.

Ἕδρα τῆς Ἐπαρχίας Αὐστραλίας εἶναι τὸ Σύδνεϋ, ὅπου καλλίδμητος καὶ καλλιμάρμαρος ἀνηγέρθη Μ)τικὸς ναὸς ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ποιμαίνει ἀπὸ τοῦ Ν)βρίου τοῦ 1931 ὁ σεβ. Μ)λίτης Αὐστραλίας ***Ὑπέρτιμος καὶ Ἔξαρχος πάσης Ὠκεανίας*** κ. Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης (ἴδε βιογρ. εἰς σελίδα 162), τρίτος κατὰ σειρὰν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της Μ)λίτης, Ἱεράρχης εὐρείας μορφώσεως, διακρινόμενος διὰ τὴν δραστηριότητα, τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὸ καθῆκον, τιμῶν ἀληθινὰ τὸ ἀξίωμα τὸ ὁποῖον φέρει καὶ νυχθημέρως μοχθῶν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν Κοινοτήτων τῆς ἐπαρχίας του καὶ προαγωγὴν τῶν συμφερόντων τῶν Εὐαγῶν αὐτῶν καθιδρυμάτων, ἀπολαύων τῆς βαθείας ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης τοῦ ποιμνίου του, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ Προσώπῳ του εὗρε τὸν ρέκτην καὶ ἄγρυπνον Ποιμένα.

Ἡ Διεύθυνσίς του : Archbishop Timotheos C. P. O Box. 3849 T. Sydney-Australia.

Η ΕΠΑΡΧΙΑ ΔΕΡΚΩΝ

Ἡ ἱστορικὴ τῶν Δέρκων Ἐπαρχία ἡ ἀποτελουμένη ἄλλοτε ἀπὸ 41 Κοινότητας, ὀγδόη εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Συνταγματίου, ἀποτελεῖται σήμερον ἀπὸ 5 Κοινότητας, 3 κειμένας ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου καὶ 2 ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Αὗται δὲ εἶναι αἱ ἑξῆς :

ΘΕΡΑΠΕΙΑ. Ἔχει δύο ναούς, τὸν Μ)τικὸν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου καὶ τὸν τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς καὶ ἕνα ναΐδριον Ἁγ. Κων)τίνου καὶ Ἑλένης (Νεκροταφεῖον).

Ἁγιάσματα 4 τὸ τῆς Ἁγ. Κυριακῆς, τοῦ Γενεθλίου τοῦ Ἰ. Προδρόμου, τῆς Ἁγ. Μαρίνης καὶ τῶν Ἁγ. Κων)τίνου καὶ Ἑλένης. Ἱερεύς: Ὁ Πρωτ]λος Ἱ. Μ)λεως ***Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Βροντόλαος.***

ΒΟΥΓΙΟΥΚΔΕΡΕ (Βαθυρρύαξ). Ἔχει ναὸν τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς καὶ 1 ναΐδριον Ἁγ. Γεωργίου (Νεκροταφεῖον). Ἁγιάσματα 6. Τὸ τοῦ Ἁγ. Θεράποντος, τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος, τοῦ Ἁγ. Νικήτα, τῆς Ἁγ. Φωτεινῆς, τῶν Ἁγ. Κων)τίνου καὶ Ἑλένης καὶ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Ἱερεύς : ***Οἰκον. Φιλόθεος Σουλίδης.***

ΓΕΝΗ ΜΑΧΑΛΕ. Ἔχει ναὸν τοῦ Γενεθλίου Ἰ. τοῦ Προδρόμου καὶ Ἁγίασμα Παναγίας Μαυρομωλιτίσσης. Ἱερεύς : ***Ἀρίσταρχος Ξεντές.***

ΜΑΚΡΟΧΩΡΙΟΝ (Μπακήρκιοϊ) Ἔχει ναὸν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου καὶ ναΐδριον τῆς Θ. Ἀναλήψεως (Νεκροταφεῖον) Ἁγίασμα 1 τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος. Ἱερεῖς 2. Ἱερατ. Προϊστ. ***Ἀρχιμ. Νικόδημος***, ἐφημέριος Ἀρχ. Ἱερόθεος, διάκονος Καλλίνικος Ἰωαννίδης.

ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ (Γεσήλκιοϊ). Ἔχει ναὸν τοῦ Ἁγ. Στεφάνου. Ἁγιάσματα 3 τὸ τῆς Ἁγ. Φωτεινῆς, τὸ τῆς Ἀποτομῆς τοῦ Ἰ. Προδρόμου καὶ τοῦ Ἁγ. Μάμαντος. Ἱερεύς. ***Ἀντώνιος Ρεπανέλης.***

Ἡ Ἕδρα τῆς Ἐπαρχίας Δέρκων εἶναι τὰ ***Θεραπεῖα*** Ἄνω Βοσπόρου ὅπου κατὰ τὸ 1655 ἀπὸ τὸ παρὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην, χωρίον τῶν

Δέρκων μετετέθη αὕτη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Δέρκων Ἀθανασίου.

Τὴν ἐπαρχίαν Δέρκων ποιμαίνει ἀπὸ τῆς 12 Δ]βρίου 1931 ὁ Μ)λίτης Δέρκων, ***Ὑπέρτιμος καὶ Ἔξαρχος Βοσπόρου Θρακικοῦ καὶ Κυανέων***, κ. Ἰωακεὶμ Πελεκᾶνος (ἴδε βιογρ. εἰς σελίδα 144.) Μιλίτης ἐκ τῶν νεωτέρων, εὐπρεπὴς τὴν παράστασιν, φιλόφρων καὶ προσηνὴς πρὸς πάντας.

Ὑποβοηθεῖται δὲ εἰς τὰ ποιμαντορικά του καθήκοντα ἄτινα εὐόρκως ἐπιτελεῖ καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἱ. Μ]λεως, ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Ἀθανασίου Γροντολάλου, κληρικοῦ ἐναρέτου, χρηστοῦ καὶ πεπειραμένου, ἐκ Νισύρου ὁρμωμένου καὶ ἀπὸ τοῦ 1891 ἱερατεύοντος ἐν Θεραπείοις πρῶτον μὲν ὡς διάκονος (1891—1899) εἶτα δὲ ὡς ἱερεὺς ἐν τῷ αὐτόσε ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς (1899—1925) ὅτε καὶ ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Μητρ. Δέρκων Φωτίου (νῦν Οἰκ. Π]χου) Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μ)πόλεως

Ο ΛΕΥΚΗΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ

(ἴδε σελίδα 183)

Δέρκων, ἐκπληρῶν συνομα καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῆς Κοινότητος Θεραπείων.

Ὁ Πανοσ. Πρωτ]λος κ. Ἀθανάσιος διετέλεσε τρὶς Π]χικὸς Ἐπίτροπος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δέρκων (1924, 1929 καὶ 1931) καὶ τρὶς Μ)λιτικὸς Ἐπίτροπος (ἐπὶ Δέρκων Κων)τίνου 1924, Ἀμβροσίου 1929 καὶ Ἰωακεὶμ 1931) ἐπὶ σερὰν δ' ἐτῶν μέλος τοῦ Πνευμ. Δ]ρίου καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ Ἱ. Μ]πόλει ἑδρευουσῶν Ἐπιτροπῶν.

Ὁ Πανοσ. κ. Ἀθανάσιος ἐγεννήθη ἐν Νισύρῳ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1869 καὶ τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του ἦν Ἀντώνιος, τυγχάνει ἀδελφὸς τῆς ἐν Νισύρῳ Μονῆς τῆς Σπηλιανῆς καὶ διακρίνεται διὰ τὸ ἀκέραιον καὶ ἀνεπίληπτον τοῦ χαρακτῆρος του, τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον καὶ περιβάλλεται δι' ἀμερίστου ἀγάπης, ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ ὑπὸ τῶν κατοίκων τόσον τῆς Κοιν. Θεραπείων ὅσον καὶ τῆς Ἐπαρχίας ὁλοκλήρου.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

Τῶν Ὀρθοδόξων Νοσῶν, Ἱερέων, Διακόνων, τῶν γενομένων ἱεροπραξιῶν κατὰ τὸ 1933, τῶν δημοτ. Σχολῶν, διδασκάλων, διδασκαλισσῶν, μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Σχολικοῦ ἔτους 1933 - 1934

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ	ΝΑΟΙ	ΙΕΡΕΙΣ	ΔΙΑΚΟΝΟΙ	ΙΕΡΟΠΡΑΞΙΑΙ			ΣΧΟΛΑΙ					ΔΙΔΑΣΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠ.				ΜΑΘΗΤΑΙ	
				Βαπτίσ.	Γάμοι	Κηδείαι	Γυμνασ.	Ἀρρεναγ.	Παρθεναγ.	Μικταὶ	Τάξεις	Διδάσκ.	Διδάσκ.	Τ. Διδάσκ.	Τ. Διδάσκ.	Μαθηταὶ	Μαθήτριαι
Φανάριον Π]χικὸς Ναὸς	1	4	2	17	30	20	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Θεολογικὴ Σχολὴ				–	–	–	1	–	–	–	7	11	–	4	–	76	–
Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολὴ	–	–	–	–	–	–	1	–	–	–	8	19	–	–	–	300	–
Ἰωακείμιον	–	–	–	–	–	–	1	–	–	–	11	9	7	10	3	–	305
Σταυροδρομίου	4	11	4	193	129	429	1	3	2	–	31	39	9	20	3	1213	896
Ἅγ Μηνᾶς Ὑψωμαθείας	1	1	–	7	6	12	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Ἅγ Νικόλαος	1	1	–	5	3	8	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Ἁγ Ἀναλήψεως	1	–	–	3	3	5	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Ἁγ Γεωργίου Κυπαρισσᾶ	1	1	–	7	4	10	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Γαλατᾶ	3	3	1	54	31	52	–	1	1	–	6	4	6	4	6	183	174
Μ Ρεύματος	2	1	1	34	8	27	–	–	–	1	6	2	3	1	2	130	75
Κοντοσκαλίου	2	2	1														
Φερίκιοϊ	1	3	1	40	–	23	–	–	–	1	6	1	6	4	4	161	143
Ὑψωμαθείων Ἅγ Κων)τίνος	2	1	1														
Βλάγκας	1	1	–	17	5	19	–	–	–	1	5	–	4	2	4	67	61
Βεσίκτας	1	1	–	3	4	10	–	–	–	1	6	1	3	1	3	71	51
Παλαιὰ Μαχαλὲ	1	1	–	2	–	2	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Ὀρτάκιοι	1	1	–	9	4	14	–	–	–	1	5	1	2	2	1	45	40
Κουρούτσεσμε	1	1	–	3	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Βεβέκιον	1	1	–	3	3	2	–	–	–	1	4	1	1	1	1	23	27
Βογιατζήκιοι	1	1	–	3	7	8	1	–	–	1	6	–	3	–	2	38	37
Σιρκετζῆ	–	–	–	4	–	–	–	–	–	1	4	–	1	–	2	42	38
Νεοχωρίων Παναγία	1	1	–	17	3	17	–	–	–	1	4	1	2	–	3	70	50
» Ἅγ Νικόλαος	1	1	–	6	2	15											
Δζιβαλίου	1	1	–				–	–	–	1	5	1	3	5	–	45	42
Φανάριον Μαράσλειος	–	–	–	–	–	–	–	–	–	1	5	1	4	2	6	165	72
Βαλατᾶ	1	1	–	13	3	9	–	–	–	1	5	1	2	2	1	58	60
Βαλῖνον	1	1	–	9	2	2	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Ξυλόπορτα	1	1	–	4	3	9	–	–	–	1	3	–	2	1	1	29	37
Ταταούλων	2	4	1				–	1	1	–	10	6	6	6	4	290	200
Εὐαγγελιστρίας	1	2	1	43	14	40	–	–	–	1	4	–	3	2	1	80	35
Σκούταρι	1	1	–	20	17	34	–	–	–	1	6	2	4	3	2	61	80
Κουσκουντζούκιον	1	1	–	24	7	43	–	–	–	1	5	1	3	3	1	56	47
Τσεγκέλκιοι	1	1	–	16	5	23	–	–	–	1	4	1	1	–	2	20	12
Κανδυλλὶ	1	1	–	–	–	2	–	–	–	1	4	–	2	–	1	18	17
Παλαιὰ Βαξὲ	1	1	–	1	–	3	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Βέικος	1	1	–	1	1	1	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–
Θεραπεία	2	1	–	9	3	11	–	–	–	1	5	1	2	2	1	47	59
Βουγιουκδερὲ	1	1	–	8	1	4	–	–	–	1	5	1	2	1	1	34	33
Γενῆ Μαχαλὲ	1	2	1	13	3	26	–	1	1	1	6	1	3	2	1	18	14
Μακροχώριον	1	2	–	4	2	2	–	–	–	1	5	1	2	1	3	105	150
Ἅγ Στέφανος	1	2	1	14	10	28	–	–	–	1	6	1	3	2	1	36	32
Πρίγκηπος	1	2	1	13	3	31	–	–	–	1	6	1	2	4	1	124	90
Χάλκη	1	1	–	8	2	6	–	–	–	1	5	1	2	3	1	76	74
Ἀντιγόνη	1	1	–	1	1	3	–	–	–	–	–	1	2	1	–	38	30
Πρώτη																	

ΣΗΜ. **Ζάππειον, Καθηγηταὶ 7, διδάσκ. 14, Τουρ. Καθηγ. 5. Τουρ. διδάσκ. 10. Γαλλίδες 4, μαθηταὶ 56, μαθήτριαι 337. Καθήκιοϊ. ἀρρεν. παρθεν. 2 μικτὰς. μαθ. 250, μαθητρ. 276. διδασκ. 6, διδα)σαι 11, Τ. διδ. 6, Τ. δ)σαι 5. Βαπτ. 15, Γάμ. 12, Κηδ. 56, Ἱερ. 4, διάκ. 1.**

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Εἶνε κακιὰ ἡ γυναίκα σου;
Ἄχ! ὄχι!
Εἶν' ἄγγελος μὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;
Μ' ὅλα τὰ κάλλη καὶ τὶς χάρες πᾠχει
Δυστυχισμένος! Δὲν τὴν ἀγαπῶ.

—Εἶνε καλὴ ἡ γυναίκα σου;
—Ἄχ! ὄχι!
Εἶν' ὄχεντρα, μὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;
Μ' ὅλο τὸ δολερὸ φαρμάκι πᾠχει,
Δυστυχισμένος! Ἄχ! τὴν ἀγαπῶ!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Τὸ σοβαρὸν τῶν ψυχολόγων στῖφος
φωνάζει μὲ παρλάτα δυνατὴ
πῶς πάντα ἡ γυναῖκα εἶναι γρῖφος,
κι' οὔτε κανεὶς δὲν ξέρει τὶ ζητεῖ.

Ἐγὼ μὲ δύο λόγια μου ξερὰ
τὸ αἴνιγμα θὰ λύσω τὸ μεγάλο...
θαρρῶ πῶς ἡ γυναῖκα λαχταρᾷ
ἐμπορικά, χορό..καὶ κάτι ἄλλο...

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ὁ Ἔρωτας κρατεῖ δαδιὰ
μὲ μαργιολιὰ καὶ χάρι
καὶ σαϊτεύει τὴν καρδιὰ
μὲ φλογερὸ δοξάρι

Μὲ τὴ γλυκειά του τὴ ματιὰ
μαγεύει, μαγνητίζει,
ἀνοίγει μιὰ λαβωματιὰ
καὶ τὴν καρδοῦλα σχίζει

Σὲ κάθε-μιά του σαϊτιὰ
θερμεύουνε τὰ πάθη
κι' ἀνάβει μιὰ ἄσβεστη φωτιὰ
μέσ' ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη

Ἄχ! Ἡ ἀγάπη μυστικὰ
θερμεύει σὰν καμίνι
σὰν φλόγα μέσ' στὰ σωθικὰ
ποὺ καίει καὶ δὲν σβύνει!

Η ΝΕΟΤΗΣ

Ἡ νειότη Χάρι τρυφερὴ
μ' ἀγάπη φλογισμένη
ἄνοιξι μοιάζει δροσερὴ
μ' ἐλπίδες ἀνθισμένη

Μὲ πόθους, μ' ὄνειρα χρυσᾶ
τὸν Ἔρωτα λατρεύει
κι' ὁ Ζέφυρος ἐνῷ φυσᾷ
τὴν ἐρωτοχαϊδεύει

Μὰ σὰν τὴν ἄνοιξι περνᾷ
καὶ φεύγει καὶ διαβαίνει
καὶ πίσω δὲν ξαναγυρνᾷ
ἡ νειότη ἡ χαϊδεμένη

Στοῦ κόσμου αὐτοῦ τὴν ἀπονιὰ
καιρὸ μὴν καρτερεῖτε
καὶ κάθε νειὸς καὶ κάθε νειὰ
τὴ νειότη σας χαρῆτε!

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Μελαχροινή μου κοπελλιὰ
τῶν κοριτσιῶν καμάρι
ὥμορφη τριανταφυλλιὰ
πῶχεις περίσσια χάρι!

Τὰ μάτια σου τὰ φλογερὰ
τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα
σὰν δυὸ ἀστέρια λαμπερὰ
σκορπᾶν φωτιὰ καὶ λαύρα

Τὰ καστανά σου τὰ μαλλιὰ
τὰ μυριοχαϊδεμένα
θέλουνε χάδια καὶ φιλιὰ
μὲ λόγια-ἐρωτεμένα

Μ' ἀφοῦ γελᾶς...κι' ἐγὼ γελῶ
πεντάμορφή μου φίλη,
καὶ μὲ χαρὰ γλυκοφιλῶ
τὰ ρόδινά σου χείλη!

ΣΕ ΜΙΑ ΞΑΝΘΟΥΛΑ

Ξανθοῦλα, φίλη ποθητὴ
γαλανομμάτα κόρη
ἥλιου ἀχτῖνα ζηλευτὴ
τοῦ Παραδείσου φλῶρι!

Τὰ μάτια σου τὰ γαλανὰ
ποῦ ἀχτινοβολοῦνε
σὰν τὰ ζουμπούλια τὰ σεμνὰ
μ' ἀγάπη μὲ θωροῦνε

Καὶ τὰ ξανθά σου τὰ μαλλιὰ
τὰ μυριοχαϊδεμένα
θέλουνε χάδια καὶ φιλιὰ
μὲ λόγια-ἐρωτεμένα

Ξανθομαλλοῦσα κεπελλιὰ
ὅσα ναι τὰ μαλλιά σου
τόσα σοῦ πρέπουνε φιλιὰ
στὰ ροδομάγουλά σου!

ΑΧ!... ΚΕΡΝΑ ΜΕ!....

Στῆς χαρᾶς τὸ πανηγύρι
φιλη**ν**άδα μου χρυσῆ
κέρνα με χρυσὸ ποτῆρι
κέρνα μὲ γλυκὸ κρασί!

Νὰ τὸ πιῶ, νὰ τραγουδήσω
μὲ χαρούμενη καρδιὰ
καὶ νὰ γλυκοκελαϊδήσω
ζαχαρένια μελῳδιά!

Νὰ σοῦ ψάλω τὰ λουλούδια
καὶ τὴ νειότη τὴν τρελλὴ
τῆς ἀγάπης τὰ τραγούδια
ποῦ σ' ἀρέσουνε πολύ

Ἄϊντε, κόρη χαϊδεμένη
κέρνα με, νὰ σὲ χαρῶ
Μὴν ἀργοπορεῖς, καϋμένη
καὶ γιὰ σένα λαχταρῶ!

ΣΕ ΜΙΑ ΦΙΛΗΝΑΔΑ

Ἄχ! Κέρνα μ', Ἔλλη μου χρυσῆ
κέρνα, γλυκειά μου Ἔλλη
δός μου νὰ πιῶ γλυκὸ κρασὶ
δός μου τοῦ Βάκχου μέλι!

Κέρνα με βάλσαμο γλυκὸ
γιὰ τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
κι' εἶνε τὸ μόνο γιατρικὸ
γιὰ τῆς ψυχῆς τὰ πάθη

Κέρνα με, κόρη ροδαλὴ
στ' ὡραῖο πανηγύρι
δίνε μου κι' ἕνα σου φιλὶ
στὸ κάθε σου ποτῆρι!

Ἄχ! Γιάτρεψέ μου τὴν καρδιὰ
τὴ βαρειοπληγωμένη
γιὰ νὰ σοῦ ψάλλω μελῳδιὰ
μὲ λύρα φημισμένη!

1934

Μ. Θ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΔΟΣΕΙ

ΤΥΧΗ ἀγαθῇ, ἐντὸς τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἐπιτείλαντος νέου ἐνιαυτοῦ, ἦλθεν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὸ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ τοῦτο ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ, σκοπὸς πρώτιστος τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ πλήρωσις ἑνὸς κενοῦ ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ τῆς Πόλεώς μας, κενοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ἔλλειψις καθίστατο ὁσημέραι αἰσθητή.

Ἀναλαβὼν τὸ βαρὺ τοῦτο ἔργον, ἐν ἡμέραις μάλιστα τόσον χαλεπαῖς, εἶχον ὑπ' ὄψιν ἀρχῆθεν τὸ δυσχερὲς τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἡ πεῖρα ἦτο ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ διδάξῃ τὰ ἀπρόοπτα καὶ παντοῖα προσκόμματα εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἐγχειρήματος.

Δι' ἀκλονήτου ὅμως ἀποφασιστικότητος, καὶ δι' ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς ὁπλισθεὶς, δὲν ἀπεδειλίασα πρὸ τῶν ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀναφυομένων ἑκάστοτε νέων δυσκολιῶν καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζεται σήμερον καὶ πάλιν μετὰ πολυετῆ διακοπὴν ἐν τῇ Πόλει μας ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ διὰ νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ φίλον ὁμογενὲς κοινόν.

Ἀνάλογοι τῶν μόχθων καὶ τῶν ἀγώνων τούτων ἦσαν καὶ αἱ ὕλικαὶ τῆς ἐκδόσεως θυσίαι, ἀλλὰ καὶ ταύτας, τῇ προφρόνῳ συναντιλήψει καὶ ἀρωγῇ πολυτίμων καὶ σεβαστῶν φίλων, οὓς ἀπείρως εὐγνωμονῶ, ἀντεμετώπισα. Ἀποβλέψας κυρίως εἰς κέρδος ἠθικὸν, διὰ τῆς ἱδρύσεως ἐνιαυσίου ἡμερολογιακοῦ ἔργου ὡς Φιλολογικοῦ Κέντρου τῶν ἡμετέρων λογίων καὶ προσφιλοῦς ἀναγνώσματος τῶν φίλων συμπολιτῶν, παρέχοντος εἰκόνα τινὰ τῆς ἐνταῦθα πνευματικῆς ζωῆς, κατέβαλον πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, διὰ τὴν εὐπρεπεστέραν αὐτοῦ ἐμφάνισιν, ἀπότε ἐκλεκτῆς ποιότητος χάρτου, καὶ τυπογραφικῆς φιλοκαλίας, πλούτου, ὕλης καὶ εὐπρεπείας σελίδων, οὕτως ὥστε ἐν συγκρίσει πρὸς ταῦτα νὰ εἶναι μετριώτατον τὸ τίμημα αὐτοῦ.

Εὐτυχὴς λογίζομαι διότι ἔτυχον παρὰ πάντων τῶν λογίων πρὸς οὓς ἀπετάθην προθυμοτάτης συνεργασίας καὶ συνδρομῆς, διὸ καὶ αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσω αὐτοῖς ἀπείρους εὐχαριστίας. Εὐελπιστῶ ὅτι θὰ τύχω συγγνώμης παρ' ἐκείνων, ὧν ἐλλείψει χώρου καὶ πρὸ παντὸς χρόνου, δὲν κατωρθώθη ἡ δημοσίευσις τῶν ἀποσταλεισῶν μελετῶν καὶ δὴ τῶν Ἑλλογ. φίλων Καθηγητῶν κ. κ. Ἀλ. Ἰατροπούλου καὶ Ἀγγ. Βουδούρη.

Εὐγνωμονῶ ἀπείρως πᾶσι τοῖς παρασχοῦσι μοι τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῶν ἀρωγὴν καὶ συναντίληψιν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ τοῦ παρόντος ἔργου μου ἔκδοσιν, ὡς καὶ τοῖς ἀξιοτίμοις συνδρομηταῖς τούτου, τῶν ὁποίων ἡ πρόφρων προθυμία ἐξησφάλισε τῆς ἐκδόσεως τὴν εὐόδωσιν.

Ἀπείρους χάριτας ὁμολογῶ πρὸς τοὺς πολυτίμους φίλους καὶ συνεργάτας μου, τὸν λόγιον Ἐπίσκοπον Ἐλαίας κ. Ἀγαθάγγελον καὶ τὸν ὀτηρὸν θεράποντα τῶν Μουσῶν κ. Νικόλαον Σαράδον, οἱ ὁποῖοι θερμὸν ἐνδιαφέρον ἐπέδειξαν πρὸς εὐόδωσιν τοῦ πονηματίου μου ὡς καὶ τὸν φίλον λόγιον καὶ καλλιτέχνην κ. Ἄρχην Κόβαν ἀριστοτεχνικώτατα ἐπεξεργασθέντα τὸ ἐξώφυλλον.

Παραδίδων σήμερον εἰς τὴν δημοσιότητα τὸ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ τοῦτο ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι ὁ ὁμογενὴς κόσμος, παρορῶν τὰς τυχὸν ἐλλείψεις καὶ τὰς τυπογραφικὰς αὐτοῦ ἀβλεψίας, θὰ τὸ δεχθῇ μετὰ συμπαθείας καὶ στοργῆς.

Ἐν Γαλατᾷ τῇ 6ῃ Ἰανουαρίου 1934

Σ. Ν. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΣ
Δημοσιογράφος
Τέως Γραμματεὺς Ἱ. Μ)λεως Δέρκων

Τὸ ἐξώφυλλον τοῦ παρόντος Ημερολογίου, φιλοτεχνηθὲν λίαν προφρόνως ὑπὸ τοῦ φίλου λογίου κ. ΑΡΧΗ ΚΟΒΑ ἀναπαριστᾷ μαρμαρίνην διακόσμησιν τῆς Βυζαντινῆς Μονῆς τῆς Πανα-χράντου (Φενὲρ Ἰσᾶ Δζαμισῆ), αἱ δὲ φωτογραφίαι τῶν ἐν τοῖς Π)χείοις ἐπισκέψεων τῶν ἐπισήμων, ὀφείλονται εἰς τὴν εὐγενῆ παραχώρησιν τοῦ φίλου κ. ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ φωτογραφικοῦ συνεργάτου τῆς «Ἀπογευματινῆς».

ΣΗΜ. Ἐν τῇ σελίδι 9 ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας τὸ σεληνιακὸν ἔτος ἐγράφη 1351—52 ἀντὶ 1352—53.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

"NAK"

Ν. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

'Επὶ τῶν Προκυμαιῶν Γαλατᾶ 7 Τηλέφ. 43126 — Τηλ. διεύθ. "N A K" Istanbul

Πρακτορεῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει

τῆς 'Αγγλικῆς Ὑπερωκεανείου

ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ

ROYAL MAIL LINES, Ltd

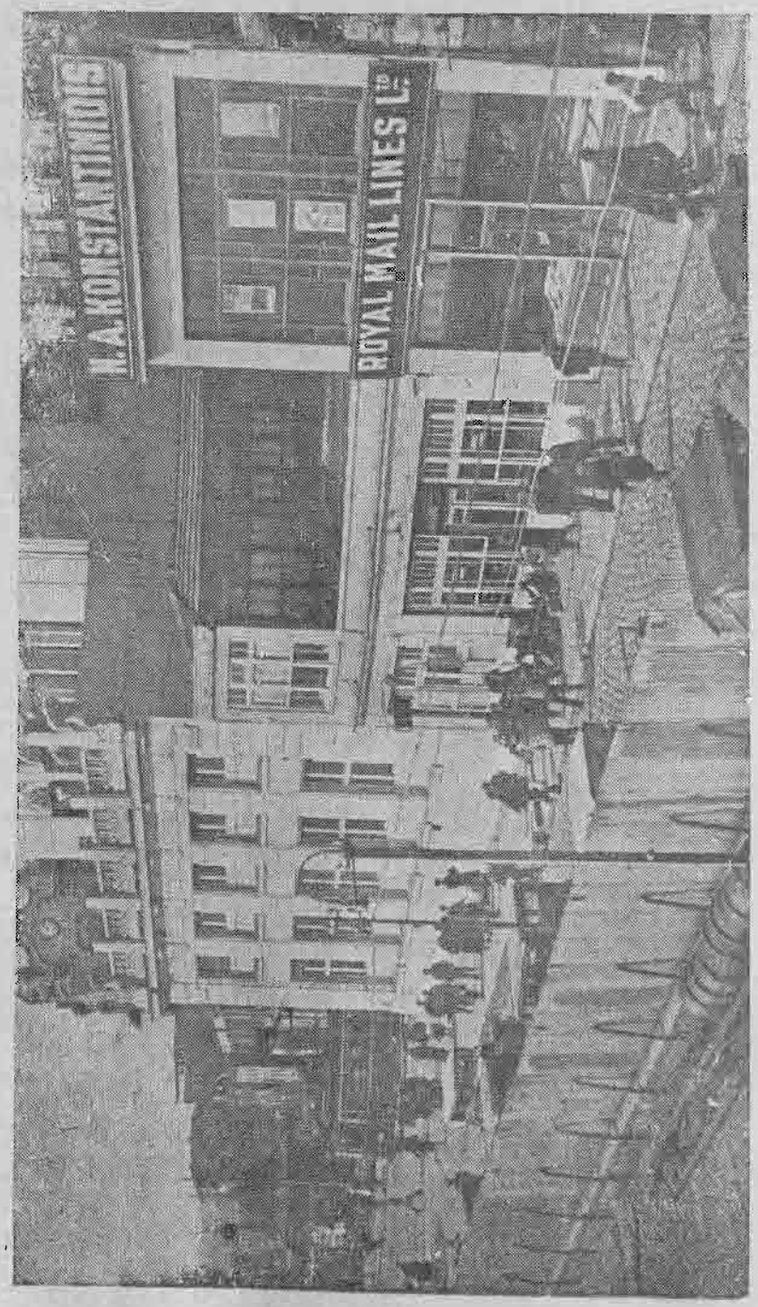

"Εκδοσις εἰσιτηρίων δι' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Διοργάνωσις ἐκδρομῶν — 'Αποστολαὶ μικρῶν δεμάτων — Κατασκευὴ ἀμπαλάζ καὶ πανῶν εἰδικῶν διὰ ταξειδεύοντας γυναῖκας.

ΚΛΕΙΩ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

'Η Καθηγήτρια τῆς Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων δεσποινὶς Κλειὼ Μαυρομμάτη, τὴν ὁποίαν ἡ διεθνὴς κοινωνία τῆς πόλεώς μας περιβάλλει δι' ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως καὶ λίαν ἐπαινετικῶς ἐκφράζεται διὰ τὸ ἔργον της, παρέχει ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐνταῦθα καὶ τὰς 'Επαρχίας γυναικεῖον κόσμον διὰ τῆς ἀναδείξεως μέχρι τοῦδε ἄνω τῶν 300 μαθητριῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς ὁμογενεῖς ἤνοιξαν σχολὰς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς ἐν Πέραν, Καδήκιοϊ καὶ 'Ορτάκιοϊ, τρεῖς ἐν 'Ανατολῇ καὶ πλεῖσται ἄλλαι ραφεῖα ἐνταῦθα καὶ ἐν 'Αθήναις.

'Η δεσποινὶς Κλειὼ Μαυρομμάτη ἤρχισε τὸ εὐεργετικόν της ἔργον ἐν τῇ Πόλει μας μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων κατὰ τὸ 1927 ἐπάνοδόν της, ὅπου παρακολουθήσασα εἰς τὴν Σχολὴν **I. Napolitano** μαθήματα κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς γυναικείων ἔτυχε τοῦ πρώτου διπλώματος μετ' ἐπαίνων.

Κατ' ἔτος δὲ ἡ δεσποινὶς Κλειὼ Μαυρομμάτη ταχτικώτατα μεταβαίνει εἰς 'Ιταλίαν καὶ Παρισίους καὶ παρακολουθεῖ τὰς νέας μεθόδους,

οὕτω δὲ τῷ 1931 ἔτυχε καὶ διπλώματος τῆς **'Ακαδημίας** Παρισίων, τῷ δὲ 1933 ἑτέρου διπλώματος κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς ἀνδρικῶν τῆς Σχολῆς **I. Napolitano** μετὰ δύο **χρυσῶν μεταλλίων** καὶ **Diplome d' Honneur.**

Εἰς τὴν διδασκαλίαν της, ἥτις εἶναι τρίμηνος μεταχειρίζεται δύο μεθόδους τελείως νέας, πρωτοφανεῖς καὶ εὐλήπτους.

Προτοῦ ἐπισκεφθῆτε τὴν πλουσίαν συλλογὴν παντὸς εἴδους ἐπίπλων τῶν Μεγάλων Καταστημάτων

ΑΝΤ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ

μὴ προβῆτε εἰς οὐδεμίαν παραγγελίαν ἢ ἀγοράν.
Πέραν 'Ασμαλῆ Μετζὴτ ἀρ. 15. Τηλεφ. 41293
Πέραν Μεγ. ὁδὸς 'Ιστικλὰλ (Γωνία Κουμπαρατζῆ) ἀρ. 463

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Ταξὶμ ὄπισθεν τοῦ Σταδίου ἀρ. 4—8 Τηλεφ. 41801.

ΤΙΜΑΙ ΜΗ ΕΠΙΔΕΧΟΜΕΝΑΙ

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

Στερεότης ἐγγυημένη

Ταχίστη ἐκτέλεσις παραγγελιῶν

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ Μ. ΠΙΣΤΟΦ

Πρώην Α'. Μουχτάρη Πέραν
Πέραν Ταξὶμ.
ΟΔΟΣ ΡΟΥΜ ΚΑΠΡΙΣΤΑΝ ἀρ. 6
Κάτωθεν τοῦ Συσσιτίου
Τηλέφωνον Πέραν 4236

'Αναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης πράξεως κτηματολογικῆς, *Τεφτερχανὲ* διεκπεραιοῖ διαφόρους ὑποθέσεις *Κληρονομικας, Δηξιαρχικὰς, Νυφυσίων.* 'Επισημοποιήσεις γεννήσεων καὶ γάμων. Διατυπώσεις *Πολιτικῶν γαμων* καὶ ἐν γένει πάσης ὑποθέσεως σχετιζομένης μὲ ὅλα τὰ *Κυβερνητικα καὶ Δημαρχιακὰ* τμήματα. *'Ανοροπωλησίαι ακινήτων.* Συμβουλαὶ καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8—12.30 καὶ 17—19.30.

Υ. Γ. Καταργηθέντων τῶν θέσεων «Μουχτάρηδων» τὸ γραφεῖον ἀναλαμβάνει τὴν διεκπεραίωσιν ἐκδόσεως πιστοποιητικῶν ('Ιλμουχαπὲρ) πάσης φύσεως ἤτοι: *Κληρονομικῶν, Δηξιαρχικῶν, Κτηματολογικῶν, 'Υγειονομικῶν κτλ.* εἰς ὅλα τὰ Δημαρχιακὰ καὶ λοιπὰ ἐπίσημα τμήματα τῶν περιφερειῶν *Πέραν, Γαλατᾶ, Σισλῆ καὶ περιχώρων.*

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

('Εμπορορράπτης)

Διπλωματοῦχος τῆς 'Ακαδημίας τῶν Παρισίων.

'Υφάσματα στερεώτατα. 'Εργασία ἄμεμπτος. Τιμαὶ ἄνευ συναγωνισμοῦ.

Πέραν Μ. ὁδὸς 'Ανεξαρτησίας
Δίοδος Χατζοπούλου Ν. 38

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

('Ιερορράπτης)

"Ολα τὰ εἴδη τῶν ἐνδυμασιῶν τῶν Κληρικῶν. Ράσα, Καλλιμαύχια, 'Ιερὰ "Αμφια, 'Αρχιερατικὰ, 'Ιερατικὰ καὶ Διακονικά.

'Εργασία περιποιημένη. Τιμαὶ λογικαί. Φανάριον, 'Ισκέλε Δζαδεσῆ (ἔναντι τῶν Π)χείων).

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤ· ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΙΤΟΥΡΗ

Καλλιτεχνικαὶ τυπογραφικαὶ ἐργασίαι πάσης φύσεως—'Εκτύπωσις καὶ στερεώτατον δέσιμον βιβλίων—"Ολα τὰ εὐρωπαϊκὰ εἴδη γραφικῆς ὕλης, λογιστικῶν βιβλίων καὶ χρειωδῶν Γραφείων, ἀρίστης ποιότητος.

Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι
Γαλατᾶ, ὁδὸς Μερτεμπανὶ 13—15 Τηλ. 43055.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Πέραν Μεγάλη ὁδὸς 'Ανεξαρτησίας 337 Τηλ. 44148.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Γαλατᾶ ὁδὸς Μπιλλοὺρ 8. Τηλέγρ. Διεύθ. **Τσιτούρης 'Ιστανπούλ.**

Κυρίαι

Μὴ μεταχειρίζεσθε Κρέμες αἱ ὁποῖαι καταστρέφουν τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Μεταχειρισθῆτε τὴν

ΚΡΕΜ ΔΕΡΜΟΦΙΛ

εἶναι ἡ μόνη κρέμα ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου σας.

Κύριοι

σᾶς συνιστῶμεν μετὰ τὸ ξύρισμα τὴν

ΚΡΕΜ ΔΕΡΜΟΦΙΛ

εἶναι ἡ μόνη ἀντισηπτικὴ ἡ δροσίζουσα τὸ πρόσωπον.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
Φαρμακεμπορεῖον καὶ Μυροπωλεῖον «ΓΑΛΑΤΑ»
ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΡΑΝΤΖΟΥ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΨΙΑΚΗ
Γαλατᾶ Βοεβόδα Δζαδεσῆ ἀριθ. 88.

Προτιμᾶτε τὴν Πρωτεαντὶν
ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

AY-YiLDiZ

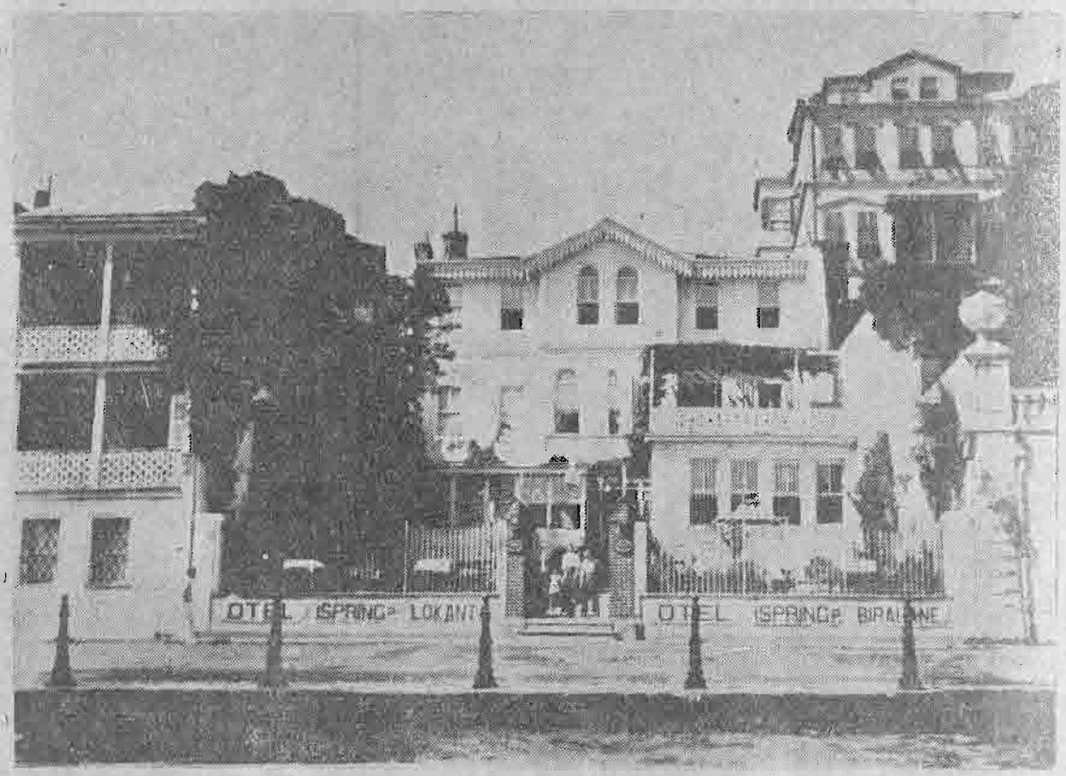

Ἀριστοκρατικὸν Ξενοδοχεῖον καὶ Ζυθεστιατόριον «**Ἀϊ—Γιλδίζ**» πρώην «**Σπρὶγγ—Παλὰς**» μετὰ κήπου ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐναντι τῆς ἀποβάθρας Θεραπείων. Τηλεφ. 34—16 ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΜΑΝΩΛΗ ΒΛΑΧΟΥ

Δωμάτια εὐάερα καὶ εὐήλια. Θέα ἀπαράμιλλος ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου.

Μαγειρικὴ Εὐρωπαϊκὴ καὶ Ἀνατολική.

Ζῦθος καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῶν εὐρωπαϊκῶν ποτῶν—Ὕδωρ διαυγὲς τῆς ἰδιαιτέρας πηγῆς τοῦ Ξενοδοχείου—Καθαριότης ἄμεμπτος—Περιποίησις τελεία.

Ἰδιαίτεραι συμφωνίαι δι' οἰκογενείας καὶ παρατεταμένην διαμονήν.

Τὰς Τυπογραφικάς σας ἐργασίας εἰς τὸ

Καλλιτεχνικὸν Τυπολιθογραφεῖον

« M E P K E Z »

τοῦ κ. Σωκράτη Μιχαηλίδου

Γαλατᾶ Τοῦνελ Σοκὰκ Ζεντζιρλῆ χὰν

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ

Δ Ε Μ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Κ. ΚΑΤΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΟΥΖΙΚΟ ΔΕΜ

Γαλατᾶ 'Αρκάδι Σοκὰκ No. 35. Τηλεφ. 42750.

ΘΕΛΕΤΕ νὰ γίνητε πλούσιοι ;

ΘΕΛΕΤΕ νὰ ἐξασφαλίσητε τὸ μέλλον σας ;

ΘΕΛΕΤΕ νὰ προικίσητε τὴν κόρην σας ;

Μὴ σκέπτεσθε διόλου

Ὅλα αὐτὰ ἀκόπως θὰ τὰ ἐπιτύχητε ἐὰν ἀγοράσητε ἕνα **Λαχνὸν τῆς Ἀεροπλοΐας** ἀπὸ τὸ πασίγνωστον καὶ ὀγουρλούδικο Σαράφικον τοῦ **ΣΩΚΡΑΤΗ ΑΛΕΞΙΑΔΟΥ.**

Γαλατᾶ, Καράκιοϊ Γωνία Χαλὴλ Πασᾶ ἀρ. 3.

Κατάστημα Φωτογραφικῶν εἰδῶν

"LUMIYER"

ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ

Μεγάλη συλλογὴ φωτογραφικῶν μηχανῶν τῶν μεγαλειτέρων ἐργοστασίων.

Ἐργασίαι ἐρασιτεχνῶν παραδίδονται ἐντὸς 24 ὡρῶν.

Τιμαὶ ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ

Πέραν Πλατεῖα Τοῦνελ ἀρ. 519—521

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

ΛΕΩΝ ΛΑΣΤΝΙΚ

Σταμπούλ, Ἐμίνονου

πλατεῖα γεφύρας ἀρ. 13, 1ον πάτωμα

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Εὑρίσκονται κομψὰ παρδεσοῦ τύπου ἀγγλικοῦ παντὸς χρώματος ἀπὸ καμπαρτίνα ἀγγλικὴ, μεταχειρίζονται καὶ ὡς παρντεσοῦ καὶ ὡς ἀδιάβροχα.

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ

ἐπίσης δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Πώλησις χονδρικὴ καὶ λιανικὴ

Τηλέφωνον 21859

ΝΟΜΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΑΝΤΕΛΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Διπλωματούχου τῆς Νομικῆς Σταμπούλ Μεταφρ. τοῦ Γ' Συμβολαιογραφ. Πέραν Γαλατᾶ, Μέγα Ἐθν. Χάνιον 37.

Παρέχει πᾶσαν συμβουλὴν ἐπὶ ἐμπορικῶν, ἀστικῶν, κληρονομικῶν, φορολογικῶν καὶ ὑποθέσεων κτηματολογίου.

Συντάσσει ἑταιρικὰ συμβόλαια, δικόγραφα, διαμαρτυρήσεις ὡς καὶ πᾶν ἔγγραφον τοῦ Ἐκτελεστικοῦ.

Τμῆμα ἰδιαίτερον διὰ διαχειρίσεις ἀκινήτων, διὰ διεκπεραιώσεις κληρονομικῶν καὶ κτηματολογικῶν πράξεων (μεταγραφὰς ὑποθηκεύσεως ἀκινήτων κλπ.)

Μεταφράσεις οἱουδήποτε ἐγγράφου εἰς Γαλλικὴν, Τουρκικὴν καὶ Ἑλληνικήν.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΗΤΑ

Ὅλα τὰ εἴδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς πάστες, τοῦρτες, πετιφοὺρ κ.λ. μὲ τὰ καλλίτερα ὑλικά.

Κουφέτα καὶ ὅλα τὰ εἴδη διὰ

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΓΑΜΟΥΣ

Σοκολάται τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων.

Χαλβᾶς ἀρίστης ποιότητος

Τιμαὶ ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ

Γαλατᾶ, Τοπτσιλὰρ σταθμὸς Τράμ Βεβεκίου ἀρ. 56.

ΣΟΚΟΛΑΤΑ

ΜΕΛΒΑ

Προτιμήσατε τὰ προϊόντα τοῦ πρώτου ἐν Τουρκίᾳ ἱδρυθέντος ἐργοστασίου Σοκολάτας ΜΕΛΒΑ, ἀνώτερα πάντοτε, εἰς τὸ εἶδός των, ἀπὸ κάθε ἄλλα, ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν, τὴν ποιότητα καὶ τὸ ἄρωμα. Πωλοῦνται παντοῦ.

Διεύθυνσις : Γαλατᾶ Καράκιοϊ, ὁδὸς Ἀϊναλῆ λοκάντα, ἀρ. 24-26-28.

Ἰσταμπούλ

Τηλέφωνον 43025.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΗΔΕΙΩΝ

Π. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΠΕΡΑΝ ΠΑΣΑΖ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ *13*

Τηλέφ. 41852

Ἔκδοσις Καραντίνας ἐντὸς 15 λεπτῶν Λ. Τ. 3.—Φέρετρα ἐκ Λ.Τ. 3—Νεκροφόρα αὐτοκίνητα ἐκ Λ. Τ. 3.—Στέφανοι ἐκ φυσικῶν καὶ τεχνητῶν ἀνθέων ἐκ Λ. Τ. 2.50. Ἀγγελτήρια Θανάτου τυπώνονται καὶ τοιχοκολλῶνται ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀφ' ἧς στιγμῆς λάβομεν διαταγήν.

Φωτογραφίαι ἐκ πορσελάνης διὰ τάφους ἐκ Λ.Τ. 3.50. Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία βενζιναικάτων διὰ τὰς νήσους καὶ τὰ προάστεια, ταριχεύσεις καὶ ἀποστολὴ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν νεκρῶν ἢ τῶν ὀστῶν αὐτῶν κτλ.

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὸ μόνον τελειοποιημένον ὁμογενὲς κατάστημα

Νυκτερινὴ ὑπηρεσία

Τεπὲ Μπασῆ Μουρὰτ Μπέϊ ἀπαρτμὰν ἀρ. 7 ἐσωτερ. 1.

(ἔναντι τοῦ κινηματογράφου Μοντὲρν)

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ 1934

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης κ. κ. ***Φώτιος ὁ Β΄.***

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ.κ. ***Μελέτιος ὁ Β΄.***

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ.κ. ***Ἀλέξανδρος.***

Ἡ Α. Σ. ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων Μ)λίτης Πτολεμαΐδος κ.κ. ***Κελαδίων.***

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης τῆς Σερβίας κ.κ. ***Βαρνάβας.***

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης τῆς Ρουμανίας κ.κ. ***Μύρων.***

Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ κ.κ. ***Πορφύριος.***

Ἡ Α. Ε. ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ.κ. Κ. Σακελλαρόπουλος.

Ὁ Εὐγενέστατος Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει κ.κ. Δημ. Καψάλης.

Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται : Καισαρείας κ. Καλλίνικος, Ἐφέσου κ. Ἀγαθάγγελος, Ἡρακλείας κ. Βενιαμὶν (Σωμ. 3) Χαλκηδόνος κ.Μάξιμος, Δέρκων κ. Ἰωακεὶμ (10), Προύσης κ. Νικόδημος, Πριγκηποννήσων κ. Θωμᾶς, Σηλυβρίας κ. Εὐγένιος (2) Ἡλιουπόλεως κ. Γενν̀αδιος, Ροδοπόλεως κ· Κύριλλος (2) Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος (5), Χριστουπόλεως κ. Μελέτιος (2), Μύρων κ. Πολύκαρπος, Λαοδικείας Δωρόθεος (10).

Οἱ Σεβ, Μ)λῖται τοῦ Ἐξωτερικοῦ : Θεσ)νίκης Γεννάδιος (10) Ἰωαννίνων Σπυρίδων (2) Κρήτης Τιμόθεος (10) Ρόδου Ἀπόστολος (5) Φιλλανδίας Γερμανὸς (2) Δράμας Βασίλειος (3) Μιτυλήνης Ἰάκωβος (10) Ἀλεξανδρουπόλεως Γερβάσιος (5) Μηθύμνης Διονύσιος (3) Χίου Ἰωακεὶμ (5) Βιζύης Χριστοφόρος (10) Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος (5) Ξάνθης Πολύκαρπος (15) Ἐδέσσης Κωνστάντιος (5) Ἐλασσῶνος Καλλίνικος (10) Κοζάνης Ἰωακεὶμ (10) Νευροκοπίου Φιλόθεος (15) Ἐλευθερουπόλεως Σωφρόνιος (3) Παραμυθίας Γεώργιος (5) Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομος (5) Πλωμαρίου Κων)τῖνος (8) ὁ Τυρολόης καὶ Σερ. Χρυσόστομος 3, Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Ἀγαθάγγελος 7.

Οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι : Χαριουπόλεως Γεννάδιος, Ἐλαίας Ἀγαθάγγελος (10 Λεύκης Παγκράτιος, Τρωάδος Εὐστάθιος, Ἁγίου Φραγκίσκου Κάλλιστος (5) Μιλήτου Αἰμιλιανὸς (2) Ἀβύδου Γερμανὸς (2) Ναζιανζοῦ Φιλόθεος.

Οἱ ἐν τοῖς Π)χείοις : Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ.Συνόδου Ἀρχιμ. Ἀδαμάντιος (2) Μ. Ἀρχιδιάκονος Γρηγόριος, Μ. Ἀρχιμ. Καλλίνικος, Δευτερεύων Μάξιμος, ὑπογραμ. τῆς Συνόδου Κύριλλος, Εὐθ. Μαυρίδης Διευθυντὴς Τουρκ. Γραφ. Γ. Σαββόπουλος Ταμίας, Ἀλεξ. Μελίδης

διευθ. θρησκ. πράξεων. Ἰ. Λεωνίδου διευθ. Πρ]κόλου, Ἀλεξ. Φωτιάδης γραμ. ἐφορ. Θ.Σχολῆς. Στυλιανὸς Ἀντωνιάδης φροντιστής.

Οἱ Ὀφφικιάλλοι: Αἰδ. Μ. Οἰκονόμος Κωνστ. Καλλίνικος Μάντσεστερ (5). Οἱ ἐντιμολ. κ κ. Βλ. Μιρμίρογλους (10), Γ. Παπαδόπουλος (3), Ι Παπαδόπουλος Θεσσαλονίκη (5). Χρ. Παπαϊωάννου, Π. Τριανταφυλλίδης Παρίσιοι (5), Ἀντ. Νικολόπουλος. Δημ. Αἰγινήτης [3], Β. Αἰμιλιάδης, Ἰάκωβος Ναυπλιώτης, Εὐστάθιος Βιγγόπουλος, Κ. Ψάχος Ἀθῆναι [3], Ἀλ. Σινιόσογλους Ἀθῆναι [5], Κ. Μακρίδης, Γ. Χολλεμπὰχ (3), Β. Ὀνουφρυάδης.

ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ

Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας.

Ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου.

Διάκονος Ἀρκάδιος, Προηγούμενος Δομέτιος, Προηγούμενος Παγκράτιος, Προηγούμενος Ἀλέξανδρος, Προηγούμενος Θεοδόσιος, Μοναχὸς Μελέτιος Ἀρχιγραμ. τῆς Ἱ. Συνάξεως, Ἱερεὺς Θεόφιλος, Ἱερεὺς Ἀθηνογένης.

Ἱερὰ Μονὴ Ἰβήρων. Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκ. Θρόνου Παγκράτιος Ἰβηρίτης ἰατρὸς, Προηγούμενος Μισαήλ.

Ἱερὰ Μονὴ Χιλιανδαρίου (Σερβική).

Ἱερὰ Μονὴ Διονυσίου. Προηγούμενος Γαβριὴλ, Προηγούμενος Βαρλαάμ.

Ἱερὰ Μονὴ Κουτλουμουσίου.

Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου. Μοναχὸς Ἀνανίας.

Ἱερὰ Μονὴ Ξηροποτάμου. Προηγούμενος Εὐδόκιμος.

Ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου [Βουλγαρική].

Ἱερὰ Μονὴ Δοχειαρίου. Προηγούμενος Δανιήλ.

Ἱερὰ Μονὴ Καρακάλου.

Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου.

Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας. Ἡγούμενος Καισάριος, Μοναχὸς Δωρόθεος.

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγ. Παύλου. Προηγούμενος Σεραφείμ.

Ἱερὰ Μονὴ Σταυρονικήτα.

Ἱερὰ Μονὴ Ξενοφῶντος.

Ἱερὰ Μονὴ Παντοκράτορος.

Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου.

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος [Ρωσσική].

Ἱερὰ Μονὴ Κωνσταμονίτου.

ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πτολεμαΐδος κ. Κελαδίωνος Τοποτηρητοῦ τοῦ Π)χικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων:

Ἱερὸν Κοινὸν τοῦ Παναγ. Τάφου [3], οἱ Σεβασ. ὁ Νεαπόλεως Παντελεήμων, ὁ Διοκαισαρείας Ἀρίσταρχος. Οἱ Πανοσ. Ὁ Σκευοφύλαξ ἀρχιμ. Κυριακὸς, ὁ ἀρχιγραμματεὺς ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος, ὁ ἐπίτροπος τῶν οἰκονομικῶν ἀρχιμ. Βασίλειος, ἀρχιμ. Κάλλιστος, ἀρχιμ. Νάρκισσος, ἀρχιμ. Βησσαρίων, ἀρχιμανδρίτης Κωνστάντιος, ἀρχιμ. Παλλάδιος, ἀρχιμ. Εὐθύμιος, ἀρχιμ. Ἱερώνυμος, ἀρχιμ. Ἰωαννίκιος, Ἱερομ. Ἰουστῖνος, Ἱεροδιάκονος Σμάραγδος, Ἱεροδιάκονος Ἱερόθεος, Μοναχὸς Μόδεστος, οἱ κ. κ. Γεώρ-

γιος Σαΐδ, Χριστόδουλος Σπυριδωνίδης, A C. Whitfild, Ζαχαρίας Τσαπάκης, Μιχαὴλ Γεωργίου, Φώτιος Ζωγράφος.

ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΑ

Οἱ Πανοσιολ. Ἡγούμενοι τῶν Ἱ. Μονῶν. Ἀρχιμ. Διονύσιος (Ἁγίου Γεωργίου Πριγκήπου), Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Ἰωσηφίδης (Ἁγ. Νικολάου Πριγκήπου) Ἀρχιμ. Θωμᾶς [Σωτῆρος Χριστοῦ Πριγκήπου), Ἀρχιμ. Κύριλλος Ἀγαπίου (Σωτῆρος Χριστοῦ Πρώτης), Ἱερεὺς Κωνσταντῖνος Παϊκόπουλος (Ἁγ. Γεωργίου Καρύπη Ἀντιγόνης).

Οἱ ὁσιωτ. ἱερεῖς τῆς ἀρχιεπ. Κων)πόλεως καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Τῆς Κοινότητος Πέραν ἀρχιμ. Συμεὼν Πάγκαλος, Ἀμβρόσιος Καραδάνος, Οἰκονομ Ἀργύριος (20), Οἰκ. Ἰωάννης Παναγιωτόπουλος, Προκόπιος Μελᾶς. Οἱ ἱεροδ. κ.κ. Ἀνδρέας Λαγούρος, Βασίλειος (ἁγίας Τριάδος), ἀρχιμ. Γεράσιμος Καλοκαιρινὸς (Φερίκιοϊ), ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος (Ταταῦλα), Οἰκον. Γεώργιος Παπαδόπουλος (Ὑψωμαθεῖα), ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος (Κοὺμ Καποῦ), Ἰωάννης Γαλάνης (Βλάγκα), ἀρχιμ. Σωφρόνιος Κιορπὲς καὶ ἱεροδ. Δημήτριος Βαλλιάνος (Εὐαγγελιστρίας Ταταούλων), ἀρχιμ. Λεόντιος (Ὀρτάκιοϊ), ἱεροδ. Μελέτιος Κριθιώτης (Ἀρναοὺτ-Κιόϊ), ἀρχιμ. Κων)τῖνος Σπυρίδης (Βεβεκίου), ἀρχιμ. Χρύσανθος (Βογιατζῆ-Κιόϊ), Οἰκ Βασίλειος Γρίβας (Ἅγ. Νικόλαος Νεοχωρίου), Σύγκελλος Σωκράτης (Πασᾶ Μαχαλὲ), Αὐξέντιος Καλλιαγκὸς (Βεφᾶ), Χρῆστος Τζανδάρης (Βαλῖνον), Οἰκον. Νικόλαος Κριθιώτης (Βαλατᾶς), Ἀναστάσιος Καραγιαννίδης (Τσεγκέλκιοϊ) Ἀντώνιος Γκάτζος (Χάλκη), ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος (Πρίγκηπος), Ἀντώνιος Ρεπανέλης (Ἅγ. Στέφανος), Διάκονος Κων)τῖνος Παπίλιας (Ὑψωμαθεῖα).

Οἱ ἐν τῇ Μικτῇ Ἐπιτροπῇ τῆς Ἀνταλλαγῆς κ.κ. Rasih bey, Γεώργιος Τσατάλας.

Οἱ ἐκ τοῦ Ἰατρικοῦ Σώματος τῆς πόλεώς μας κ.κ Τσμ. Σγουρδαῖος, Μιχαὴλ Κουρεμένος, Μιχ. Φακατσέλης, Δ. Βαρσάμης (χημικὸς), Περ. Τιβέριος, Χρ. Μάνθος, Ἀθ. Κουκούλης, Ε. Ταχιντζῆς, Στυλ. Παρασκευᾶς (5), Μεν. Σχοινᾶς, Ἐλευθ. Ταπεινὸς, Χαρ. Κωστόπουλος, Π. Παπαστρᾶτος, Δημ. Ἀδαμαντόπουλος, Ἀντ. Ζωγράφος, Θεμ. Κικριλῆς (ὀδοντοϊατρὸς), Κ. Β. Αἰμιλιάδης.

Οἱ ἐκ τοῦ Δικηγορικοῦ Σώματος τῆς Πόλεώς μας κ. κ. Ἀχιλ. Μόσχος, Κυρ. Γκιώκας, Μιλτ. Μαγίδης, Καλ. Λασκαρίδης, Χαρ. Κόντος, Εὐστ. Σανταλτζόγλους, Κων. Λογοθέτης, Σάββας Σέργιος, Παν. Μαυρίδης, Κ. Καρολίδης, Γ. Ζιούρας, Μιχ. Νικολαΐδης.

Οἱ ἐκ τοῦ Τραπεζιτικοῦ Σώματος κ. κ. Δημ. Βοσνιᾶκος, διευθυντὴς Τραπέζης Χρυσοβελώνη, Θεμ. Ἀποστολίδης ὑποδ. Τραπ. Near East, Ἀθ. Λογοθέτης τμηματάρχης Β. Ο. (2), Ἰωάν. Βαφείδης τμηματάρχης Β. Ο., Γεώργιος Παπαδόπουλος τμηματάρχης Β. Olland (5), Δημήτριος Πάμφιλος

τμηματάρχης Β. Com. Ital, Ἰωάννης Ἀλευρόπουλος (Τραπεζίτης), Βασίλειος Καμαριώτης καὶ Νικόλαος Παπαδόπουλος Ρ. Ο. Β.

Οἱ ἐκ τῶν Ναυτικῶν Πρακτόρων κ.κ.

Διον. Ἀναγνωστόπουλος, Κ. Σισκίδης, Δημ. Ἀράμπογλους, Νικόλαος Κωνσταντινίδης, Ν. Βουτσινᾶς.

Οἱ ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ Σώματος κ κ. Βασίλειος Κούρτογλους **Γρηγ. Ἀνανιάδης, Γεώργιος Μπακλατζόγλους 5 Ἀντών. Σοφιανὸς Δημ. Τζημος, Γ. Νεαπολιτάκης, Β. Νεαπολιτάκης. Ἀδελφοὶ Ἐγγονόπουλοι, Ν. Σιριμτζόγλους, Γ. Καλαφάτης. Γ. Σιριμτζόγλους, Κων. Παπαδόπουλος. Κ. Γραμματόπουλος, Σάβ. Δουράτσογλους, Ἰωάν. Ζιαβόπουλος, Ἰωάννης Μποζαμπάλογλους, Στυλ. Βούτας, Θεοδ. Μαντζαρίδης, Ἀλέξ. Ποσάντζης, Ν. Ζουμπούλης, Ἰ. Καπετανίδης, Φώτιος Σάρρας, Γ. Ἀντωνιάδης.**

Οἱ ἐκ τοῦ Καθηγητικοῦ Σώματος τῆς Θεολ. Σχολῆς Ἑλλογ.

κ.κ. ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κορωνάκης, Φώτιος Πασχαλίδης, Ἀλέξ. Ἰατρόπουλος (3), Ἰωάννης Γ. Παναγιωτίδης. Νικ Παπαδόπουλος, Ἀποστ. Μέξης, Εὐάγ. Φουντόπουλος (ἰατρὸς), Ἱερ. Δωρόθεος, Μιχ. Χ΄΄ Ἀθανασίου.

Ἡ Ἐρίτιμος Ἐφορεία τῶν Νοσ. Βαλουκλῆ. κ. κ. Στυλ. Κιομουρτζόγλους πρόεδρος, Ν. Λαγούτης α΄. ἀντιπρόεδρος, Ἀλ. Ἀδοσίδης ἰατρὸς β΄. ἀντιπρόεδρος, Λάζ. Κιουρτσόγλους δικηγ. ἔφορος γραμμ., Ν. Καραμάνογλους ἀλευρέμπ. ταμίας, Στ. Μαναήλογλους ἰατρὸς, Μ. Λάγγας ἀρχιτέκτων, Χρ. Ἀγγελίδης δικηγόρος, Β. Παπαθεοδώρου δικηγ Σταμ. Πούλογλους δικηγ. Ἐλισσ. Ἠδοσίδης, Χαρ. Ἀγνιάδης νομικὸς, Γ. Νικολαΐδης ἰατρός.

Ἀλ. Τσάνης γεν. διευθυντὴς, Ἀθ. Τσαούσης γραμματεὺς, Ἰ. Πετρίδης γραμ. κτηματικοῦ, Εὐσέβιος Μπουσάκας εἰσπράκτωρ σώμ. 5.

Ὁ Εὐγενέστατος Κύριος Σάββας Γεωργιάδης Πρόεδρος Κεντρ. Ἐφορείας Καδήκιοϊ σώμ. 5.

Ἡ ἀξιότιμος ἐπιτροπὴ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων κ.κ. Διαμαντὴς Γιαννακάκης πρόεδρος, Κ. Ἀρακᾶς, Ἰ. Παΐσιος, Πλουτ. Μποσσίνης, Γ. Σώτροπας, Π. Μπιλίρης, Ἀθ. Ἀντωνόπουλος, Μ. Πελεκανίδης, Ἰ. Μπουλλὲς, Γ. Ξένος, Γ. Τσώφλιας, Π. Ἀπόδιακος.

Ἡ ἀξιότ. ἐπιτροπὴ Ἁγ. Νικολάου Γαλατᾶ. κκ. Ἰ. Παπανικήτας πρόεδρος, 5, Ν. Χ΄΄ Γρηγόρης, Δ. Ξανθόπουλος, Θ. Θωμαΐδης, Π. Κλεινόπουλος, Ν Θεοδοσιάδης, Ε. Κωνσταντινίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀλ. Ἀκάτου Πατριαρχικοῦ ὑπαλλήλου.

Οἱ κκ. Μ Ἐκκλησιάρχης Ἄνθιμος, Οἰκον. Γ. Παπασταύρου, Σπ. Κωνσταντινίδης διερμ. Π)χείων 2, Σωτ. Ζώης, Ἀλίκη Ποτιτσοπούλου, Π. Ξανθούλης, Ἀντ. Καλάδης, Γ. Σ. Γαβριηλίδης, Εὐστρ. Λαμπρόπουλος, Θεμ. Χ΄΄ Δημητρίου, Κανάκης Βαφειάδης, Γεώργιος Κρητικός.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλου

Οἱ Πανοσ. ἀρχ. Γ. Ἀμοιρίδης, ἀρχ. Παγκράτιος, Σύγκελλος Νήφων

Λύσανδρος Κουκούλης διάκονος. Οἱ κκ. Κ. Κοντόπουλος, Ἰ. Παλάσης, Τάκης Ἰωαννίδης, Γ. Ζορμπᾶς, Χαράλ. Κουτσαβέλης, Φώτιος Σάββα Σάββας – Θάλεια Ἀναστ. Δωρίδης Φώτιος Ἐμμανουηλίδης, Χρ. Εὐσταθιάδης, Φώτιος Γιαλαμπούκης, Δ. Τσιγκίρογλους, Ἐμμ. Γεροντάκης Τομᾶζος Βαλλῆς, Γ. Τζωαννίδης Γ. Γάκης, Χριστόφ. Μπεζᾶς (Θεσσαλονίκη) Λ. Νικολαΐδης ἰατρὸς, Κ. Χανόπουλος ἰατρὸς, Φ. Θωμαΐδης, Θ. Ποντικάκης [Ξύδια Κομοτινῆς].

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἀρχειοφύλακος τῶν Π)χείων θεοφ. Ἐπισκόπου Χαριουπόλεως κ. Γενναδίου.

Ὁ ἱερ. προϊστ. Μ.Ρεύματος αἰδ. Ἀναστ. Ξένος, Β. Γεωργίου κανδηλανάπτης Ἁγ. Τριάδος Πέραν Μαρία Δημητριάδου, Θεόδ. Χαβιαρόπουλος ὀδοντοϊατρὸς, Ἀλέξ. Ἀθανασέσκου. Οἱ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ Ἑταιρείας Πετρελαίων «***Νὲφτ Συνδικὰτ***» Κωνστ. Καπόνης, Μ. Ἀρβανιτίδης, Στ. Βαλσαμίδης, Ἀθ. Βελούκας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἐριτ. κ. Σοφ. Ντίνου προέδρου Ἐπιτροπῆς Εἰσοδίων Πέραν.

Οἱ κ. κ. Στέφ. Εὐφραιμίδης, Κ. Π. Ριζόπουλος, Δ. Ἀράμπογλους, Σοφ. Κ. Ντῖνος, Χρ. Εὐθυμιάδης Στ. Στεφανίδης, Δημ. Γ. Κρασσᾶς, Νικ. Ἀντωνιάδης, Χρηστ. Προβατόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἐριτίμου κ. Διαμαντῆ Γιαννακάκη προέδρου Ἐπιτροπῆς Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων.

Οἱ κ.κ. Ν. Τριανταφυλλίδης ἰατρὸς, Βίκτωρ Κάζηλας, Ζαχ. Ἐλκαχὰν ὀδοντοϊατρὸς, Ἰ. Ἰσιδωρίδης Γ. Σαζβιολάκης, Περικλ. Μπέλλας, Ἀπ. Μπέλλας, Στυλιανὸς Ἀντώναρος, Σταμάτιος Μπέλλας, Λ. Γιανόπουλος, Ἰ. Ἀτζέμογλους, Χρ. Ἠλιάδης, Ἰ. Χαλιορῆς, Κ. Βαλλιάδης, Περικ. Κώστας, Μιχ. Σφακιανούδης, Πασχ. Μπαχάρης, Γ. Πάπης Ζαννῆ Πιπέρας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Αἰδ. κ Νικολάου Ἀναγνωστοπούλου ἱερέως Κοινότητος Καδήκιοϊ :

Οἱ κκ. Βασ. Καρδαμένης ἀρχιδ. Μ]λεως Χαλκηδόνος, Πρεσβύτερος Νικόλαος, Διαμαντὴς Ἀνθομελίδης Θεόδωρος Καλούδης

ΙΜΒΡΟΣ

Ὁσεβ. Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Ἰάκωβος σώμ. 5. Χρ. Βάνισος, Δημ. Ψευτέλης 3.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ὁ Σεβ. Μ)λίτης Αὐστραλίας κ. Τιμόθεος Σώμ. 20.

ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀντωνίου Τζανῆ Οὐέλλιγκτον.

Οἱ κκ. Ἀντ. Τζανῆς, Rev. D. C. Bates, Γ. Πρωτομαστόρου, Εὐστράτιος Γαλάνης, Σπ. Μπερδεπὲς 2.

ΑΜΕΡΙΚΗ

Ὁ Σεβ. Μ)λίτης Ἀμερικῆς κ Ἀθηναγόρας Σώμ. 20

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἁγίου Φραγκίσκου κ. Κάλλιστος 5.

Ὁ Πανοσ. ἀρχιμ. κ. Αἰμιλιανὸς Πασχαλάκης. Ἱ. Μονὴ Ἁγίου Στεφάνου 10 [Γκαστόνια]

Παν. ἀρχ. κ. Βασίλειος Λόκης 5 [Βάσιγκτων] Παν. ἀρχ. κ. Σωφρόνιος Καραμπιμπέρης 5 [Μπουφάλο] Παν. ἀρχ. κ. Δανιὴλ Σκάρπας 5 [Ζάκσονβιλ], Παν. κ. Μιλτιάδης Κεστεκίδης 3 [Δεμουὰνς], Πανοσ. ἀρχ. κ. Ἰωακεὶμ Μαλαχίας 5 [Γιούκστοουν], αἰδ. οἰκον. κ. Δημήτριος Βαϊνίκος 5 [Σαὶντ Λουΐ], αἰδ. οἰκ. κ. Γεώργιος Μενεξόπουλος 3 [Ν. Ὑόρκη], αἰδ. οἰκ. Ἰωβιλιανὸς Λαυρακᾶς 3 [Κλεβελὰντ—Ὄχιο], Mr john Colozoff 5 [Μιαμὴ—Φλωρίδα].

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Νικοδήμου Ἱερ. Προϊσταμένου Μακροχωρίου. Οἱ κ. κ. Ἀρχιμ. Νικόδημος, Ἱεραδ. Καλλίνικος, Γεώργιος Ξανθόπουλος, Ρωμανὸς Ρωμανίδης, Ἀλεξ. Ντοῦλος, Γεώργ. Βασιλειάδης, Ἰωαν. Κεφαλᾶς, Περικλῆς Δημητριάδης, Γεώργιος Ἰωαννίδης, Ἐριφίλη Ταβανίδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ι. Μαλλινοπούλου οἱ κ. κ. Ἰωαν. Μαλλινόπουλος, Γιοβαννάκης Χεζεντζόγλους 2, Φώτιος Καλφόπουλος, Διαμ. Γιαννακάκης, Γεωργ. Βλαστάρδης, Χρῆστος Ἠλιάδης, Παναγ. Μαγδάλης, Ἰωαν. Ἀτζέμογλους, Δημ. Πολίτης, Ἀθαν. Σπειρᾶτος, Εὐσταθ. Βαξεβανόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἱερολ. Διακόνου κ. Δωροθέου Κ. Μελπίδου οἱ κ. κ. Προκόπιος ἱερεὺς Νοσ. Βαλουκλῆ, Ε. Β. Τσουρούκογλους ἐσωτ. διευθ. **Νοσ.** Βαλουκλῆ, Θ. Γ. Κεσίσογλους ἰατρός, Β. Κῶνος ἰατρὸς, Γ. Ζηλανάκης ἰατρός, Γ. Ρ. Μαυρομμάτης ἰατρός, Πρόδρομος Φιλιππίδης, Ἀθαν. Σοφιανός, Δημητρ. Ἀθανασιάδης, Β. Γ. Γούναρης, Παῦλος Καραγιαννίδης, Α. Μεντύλογλους, Μαρία Δημητριάδου, Α. Φοῦσκα, Ἐλεονώρα Παπαδοπούλου, Εὐφροσύνη Ἀντωνιάδου, Ἐλισάβετ Κωνσταντινίδου, Δέσποινα Μ. Μανέδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θρ. Γκιτζῆ Πρωτοψάλτου Ἁγίας Τριάδος Χαλκηδόνος οἱ κ. κ. Ἀρχιμ Δωρόθεος Λαμπρινίδης, Θρασύβουλος Γκιτζῆς, Βασίλειος Νικολαΐδης, Σταῦρος Θ. Τσάρκαλης, Φίλιππος Χ. Βάσσος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Λογοθετίδου διερμηνέως τοῦ Ἑλ. Προξενείου Κωνσταντινουπόλεως οἱ κ. κ. Π. Κ. Σούρλας, Ν. Εμ. Δάμτσας, Ἀλ. Ι. Λογοθετίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ αἰδ. κ. Καλλινίκου Ἱερ. Προϊσταμένου Τζιβαλίου οἱ κ. κ. Καλλίνικος Νικολαΐδης ἱερεύς, Σωτήριος Ἱερακίδης, Δῆμος Παπάζογλους.

Οἱ εὐγενέστατοι κ. κ. Ἰωάννης Στεφανόπουλος (Ἁγ. Στέφανος), Τριανταφ. Φούφας (ἀντιπροσ. ἑλλην. ἐργοστασίων], Γ. Τσάρογλους, Δημ. Δεβετζῆς, Χ. Παρασκευόπουλος, Θ. Σταματιάδης, Ἀναστ. Δούσας, Θεοδ. Ζινιέρης, Μιλτ Ρόκος, Ἰωαν. Σοφιανός, Τιμολέων Μαμελετζόγλους [καθηγητὴς], Nihat bey Münir, Κ. Παπαδόπουλος δημοσιογράφος 10 Γεωργ. Μαξούρης, Δημ. Κατσικόπουλος [βιομήχανος], Κ. Γιάγκογ-

λους, Σταῦρος Βελισσάριος, Γεώρ. Φώσκολος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δημ. Λαμπρίδου προέδρου ἐφοροεπιτροπῆς Μακροχωρίου οἱ κ. κ. Δημ. Λαμπρίδης 2, Γρ Σισμάνογλους, Θωμᾶς Σερβᾶνος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἄρχοντος Μ. Πριμικηρίου κ. Κωνσταντίνου Μακρίδου οἱ κ. κ. Ὄλγα Κ. Μακρίδου, Κ. Παπαδόπουλος [ἀρχικλητὴρ Πατριαρχείων], Γεώργιος Μαντενάκης, Βασίλ. Λαμπρινίδης, Ἰωαν. Γεωργιάδης [ἀρχιτέκτων], Βικέντιος Παπαδόπουλος, Κ. Βαπορίδης [διευθυντὴς Μαρασλείου Σχολῆς].

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Συγκέλλου κ. Χρυσάνθου (Ἱ. Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς) οἱ κ. κ. Παναγιώτης Χαβαράννης ἱερεὺς, Σωτήριος Γεωργιάδης ἱερεύς, Γεώργιος Τζαζόπουλος, Ἰωάννης Δεβλέτογλους, Ἰσαὰκ Ἀντωνιάδης, Ἀνάργυρος Κατρανίδης, Ἀπόστολος Προδρομίδης, Α. Εὐθυμιάδης, Βασιλ. Γεωργιάδης, Ἰωαν. Κεσίσογλους, Ἰωαν. Ρ. Βασιλειάδης, Βασίλειος Θ. Μαντᾶς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μύρων κ. Πολυκάρπου οἱ κ. κ. Λεωνίδας Ἰσαακίδης, Κ Δρόσος, Λεωνίδας Σακκόπουλος, Νικόλαος Ξύδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Παν. ἀρχ. κ. Γερασίμου ἐφημερίου Πατριαρχικοῦ Ναοῦ. Ὁ Μ. Σύγκελλος Γαβριήλ, Ἀρχ. Γεράσιμος Παυλίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ αἰδ. ἱερέως κ. Ζαχαρίου Προϊσταμένου Ξυλοπόρτης. Ζαχαρίας Βασιλειάδης, Ἐμμαν. Μελιταῖος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θρασυβούλου Ἰορδανίδου φοιτητοῦ τῆς ἰατρικῆς. Εὐθύμιος Ἰορδανίδης, Κορνήλιος Γεωργιάδης, Θρασύβουλος Ἰορδανίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Παν. ἀρχ. κ. Ἱεροθέου Κατζώνη. Ἀρχ. Ἱερόθεος, Εὐτέρπη Γρ. Ἰωσηφίδου, Δόμνα Ζαχαριάδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξ. Ὡραιοπούλου ἀσφαλιστοῦ. Λουκᾶς Ὡραιόπουλος, Ἀπόστολος Κερεστετζόγλους, Δημ. Μουτεβελλῆς, Ζαχαρίας Ὡραιόπουλος, Ἀδελφοὶ Κόκκινοι.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θ. Δεληγιάννη ἀσφαλιστοῦ.

Οἱ κ. κ. Wilfred La Fontaine, Δ. Πετρίδης, Ἰωαν. Τριανταφυλλίδης, Μιχ. Κωστομένος [Β. Ο.], Μ. Πετσάλης, Μᾶρκος Λαμπίδης, Θ. Δεληγιάννης.

ΒΟΥΓΙΟΥΚΔΕΡΕ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι αἰδ. Οἰκονόμου κ. Φιλοθέου ἱερ. προϊσταμένου Βουγιούκδερε.

Οἰκονόμος Φιλόθεος, Δὸν Νικόλαος Σαλάχας [ἱερεὺς], Νικόλαος Καραμάνογλους, Μαρίκα Λαμπίκη, Γ. Γαβριηλίδης, Χαρίκλεια καὶ Εἰρήνη Μάντικα, Α. Τοπούζης, Δ. Μαρούρης, Γ. Γιούλης, Γ. Δεγαΐτας Ἰωάννα Βασιλειάδου, Εὐάγγελος Κύρκου. Κλεονίκη Κων)νίδου, Στ. Εὐγενίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι δ-δος Λουκίας Κόντη διδασκαλίσσης Βουγιούκδερε.

Λουκία Κόντη, Χαρίκλεια Τσαροπούλου, Εὐγενία Ἐμμανουηλίδου.

Οἱ ἀξιότιμοι κ. κ.

Γεώργιος Ἰκουκάκης, Σάββας Μπαρμπαρῖγος, Ι. Βασάλος, Μ. Σπυρίδωνος, Γ. Ἰκίζογλους.

Νικηφοράκης Δεϊρμεντζόγλους, Ἠλίας Κολιός.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἡ ἐφοροεπιτροπὴ

Ἰωάννης Σιδερίδης, Θωμᾶς Σουγιολτζῆς, Γεώργιος Καλλίνικος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι δ-δος Ἑλένης Ἰωαννίδου διευθ. Σχολῆς Θεραπείων.

Ἑλένη Ι. Ἰωαννίδου, Μαρία Κρυψοπούλου, Εἰρήνη Καπράκη.

Οἱ ἀξιότιμοι κ.κ. Νικόλ. Μωραΐτης. Πέτρος Παπαδόπουλος, Ἐμ. Βλάχος. Βασίλειος Ἀρσλανίδης.

ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ Π Παπαστράτου ἰατροῦ.

Οἱ κ.κ. Γ. Κρητικὸς, Ἀρίσταρχος Χρηστίδης, Κορνήλ. Χρηστίδης. Β. Χατζηγιάννης.

Εὐγενεῖ φροντίδι τῆς Δ-δος Μαρίκας Ἀγελάστου.

Δ νὶς Εὐαγγελία Θ. Βίγλα, Οἱ κ.κ. Δ. Τρελλίδης, Δημ. Σιδερίδης, Γαβριὴλ Λουκίδης, Παναγ. Μαγδάλης, Γεώργ. Νικολαΐδης, Γεώργ. Βασιλογλους, Ἰωάν. Γαζιάδης, Γεώργ. Σωτηριάδης, Στέφ. Τσίμπης.

Οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. Π. Τζελάτης, Β. Καθαρόπουλος, Χ. Καθαρόπουλος, Ἐμ. Ἀγγελίδης(Ροβέρτειος).

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ὁσ. Ἱερ. κ. Ἀγαθαγγέλου ἐφημερίου Φερίκιοϊ.

Οἱ κ. κ. Ἱερομ. Ἀγαθάγγελος, Χαράλ. Μαντζακόπουλος, Οὐρανία Μαυριδόγλου, Ἀφροδίτη Γκόγκα, Σπυρ. Τσάτσης.

Εὐγενεῖ φροντίδι Ἱερ. Πρωϊστ. Βέϊκοζ Αἰδ. Σακελλαρίου κ. Ἰωάννου.

Οἱ κ.κ. Σακελλάριος, Ἰωάννης Λεωνῆς, Νικόλαος Εὐαγγελίδης, Στυλιανὸς Ἀφρογαλίδης, Θεόδωρος Ἀλ. Γρηβασόπουλος.

Εὐγενεῖ φροντίδι τῆς Δ-δος Μαρίας Ράδοβιτς.

Οἱ κ.κ. Ἰωάννης Ἠλιάσκος (Πειρ.) Κων)τῖνος Χαριτᾶτος ἰατρὸς, Δημ. Χαρισιάδης, Μαρία Ράδοβιτς.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἰωάννου Βασιλειάδου φαρμακεμπόρου

Οἱ κ. κ. Δ. Κ. Σανδαλτζίδης, Λεωνίδας Κόζη, Ἰ. Βασιλειάδης φαρμακέμπορος.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ζην. Κυριακίδου.

Οἱ κ.κ. Ζηνόβιος Κυριακίδης, Δημήτριος Σπηλιώτης (Θεσ)νίκη), Γεώργιος Βουρουτίδης, Ἰωάννης Λιάτζος, Δημ. Κιρίτζης (Πειραιεὺς), Χαράλαμ. Ἀντωνιάδης, Κων)τῖνος Ζῶτος.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἄρχοντος Λαμπαδαρίου κ. Εὐσταθίου Βιγγοπούλου:

Οἱ κ. κ. Σακελλάριος Κωνστάντιος Ἱερ. Προϊστ. Κανδυλί, Στέφανος Βιγγόπουλος φαρμακοποιὸς, Πρόδρ. Τοπάλογλους Β΄. δομέστιχος Πατριαρχικοῦ Ναοῦ, Μερκούριος Ἀγγελίδης, Πέτρος Παπαδόπουλος, Ἐλευθέριος Παλαμίδης Π)χικὸς Κανονάρχος, Εὐάγγελος Ἀλεξιάδης Π)χικὸς Κανονάρχος, Δημήτριος Βονάρτας Π)χικὸς Κανονάρχος, Νικόλαος Δανιηλίδης.

Εὐγενεῖ φροντίδι τῆς Δ-δος Εὐθαλ. Θεραπειανοῦ:

Οἱ κ. κ. Εἰρ. Μαργαρίτου, Δημ. Ἐμμανουηλίδης, Γ. Ταουκτσόγλους, Εὐθ. Θεραπειανοῦ.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Γ. Σαββίδου διευθυντοῦ Σχολῆς Βεσίκτας:

Οἱ κ. κ. Γ. Σαββίδης, Ἀλέξανδρος Χ΄΄ Ζαχαρίου.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Χρ. Στυλιανοῦ ἐμπορράπτου:

Οἱ κ. κ. Χρῆστος Στυλιανοῦ Χαρίλαος Τσκρόπουλος, Ἰωάν. Λ. Γιαννακάκης, Π. Ἀγγελίδης.

ΑΘΗΝΑΙ

Οἱ κ. κ. Σπυρ. Μουσούρης ἐφοπλιστὴς (5), Κωνσταντῖνος Ζαχαριάδης (5), Γεώργιος Ξανθόπουλος (2).

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Οἱ κ. κ. Σταμάτιος Χατζόπουλος (10) (ἑταιρία λιπασμάτων) Ἀλέξ. Γεωργούλας φαρμακέμπορος (2).

Εὐγενεῖ φροντίδι τῆς κ. Εἰρήνης Βασιλειάδου:

Δ-νὶς Εἰρήνη Βασιλειάδου, Δέσποινα Βασιλειάδου, Ζωὴ Δημοπούλου, Ἀγγελικὴ Μπάτση, Μαρίκα Στακιὰ, Εἰρήνη Ἀναγνωστοπούλου, Ζωὴ Παπαδοπούλου Δ-νὶς Ἑλένη Μπόη.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἀ δ. κ. Βλασίου ἱ. προϊσταμένου Κουρούτσεσμε:

Οἱ κ.κ. ἱερεὺς Βλάσιος, Μηνᾶς Βασιλειάδης, Ἀργ. Πιττάκης, Ἰ. Γεωργιάδης, Θεοφ, Καμπᾶς.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἐξ. ἰατροῦ κ. Στυλ. Παρασκευᾶ:

Οἱ κ.κ. Ἀλεξ. Βασιλειάδης Κ.Τζακόπουλος, Γ. Π. Μεϊμαρίδης, Σ. Λοΐσου.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἑλλ. Καθηγητοῦ κ. Ἀγ. Βουδούρη:

Οἱ ἑλ. καθηγηταὶ κ.κ. Θ.Βαφειάδης Σ. Χατζημηνᾶς, Κ. Βασματζίδης, Σ. Στασινόπουλος.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ Μελετίου Βαζλαματζῆ:

«Ἀθλητικὸς Σύλλογος Γαλατᾶ» Οἱ κ.κ. Νικ. Κλεινόπουλος, Νικ. Καταιρέλης.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ὄθωνος Ἰωαννίδου:

Οἱ κκ. Πέτρος Ἠλιοῦ, Ν. Τσιτούρης Ὄθων Ἰωαννίδης.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἐριτίμου κ. Διαμαντῆ Γιαννακάκη προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱ. Ἁγιάσματος Ἁγ. Θεράποντος Σιρκετζῆ:

Τὰ μέλη: Λεων. Βασιλειάδης, Γ. Τσακίρης, Ἰ. Χ΄΄ Ἀνέστης, Β. Ράτσικας.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Παντελῆ Παπαδοπούλου δικηγόρου:

Οἱ κ.κ. Ζωὴ Νικολαΐδου, Δημοσθ. Σαρηγιάννη, Ἑλένη Σ. Ἐξάρχου, Σ. Φουρτουνιάδης, Γ. Ἰωαννίδης.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Χρήστου Φυλακτοπούλου.

Οἱ κ. κ. Χρ. Γ. Φυλακτόπουλος, Ἀνδ. Παντολέοντος Ἀρχ. Ἱ. Μ.Πριγκήπου, Ἐλ. Ἀναστασιάδης, Ἰωάννης Μαυρομμάτης (Ἀθῆναι), Ἀγ. Φυλακτόπουλος, Ἰ. Ο. Θεοδωρίδου.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Κ. Σ.Φινφίνη Ἱεροσπουδαστοῦ:

Κ. Σ. Φινφίνης, Ἀλέξ. Καντώνης. Γ. Ρέντος. Γ. Δημητριάδης, Edward Every B. A (Oxon)

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Μιχ. Κατραντζώτη φαρμακεμπόρου:

Οἱ κ. κ. Μ. Κατραντζώτης, Λέανδρ. Ψιακῆς, Κ. Ἀρνάκης χημικὸς, Ἑλισ. Κουγιουμτζόγλους, Δ. Δημητριάδης.

Εὐγενεῖ φροντίδι κ. Δ. Σανταλτζίδου φαρμακεμπόρου:

Οἱ κ.κ. Δ. Σανταλτζίδης, Χαρ. Σ. Τσιμένογλους, Ἰ. Π. Μεφαλόπουλος, Ν. Μ. Γελιμοβανίδης.

Οἱ ἀξιότιμοι κ. κ.

Ν. Καραμβέρης σώμ. 5, Κ. Πρίγγος Ἡρόδοτος Φιστίδης (Πρίγκηπος), Μι-

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐνταῦθα . . . . Δ. Τ. 1
Ἐν Ἑλλάδι. . . . Δραχ. 80
Ἐν τῇ ἐξωτερικῷ. . Δολλ. 1